

சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக பகுதிநேர முனைவர் (பிஎச்.டி)

பட்டத்திற்காக அளிக்கப்படும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

திருமதி கு.வள்ளமதி, எம்.ஏ., எம்..:பில்., டி.ஜி.டி.,

பதிவு எண் : P8720

நெறியாளர்

முனைவர் ப.கனகா, எம்.ஏ., எம்..:பில்., பிஎச்.டி.,
இணைப் பேராசிரியர் (பணி நிறைவு),
முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத் துறை,
தி ஸ்டாண்டர்டு :.பயர்ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம்
மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சிவகாசி - 626 123.

இணை நெறியாளர்

முனைவர் லோ.மணிவண்ணன்,
எம்.ஏ., எம்..:பில்., பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர்,
முதுகலை மற்றும் தமிழ் உயராய்வு மையம்,
அரசு கலைக் கல்லூரி, மேலூர்,
மதுரை மாவட்டம் - 625 106.

முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத் துறை,
தி ஸ்டாண்டர்டு :.பயர்ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம்
மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சிவகாசி - 626123.

ஏப்ரல் - 2022

மேற்பார்வையாளர்கள் சான்றிதழ்

நெறியாளர்

முனைவர் ப.கனகா, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,
இணைப் பேராசிரியர் (பணி நிறைவு),
முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத் துறை,
தி ஸ்டாண்டிங் :பயர்ஓர்க்ஸ் இராஜரத்தினம்
மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சிவகாசி – 626 123.

இணை நெறியாளர்

முனைவர் லோ.மணிவண்ணன்,
எம்.ஏ., எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர்,
முதுகலை மற்றும் தமிழ் உயராய்வு மையம்,
அரசு கலைக் கல்லூரி, மேலூர்,
மதுரை மாவட்டம் - 625 106.

‘சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் தலைப்பில்

திருமதி கு.வள்ளமதி அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வாய்வு மதுரை
காமராசர் பல்கலைக்கழகப் பிஎச்.டி. பட்டத்திற்காக எங்களுடைய
மேற்பார்வையில் அவரது சொந்த முயற்சியில் உருவாக்கப்பட்டது என்றும்,
இதற்கு முன் இந்த ஆய்வின் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு
அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றோம்.

இடம் : சிவகாசி,
நாள் : 25.04.2022

(லோ.மணிவண்ணன்)
இணை நெறியாளர்

(ப.கனகா)
நெறியாளர்

துறைத்தலைவர் சான்றிதழ்

முனைவர் பா.பொன்னி, எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பிஎச்.டி.,

தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத் துறை,

தி ஸ்டாண்டர்டு .பயர்ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சிவகாசி - 626 123.

‘சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் தலைப்பில்

திருமதி கு.வள்ளமதி அவர்களால் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக பகுதி நேரமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வானது சிவகாசி, தி ஸ்டாண்டர்டு .பயர்ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)யில் அவர் பணியாற்றிய காலத்தில் அவரால் தன்னியல்பாக, அவரது சொந்த முயற்சியில் உருவாக்கப்பட்டது என்றும் இதற்கு முன் இந்த ஆய்வின் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம் : சிவகாசி,

நாள் : 25.04.2022

துறைத்தலைவர்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

திருமதி கு.வள்ளமதி, எம்.ஏ.,எம்.:பில்.,

பதிவு எண் : P8720,

பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியர்,

முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத் துறை,

தி ஸ்டாண்டர்டு .பயர்ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சிவகாசி - 626 123.

‘சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் தலைப்பில்

செய்யப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வானது மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகப் பிஎச்.டி.

பட்டத்திற்காக என்னுடைய சொந்த முயற்சியில் உருவானதே ஆகும். இதற்கு

முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்

பெறவில்லை என்று உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம் : சிவகாசி,

நாள் : 25.04.2022

(கு.வள்ளமதி)

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

‘சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் தலைப்பில் பகுதி நேரமாக முனைவர் பட்ட ஆய்வு செய்ய அனுமதியளித்த **மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு** என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

தி ஸ்டாண்டர்டு .பயர்ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம் மகளிர் கல்லூரியில் பணிபுரிந்து கொண்டே பகுதி நேரமாக முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதியளித்த சீர்மிகு **எம் கல்லூரி நிர்வாகத்தினருக்கு** என்றென்றும் என் மனமார்ந்த நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். எம் ஆற்றல்சால் கல்லூரியை வெற்றிப் பாதையில் வழிநடத்தும் ஆற்றல்சால் முதல்வர் **முனைவர் (திருமதி) த.பழனிஸ்வரி, எம்.காம்.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,** அவர்களுக்கு என் பணிவான நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

என்னை மாணவியாக ஏற்று ஆய்வு தொடர்பான அறிவுரைகளையும் புதிய சிந்தனைகளையும் வழங்கித் தொடர்ந்து ஊக்கமளித்த என்னுடைய மேற்பார்வையாளர் எம் கல்லூரியின் முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத் துறையின் இணைப் பேராசிரியர் (பணி நிறைவு), **முனைவர் (திருமதி) ப.கனகா, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,** அவர்களுக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

என்னுடைய முனைவர் பட்ட ஆய்விற்கு இணை மேற்பார்வையாளராக இருந்து வழிகாட்டிய மேலூர், அரசு கலைக் கல்லூரியின் முதுகலை மற்றும் தமிழ் உயராய்வு மையத்தின் உதவிப்பேராசிரியர் **முனைவர் (திரு) லோ.மணிவண்ணன், எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,** அவர்களுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

என் முனைவர் பட்ட ஆய்விற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த எம் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் **முனைவர் (திருமதி) பா.பொன்னி, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,** அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

ஆய்வு தொடர்பான நூல்களை உடனுக்குடன் தந்துதவிய எம் கல்லூரியின் நூலகத்தாருக்கும், சென்னை கன்னிமாரா நூலகத்தாருக்கும், புதுவைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும், திருவில்லிப்புத்தூர் பென்னிங்டன் நூலகத்தாருக்கும் மற்றும் பிற நூலகத்தாருக்கும் என் நன்றி உரியது. நான் மேற்படிப்பு படித்து வாழ்வில் உயர்வடைய அடித்தளமிட்ட **என் பெற்றோருக்கும்,** எனக்குள் என்றென்றும் வாழும் **என் அத்தைக்கும், என் இனிய கணவருக்கும், பாசமிகு மகனுக்கும்** என் மனம் உவந்த நன்றிகள்.

இடம் : சிவகாசி,
நாள் : 25.04.2022

(கு.வள்ளமதி)
ஆய்வாளர்

பொருளடக்கம்

எண்	இயல்கள்	பக்க எண்
	முன்னுரை	1-5
1.	செய்திப்பரிமாற்றம் - ஒரு பார்வை	6-45
2.	சங்க இலக்கியத்தில் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்	46-103
3.	சங்கஅக - புறப்பாடல்களில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்	104-175
4.	சங்கஅக - புறப்பாடல்களில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்	176-259
5.	உத்திகள் அடிப்படையிலான செய்திப்பரிமாற்றம்	260-310
	முடிவுரை	311-313
	துணைநூற் பட்டியல்	

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

1. அகத்.இயல்	- அகத்திணையியல்
2. அகம்.	- அகநானூறு
3. இளம்.உரை	- இளம்பூரணர் உரை
4. இறை.கள.	- இறையனார் களவியல் உரை
5. உவமை.	- உவமையியல்
6. எச்ச.	- எச்சவியல்
7. எழுத்து.	- எழுத்ததிகாரம்
8. ஐங்.	- ஐங்குறுநூறு
9. கலி.	- கலித்தொகை
10. களவு.	- களவியல்
11. கற்பு.	- கற்பியல்
12. குறள்.	- திருக்குறள்
13. குறுந்.	- குறுந்தொகை
14. சூத்.	- சூத்திரம்
15. செய்.	- செய்யுளியல்
16. சொல்.	- சொல்லதிகாரம்
17. தொ.ஆ.	- தொகுப்பாசிரியர்
18. தொல்.	- தொல்காப்பியம்
19. நச்.உரை	- நச்சினர்க்கினியர் உரை
20. நம்பியகம்.	- நம்பியகப் பொருள்
21. நற்.	- நற்றிணை
22. நாடக.	- நாடகவியல்
23. நூ.	- நூற்பா
24. ப.	- பக்கம்
25. ப.ஆ.	- பதிப்பாசிரியர்

26. பதிற்.	- பதிற்றுப்பத்து
27. பரி.	- பரிபாடல்
28. பா.	- பாடல்
29. பு.வெ.	- புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
30. புறம்.	- புறநானூறு
31. பெயர்.	- பெயரியல்
32. பேரா.உரை	- பேராசிரியர் உரை
33. பொருள்.	- பொருளதிகாரம்
34. மணி.	- மணிமேகலை
35. மரபு.	- மரபியல்
36. மு.நா.	- முந்நூல்
37. மு.ப.ஆ.	- முதன்மைப் பதிப்பு ஆசிரியர்
38. மெய்.	- மெய்ப்பாட்டியல்
39. வ.எண்	- வரிசை எண்
40. வரைவு	- வரைவியல்
41. p.	- page
42. Vol.	- Volume

முன்னுரை

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியங்களில் காலத்தால் முற்பட்டவை சங்க இலக்கியங்கள். இவை ‘பதினெண் மேற்கணக்கு நூல்கள்’ எனப்படுகின்றன. சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துரைப்பன சங்க இலக்கியங்கள் ஆகும். வாழ்வியலில் அகம், புறம் என்ற பாகுபாடு சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பாக அமைகின்றது. தனிமனிதன் சமுதாயத்தோடு ஒன்றிணைந்து வாழ அவனுக்குச் செய்திப்பரிமாற்றம் தேவையாகின்றது. தொடக்கத்தில் மனிதன், மொழி தோன்றும் முன்பு ‘ஒலிகள், மணியடித்தல், பறையறைதல், புகையெழுப்புதல், தீயம்புகளை வானத்தில் எறிதல், வண்ணங்கள், சைகைகள், கூவியழைத்தல்’ போன்றவற்றின் வாயிலாகத் தன்னைச் சுற்றியுள்ள மக்களுக்குச் செய்திகளைத் தெரிவித்துள்ளான். காலப்போக்கில் மொழிவழிச் செய்திகளை அறிவிக்கக் கற்றுக் கொண்டான். இன்றைய காலகட்டத்தில் தகவல்தொடர்புச் சாதனங்களின் கண்டுபிடிப்பால் செய்திகளைப் பரிமாறுதல் என்பது எளிமையாகி உள்ளது. ஆனால், எந்த ஒரு அறிவியல் சாதனமும் இன்றி வாழ்ந்த சங்ககால மக்களுக்கிடையே செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்ற முறைமைகளைக் கண்டறிவதாகவே இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

ஆய்வுப் பொருள்

‘சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் தலைப்பை ஆய்வுப் பொருளாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப் பெறுகின்றது. செய்திப்பரிமாற்றத்தின் அடிப்படை; உடலசைவுகள், மெய்ப்பாடுகள் போன்ற மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்; மொழிசார் செய்திப்பரிமாற்றங்களான நெஞ்சொடு கிளத்தல், தனிமொழி போன்ற ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்; ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் பங்கேற்கும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்; உள்ளுறை, அங்கதம் போன்ற செய்திப்பரிமாற்ற உத்திகள் ஆகியவற்றைப் பற்றி ஆய்வதே இவ்வாய்வின் பொருளாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

செய்திகளையோ, கருத்துகளையோ, எண்ணங்களையோ ஒருவருக்கொருவர் பரிமாறிக் கொள்வதே ‘செய்திப்பரிமாற்றம்/தகவல்தொடர்பு’ எனப்படும். சங்க இலக்கிய மாந்தர்களான தலைவன், தலைவி, தோழி போன்றோர் தங்களுக்கிடையே செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளுதலைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. சங்க இலக்கிய நூல்கள் பல்வேறு

தலைப்புகளில் பல்வேறு ஆய்வாளர்களால் ஆராயப்பட்டுள்ளன. எந்த ஓர் இலக்கியமாக இருந்தாலும் அதனை மீண்டும் மீண்டும் ஆராயும் போது புதிய சிந்தனைகள் தோன்றும். அந்த வகையில் சங்க இலக்கியங்களில் செய்திகள் பரிமாறப்படும் விதத்தினை ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு எல்லை

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகநூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை ஆகிய ஐந்து நூல்களும்; பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகிய புறநூல்களும்; அகமும் புறமும் சார்ந்த பரிபாடல் நூலும் இவ்வாய்விற்கு எல்லையாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு கருதுகோள்

அறிவியல் தொழில்நுட்பக் கருவிகள் பெருகியுள்ள இன்றைய சூழ்நிலையில் செய்திகள் உடனுக்குடன் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. செய்திப்பரிமாற்றம் எளிமையாகி உள்ளது. ஆனால், சங்ககாலத்தில் தொழில்நுட்பக் கருவிகளின் உதவியின்றி மாந்தர்கள் செய்திகளைப் பரிமாறியிருக்க வேண்டும். அந்தப் பரிமாற்றம் சைகை, ஒலி, குறியீடுகள் வழியாக அமைந்திருக்கும் என்பதே ஆய்வாளர் கொண்ட கருதுகோள் ஆகும்.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

எட்டுத்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ள செய்திப்பரிமாற்ற முறைகளை மையமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு அமைகின்றது. சங்க இலக்கியம் தொடர்பான முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள் முன்மாதிரியாக அமைந்துள்ளன.

முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள்

- 1) எஸ்.மோகன் - சங்க இலக்கியத்தில் தகவல் தொடர்பு - புறம், காந்திகிராம கிராமியப் பல்கலைக்கழகம், காந்தி கிராமம், 2006.
- 2) ம.இராஜலட்சுமி - சங்க இலக்கியத்தில் தகவல் தொடர்பியல் கூறுகள், (பாரதியார் பல்கலைக்கழக முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு), தமிழ்த்துறை, நல்லமுத்துக் கவுண்டர் மகாலிங்கம் கல்லூரி, பொள்ளாச்சி - 642 001. ஜூலை - 2012.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

ஆய்வுக்கு அடிப்படையாக அமையும் ஆதாரங்கள் ‘முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்கள்’ என்று இருவகைகளாகப் பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளன.

முதன்மை ஆதாரங்கள்

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகநூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை ஆகிய ஐந்து நூல்களும்; பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகிய புறநூல்களும்; அகமும் புறமும் சார்ந்த பரிபாடல் நூலும் இவ்வாய்விற்கு முதன்மை ஆதாரங்களாக (Primary Sources) எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றுள்ளன.

துணைமை ஆதாரங்கள்

சங்க இலக்கியங்கள் பற்றி இதுவரை வெளிவந்துள்ள பல்வேறு நூல்கள், அகராதிகள் மற்றும் ஆய்வுக் கோவைகள் ஆகியவை இவ்வாய்வின் துணைமை ஆதாரங்களாக (Secondary Sources) அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

ஆய்வாளர்கள் தங்களுடைய ஆய்வில் பல்வேறு அணுகுமுறைகளைப் பயன்படுத்துவது உண்டு. அவ்வகையில் இவ்வாய்வு,

- ✓ பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை (Analytical Method)
- ✓ விளக்கமுறை அணுகுமுறை (Descriptive Method)
- ✓ ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை (Comparative Method)

ஆகிய அணுகுமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிகழ்த்தப் பெறுகின்றது.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பும் பகுப்பும்

‘சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாகக் கீழ்க்காணும் ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப் பெற்றுள்ளது.

“இயல் - 1 : செய்திப்பரிமாற்றம் - ஒரு பார்வை

இயல் - 2 : சங்க இலக்கியத்தில் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்

இயல் - 3 : சங்கஅக-புறப் பாடல்களில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

இயல் - 4 : சங்கஅக-புறப் பாடல்களில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

இயல் - 5 : உத்திகள் அடிப்படையிலான செய்திப்பரிமாற்றம்”

முடிவுரையை அடுத்து துணைநூற் பட்டியல் இடம்பெற்றுள்ளது.

முன்னுரை

இப்பகுதியில் ஆய்வுப் பொருள், ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு கருதுகோள், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு ஆதாரங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வேட்டின் அமைப்பும் பகுப்பும் ஆகியன எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இயல் 1 : செய்திப்பரிமாற்றம் - ஒரு பார்வை

‘செய்திப்பரிமாற்றம் - ஒரு பார்வை’ எனும் முதல் இயலில் செய்திப்பரிமாற்றம் குறித்த சொல் விளக்கம், பொருள் விளக்கம், தொல்காப்பியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றக் கொள்கை, அறிஞர்களின் கருத்துகள், அ.ஃறிணை உயிரினங்களிடையே நிகழும் செய்திப்பரிமாற்றம், மனிதர்களிடையே நிகழும் செய்திப்பரிமாற்றம், செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வளர்ச்சி நிலைகள், கூறுகள், வகைகள், செய்திப்பரிமாற்றச் சூழல்கள், தடைகள், பணிகள் மற்றும் பயன்கள் போன்றவை விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

இயல் 2 : சங்க இலக்கியத்தில் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்

‘சங்க இலக்கியத்தில் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் இரண்டாவது இயலில் வாய்மொழியாகவோ, எழுத்து வடிவமாகவோ நிகழாத மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் உடல்மொழிகளான உடலசைவுகள், சைகைகள், மெய்ப்பாடுகள் ஆகியவற்றின் வாயிலாகவும்; ஒலி-ஒளி, ஒவியங்கள், சின்னங்கள் போன்றவற்றின் வாயிலாகவும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளமை பற்றி இவ்வியல் விளக்குகின்றது.

இயல் 3 : சங்கஅக-புறப் பாடல்களில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

‘சங்கஅக-புறப் பாடல்களில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் மூன்றாவது இயலில் சங்க அக - புறப்பாடல்களில் ஒருமுகமாக நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றமான தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் உள்ளிட்டோர் நெஞ்சொடு கிளத்தல், தனிமொழி மற்றும் அ.ஃறிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுதல் போன்றவை தன்னுணர்ச்சி வெளிப்பாட்டின் அடிப்படையில் விரிவாக ஆராயப் பெறுகின்றன.

இயல் 4 : சங்கஅக-புறப் பாடல்களில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

‘சங்கஅக-புறப் பாடல்களில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ என்ற நான்காவது இயலில் சங்க இலக்கிய மாந்தர்களான தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் உள்ளிட்ட பலரும் ஒருவருக்கொருவர் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் முறைமை விளக்கப்பட்டுள்ளது. ‘ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுதல், இருவரும் பேசுதல், ஒருவர் பலரிடம் பேசுதல், பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல், பலர் பலரிடம் பேசுதல்’ எனும் பாகுபாட்டில் சங்கஅக - புறப்பாடல்களில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் குறித்து இவ்வியல் விளக்கம் அளிக்கின்றது.

இயல் 5 : உத்திகள் அடிப்படையிலான செய்திப்பரிமாற்றம்

‘உத்திகள் அடிப்படையிலான செய்திப்பரிமாற்றம்’ என்ற ஐந்தாவது இயல் உத்தி - சொற்பொருள் விளக்கம், வகைகள் பற்றியும் சங்கப் பாடல்களில் விளித்தொடர், உள்ளுறை, இறைச்சி, படிமம், கொண்டெடுத்து மொழிதல், பழமொழி போன்ற உத்திகள் வாயிலாகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றமை குறித்தும் ஆராய்வதாக அமைகின்றது.

முடிவுரை

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் அகநூல்களான நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை ஆகிய ஐந்து நூல்களும்; பதிற்றுப்பத்து, புறநானூறு ஆகிய புறநூல்களும்; அகமும் புறமும் சார்ந்த பரிபாடல் நூலும் என இவ்வாய்விற்கு எல்லையாக வரையறுக்கப்பட்ட சங்க இலக்கிய நூல்களில் உள்ள தகவல் தொடர்பியல் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஐந்து இயல்களில் ஆய்ந்து அறியப்பட்ட செய்திகள் முடிவுகளாகத் தொகுக்கப்பட்டு முடிவுரையாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம் எனும் இவ்வாய்வு பிற தமிழ்இலக்கியங்களிலும் செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளைக் கண்டறிவதற்கான மேலாய்வுக் களமாக அமைந்துள்ளது.

முடிவுரைக்கு அடுத்தபடியாகத் துணைநூற் பட்டியல் இடம்பெற்றுள்ளது. இதில் ஆய்வுக்குத் துணையாக அமைந்த பல்வேறு நூல்கள், அகராதிகள் மற்றும் ஆய்வுக் கோவைகள் போன்றவை அகர வரிசைப்படி தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 1

செய்திப்பரிமாற்றம் - ஒரு பார்வை

இயல் - 1

செய்திப்பரிமாற்றம் - ஒரு பார்வை

முன்னுரை

உலகில் மனிதன் தோன்றிய நாள் முதல் தன்னுடைய எண்ணத்தை அல்லது கருத்தைப் பிறருக்கு அறிவித்திருக்க வேண்டும். செய்திப்பரிமாற்றம் காலத்தின் கட்டாயம். கருத்துப் புரட்சிக்கு இன்றியமையாதது. மொழி தோன்றும் முன்பு மனிதன் ஒலிகள், பறையறைதல், மணியடித்தல், புகையெழுப்பல், தீயம்புகளை வானத்தில் எறிதல், கொடிகள், சைகைகள், கூவியழைத்தல் போன்றவற்றின் வாயிலாகத் தன்னைச் சுற்றியுள்ள மக்களுக்குச் செய்திகளைத் தெரிவித்தான். காலப்போக்கில் செய்திகளைத் தெரிவிக்க மொழியைப் பயன்படுத்தினான். சிந்திக்கத் தொடங்கிய மனிதனின் மனதிற்கும் மூளைக்கும் இடையே முதலில் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றது. பின்னர், தான் அறிந்த செய்திகளைப் பிறருக்கும் தெரிவித்து வந்தான். சமூகமாக வாழும் மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பினை ஏற்படுத்தி எண்ணங்களை - கருத்துகளைப் பரிமாறி வருகின்றனர். அறிவியல் வளர்ச்சியினால் பல்வேறு வகையான தொடர்புக்கருவிகளை உருவாக்கிச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். அறிவியல் உலகில் செய்திகள் உடனுக்குடன் பரிமாறப்படுவதால், இன்று உலகமே ஒரு கிராமமாகச் சுருங்கிவிட்டது. இன்றைய குழலில் செய்திப்பரிமாற்றம், மனிதவாழ்க்கையில் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றது. செய்திப்பரிமாற்றம் மனித நாகரிக வளர்ச்சியின் சின்னமாகவும் திகழ்கின்றது.

செய்திப்பரிமாற்றம் என்பது, தமிழ்மொழியில் புதுமையான செய்தியன்று. தொல்காப்பியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம் பற்றிய கருத்துகள் உள்ளன. செய்திப்பரிமாற்றமானது, தொல்காப்பியர் காலம் முதல் கூற்றமரபாக இருந்து வருகின்றது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பல மேற்கத்திய இலக்கியத் திறனாய்வு முறைகள், இன்று தமிழ் ஆய்வுலகிலும் புகுந்துவிட்டன. அவ்வகையில் செய்திப்பரிமாற்றம் அல்லது தொடர்பியல் பற்றிய மேற்கத்தியச் சிந்தனையும் புகுந்துவிட்டது. செய்திப்பரிமாற்றம் குறித்த விளக்கம், தோற்றம், வளர்ச்சி நிலைகள், கூறுகள், வகைகள், தடைகள், பணிகள், பயன்கள் ஆகியவை குறித்து இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

செய்திப்பரிமாற்றம் - சொல் விளக்கம்

செய்திப்பரிமாற்றம் என்பது, ஒருவர் மற்றொருவருடன் தம் எண்ணங்கள், கருத்துகள், உணர்ச்சிகள், செய்திகள் போன்றவற்றைப் பரிமாறிக் கொள்ளும்

செயலாகும். செய்திப்பரிமாற்றத்தினை ஆங்கிலத்தில் ‘Communication’ என்று கூறுவர்.

“Communication (தொடர்பு/செய்திப்பரிமாற்றம்) என்னும் சொல் ‘Communis’ என்னும் இலத்தீன் சொல்லில் இருந்து தோன்றியதாகும். இதன் பொருள் ‘Common’ (பொதுவானது) என்பதாகும்.”¹

நாம் பிறருடன் தொடர்பு கொள்ளும் போது அவருடன் ஒரு பொதுமைப்பண்பை நிறுவ முயற்சி செய்கின்றோம்.

ஆங்கிலக் கலைக்களஞ்சியங்கள் Communication என்ற சொல்லிற்கு,

“பகிர்ந்து கொடு (To Share), பொதுமையாக்கு (To common), தெரிவி - புலப்படுத்து (To Impart), செலுத்து (To Transmit)”²

என்ற பொருள்களைத் தருகின்றன. தமிழ் - ஆங்கில அகராதி Communication என்ற சொல்லுக்கு

“அறிவிப்பு, அறிவிக்கும் செயல், அறிவிக்கப்பட்ட பொருள், தெரிவிக்கப்பட்ட செய்தி, தொடர்பு, செய்தி இணைப்பு, மடல் போக்குவரத்து, பங்குகொடு, பகிர்ந்துகொடு, இணைப்புவழி, அறிவி, தெரிவி, கற்பி, வெளிப்படுத்து, கொடு, அளி, தொடர்புகொள், பங்குகொள்”³

போன்ற பல்வேறு பொருள்களைத் தருகின்றது. ‘Communication’ என்பதற்கு

“செய்தி, தக்க மறுமொழி”⁴

என்று தமிழ் அகராதி விளக்கம் அளிக்கின்றது. ‘Communication’ என்ற சொல்லுக்குப்

“பொதுவாக்கு, பகிர்ந்து கொள், செயல்விளைவுப் பயன்,

செய்தியைப் பரப்பு”⁵

ஆகிய பொருட்கள் உண்டு என்று தகவல் தொடர்பியலாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

செய்திப்பரிமாற்றம் - பொருள் விளக்கம்

மனிதன் சிந்தனையைப் பொதுவாக்கிப் பகிர்ந்து கொள்ள முயலும் முயற்சியின் விளைவே, செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். ஒரு கருத்தோ அல்லது

கண்டுபிடிப்போ பொதுமைப்படுத்தப்படும் போது அதன் பயன் முழுமையடைகின்றது.

“Communication - The Processers of giving Information or of Making Emotions or Idea Known To Some One”⁶

என்று ஆங்கில அகராதி செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பொருள் தருகின்றது. செய்திப்பரிமாற்றம் என்பது,

“ஒருமனிதன் தன்னுடைய எண்ணம், கருத்து, உணர்ச்சிகளை, ஒருவரின் கருத்து தொடர்புடைய அல்லது எதிர்விதமான சிந்தனைகளைத் தனக்கு முன்னுள்ள அல்லது தொலைவிலுள்ள நபருக்குத் தெரிவிப்பதாகும். தொடர்பானது கண், காது, வாய், உடல் இவைகளின் மூலம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது. இந்நான்கு புலனும் தொடர்பியலுக்கான உடற்கருவிகள் எனலாம்.”⁷

ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்குச் செய்திகள், கருத்துகள், மனநிலைகள் போன்றவற்றைப் பரப்பும் கலையாகவே செய்திப்பரிமாற்றம் அமைகின்றது.

“செய்தியை ‘அனுப்புதல்’ மற்றும் ‘பெறுதல்’ என்ற இரண்டு

காரியங்களும் ஒருங்கிணைவதையே ‘தகவல் தொடர்பு’

என்கிறோம்.”⁸

என்று செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கான பொருள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

செய்திகளை இருவர் பகிர்ந்து கொள்ளும் போது அங்கே செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழ்கின்றது.

“இருவர் அல்லது இருஅமைப்புகளுக்கிடையே நடைபெறுகின்ற செய்திப்பரிமாற்றமும் அதனால் ஏற்படும் தெளிவும் தகவல்தொடர்பு எனப்படும்”⁹

என்று செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கான பொருள் விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது.

செய்திப்பரிமாற்றம் - அறிமுகம்

செய்திப்பரிமாற்றம் என்பது, ஒருவர் தன்னிடம் உள்ள செய்திகளைப் பிறரிடம் தெரிவிப்பதாகும். ஒரு மனிதன் தன்னகத்தே கொண்ட பல்வேறு துறைகளைப் பற்றிய அறிவு சார்ந்த கூற்றுகள் அல்லது கருத்துகளின் தொகுப்பே, செய்தியாகும். மனிதன் தன்னிடமுள்ள கருத்துகளை அல்லது

செய்திகளை சைகை அல்லது பேச்சு மூலமாக மற்றொருவரிடம் பகிர்ந்து கொள்ளும் போது செய்திப்பரிமாற்றம் ஏற்படுகின்றது. இரண்டு மனிதர்களுக்கு இடையே உண்டாகும் சிந்தனைத் தூண்டலுக்கான சக்தியே செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். செய்திப்பரிமாற்றத்தில் செய்தியைப் பெறுதல் (Eliciting - E), மாற்றமாகச் செய்தி தெரிவித்தல் (Informing - I) ஆகிய இரண்டும் இன்றியமையாதவை. தகவல் தொடர்பு, கருத்துப் புலப்பாடு, பொருட் புலப்பாடு ஆகிய சொற்கள் அனைத்தும் செய்திப்பரிமாற்றம் என்ற ஒரே பொருளையே தருகின்றன. செய்திப்பரிமாற்றமானது, மனிதர்களிடத்தில் மட்டுமல்லாது அ.நிணை உயிரினங்களிடையேயும் நடைபெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

அ.நிணை உயிரினங்களிடையே செய்திப்பரிமாற்றம்

அ.நிணை உயிரினங்களிடையே ‘உணவு தேடல், பாதுகாப்பு, இனப்பெருக்கம்’ ஆகியவற்றுக்குச் செய்திப்பரிமாற்றம் தேவையாகின்றது. அ.நிணை உயிரினங்களின் மூளை, மனிதனின் மூளைச்செயற்பாட்டை விட குறைந்த திறனுடையது; இருப்பினும் தம்முடைய புலனுணர்வுகளைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்திச் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றன. அ.நிணை உயிரினங்கள் பலவும் மகிழ்ச்சி, ஆபத்து போன்ற செய்திகளைத் தம் இனங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கின்றன. பிராணிகள் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளுதலைப் பற்றிய படிப்பு ‘விலங்குக் குறியியல் (Zoosemiotics)’ எனப்படுகிறது. இச்சொல்லை உருவாக்கியவர் ‘தாமஸ் செபோக்’ என்பவர் ஆவார். அ.நிணை உயிரினங்களிடையே நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றத்தைப் புலனுணர்வுகள் அடிப்படையில் பாகுபடுத்திக் காணமுடியும்.

புலனுணர்வுகள் அடிப்படையிலான செய்திப்பரிமாற்றம்

அ.நிணை உயிரினங்கள் புலனுணர்வுகள் வழியாகத் தங்களுக்குள் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றன. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகியவை ஐம்புலன்கள் ஆகும். இவற்றின் வழி நடைபெற்ற செய்திப்பரிமாற்றத்தில் மிகுதியும் ஆய்வு செய்யப்பட்ட விலங்கு, சிம்பன்சீ (மனிதக் குரங்கு) ஆகும். நிவாடா பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த ஆலன் கார்ட்னர், பியாட்ரிஸ் கார்ட்னர் ஆகியோர் வாஷி என்ற சிம்பன்சியை வைத்துச் செய்த ஆய்வுகள் புகழ்பெற்றவை ஆகும். அக்குரங்கு பல நூற்றுக்கணக்கான சமிக்ஞைகளைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றை இணைத்து இரண்டு, மூன்றுவயது குழந்தைகளுக்கு ஒப்ப வாக்கியங்களை அமைக்கின்றது என்று அவர்கள் கண்டறிந்தனர். சிம்பன்ஸி, மனிதர்களைப் போன்று எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுக்கும் முகச்சாயலைக் காட்டுகின்றது. குரங்குகள்

தொடு உணர்ச்சி வாயிலாகத் தம் நேசத்தையோ, வெறுப்பையோ பிற குரங்குகளுக்குத் தெரிவிக்கின்றன. தொட்டாற் சுருங்கி எனும் ஒருவகைத் தாவரம் தொடு உணர்ச்சியின் விரைவைக் காட்டுகின்றது. தன்மீது ஏதாவது ஒருபொருள் தீண்டினாலோ அல்லது மனிதர்கள் தொட்டாலோ அவை உடனே சுருங்கிவிடுதலைக் காணமுடிகிறது.

அ.்றிணை உயிரினங்களுக்குப் பேச்சுமொழி கிடையாது. அவை, ஒலிகள் மூலமாகவே செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றன. உணவு பெறுதல், இனச்சேர்க்கை, எதிரிகளை விலக்குதல், குழு இயக்கங்கள் ஆகிய நான்கும் ஒலி மூலமாகப் பரிமாறப்படும் செய்திகளில் முதன்மையானவை. உறுமல் (Grunting), குற்றுயிர்ப்பொலி (Chirping), குரைப்பொலி (Barking) மற்றும் அசைவுகள் போன்றவற்றால் அ.்றிணை உயிரினங்கள் செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன. கோழி கிக்...கிக்...கிக் என்று கத்துகின்றது. அவ்வொலியைக் கேட்ட குஞ்சுகள், தாய்க்கோழியிடம் உணவு உள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்கின்றன. காகம் கரைந்து மற்ற காகங்களை அழைத்தே உணவு உண்ணுகின்றது. வளர்ப்பு விலங்குகள், மனிதனுடன் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றன. வீட்டில் வளர்க்கும் கிளிகள், ஒலி எழுப்பி உணவு தேவைப்படுவதை உணர்த்துகின்றன. நாய் குரைத்து வாலை ஆட்டி உணவிருக்கும் இடத்தில் தாவிக் கொண்டிருக்கின்றது. இதனைக் கண்ட வீட்டுத்தலைவன், நாய்க்கு உணவு தேவைப்படுவதை அறிந்து கொள்கின்றான். தாய்ப்பூனை, கண்திறவா நிலையில் உள்ள குட்டிகளிடையே புதுவகையான ஒலியை எழுப்பி அவற்றுடன் பேசிக் கொள்கின்றது. வேட்டைத்தொழில் புரியும் செந்நாய்கள் தம் இரையை மடக்குவது, தாக்குவதைக் குரல் சமிக்ஞை மூலம் தெரிவிக்கின்றன. அதன்படி ஏனைய செந்நாய்கள் செயல்பட்டுத் தம் இரையை வீழ்த்துகின்றன.

தேனீ, உணவைக் கண்டதும் பிற தேனீக்களுக்கு உணவிருக்கும் இடத்தைத் தெரிவிக்க ஒருவகை ஒலியுடன் நடனமாடுகின்றது; இதனைக் கண்ட பிற தேனீக்கள் அவ்விடம் நோக்கிச் செல்கின்றன. தேனீக்கள் தம்முடைய ஒவ்வொரு அசைவிலும் ஒவ்வொரு செய்தியைச் சொல்கின்றன. இதற்குத் 'தேனீ மொழி (Bee - Language)' என்று பெயர். ஆஸ்திரிய உயிரியலாளரான கார்ல்வான் ஃப்ரிஷ் என்பவர், தேனீக்கள் செய்திப்பரிமாற்றம் செய்து கொள்ளும் முறையை ஆராய்ந்து தேனீக்களின் நடனம் (த டான்சிங் பீஸ்) எனும் நூலை எழுதினார். மயில்களும் நடனம் வழியே செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன. யானைகளின் மொழியைக் கற்றுப் பாகர்கள் அவற்றை அடக்கி ஆளுகின்றனர். யானை தன் இனத்திற்குச் சப்தமில்லாத சமிக்ஞை ஒலியால் செய்தியைப்

பரப்புகின்றது. யானையைப் போன்றே கடலில் வாழும் திமிங்கலங்களும் சப்தமில்லாத ஒலிகளை எழுப்பித் தம் இனவிலங்குகளைக் கவர்கின்றன.

வண்டினங்கள், இரவில் இரைதேடும் உயிரினங்கள் போன்றவை ஒளியைச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படுத்துகின்றன. இரவுநேரப் பூச்சிகள் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ள ஒளியும் மணமும் பயனுடையனவாக உள்ளன. இனச்சேர்க்கைக்காக ஆண் மின்மினிப் பூச்சிகள் ஒளியை உமிழ்கின்றன. அதற்குப் பதிலாகப் பெண் மின்மினிப் பூச்சிகளும் தன் ஒளியை அழைப்பாகத் தெரிவிக்கின்றன. இவை சிலநேரங்களில் எதிரிகளிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளவும் ஒளிமுறையைப் பயன்படுத்துகின்றன. நத்தை இனத்தில் சிலவகையும் சில ஆழ்கடல் மீன்களும் உணவு தேடவும் செய்திகளை அறியவும் ஒளியை உமிழ்கின்றன.

மரம், செடி, கொடிகளில் உள்ள மலர்கள் கூட அழகாகப் படைக்கப்பட்டும் மணம் மிகுந்தும் விளங்குவது தொடர்புநிலைக்குத்தான் என்று அறிவியல் உலகம் எடுத்துரைக்கின்றது. பூச்சிகள், மரங்களைத் தாக்கும் போது அவை சிலவகை நீர்ச்சத்தினைச் சுரந்து மற்ற மரங்களுக்கு அறிவிக்கின்றன. உடனே அவை தம்மைத் தாக்க வரும் பூச்சிகளிடமிருந்து பாதுகாக்கச் சிலவகை வேதிப்பொருட்களைச் சுரக்கின்றன. இவ்வாறு, மரங்களும் தம்முள் சமிக்கை (அடையாளம்) மூலம் பேசுகின்றன.

ஒரு விலங்கு தனக்கு வரும் ஆபத்தை அறியும் உணர்வை இழந்துவிட்டால், அது அந்த விலங்கின் உயிருக்கு ஆபத்தாக முடியும். ஒருசில விலங்குகள் வாசனை வாயிலாகச் செய்திகளைப் பரிமாறுகின்றன. தங்கள் வாயிலிருந்து, உடம்பிலிருந்து ஒருவகை வாசனைத் திரவத்தை உமிழ்ச் செய்து, அதன் வேறுபாட்டுத் தன்மையால் செய்தியை அறிவிக்கும் இயல்பும் காணப்படுகின்றது. இதனை விஞ்ஞானிகள் 'வேதிப்பொருள் செய்திப்பரிமாற்றம்' என்று கூறுவர். எறும்புகள் ஊர்ந்து செல்லும் போது ஒருவித வேதிப்பொருளைக் காற்றில் பரவவிடுகின்றன. இதனைப் 'பார்மிக் அமிலம்' என்பர். இதை முகர்ந்து, மற்ற எறும்புகள் பின்பற்றிச் செல்கின்றன. சில முகர்வுகள் உணவுப்பொருள் இருப்பதை அறிவிக்கவும் சில பகை பற்றிய எச்சரிக்கையாகவும் சில புற்றுக்குச் செல்லும் வழிமுறை எனவும் அறிவிப்பனவாக உள்ளன. மான் இனத்தில் ஒருவகைச் சிவப்புஇன மான்கள் காணப்படுகின்றன. இவை தம் கண்களிலிருந்து சுரக்கும் ஒருவகை நீரைக் காட்டில் தாம் வசிக்கும் இடத்தில் புதர்கள் மற்றும் மரங்களில் தெளித்துத் தம் எல்லையை வரையறுத்துக் கொள்கின்றன.

இசையை நன்கு உணரும் தாவரவகைகள் உள்ளன. இசைக்கு மயங்கித் தம் வளர்ச்சியை, தன்இசைவைத் தெரிவிக்கும் தாவரவகைகள்

உள்ளன. தாவரங்களிடம் பேசும் இயல்பு, எல்லா மனிதர்களிடமும் உள்ளன. சிலநேரங்களில் தாவரங்கள் தங்களுக்குள் இலை, தண்டு, வேர்களுடன் பேசிக் கொள்வதாகவும் ஆய்வாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

வெளவால்களின் கேட்கும் திறன் வித்தியாசமானது. அது சில சமிக்ஞை ஒலியை எழுப்பி, அவ்வொலி எதிர்ப்படும் பொருட்களில்பட்டு எதிரொலிப்பதின் வழி அப்பொருளின் தன்மை, தொலைவு பற்றி உணர்ந்து கொள்கின்றது. இதனை 'எதிரொலி கொண்டு அறிதல்' என்பர்.

இவ்வாறு மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்புலன்கள் வாயிலாக அ.:றிணை உயிரினங்களிடையே செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

மனிதர்களிடையே செய்திப்பரிமாற்றம்

மனிதர்களிடையே நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றமானது, அ.:றிணை உயிரினங்களின் செய்திப்பரிமாற்றத்திலிருந்து வேறுபட்டது. மனிதர்களிடையே மூளை மற்றும் புலனுணர்வுகளினால் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறுகின்றது. மனிதர்கள் பேசுதல், பார்த்தல், கேட்டல் ஆகிய செயல்களால் ஒருவருக்கொருவர் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். கண்பார்வை இழந்தோரும் தொடுவுணர்வினால் செய்திகளைப் பெறுகின்றனர். இவர்கள் 'பிரைலி முறை (Braille Method)' மூலம் தடித்த எழுத்துகளை விரல்களால் தடவிச் செய்திகளை அறிந்து கொள்கின்றனர்.

மனிதர்களிடையே செய்திப்பரிமாற்றம் இல்லையெனில், வாழ்க்கையே இல்லை. குற்றவாளிகளுக்குக் கடுமையான தண்டனை அளிப்பவர்கள் கூட, தனிமைச் சிறையில் (Solitary Cell) அவர்களை அடைக்கின்றனர். கொடுமையான தனிமை, குற்றவாளிகளைச் சித்திரவதை செய்கின்றது. தனிமையை வெல்வதற்குச் செய்திப்பரிமாற்றமே உதவும். மனிதர்களிடையே ஒலிகள் (குரல்ஒலி, கருவியொலி, மணியொலி), புகையெழுப்பலும் தீயம்புகளும், வண்ணங்கள், ஒவியங்கள், சித்திர எழுத்துகள், கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், சுவடிகள், தூது, கடிதம், அஞ்சல், சைகை, மெய்ப்பாடு, மொழி ஆகியவற்றின் வாயிலாகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறுகின்றது.

“மனிதனது வளர்ச்சி, மொழியைச் செப்பனிட்டுக் கொள்வதோடு நின்றுவிடவில்லை. ஒலிவடிவத்திற்கு வரிவடிவம் பெறுவதிலும் அதனைப் பலவிதப் பொருட்களில் பொறிப்பதிலும் முன்னேற்றம் கண்டது.”¹⁰

என்ற கருத்து இங்கே எண்ணிப்பார்க்கத் தக்கது. மொழியின் தோற்றம் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் புதியமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.

ஒலிகள்

பழங்காலத்தில் மனிதன் செய்தியை அறிவிப்பதற்கு ஒலிகளைப் பயன்படுத்தினான். அவ்வொலிகளைக் ‘குரல்ஒலி, கருவியொலி, மணியொலி’ என்று பாகுபடுத்திக் காணியிலும்.

குரல்ஒலி

பழங்கால மனிதன் தன்னை விலங்குகளின் தாக்குதல்களிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள மற்றவர்களின் துணையை நாடி ஒலி எழுப்பினான். பிறரின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்குச் சீழ்க்கை ஒலியைப் பயன்படுத்தினான். சீழ்க்கையடிக்கும் செய்தி குறிஞ்சிப்பாட்டில் (வ.161) காணப்படுகின்றது. இதற்குப் பின் கூவியழைக்கும் முறையை மனிதன் மேற்கொண்டான். கிராமங்களில் பணையேறுபவர்கள் பதனீர் எடுத்த பின்னர் அத்தகவலைத் தெரிவிப்பதற்குக் கூவி அழைக்கின்ற முறை இன்றும் வழக்கில் உள்ளது.

கருவியொலி

மனிதன் இயற்கை ஒலிகளைக் கேட்டு அவ்வொலி போன்றே முரசு, புல்லாங்குழல், துடி, பறை போன்ற கருவியொலிகளை உருவாக்கி, அதன் வாயிலாகச் செய்திகளை அறிவித்தான்.

“அரசுகும்பத்தினரும் உயர்குலத்தினரும் மக்களுக்குரிய ஆணைகளையும் செய்திகளையும் முரசறைந்தும், ஊர்ப்பொதுச் செய்திகளைத் தண்டோரா போட்டும், துயரச்செய்திகளைப் பறையொலி எழுப்பியும் அறிவித்தனர்.”¹¹

இவ்வாறு, இசைக்கருவிகளின் வேறுபட்ட ஒலியால் செய்தியின் தன்மையை மக்கள் தெரிந்து கொண்டனர்.

வீரர்களைப் போருக்கு அழைக்கவும் போர்க்களத்தில் போர்த்தொடக்கத்தை அறிவிப்பதற்கும் சங்கொலி எழுப்பப்பட்டது. கண்ணன் பாஞ்சசந்நியம் எனும் சங்கினை முழக்கிப் போரினைத் தொடங்கியதாக மகாபாரதம் கூறுகின்றது.

“கோவில்களில் பூஜையின்போது சங்கொலி எழுப்பப்படுகிறது.

இழவுவீடுகளில் சங்கொலிப்பது மரபாக உள்ளது.”¹²

சங்கொலி இறப்பினைத் தெரிவிப்பதைப் பத்திரிகைகள் செய்தியாக வெளியிட்டுள்ளன.

“யாராவது இறந்துபோனால் அஞ்சலி செலுத்தும் வகையிலும் தெரிந்தவர்களுக்கு இறந்த செய்தியைத் தெரிவிக்கும் வகையிலும் உரிய பணம் செலுத்திவிட்டால், ஓரிரு மணிநேரத்திற்கு ஒருமுறை மின்சங்கை ஒலிக்கச் செய்வார்கள். ‘சங்கு ஒலிக்கிறது. இறந்தது யார்?’ என்று பொதுமக்கள் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வார்கள். சுமார் 8 கிலோமீட்டர் சுற்றளவுக்குக் கேட்கும் இந்தச் சத்தம் மிக எளிய, விரைவான இறப்புச்செய்தி பரப்பும் சாதனமாகவும் உள்ளது.”¹³

என்று தினமலரில் சங்கொலி செய்திப்பரிமாற்றச் சாதனமாகப் பயன்பட்டுள்ளமை கூறப்பட்டுள்ளது.

பல்வேறு இசைக்கருவிகளுள் பேரிகையும் ஒன்று.

“ஆப்பிரிக்கப் பழங்குடிமக்கள் பேரிகை ஒலி மூலம் செய்திகளைப் பரிமாறி வருகின்றனர்.”¹⁴

பேரிகை வாயிலாகச் செய்தியைப் பரிமாறுதல் பிறமக்களிடமும் காணப்படுகின்றது.

“திருடர்கள் திருடவந்துள்ள செய்தியை அறிவிக்கப் பேரிகையை முழக்கி உள்ளனர்.”¹⁵

தொழிற்சாலைகளில் தொழிலாளர்களுக்கு நேரத்தை அறிவிப்பதற்குச் சைரன் ஒலிக்கப்படுகின்றது. தீயணைப்பு வண்டி தீயணைக்கச் செல்லும் போதும், ஆம்புலன்ஸ் விபத்தில் காயமடைந்தவரை அழைத்துச் செல்கின்ற போதும், உயர் அதிகாரிகள் நகரில் செல்கின்ற போதும் ஒளியுடன் கூடிய சைரன் ஒலியோடு செல்வதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறாக, இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்த மனிதன் இசைக்கருவிகளிலிருந்து பல்வேறுபட்ட ஒலிகளை உருவாக்கி, அவ்வொலி வாயிலாகச் செய்திப்பரிமாற்றத் தேவையை நிறைவு செய்து கொண்டான்.

மணியொலி

செய்தியை அறிவிப்பதற்கு மணியொலியும் துணைநிற்கின்றது.

“பாஞ்சாலங்குறிஞ்சியை ஆண்ட கட்டபொம்மன், திருச்செந்தூர் முருகனுக்கு நண்பகல் வழிபாடு முடிந்த செய்தியை நாள்தோறும் தெரிந்து கொள்வதற்காக மணிமண்டபங்களை எழுப்பி மணியொலிக்கச் செய்தான். மதுரையை ஆண்ட திருமலைநாயக்கர், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் உள்ள ஆண்டாளுக்கு

இரவுவழிபாடு முடிந்த செய்தியினை அறிந்து கொள்வதற்காக மதுரையிலிருந்து ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் வரையிலும் மணிமண்டபங்களை எழுப்பி மணியொலிக்கச் செய்தார்.”¹⁶

கோவில்களில் பூசை நடக்கிறது என்பதை உணர்த்த மணி ஒலிக்கப்படுகின்றது. தேவாலயங்களில் அழைப்பொலியாக மணியடிக்கப்படுகின்றது. பள்ளி, கல்லூரிகளில் மாணாக்கருக்கு நேரத்தை அறிவிப்பதற்கு மணியடிக்கின்றனர்.

“தமிழகத்தில் கிறித்துவமதத்தைப் பரப்ப வந்த புனிதசேவியர், மக்களைக் கவர்ந்திழுக்க மணியொன்றை ஒலித்தவண்ணம் வீதிகளில் வலம் வந்தார். இதனால் மக்கள் இவரை ‘மணியோசை சாமியார்’ என்று அழைத்தனர்.”¹⁷

கன்றை இழந்த தாய்ப்பசு ஆராய்ச்சி மணியை ஒலிக்கச்செய்து நீதி கேட்டமை மனுநீதிச்சோழன் வரலாற்றில் உள்ளது. இன்றும் கூட பஞ்சமிட்டாய் விற்பவர் மணியடித்துக் கொண்டே வருவதையும் ஐஸ் மற்றும் பால்விற்பனை செய்பவர்கள் தங்கள் வருகையினை மணியொலி மூலம் தெரிவித்துத் தம் தொழிலை மேற்கொள்வதையும் காணமுடிகிறது.

புகையெழுப்பலும் தீயம்புகளும்

பழங்கால மனிதன் நெருப்புப் புகைத்தல், தீயம்புகளை வானத்தில் எறிதல் போன்ற குறியீடுகள் வழியாகச் செய்திகளைத் தெரிவித்து வந்தான்.

“மலைவாழ்மக்கள் தாங்கள் கொண்டாடும் திருவிழாவைப் பிறமலைகளில் வாழும் மக்களுக்குத் தெரிவிக்க வானத்தில் தீயம்புகளை ஏவியுள்ளனர்.”¹⁸

இன்றும் சதுரகிரி என்று அழைக்கப்படும் மஹாலிங்க மலைக்கு அமாவாசை தினத்தன்று செல்லும் பக்தர்கள் வழிநெடுக தீப்பந்தத்தை ஏந்திச் செல்வதைக் காணமுடிகிறது. இச்செயல் பாதையினைக் காட்டுவதோடு, மஹால்ய அமாவாசை சிறப்பு வழிபாட்டினையும் தெரிவிக்கின்றது.

“அமெரிக்கநாட்டுக் காட்டு மக்களிடையே புகை, நெருப்பு ஆகியவற்றின் மூலம் சில செய்திகளைக் குறிப்பிடுகின்ற முறையும் இருந்திருக்கிறது.”¹⁹

இம்முறை இன்றும் மக்களிடையே வழக்கில் காணப்படுகின்றது.

வண்ணங்கள்

வண்ணங்களும் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குத் துணை நிற்கின்றன.

“இந்தியரிடம் வெள்ளைநிறம் சமாதானத்தையும், சிவப்புநிறம் ஆபத்தையும், கருமைநிறம் துக்கத்தையும், மஞ்சள்நிறம் மங்கலத்தையும் குறிக்கின்ற வண்ணமாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால் சீனாவில் வெள்ளை நிறமும், துருக்கியில் நீலநிறமும், எகிப்தில் மஞ்சள்நிறமும் துக்கத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.”²⁰

வெள்ளை உடையைத் தாதியரும் மருத்துவர்களும், காவிஉடையைத் துறவிகளும் பயன்படுத்துகின்றனர். போர்வீரர்கள் மற்றும் மாணாக்கரின் சீருடை நிறம், அவர்கள் சார்ந்துள்ள நாட்டையும் பள்ளியையும் தெரிவிப்பனவாக உள்ளன. காவல்துறையினர், வழக்கறிஞர்களின் சீருடை அவர்களின் தொழிலை அறிவிக்கின்றன.

வண்ணக்கொடிகளும் வண்ணவிளக்குகளும் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. கப்பல் பயணத்தில் மாலுமிகள் வண்ணக்கொடிகளை மேலும் கீழும் அசைத்துத் துறைமுகத்தினருடன் தொடர்பு கொள்கின்றனர். புகைவண்டி நிலையங்களில் புகைவண்டி புறப்படுவதற்குப் பச்சைக்கொடி காட்டுகின்றனர். தண்டவாளங்களில் ஆபத்து நேருமாயின் சிவப்புக்கொடி காட்டி அறிவிக்கின்றனர்.

“மொகலாயமன்னர் ஜஹாங்கீர், தம் மனைவிக்குப் பிறக்கப்போகும் குழந்தை ஆணா, பெண்ணா என்பதை அறிய டில்லியிலிருந்து ஆக்ரா வரையிலும் சிவப்பு, பச்சைக்கொடிகளை ஏந்திய வீரர்களை நிறுத்தினார். ஆண்குழந்தையாயின் சிவப்புக்கொடியையும் பெண்குழந்தையாயின் பச்சைக்கொடியையும் காட்ட வேண்டும் என்று ஆணையிட்டிருந்தார்.”²¹

பல்வேறு அரசியல் கட்சியினரும் தத்தமக்கென்று வெவ்வேறு வண்ணக் கொடிகளைக் கொண்டுள்ளனர்.

புகைவண்டி நிலையங்களில் இரவு நேரங்களில் புகைவண்டி புறப்படுவதற்குப் பச்சை விளக்கை உயர்த்திப் பிடித்து அசைக்கின்றனர். சாலை விதிமுறைகளுக்கு வண்ணவிளக்குகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

“சாலைச்சந்திப்பில் பச்சைவிளக்கு எரிந்தால், வாகனங்கள் தொடர்ந்து செல்லலாம் என்றும் சிவப்புவிளக்கு எரிந்தால்,

வாகனங்கள் நிற்கவேண்டும் என்றும் தகவல்கள்
பரிமாறப்படுகின்றன. சீனாவில் வாகனங்கள் தொடர்ந்து
செல்வதற்குச் சிவப்புவிளக்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது.”²²

இவ்வாறு வண்ண வேறுபாடுகளைக் கொண்டு கொடி, விளக்கு ஆகியவற்றின்
துணையோடு செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழ்த்தப்படுகின்றது.

ஓவியங்கள்

தொடக்கக் காலத்தில் மனிதனின் சிந்தனைகள் ஓவியம், சித்திர எழுத்து
போன்றவை மூலம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. பழங்கால மனிதன், தன்
எண்ணங்களைத் தான் வாழ்ந்த குகைகளில் ஓவியங்களாக வரைந்து
அதன்வழிச் செய்திகளைப் பரிமாறினான்.

பொருளைக் குறிக்க வரைந்த ஓவியம் ‘ஓவிய எழுத்து’ அல்லது ‘சித்திர
எழுத்து’ எனப்பட்டது. ஓவிய எழுத்து முறைக்குச் சீனமொழி எழுத்து
நெருக்கமானது. சீனமொழியில் சூரியனை எழுத வேண்டுமானால், ஒரு வட்டம்
போட்டு அதனுள் ஒரு புள்ளி எழுதுகின்றார்கள். அப்படியே ஒரு வளைவு
போட்டு அதில் ஒரு கோடு எழுதினால், சந்திரன் என்று பொருள் ஆகும்.
சூரியன், சந்திரன் இரண்டும் சேர்ந்து எழுதினால் வெளிச்சம் என்று பொருளாகும்
என்பது இங்கே கருதத்தக்கது. இவ்வாறு, மனிதன் தன் அறிவுக்கு எட்டிய
அளவில் செய்திகளை ஓவியங்கள் வழியாக அனைவருக்கும் தெரிவித்த
செய்திப்பரிமாற்ற முறைமை இங்குப் புலனாகின்றது.

செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவிகள்

செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், சுவடிகள், தோல்,
பட்டு, தூது, கடிதம், அஞ்சல் போன்ற கருவிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன.

கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், சுவடிகள்

பாறைகளிலும் குகைகளிலும் கல்லிலும் வெட்டப்பட்ட எழுத்துகள்
‘கல்வெட்டுகள்’ எனப்படும்.

“கி.மு.3ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த அசோகர் காலத்தில்
கற்றாண்களிலும் கற்பாறைகளிலும் தகவலைச் செதுக்கி
வெளியிட்டனர்.”²³

இவ்வாறு செய்திகளைக் காலத்தால் அழியாத கல்லில் பதிவு செய்து, அதற்கு
நிலையான வடிவத்தைக் கொடுத்தல் மிகச்சிறந்த செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

செப்புத் தகடுகளையும் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படுத்தினர். மன்னராட்சி காலத்திலிருந்த படை பற்றிய விவரங்கள், நீதி முறை, கோவில் வழிபாடு, நாட்டு எல்லை, மக்கள்மன்ற வழக்குகளின் தீர்ப்புகள், சமுதாயக் கடமைகள், சமய வழக்காறுகள், தல புராணங்கள் போன்ற செய்திகளைச் செப்பேடுகள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. மருத்துவச் செய்திகளும் செப்பேடுகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. செப்பேடுகளும் நிலையான தகவல் பதிவுகளாக அமைந்து, தமிழனின் செய்திப்பரிமாற்றச் சிந்தனைக்குச் சிறந்த சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

செய்திகளைப் பதிவு செய்வதில் சுவடிகள் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. தமிழ்நாட்டில் பனையோலைகளில் செய்திகளைப் பதிவு செய்தனர். சுவடிகளில் இலக்கியங்கள், இலக்கணங்கள், மருத்துவக் குறிப்புகள், நாட்டியக் குறிப்புகள், மன்னரின் பெருமைகள், போர் நிகழ்ச்சிகள், அரச பரம்பரை, நிர்வாக அமைப்பு முறை, கொடைச் சிறப்பு, வள்ளல் தன்மை, மழை வளம், இறைவன் அவதாரம், தலப் பெருமைகள், சோதிடக் குறிப்புகள், நாடி சாத்திரங்கள் போன்ற செய்திகள் எழுதப்பட்டன.

“அரசர்களுக்கிடையில் தூதுவர்கள் ஓலைச்சுவடிகள் வழியாகச் செய்திகளைக் கொண்டு சென்றனர். போர்க்காலங்களில் படைத்தலைவர்கள் வேகமாகச் செய்திகளை அனுப்புவதற்கு, செய்தி எழுதப்பட்ட ஓலைச்சுருளைப் புறாவின் காலில் கட்டி அனுப்பினர். இமாழ்காபீ என்னும் இசுலாமிய சட்டஅறிஞர் ஈச்சஓலையில் தகவல்களைப் பதிவுசெய்துள்ளார்.”²⁴

ஓலைச்சுவடியைப் போன்றதொரு அமைப்பின் வாயிலாகவே சீனாவிலும் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

“சீனாவில் மூங்கில்பட்டைகளை ஒரேஅளவாகச் சீர்ப்படுத்தி மூலையில் துளையிட்டு, நூலினால் கட்டிப் புத்தகமாக அமைத்துக் கொண்டனர்.”²⁵

ஓலைச்சுவடிகளைப் போன்ற பிறபொருட்களைப் பயன்படுத்தியும் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

“இரண்டாம் உலகப்போர் நடந்தபோது காய்ந்த வாழைமட்டைச் சருகு, பனையோலை முதலிய நறுக்குகளில் சினிமா நோட்டீஸ் அச்சடித்து விளம்பரம் செய்தனர்.”²⁶

என்ற செய்தியைப் பத்திரிகையில் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம், சுவடிகள் போன்ற பிறபொருட்களின் வாயிலாகவும் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றது.

தோல், பட்டு

விலங்குகளின் தோல், பட்டுத்துணி போன்றவற்றிலும் செய்திகளைப் பதிவு செய்தனர்.

“மத்தியதரைக் கடலோர நாடுகளில் விலங்குகளின் தோலை எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தினர். பதப்படுத்திய ஆட்டின்தோல் அல்லது கன்றுக்குட்டியின் தோலிலும் எழுதினர்.”²⁷

தமிழ்நாட்டினர் முக்கியமான செய்திகளைப் பட்டுத் துணிகளில் வண்ணக் குழம்பினால் எழுதினர். இதனைப் பட்டோலை என்பர்.

“ஹாக் பரம்பரையினரின் ஆட்சிக்காலத்தில் (கிமு.206-220) பட்டுத்துணியில் பறவையின் இறகுத்தூரிகையினால் எழுதும் வழக்கமும் நிலவியது.”²⁸

இங்ஙனம் எடுத்துச் செல்வதற்கு எளிதான தோல், பட்டு வாயிலாகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

தூது, கடிதம், அஞ்சல்

காலப்போக்கில் புறாவின் காலில் செய்தி எழுதப்பட்ட சீட்டினைக் கட்டித் தூது அனுப்பினர்.

“புயலும் வெள்ளமும் அடிக்கடி வரும் கடலோரப்பகுதிகளில் பெல்ஜியன் ஹோமர் புறாக்கள் தகவல்தொடர்புக்கு 1946ஆம் ஆண்டிலிருந்து பயன்படுத்தப்படுகின்றன. 1982இல் ஏற்பட்ட வெள்ளத்திலும் 1999இல் ஏற்பட்ட சூறாவளியிலும் பெருமளவு புறாக்களே தகவல் சேவையில் பயன்படுத்தப்பட்டன.”²⁹

என்ற பத்திரிகைச் செய்தியின் மூலம் புறாக்களைத் தூதாக அனுப்பிச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

“ஓரிஸா மாநிலத்தில் கடிதப் போக்குவரத்திற்குக் கிளிகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். 1946ஆம் ஆண்டு கிளிகளை வைத்துத் தபால்பட்டுவாடா செய்யும் முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.”³⁰

கடிதங்கள் வழியும் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

“ஒரங்கசீப் காலத்தில் செய்தியாளர்கள் அனுப்பிய செய்திக்கடிதங்கள், அரசசபையில் நடுஇரவு வரை பெண்களால் படிக்கப்பட்டன.”³¹

ரோம் நகரத்து நிகழ்ச்சிகளை எழுத்தர்கள் எழுதித் தொலைவிலுள்ள அரசியல் தலைவர்களுக்கும் பெரும் வணிகர்களுக்கும் செய்திக் கடிதங்களாக அனுப்பி வைத்தனர். கடிதங்களை எடுத்துச் செல்வதற்குக் குதிரை வீரர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டனர். அதுவே தொடர்வழக்காகி அஞ்சல்வழிச் செய்திக்கு அடிகோலியது.

செய்திகளை ஒருவருக்கொருவர் எழுத்து வழியாகப் பரிமாறிக் கொள்வதை அஞ்சல்துறை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. பிரிட்டனில் மன்னருடைய செய்திகளையும் அரசு ஆணைகளையும் விரைவில் எடுத்துச் செல்வதற்கு ஆட்களையும் குதிரைகளையும் ஏற்பாடு செய்யும் நிறுவனங்கள் ஆங்காங்கு நிறுவப்பட்டன. இவையே பிற்காலத்தில் அஞ்சல் அலுவலகங்கள் (Post Offices) என வழங்கலாயின. 1635ஆம் ஆண்டில் பிரிட்டனில் பொதுமக்களின் கடிதங்களையும் அரசு அஞ்சல்காரர்கள் கொண்டு செல்லத் தொடங்கினார்கள் என்பார், பி.வி.கிரி.

“இந்தியாவில் முதன்முறையாக அஞ்சல்சேவையை 1766-இல் கவர்னர்ஜெனரலாக இருந்த இராபர்ட்கிளைவ் அறிமுகப்படுத்தினார். முறையான அஞ்சல்துறை அமைப்பு 1837-இல் கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியால் தொடங்கப்பட்டது. 1854-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 1-ஆம் தேதி சட்டத்தின் வழியாக அஞ்சல்துறை அரசின் தனித்துறையாகச் சீரமைக்கப்பட்டது.”³²

அஞ்சல்துறை நவீனத் தொழில்நுட்ப வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கடிதங்களை விரைவாக அனுப்புவதற்கான ஏற்பாடுகளையும் செய்துள்ளது. கொரியர் சேவை போன்ற தனியார் நிறுவனங்களும் கடிதப் போக்குவரத்திற்குத் துணைபுரிகின்றன.

இன்று மின்னணு அஞ்சல் (E-mail) வாயிலாகச் செய்திகள் வேற்றுநாட்டிலுள்ள ஒருவருக்கு விரைவில் அறிவிக்கப்படுகின்றன. அதுபோல, மின்னணு பணப்பரிமாற்றம் (Electronic Money Transfer) மூலமாகத் தொலைதூரத்திலுள்ள ஒருவருக்குப் பணம் அனுப்பும் முறையும் தற்போது நடைமுறையில் உள்ளது.

மொழிவழிச் செய்திப்பரிமாற்றம்

மொழி தோன்றுவதற்கு முன்பு மனிதன் தன் மனக்கருத்துகளைச் சைகை வாயிலாகத் தெரிவித்தான். சைகை வழியாகச் செய்திகளைப் புலப்படுத்தும் போது, பார்வையாளர்களின் கவனத்தைத் தன்வயப்படுத்துதல் இன்றியாமையாததாகும். கண்பார்வையுடைய காது கேளாதோர் மற்றும்

வாய்பேச முடியாதோரின் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குக் கைவிரல் அசைவுமொழி பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

ஒருமனிதனிடம் அன்பை வெளிப்படுத்தும் போது சோகமுடனோ, துயரத்துடனோ சொல்லக் கூடாது. அதுபோல ஒருவர் இறந்தார் என்பதை மகிழ்ச்சியாகவோ, சிரித்துக் கொண்டோ சொல்லக் கூடாது. அன்பையும் துயரத்தையும் பரிமாற்றம் செய்யும் போது மிகவும் கவனமாக இருத்தல் வேண்டும். இல்லையேல், இருவரிடையே உள்ள அன்பு முறிந்து பகைமை வளர்ந்துவிடும். பேசும் போது கோபமுட்டக்கூடிய பார்வை, தேவையற்ற அசைவு ஆகியவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டும்.

செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வளர்ச்சி நிலையை மொழிவழிச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வாயிலாக அறியமுடியும். மனிதன் கூடிவாழத் தலைப்பட்ட போது, ஒருவர் கருத்தை மற்றவர் புரிந்து கொள்ள மொழி தேவைப்பட்டது.

“மனிதன் தன் கருத்தைச் சொல்ல உணர்ச்சியால் ஒலியை எழுப்பி, கைகளால் சைகை காட்டிச் சித்திரத்தால் சித்தரித்து, அதனையே கருத்திற்கு அடையாளமாக்கி, அதன்பின்பு சொற்களைத் தனித்தனியே சொல்லத் தொடங்கி மொழியை உருவாக்கினான்.”³³

மொழியை உருவாக்கிய மனிதன், மொழிவழிச் செய்திகளைப் பரிமாறினான். ‘ஒடிச்சென்று அறிவித்தல், உரக்கக்கத்தி அறிவித்தல், நேருக்குநேர் பேசுதல், எண்கள் - குழுஉக்குறி வழி பேசுதல்’ போன்ற வழிமுறைகளைக் கையாண்டான்.

ஒடிச்சென்று அறிவித்தல்

ஒருவன் தான்அறிந்த செய்தியை ஒடிச்சென்று மற்றொருவரிடம் அறிவிப்பதே, ‘ஒடிச்சென்று அறிவித்தல்’ எனப்படும். இம்முறையில்

“குறிப்பிட்ட ஓர்இடத்திலிருந்து குறிப்பிட்ட தூரத்திற்குப் பலர் நிறுத்தப்படுவார்கள். முதலில் செய்தியை அறிந்தவர் ஒடிச்சென்று அச்செய்தியை அடுத்தவரிடம் தெரிவிப்பார். இரண்டாவதாக நிற்பவர் தானறிந்த செய்தியை அடுத்தவரிடம் ஒடிச்சென்று தெரிவிப்பார். ரோமாபுரியின் மன்னரான ஜீலியஸ்சீசர் இம்முறையிலேயே செய்தியை நாடுமுழுவதும் பரப்பினார்.”³⁴

இன்றும் சற்றுதூரத்தில் செல்பவரிடம் ஒடிச்சென்று செய்தியைக் கூறும் முறை வழக்கத்தில் உள்ளது.

உரக்கக்கத்தி அறிவித்தல்

ஒருவர் அறிந்த செய்தியைப் பிறருக்குக் கேட்கும்படி உரக்கக்கத்தி அறிவித்தலே, 'உரக்கக்கத்தி அறிவித்தல்' எனப்படும்.

“பாரசீகநாட்டை ஆண்ட டேரியஸ் என்ற மன்னன், அரசாங்கத்தின் ஆணைகளை மக்களுக்கு அறிவிக்க ஒரு புதியஉத்தியைக் கையாண்டான். அருகருகே உள்ள மலைகளின் உச்சியில் உரத்த குரல்வளம் படைத்த மனிதர்களை நிற்கச் செய்வான். முதல்மலையின் உச்சியில் நிற்கும் மனிதன் தன்னுடைய ஆணைகளை, அடுத்த மலைஉச்சியில் நிற்பவனின் காதுகளில் விழும்படி தெரியப்படுத்துவான். இரண்டாவது மலைஉச்சியில் நிற்பவன் அந்தச் செய்தியைக் கேட்டு மூன்றாமவனுக்குத் தெரியப்படுத்துவான்.”³⁵

இவ்வாறு அறிவிக்கப்பட்டுச் செய்தி நாடு முழுவதும் பரவியது.

நேருக்குநேர் பேசுதல்

ஒருவர் இன்னொருவரிடமோ அல்லது பலரிடமோ பேசுதல் 'நேருக்குநேர் பேசுதல்' எனப்படும். பெண்கள் ஆற்றிலும் குளத்திலும் கிணற்றிலும் நீர் எடுத்துவரச் செல்லும் போது நேருக்குநேர் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொண்டனர். பழங்காலத்தில் கிரேக்க அறிஞர் சாக்ரடீசு தெருக்கோடியில் நின்று தம் கருத்துகளைப் புலப்படுத்தியதையும், இயேசுபிரான் மலைக்குன்றின் மீது அமர்ந்து மக்களுக்குப் போதனை செய்த மலைப்பிரசங்கத்தையும் சான்றாகக் கூறமுடியும். கிறித்தவப் போதனையாளர்கள், அரசியல்வாதிகள் போன்றோர் தெருக்கோடியில் நின்று செய்திகளைத் தெரிவித்தனர். பிற்காலத்தில் மேடைபோட்டு மக்களிடையே நேருக்குநேர் பேசும் நிலை ஏற்பட்டது.

எண்கள் - குழுஉக்குறி

மனிதன் தன்னுடைய எண்ணங்களை வெளிப்படுத்த எண்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கின்றான். நைசீரியப் பழங்குடிஇன ஆண்மகன் திருமணத்திற்காக அவ்வினத்தைச் சேர்ந்த ஒருபெண்ணைப் பார்த்து ஆறு என்று சொன்னால், அதற்குப் பொருள் நான் உன்னை விரும்புகின்றேன் என்பதாகும். அப்பெண் முகம்சிவக்க முறுவலித்து எட்டு என்று எதிர்மொழி கூறினால், நானும் அவ்வாறே நினைக்கின்றேன் என்பதை உணர்த்துவதாகும் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

சுருக்கமாக விவரமறிய முயற்சிப்பவர் ‘குழுஉக் குறி’ மூலம் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்வர். பொன்வேலை செய்பவர்கள், வியாபாரிகள், தரகர்கள் போன்றோர் இன்றும் தங்களுக்கென்று குழுஉக்குறியை ஆதாரமாகக் கொண்டு செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர்.

தொல்காப்பியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றக் கொள்கை

தொல்காப்பியர், செய்யுளியலில் ‘கூற்று, கேட்போர், களன், முன்னம்’ ஆகிய செய்யுளுறுப்புகளின் வாயிலாகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தை எடுத்துரைத்துள்ளார். தகவலாளரைத் தொல்காப்பியம் ‘கூற்றிற்குரியோர்’ என்று குறிப்பிடுகின்றது. களவு வாழ்க்கையில் பேசுதற்குரியோர் (தொல்.செய்., 490) கற்பு வாழ்க்கையில் பேசுதற்குரியோர் (தொல்.செய்., 491) போன்றோரைத் தொல்காப்பியம் வரையறை செய்துள்ளது. யார் யாரிடம் பேச வேண்டும், எவ்வாறு பேச வேண்டும் என்பதையும் தொல்காப்பியர் (தொல்.செய்.,493) குறிப்பிடுகின்றார். கட்டுப்பாட்டுடனும் ஒழுங்குடனும் விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு இடமும் காலமும் உணர்ந்து தகவலாளர்கள், தகவலைக் கூறியுள்ள முறையைத் தொல்காப்பியம் வழி அறியமுடிகிறது. எனவே, தகவல்தொடர்பின் தந்தையாகத் தொல்காப்பியரைக் குறிப்பிட முடியும்.

கூற்று

தொல்காப்பியர் கூற்று என்பதைச் செய்யுளுறுப்பாகக் கூறுகின்றார். தொல்காப்பியர்,

“மாந்தர்களது கூற்று நிகழிடங்களை ‘அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல்’ ஆகிய இயல்களில் இருபத்தாறு நூற்பாக்களில் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.”³⁶

தொல்காப்பியர், களவு, கற்புக்காலத்தில் கூற்று நிகழ்த்துவோரை தனித்தனியே பாகுபடுத்தியுள்ளார்.

கேட்போர்

தொல்காப்பியர் கூற்றினை அடுத்து கேட்போர் என்பதைச் செய்யுளுறுப்பாக மொழிகின்றார். ஒரு மாந்தரின் கூற்றை, கேட்கும் மாந்தர் பற்றித் தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில் விளக்குகின்றார்.

“மனையோள் கிளவியும் கிழவன் கிளவியும்

நிணையுங் காலைக் கேட்குநர் அவரே”³⁷

“பார்ப்பார் அறிவர் என்றிவர் கிளவி

யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே”³⁸

“பரத்தை வாயில் எனஇரு வீற்றும்

கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்பும் பயனிலவே”³⁹

“வாயில் உசாவே தம்முளும் உரிய”⁴⁰

“ஞாயிறு திங்கள் அறிவே நானே

கடலே கானல் விலங்கே மரனே

புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே

அவையல பிறவும் நுதலிய நெறியால்

சொல்லுந போலவும் கேட்குந போலவும்

சொல்லியாங்கு அமையும் என்மனார் புலவர்”⁴¹

இந்நூற்பாக்களில் தலைவியின் கூற்றையும் தலைவனின் கூற்றையும் கேட்போர் ‘பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, பாணன், கூத்தன், விறலி, பரத்தை, அறிவர், கண்டோர்’ ஆகிய பதின்மர் ஆவர். பார்ப்பார், அறிவரின் கூற்றை அனைவரும் கேட்பர். அதற்கு வரையறை இல்லை. பரத்தை, வாயில்களிடத்து தலைவியைக் கேட்பாளாகக் கருதிக் கூறாத கூற்றுகளால் பயனில்லை. தலைவியைச் சுட்டி ஒருவருக்கொருவர் உரைப்பார் போல, வாயில்கள் தம்முள் கேட்போராகவும் செயல்படுவர். காமத்தின் மிகுதியால் தலைவி, அ.:றிணைப் பொருட்களுடன் பேசுமிடத்து, அவையும் கேட்குநராகச் செயல்படுகின்றன. ஞாயிறு, திங்கள், அறிவு, நாணம், கடல், கடற்கரைச் சோலை, விலங்கு, மரம், தனிமைப் பொழுது, பறவை இவை போல்வன பிறவும் கூறுவன போலவும் கேட்பன போலவும் அமையப்பெறும் என்று தொல்காப்பியர் சுட்டுவர். இவ்வாறு, கூற்று நிகழ்த்துவதற்குரிய மாந்தர்களைத் தனித்தனியே எடுத்துக் கொண்டு, அவர்களுடைய கூற்றுகளைக் கேட்போரைப் பற்றிய செய்திகளைத் தொல்காப்பியர் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

களன்

தொல்காப்பியர் கூற்று, கேட்போர் ஆகிய செய்யுளுறுப்புகளை அடுத்து களன் எனும் செய்யுளுறுப்பை அமைத்துள்ளார்.

“ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியல் முடியுங்

கரும நிகழ்ச்சி யிடமென மொழிப”⁴²

செய்யுளுறுப்புகளைத் தொகுத்துரைக்கும் போது களன் என்று கூறியவர், அதன் இலக்கணத்தை விளக்கும் போது இடம் என்றே சுட்டியுள்ளார். எனவே ‘களன், இடம்’ ஆகிய இரண்டையும் ஒரேபொருளிலேயே தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார் என்பதை அறியமுடிகிறது. கூற்று, கேட்போரைப் போல களன் எனும் செய்யுளுறும் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

முன்னம்

கூற்று, கேட்போர், களன் ஆகிய மூன்று செய்யுளுறுப்புகளையும் ஒருசேர இயைத்து நோக்கும் செய்யுளுறுப்பே ‘முன்னம்’ என்பதாகும். கூற்றில் இடம், காலம் அறிந்து பேசுவது இன்றியமையாத ஒன்றாகும். இடமும் காலமும் உணர்ந்து கேட்போருக்குத் தக்கவாறு மொழியும் செய்யுளுறுப்பினை ‘முன்னம்’ என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“இவ்விடத்து இம்மொழி இவர்இவர்க்கு உரியவென்று

அவ்விடத்து அவரவர்க்கு உரைப்பதே முன்னம்”⁴³

என்ற நூற்பாவின் வழி உணர்த்தியுள்ளார். ‘முன்னம்’ என்பதற்குக் ‘குறிப்பு’ என்று உரையாசிரியர்கள் விளக்கம் தந்துள்ளனர்.

தொல்காப்பியர், குறிப்பு என்பதை ‘உள்ளம்’ என்ற பொருளில் கூறியுள்ளார். இதனை,

“அவன்குறிப்பு அறிதல் வேண்டியும் கிழவி

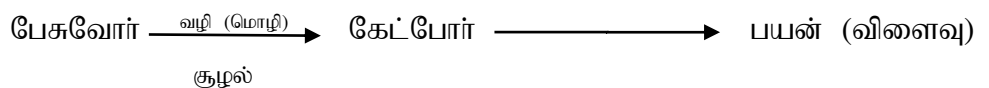
அகம்மலி ஊடல் அகற்சிக் கண்ணும்

வேற்றுமைக் கிளவி தோற்றவும் பெறுமே”⁴⁴

எனும் நூற்பாவால் அறியமுடிகிறது. முன்னம் என்ற செய்யுளுறுப்பானது சங்க இலக்கியங்களிலும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள ‘குறிப்பு’ என்ற பொருளிலேயே பயின்று வந்துள்ளது.

செய்திப்பரிமாற்றச் சூழல் (Context of Communication)

செய்திப்பரிமாற்றத்தில் சூழல் முக்கியமானதாகும். பேசுபவர், கேட்பவரிடையே செய்திப்பரிமாற்றம் நடக்க சூழலினைக் கருத்தில் கொண்டு செயல்படுதல் வேண்டும். இச்சூழ்நிலையில் பேசுவோரையும் கேட்போரையும் இணைத்து வைப்பது, மொழி ஆகும். இதனைக் கீழ்க்காணும் வரைபடம் விளக்குகின்றது.

செய்திக்கு அடிப்படையான கருவை, யாகப்சன் என்ற அறிஞர் 'சூழல் (Context)' என்கிறார். எனவே, செய்திப்பரிமாற்றத்தில் சூழலின்றிப் பொருளை அறிந்து கொள்வது கடினமாகும்.

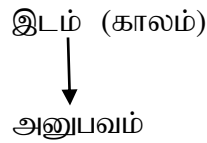
செய்திப்பரிமாற்றத்தில் மொழித்திறன் (Language Skills of Communication)

பேசுவோருக்கும் கேட்போருக்கும் இடையே மொழித்திறன் சரியாக இருந்தால், செய்திப்பரிமாற்றம் செவ்வனே நடைபெறும்.

தொல்காப்பியர், மனிதனின் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படக்கூடிய சொல்லை 'இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல்' என்று பாகுபடுத்துகின்றார். இயற்சொல்லைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் பேசுவோரும் கேட்போரும் எந்த நிலத்திலும் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ள இயலும். திரிசொல், திசைச்சொல் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தும் போது அவை பற்றிய மொழித்திறன் பேசுவோருக்கும் கேட்போருக்கும் இடையே செம்மையாக இருந்தால்தான் அங்கே செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறும், இல்லையேல் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு இடமில்லை.

செய்திப்பரிமாற்றத்தில் இடம், காலம், சூழல் அறிந்து அவரவர் அறிந்த மொழியில் கருத்துகளைப் பரிமாறினால் செய்திப்பரிமாற்றம் சிறப்பும். அவ்வந்நிலத்து மக்கள், அவ்வந்நிலத்துக் கருப்பொருள் பற்றிய அறிவையும் அனுபவத்தையும் பெற்றிருப்பர். தம் கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் அக்கருப்பொருட் செய்திகளையே கருவியாகக் கொண்டிருப்பர். எனவே, அவர்களுக்குள் செய்திப்பரிமாற்றம் நன்கு நடைபெறும்.

இதனைக் கீழ்க்காணும் வரைபடம் விளக்குவதாக அமையும்.

பேசுவோர்	வழி	கேட்போர்	விளைவு
கருத்து (Feed back)	அவ்வந்நிலத்துக் கருப்பொருள்/மொழி	கருத்து	செய்திப்பரிமாற்றம்
குறிஞ்சி	குறிஞ்சி	குறிஞ்சி	செய்திப்பரிமாற்றம்
முல்லை	முல்லை	முல்லை	செய்திப்பரிமாற்றம்
மருதம்	மருதம்	மருதம்	செய்திப்பரிமாற்றம்
நெய்தல்	நெய்தல்	நெய்தல்	செய்திப்பரிமாற்றம்

முல்லைப்பூக்களின் மணம் காற்றொடு கலந்து காடு முழுவதும் மணப்பது போன்று தலைவி மணக்கும் நெற்றியினை உடையவள்.

“முல்லை காலொடு மயங்கி”

(அகம்.43: 9)

இச்செய்தி, முல்லை நிலத்தவரிடம் தெரிவிக்கப்படும் போது செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறும். ஏனெனில், முல்லையின் நறுமணத்தை உணர்வதற்கு அவர்களுக்கு வாய்ப்புண்டு. ஆனால், இவ்வுவமைச் செய்தி குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் போன்ற பிறநிலத்தாரிடம் தெரிவிக்கப்படும் போது அங்குச் செய்திப்பரிமாற்றம் நன்கு நடைபெறாது. ஏனெனில், பிறநிலத்தார் முல்லைப்பூவை அறிந்திருக்கவும் முல்லையின் மணத்தை நுகர்ந்திருக்கவும் வாய்ப்பு இல்லை.

செய்திப்பரிமாற்றம் - வெளிப்படை, குறிப்பு

செய்திப்பரிமாற்றம் வெளிப்படையாகவும் அமையலாம் (External Communication), குறிப்பாகவும் அமையலாம் (Internal Communication). புறநிலைச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பேசுவோரின் சொற்பொருள் தரும் விளக்கத்தைக் (Textual meaning) கேட்போரால் எளிமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்தும் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் சூழல் அல்லது இட அடிப்படையிலேயே (Contextual meaning) பொருள் கொள்ள முடியும்.

கருத்துகள் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் பொருளுணர்த்தி நிறைவைத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். உள்ளுறையும், இறைச்சியும் குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்தி நிறைவைத் தொல்காப்பியர் சுட்டுகின்றார். பண்பாட்டு அடிப்படையில் சில கருத்துகளை வெளிப்படையாகப் பேச இயலாத போது குறிப்பாகக் கருத்துகளைச் சுட்டவேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. இவ்வாறு,

“ஒருவர் தம்முடைய அனுபவங்களை மற்றொருவருடன் பகிர்ந்து கொள்ள தம்முடைய பண்பாட்டில் தோன்றிய அல்லது தம்மால் உருவாக்கப்பட்ட குறியீடுகளைப் பயன்படுத்துகின்றார்.”⁴⁵

குறிப்பாகப் பொருளுணர்த்தும் நிலையில் உள்ளுறையும் இறைச்சியும் குறியீடுகளாகச் சங்கப்புலவர்களால் கையாளப்படுகின்றன. மேற்கத்திய திறனாய்வாளர்களின் புதிய கொள்கையான ‘செய்திப்பரிமாற்றக் கொள்கை’ ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தொல்காப்பியரால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளமை இங்குப் புலனாகின்றது.

அறிஞர்களின் கருத்துகள்

ஒரு நபர் செய்தியையும் உடன்பாட்டையும் மற்றொரு நபருக்குத் தெரிவிக்கும் போது செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறும். கிரேக்கச் சொல் ‘Rhetor’

என்பதற்குப் ‘பேச்சுக்கலை ஆசிரியன்’ என்பது பொருளாகும். ‘Rhetoric’ என்பது மொழியைத் திறம்படக் கையாளும் கலையாகும். ‘பேச்சுக்கலை (அல்லது) சொற்கோப்புக் கலை’ என்றும் இதற்குப் பொருள் உண்டு.

செய்திப்பரிமாற்றம் பற்றி மேனாட்டாரும், இந்திய அறிஞர்களும் தங்களின் கருத்துகளைத் தெரிவித்துள்ளனர். ஐசோசாக்ரடிக், பிராங்க் ஈ.எக்ஸ்.டான்ஸ், புருக்கர், வாரன், ஹெரால்ட் லாஸ்வெல், கமலேஷ் மகாஜன், நாராயண மேனன், வெ.கிருட்டிணசாமி, பி.தெட்சிணா மூர்த்தி, நெல்லை சுப்பிரமணியன் ஆகியோர் செய்திப்பரிமாற்றம் குறித்து எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

செய்திப்பரிமாற்றம் பற்றி மேனாட்டார் கூறியுள்ள கருத்துகள் முதலில் கூறப்பட்டுள்ளன.

“சொல்வன்மைக்கலை ஒருவகைப்படைப்பு முறையே. நாகரிகம், கலை முதலியனவாகிய மக்களின் சிறப்பிற்கு அதுவே மூலகாரணம். விலங்கிலிருந்து மக்களை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது அவைதான். படித்துப் பெற்ற அறிவைப் பயன்படுத்தும் படைப்புக்கருவியும் அதுவே. அறிவுநலத்தை வெளிப்படுத்துவதும் ஒழுக்கநலத்தைப் புலப்படுத்துவதும் அதுதான்”⁴⁶

என்று ஐசோசாக்ரடிக் கூறியுள்ளார்.

பிராங்க் ஈ.எக்ஸ்.டான்ஸ் என்பவர்,

“குறிப்பிட்ட சமூகச்சூழலில் செய்தி அனுப்புநருக்கும் பெறுநருக்கும் இடையே நிகழும் செய்திப்பரிமாற்றச் செயல்முறையே தொடர்பு”⁴⁷

என்கிறார்.

“ஒருவர் இன்னொருவருக்குப் பொருளுள்ள செய்திகளைத் தருவது ‘செய்திப்பரிமாற்றம்’ ஆகும்”⁴⁸

என்கிறார், புருக்கர்.

தொடர்பு என்பது,

“தகவல், கருத்து, நோக்கம் என்னும் இவற்றை ஒருவர் மற்றொருவருக்குப் பரிமாறும் செயல்”⁴⁹

என்பார், வாரன்.

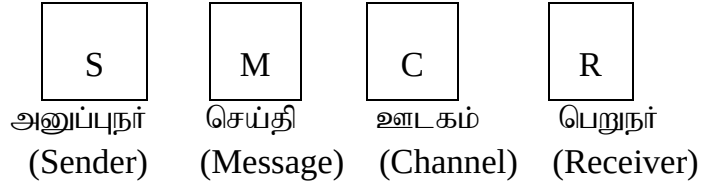
ஹெரால்ட் லாஸ்வெல் என்பவர் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் அடிப்படைகளாக,

- சொல்வது யார்? (Who says?)
- எதன் மூலம் சொல்கிறார்? (In What Channel?)

- எப்படி சொல்கிறார்? (How?)
- யாருக்குச் சொல்கிறார்? (To Whom?)
- அதன் விளைவு என்ன? (With What Effect?)

என்ற ஐந்தினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவற்றின் வாயிலாகச் செய்திப்பரிமாற்றத்துக்கு ‘அனுப்புபவர் (Sender: Who), செய்தி (Message: What), பின்னூட்டு அல்லது எதிர்விளைவு (Feedback: effect)’ ஆகியவை இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றன என்பதை உணரமுடிகிறது.

ஒரு செய்தியைக் கேள்விப்படுபவரிடம் அச்செய்தி எந்தவிளையையும் ஏற்படுத்தவில்லை என்றால், அதனால் எதிர்விளைவு இருப்பதில்லை. இத்தகைய செய்திப்பரிமாற்றத்தை ‘ஒருவழிப்பாதைச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ என்பர். இதனைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவர்.

இது ‘SMCR மாதிரி (SMCR Model)’ எனப்படுகிறது. இது செய்திப்பரிமாற்றத்தின் அடிப்படை மாதிரியாகும்.

கமலேஷ் மகாஜன் என்பவர்,

“சமுதாயம் வளர அடிப்படைத் தேவையாகக் கருதப்படுவது ‘செய்திப்பரிமாற்றம்’ ஆகும். செய்திப்பரிமாற்ற முறை, மனிதன் தோன்றிய காலம் முதல் இருந்து வருகிறது. ஒருவரின் மூலமாகவோ குறியீடுகள் மூலமாகவோ பிறர் ஒருவருக்கோ, குழுவினருக்கோ, கூட்டத்திற்கோ தெரிவிப்பது அல்லது பரிமாறிக் கொள்வது, ‘செய்திப்பரிமாற்றம்’ ஆகும்.”⁵⁰

என்கிறார்.

செய்திப்பரிமாற்றம் என்பது,

“சிந்தனைகள், கருத்துகள், எண்ணங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி செய்திகளைக் கொடுப்பது மட்டுமல்லாமல் மனிதனுடைய வாழ்க்கைக்குப் புதிய வழிகளைக் காட்டுவதும் புதிய மனிதனாக மாற்றுவதுமாகும்.”⁵¹

என்று நாராயண மேனன் விளக்கியுள்ளார்.

வெ.கிருட்டிணசாமி என்பவர்,

“தொடர்புச் சூழலில் இருவர் அல்லது அதற்கு மேற்பட்டோர் தொடர்புச் செயலில் ஈடுபடுவர். அவர்கள் தங்களுடைய கருத்துகள், எண்ணங்கள், மனநிலைகள், அறிவு, நடத்தை போன்றவற்றை மற்றவரிடம் திணிக்க விரும்புவர். இவற்றையே ‘செய்திப்பரிமாற்றம்’ என்பர்”⁵²

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“சொல்ல வந்த செய்தியை மற்றவரின் மனம்கொள்ளும்படி சொல்ல வேண்டியிருப்பதால், படிப்பவனிடத்தோ அல்லது கேட்பவனிடத்தோ ஒரு விரும்பும் தன்மையை ஏற்படுத்த வேண்டும். விருப்பத்தை உருவாக்கப் பல உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன. அவ்வுத்திகள் சிலநெறிமுறைக்கு உட்படுகின்றன. சொற்பொருள் பரிமாற்றத்திற்குரிய நெறிமுறைகள் பேச்சிலும் எழுத்திலும் உள்ளன.”⁵³

என்று பி.தெட்சிணா மூர்த்தி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பிறர் விளங்கிக் கொள்ளும் விதமாகவும் விரும்பிக் கேட்கும் வகையாகவும் உள்ளக்கருத்துகளை வெளிப்படுத்துவதற்குக் கருவியாகிய மொழிநடையின் அமைப்பே செய்திப்பரிமாற்றம்; கருத்துகளையும் உணர்ச்சிகளையும் ஒழுங்குபடுத்தி வெளியிடும் சொல் அமைப்பு நெறியே, செய்திப்பரிமாற்றம்”⁵⁴

என்று நெல்லை சுப்பிரமணியன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இங்கு, சுட்டப்பட்டுள்ள கருத்துகள் அறிஞர்களின் அணுகுமுறைகள் வழியாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. செய்திப்பரிமாற்றம் பற்றி பற்பல நோக்கங்களில் இவை அமைந்துள்ளன.

செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வளர்ச்சி நிலைகள்

உலகம் தோன்றிய நாள் முதல் இன்று வரை மனிதசமுதாயம் பெற்றுள்ள வளர்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. தந்தி, துண்டுப் பிரசுரங்கள், சுவரொட்டிகள், தொலைபேசி, வானொலி, தொலைக்காட்சி, திரைப்படம், கணினி’ என்று செய்திப்பரிமாற்றச் சாதனங்கள் பல்கிப் பெருகியுள்ளன. செய்திப்பரிமாற்றம் விரைவாக நடைபெறுவதற்குத் தொலைத்தொடர்புச் சாதனங்களான ‘செல்லுலார் தொலைபேசி, பேஜர், .ஃபேசிமிலி (facsimile - தொலை நகல்), வாட்ஸ்அப், முகநூல், டிவிட்டர், இன்ஸ்ட்ராகிராம், இண்டர்

நெட்' போன்றவை பயன்படுகின்றன. செய்திகளை உடனுக்குடன் விரைவாக அனுப்புவதற்குச் செயற்கைக்கோள்கள் உதவுகின்றன.

இன்றைய சூழலில் செய்திப்பரிமாற்றமானது கண்இமைக்கும் நேரத்தில் உடனுக்குடன் நடைபெறுகின்றது. செய்திப்பரிமாற்றச் சாதனங்கள், மக்களிடையே அறிவைப் புகட்டி, விழிப்புணர்வூட்டும் பணியைச் செய்கின்றன. அக்காலத்தில் மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர். தற்போது, செய்திப்பரிமாற்றச் சாதனங்களோடு இணைந்த வாழ்க்கையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம்.

செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகள் (Elements of Communication)

செய்திப்பரிமாற்றம் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்டவர்களிடம் நடைபெற ஐந்து அடிப்படைக்கூறுகள் (Five Basic Elements) இன்றியமையாதன. அவை:

- 'தெரிவிப்பவர் (Communicator)
- செய்தி (Message)
- ஊடகம் (Media / Channel)
- ஏற்பவர் (Receiver)
- செயல் விளைவு (Feedback)'

என்பனவாகும். இவையனைத்தும் முறையாகச் செயல்படும் போது செய்திப்பரிமாற்றம் நிலைத்த தன்மையுடையதாக இருக்கும்.

தெரிவிப்பவர் (Communicator)

செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறுவதற்கு குறைந்தது இருவர் தேவை. தெரிவிப்பவர், செய்தி கூறும் மூலமாகத் (Source) திகழ்கின்றார். தாம் கூறும் செய்திகள், பார்வையாளர்களைச் சரியாகச் சென்றடைவதற்கு பார்வையாளர்களின் கவனம், அக்கறை, நடத்தை, மனப்பான்மை, சூழல் ஆகியவற்றை அறிந்து கொண்டு தெரிவிப்பவர், செய்திகளைக் கூறுகின்றார்.

“தகவலாளர், தகவலை அனுப்பும் முன் பெறுநரின் நலன், சொல்லப்படும் தகவலின் பயன், தொடர்புமுறை, தொடர்புக்கருவிகள், தொடர்புத்திறனை அதிகரிக்கும் முறை போன்றவற்றை நன்றாக அறிந்திருக்க வேண்டும். நல்ல மனநிலையோடு சூழலை அறிந்து அதற்கேற்பத் தகவலை அனுப்ப

வேண்டும். கருத்துகளை ஒழுங்குடனும் சுவையுடனும் கோர்வையாகவும் சொல்ல வேண்டும். தகவலாளரின் சிந்தனைகள் கோர்வை செய்யப்பட்டு மொழி என்னும் ஊர்தி மூலம் மற்றவர்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றது.”⁵⁵

என்று குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இம்முறைகளால் தெரிவிப்பவர் கூறும் செய்தியானது, பார்வையாளர்களிடம் முழுமையாகச் சென்று சேருகின்றது.

செய்தி (Message)

செய்தியைத் தகவல், பொருள், கருத்து என்று பலநிலைகளில் குறிப்பர். சேம்பர்ஸ் அகராதி, ‘நியூஸ்’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்குப் புதிதாகக் கேட்கப்படுகின்ற ஒன்று என்றும், இப்பொழுதுதான் நடைபெற்ற ஏதாவது ஒன்றைப் பற்றிய முதல் தகவல் என்றும் விளக்கம் தருகின்றது. மனிதனின் அனுபவங்களே, செய்திகளாக மாற்றப்படுகின்றன. தனிமனிதனைச் சமுதாய இயல்பினனாக மாற்றுவதற்குச் செய்திப்பரிமாற்றம் உதவுகின்றது.

ஒருவன் தன் மூக்கைத் தொடுதல் என்பது, உள்நோக்கம் இன்றி இயல்பாகச் செய்யப்பட்டால் அது செய்தியன்று. ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட உள்நோக்கத்துடன் செய்யப்பட்டால் அது செய்தி. அதாவது, தேர்வு எழுதும் தன் நண்பனுடன் முன்னரே பேசி வைத்துக்கொண்டு கேள்விக்கான விடையைத் தெரிவிப்பதற்காக ஒருவன் தன் மூக்கைத் தொட்டால், அது செய்தி ஆகும்.

இயற்கைக்கு மாறானவையும், தனித்தன்மை வாய்ந்தவையும் செய்தியாக இடம்பெறும். செய்தி என்றால் என்ன? என்பதற்கு ‘நாய் மனிதனைக் கடித்தால் செய்தியல்ல’. ‘மனிதன் நாயைக் கடித்தால் செய்தி’ என்பது பொதுவாகக் கூறப்படும் கருத்து. ஆனால், நவீன இதழியலில் சிலசமயம் நாய் மனிதனைக் கடித்தால் கூட செய்தியாகிவிடும். ஒரு திரைப்பட நடிகரை அவர் வளர்க்கும் செல்லப்பிராணியான நாய் கடித்தாலும் செய்தியாகிவிடும். அதுமட்டுமல்ல, ஒரு உயிரியல் பூங்காவில் நாய் சிங்கத்தைக் கடித்தாலும் அது செய்திதான்.

செய்தி என்பது காலம், இடம், சூழலுக்கு ஏற்ப அமைந்துவிடும். உதாரணத்துக்கு, சிரபுஞ்சியில் மழை பெய்தால் செய்தி இல்லை; சகாரா பாலைவனத்தில் மழை பெய்தால் செய்தியாகிவிடும். இது இடம் சார்ந்தது. ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் யாராவது ஒரு பிரமுகர் குதிரை வண்டியில் சென்றால் அது செய்தியாக இருக்காது. இப்போது யாராவது ஒரு பிரமுகர் குதிரை வண்டியில் சென்றால் அது செய்தியாகிவிடும். செய்திக்குக் காலமும், இடமும், சூழலும் மிக முக்கியமானதாகும்.

செய்தியை ‘முறைசார் செய்தி, முறைசாரா செய்தி’ என்று இருவகைப்படுத்தலாம். மக்கள்தொடர்புக் கருவிகள் வழங்கும் செய்திகள் அனைத்தும் முறை சார்ந்தவையாகும். அவை, தங்களுடைய கொள்கைக்கு ஏற்பச் செய்திகளைத் தேர்ந்தெடுத்து, வரையறை செய்து, செம்மைப்படுத்தி, முறைப்படி செய்திகளைப் பரப்புகின்றன. அகப்பாடல்களில் இடம்பெறும் அறத்தொடுநிலைப் பாடல்கள், புறப்பாடல்களில் வரும் செவியறிவுறாஉத்துறைப் பாடல்கள், காஞ்சித்துறைப் பாடல்கள் போன்றவை முறைசார் செய்திகளை விளக்குகின்றன. தலைவன் - தலைவி உரையாடல், நண்பர்கள் உரையாடல், பெற்றோர் குழந்தைகளுடன் பேசுதல் போன்றவை முறைசாரா செய்தியைச் சாரும். ஏனெனில், இவர்கள் பேசும் செய்திகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முறைப்படுத்தப்பட்டு இருப்பதில்லை. கருத்துகளில் தொடர்பு இருப்பதில்லை. இதைத்தான் பேச வேண்டும் என்ற வரையறையும் இருப்பதில்லை.

ஊடகம் (Media / Channel)

செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறுவதற்குத் துணைபுரியும் கருவிகள் ‘ஊடகங்கள்’ ஆகும். செய்திப்பரிமாற்றம் ‘வாய்மொழி ஊடகம் (Oral & Folk Media), எழுத்து ஊடகம் (Written Media), காட்சி ஊடகம் (Visual Media)’ ஆகியவற்றின் வழியாக நடைபெறுகின்றது. ஒரு செய்தியைப் பரப்புவதற்குத் தேவையான ஊடகங்களைப் பயன்படுத்தத் தவறினால், முறையான செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறாது. ஆகவே, செய்தி எளிதில் சென்றடையும் ஊடகங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

வாய்மொழியாகப் பேசுவதன் மூலம் மிகுதியான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடியும். வாய்மொழியாகப் பெற்றோர், குழந்தைகள், உறவினர், நண்பர், உடன்பணிபுரிவோர் ஆகியோரிடம் செய்திப்பரிமாற்றம் செய்து கொள்ள முடியும். சொற்கள், ஒருவரின் ஆளுமையைப் பொறுத்து வெளிப்படும். எனவே, வாய்மொழியாகச் செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் போது சொற்களைக் கவனமாகக் கையாள வேண்டும்.

ஏற்பவர் (Receiver)

செய்தியைக் கேட்பவர், ‘ஏற்பவர்’ எனப்படுவர். செய்திப்பரிமாற்றத்தில் செய்தியானது சென்று சேரும் இடமாக ‘ஏற்பவர்’ அமைகின்றார். ஏற்பவர், ஒருவர் அல்லது பலராக இருக்கலாம். செய்திப்பரிமாற்றத்தினால் தெரிவிப்பவரும், ஏற்பவரும் ஒருவருக்கொருவர் அறிமுகம் ஆகின்றனர். தெரிவிப்பவரின் ‘செய்திகளைக் கேட்டல், பார்த்தல், புரிந்து கொள்ளல், திரும்பிச் செலுத்துதல்’ ஆகிய முறைகளில் பார்வையாளர்களின்

செய்திப்பரிமாற்றம் அமைந்துள்ளது. தெரிவிப்பவரும் ஏற்பவரும் நம்பிக்கைகள், மனநிலைகள், கல்வி, சமூக மதிப்பு போன்றவற்றில் ஒரே நிலையில் இருந்தால் செய்திப்பரிமாற்றம் சிறப்பாக நடைபெறும். அவர்கள் பலநிலையினராக இருப்பின் விரக்தி, திறமையின்மை, பயனற்ற தொடர்பு போன்றவை அமையும். எனவே, செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு முதுகெலும்பாக இருப்பவர் 'ஏற்பவரே' ஆவார், என்று முடிவுசெய்ய இயலும்.

செயல் விளைவு (Feed - back)

செய்தியை அனுப்பியவருக்குச் செய்தியைப் பெற்றவர், தம் எதிர்வினைகளைத் தெரிவிப்பதே 'செயல் விளைவு' ஆகும். செய்திப்பரிமாற்றம் சரியாக நடைபெறுகின்றதா? என்று அறிய உதவுவது, செயல் விளைவு ஆகும். பெறுநர், செய்தியைப் புரிந்து கொண்ட தன்மையை செயல் விளைவு (மீள் தொடர்பு) தெளிவுபடுத்தும்.

ஒரு மேடைப்பேச்சாளர், தன் இரசிகர்களின் முகத்தோற்றத்திற்கு ஏற்பப் பேச்சுப்பாணியை மாற்றிக் கொள்கின்றார். பின்னூட்டத்திற்கு முக்கியத்துவம் அளிப்பவர்களே சிறந்த பேச்சாளர் ஆகின்றனர். நேருக்குநேர் பேச்சில்தான் பின்னூட்டம் மிகுதி. இதற்கு இணையே கிடையாது. ஒருவன் தன்னுடைய குரல் வாயிலாகச் செய்தி உணர்த்தும் போது தன் உடல்மொழியையும் பயன்படுத்துகின்றான். அவ்வாறே எதிராளியின் முகமானுதல்களையும் உடல்மொழியையும் கவனித்து அதற்கேற்பப் பேசுகின்றான்.

செய்திப்பரிமாற்ற வகைகள் (Types of Communication)

செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பல்வேறு வகைகள் உள்ளன. எனினும் அடிப்படையில் 'மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம், மொழிசார் செய்திப்பரிமாற்றம்' என்ற பாகுபாடே காணப்படுகின்றது.

மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் (Non - Verbal Communication)

மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தில் மொழிக்கு இடமில்லை. பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி இன்றி உடலசைவுகள், மெய்ப்பாடுகள் போன்றவற்றின் வாயிலாக நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றம் 'மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்' எனப்படும். சில உணர்ச்சிகளைக் குரல் வழி வெளிப்படுத்துவதை விட, மெய்வழி (மொழியின்றி) வெளிப்படுத்துவது மென்மையாக இருக்கும். சான்றாக, கோபத்தைச் சொற்களின் வழி வெளிப்படுத்துவதை விட முகக்குறிப்பின் வழியாக வெளிப்படுத்துவதே சிறந்ததாகும்.

மொழிசார் செய்திப்பரிமாற்றம் (Verbal Communication)

மொழிசார் செய்திப்பரிமாற்றத்தினால், மக்கள் தங்களுடைய மன எண்ணங்களைப் பிறருக்குத் தெரிவித்தனர். தன்னைச் சுற்றி நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளையும் அறிந்து கொண்டனர். மனிதனைப் 'பேசும் மிருகம்' என்பர். பேச்சுமொழி மனிதனுக்கு உரியது. இதனால், செய்திப்பரிமாற்றத்தில் 'மொழி' முக்கியப்பங்கு வகிப்பதை உணரமுடிகிறது. இவ்வாறு வாய்மொழியாகவோ, எழுத்து வடிவமாகவோ செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழுமாயின் அது 'மொழிசார் செய்திப்பரிமாற்றம்' எனப்படும்.

இருவருக்கிடையே நடைபெறுவது மட்டும் செய்திப்பரிமாற்றம் அன்று. ஒருவருடைய மனதிலேயே நடைபெறுவதும் செய்திப்பரிமாற்றம் தான். தனக்குள்ளோ (அல்லது) பிறருடனோ நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை வைத்து, மொழிசார் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை இருவகைகளாகப் பிரித்துக் காணமுடியும். 'தன்னுள் நிகழும் செய்திப்பரிமாற்றம் (அல்லது) ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்' எனவும் 'பிறருடன் நிகழும் செய்திப்பரிமாற்றம் (அல்லது) பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்' எனவும் மொழிசார் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை வகைப்படுத்திக் காணமுடியும்.

ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் என்பது நெஞ்சொடு கிளத்தல், தனிமொழி, அ.ஃறிணைப் பொருட்களுடன் பேசுதல் ஆகியவையாகும். பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் என்பது, ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுதல், இருவரும் பேசுதல், ஒருவர் பலரிடம் பேசுதல், பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல், பலர் பலரிடம் பேசுதல் எனும் முறையிலான செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் குறிக்கும்.

ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

ஒருவர் தனக்குள்ளேயே அகநிலையில் தன்னெஞ்சோடு செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதும் தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வதும், 'ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்' எனப்படும். இதில், எதிரில் எவரும் இருக்கமாட்டார்கள். பிறருடன் பேசுவதைக் காட்டிலும் நாம் நமக்குள்ளேயே அதிகமாகச் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றோம். சுருங்கக் கூறினால்,

“மனிதனின் செயல் அனைத்திற்குமே அகநிலைச் செய்திப்பரிமாற்றமே மூலகாரணம் ஆகும். ஒருவரது அகநிலைச் செய்திப்பரிமாற்றம்தான் அவரது புறநிலைச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் சிறப்பை நிர்ணயிக்கின்றது.”⁵⁶

என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

இன்றைய பல கண்டுபிடிப்புகள் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினால் ஏற்பட்டவையாகும். தன்உள்ளத்தை நுணுகிக் காணும் செயலும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். ஒருவரின் தனிமொழிகளும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். தனிமொழிகள், ஒருவருடைய பண்புகளை வெளிப்படுத்தும். ஒன்றைப் பற்றி நினைத்தல், மனதிற்குள் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணல், மனதிற்குள் படித்தல், கணக்குப் போடுதல், சிந்தித்தல், எண்ணங்கள், மனவுறுத்தல்கள் போன்றவை ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் பாற்படும்.

பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

ஒருவர் மற்றவரிடமோ (அல்லது) ஒரு குழுவிடமோ செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்வது 'பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்' ஆகும். சங்கப்பாடல்களில் மிகுதியான பாடல்கள் ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுவதாக அமைந்துள்ளன. யாரேனும் ஒருவரை முன்னிலைப்படுத்தியே பேச்சு அமைந்துள்ளது. ஏதேனும் ஒருவகையில் கேட்போர் மறுமொழி கூறுவதால், இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் என்பதனுள் சொல்ல இயலும்.

செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளுள் முக்கியமான கூறான கேட்போர் எனும் நிலையில் இது ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றது. ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கேட்குந் போல அ.:நினை உயிரினங்களை எண்ணிப் பேசினாலும் அவற்றுக்குச் செய்திகளைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லை. இங்கு, கேட்போர் செய்திகளைப் புரிந்து கொள்வதாலும் தெரிவிப்போர், கேட்போர் என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாந்தர்கள் இடம்பெறுவதாலும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

செய்திப்பரிமாற்றத்தில் ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகள் (Crises of Communication)

இருவருக்கிடையே நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் இடர்ப்பாடுகள் தோன்றுவது உண்டு. செய்தியைத் தெரிவிப்போர், கேட்போரின் திறனறிந்தே செய்தியைத் தருதல் வேண்டும். அப்போதுதான் செய்திப்பரிமாற்றம் செம்மையாக நடைபெறும்.

தெரிவிப்போருக்கும் கேட்போருக்கும் இடையே உள்ள உறவுநிலை (Relationship) செய்திப்பரிமாற்றச் சூழலில் ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெறுகின்றது. உறவுநிலையில் வேறுபாடுகள் இருப்பின் செய்திப்பரிமாற்றம் செம்மையாக நடைபெறாது. 'வயது (Age), கல்வி (Education), பால் (Sex), நிலை (Position or Status), அனுபவம் (Experience)' போன்ற நிலைகளில் மாறுபாடு காணப்படும் போது, செய்திப்பரிமாற்றத்தில் இடர்ப்பாடு ஏற்படும்.

ஆதிக்கத்தன்மை கொண்ட துறை நிர்வாகி ஒருவர், மற்றவர்கள் அப்படியே தன்னைப் பின்பற்றித் தனக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கின்றாரே ஒழிய, பிறர் கருத்துகளை ஏற்பதில்லை. இவை ‘மறைப்புத் தடைகள்’ எனப்படுகின்றன.

ஒத்தவயதினர் தமக்குள் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் முறை வேறு, வயது வேறுபட்டோர் தமக்குள் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் முறை வேறு. ஐந்து வயது குழந்தையிடம் பேசும் ஒருவர் அக்குழந்தையின் புரியும் திறனுக்கு ஏற்றவகையில் செய்தியைத் தெரிவிக்கும்போது தான் செய்திப்பரிமாற்றம் அங்குச் சரியாக நடைபெறும்.

“வயது, கல்வி, பால், நிலை, அனுபவம் போன்றவற்றில் ஒத்ததன்மையையுடைய நிலையை ‘ஹோமோபிலி (Homophily)’ என்றும் இவற்றுள் மாறுபாடு கொண்ட நிலையை ‘ஹெட்ரோபிலி (Hetrophily)’ என்றும் மேனாட்டுத் திறனாய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.”⁵⁷

சான்றாக, ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர்களுக்குள் நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றம் ‘ஹோமோபிலி’ ஆகின்றது. அறுபது வயது முதியவருக்கும் இருபது வயது இளைஞருக்கும் இடையே நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றம் ‘ஹெட்ரோபிலி’ ஆகின்றது.

ஒத்தவகையினருக்கு இடையே செய்திப்பரிமாற்றம்

ஹோமோபிலியில் செய்திப்பரிமாற்றம் (Communication between Homophilous)

ஒத்தவகையினருக்கு (Homophily) இடையே செய்திப்பரிமாற்றம் செம்மையாக நடைபெறும். ஒத்தவகையினர் தமக்குள் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் போது, செய்திப்பரிமாற்றத்தில் இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுவதில்லை.

செய்தியை அனுப்புநர், எந்தக் கருத்தை நினைத்து ஒரு செய்தியைக் கூறுகின்றாரோ அதே கருத்து சிறிதும் மாறுபாடு இல்லாது பெறுநரைச் சென்றடைகின்றது.

அனுப்புநர்	பெறுநர்
இளைஞன்	இளைஞன்
பொறியியல் வல்லுநர்	பொறியியல் வல்லுநர்
உயிரியல் அறிஞர்	உயிரியல் அறிஞர்

இங்ஙனம் ஒத்த வகையினருக்கு இடையே செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறுங்கால் அங்கு இடர்கள் தோன்ற வாய்ப்பில்லை என்பது இங்கே புலனாகின்றது.

இருவேறு வகையினருக்கு இடையே செய்திப்பரிமாற்றம்

ஹெட்ரோபோலியில் செய்திப்பரிமாற்றம் (Communication between Hetrophilous)

இருவேறு வகையினருக்கு இடையே நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பெரும்பாலும் இடர்ப்பாடு ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டு. எனினும் அவர்களிடையே ஓரளவு வேறுபாடு (Optional Heterophily) மட்டுமே இருக்குமானால் அங்கும் செய்திப்பரிமாற்றம் செம்மையாக நடைபெறும். திறமையான இருவர் தாங்களே திறமையானவர்கள் என்று தமக்குள் கருதும் போது அங்குச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு வழியில்லை. அதேபோல் திறமையில் மிகுந்த வேறுபாடு இருக்கும் இருவருக்கிடையேயும் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற வழியில்லை.

இருவேறு வகையினருக்கிடையே செய்திப்பரிமாற்றம் செம்மையாக நடைபெற வேண்டுமெனில் செய்தியை அனுப்புநர் - பெறுநரின் வயது, திறமை போன்றவற்றிற்கு ஏற்பத் தம் கருத்தை வழங்கும் திறமை உடையவராக இருக்க வேண்டும். அதாவது பெறுநருக்கு ஏற்ப மாற்றம் செய்து வழங்கப்பட்ட செய்தி, அனுப்புநர் நினைக்கும் அளவு வெற்றியைத் தரும்.

சொற்கோவைகளாலான மொழியால் மட்டும் செய்திப்பரிமாற்றத்தைச் செம்மையாகச் செய்ய இயலாது. சூழலும் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றது. நடைமுறைப் பேச்சில் கூட இந்நிலையைக் காணஇயலும்.

‘படம் ரொம்ப நல்லா இருந்திச்சு’?

இத்தொடரில், கூறுவோன் என்ன பொருளில் கூறுகின்றான்? என்பதைச் சூழலின்றிக் கேட்போன் புரிந்து கொள்ள இயலாது. ஏனெனில் இத்தொடர், ‘படம் மிக நன்றாக இருந்தது’ எனும் நேர்பொருளை உணர்த்தவும் பயன்படும். படம் மிகவும் மோசமானதாக இருந்தது என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்தவும் பயன்படும். எனவே, கூறுவோன் கூறும் சூழலைக் கேட்போன் புரிந்து கொண்டால்தான் செய்திப்பரிமாற்றம் அங்குச் சரியாக நடைபெறும்.

தெரிவிப்போர், கேட்போர் இருவரும் ஒரே வட்டாரத்தைச் சார்ந்தவராகவும் பழக்கம், சமயம், தொழில் போன்றவற்றால் தொடர்புள்ளவராகவும் இருந்தால்தான் செய்திப்பரிமாற்றம் செம்மையாக நடைபெறும். சென்னைத்தமிழ் மதுரைவாசிக்குப் புரிவதில்லை.

மதுரைத்தமிழில் சில வழக்குகள் பிற வட்டாரத்தினருக்குப் புலப்படுவதில்லை. அவ்வவ்வட்டாரத்து மொழியை அவ்வவ்வட்டார மக்களே புரிந்து கொள்ளக்கூடிய அளவில் மொழி அமைகின்றது. சான்றாக,

‘அவன் சேட்டமில்லாம துரத்திட்டு இருக்கான்’

(அவன் உடல் நலமில்லாமல் இருமிக் கொண்டு இருக்கின்றான்.)

சிவகாசி வட்டாரத்தில் வழங்கப்படும் இவ்வழக்குத்தொடர் பிறவட்டார மக்களுக்குப் புரிவதில்லை. இதனால் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு ‘மொழித்திறனும் வட்டார மொழியும்’ இன்றியமையாதது.

செய்திப்பரிமாற்றச் செயல்முறை - சேதாரம், தடைகள்

செய்தியாளர் அனுப்புகின்ற செய்தி, சிலநேரங்களில் முழுமையாகப் பெறுநரைச் சென்றடைவதில்லை. இடையில் செய்திஇழப்பு ஏற்படுகின்றது. இதனைச் ‘சேதாரம்’ என்றும் ‘பயனற்ற விளைவு’ என்றும் அழைப்பர். கிரேக்க மொழியில் ‘என்ட்ரோபி’ என்பர். இச்சேதாரம் தெரிவிப்பவரிடமிருந்து செய்தி கேட்பவருக்குச் செல்லும் போதும், கேட்பவரிடமிருந்து தெரிவிப்பவருக்கு மறுமொழி வரும் போதும் ஏற்படுகின்றது. செய்திப்பரிமாற்றத்தில் சேதாரத்தைத் தவிர்க்க முடியாது. ஆனால், முன்னெச்சரிக்கைகளை மேற்கொண்டால் சேதாரத்தைக் குறைக்க முடியும்.

செய்திப்பரிமாற்றச் செயல்முறையில் அவ்வப்போது தடைகள் ஏற்படுவதுண்டு. அதாவது அனுப்புநருக்கும் பெறுநருக்கும் இடையில் தோன்றும் கவனத்தைத் திசை திருப்பக்கூடிய குறுக்கீடுகள் அனைத்தும் ‘தடைகள்’ எனப்படும். தடைகள், ‘வழித்தடத் தடைகள், மொழித் தடைகள்’ என்று இருவகைப்படும் என்று டி.சதாசிவன் பாகுபடுத்தியுள்ளார்.

வழித்தடத் தடைகள்

செய்தியை எடுத்துச் செல்லும் வழியில் ஏற்படும் தடை, ‘வழித் தடை’ எனப்படும். நவீனச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் மிகுதியான தொடர்புக் கருவிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. செய்தியின் சரியான, துல்லியமான, முறையான பரிமாற்றத்திற்குப் பழுதான கருவிகள் இடையூறாக உள்ளன. தொழில்நுட்பக் குறைபாடுகள், செயற்கைக்கோள் போன்ற இயந்திரத் தடைகளும், இயற்கையின் சீற்றங்களும் செய்திகளைத் தெளிவாகவும் முழுமையாகவும் பெறுநருக்குக் கிடைக்காமல் செய்துவிடுகின்றன.

மொழித் தடைகள்

மக்களின் எண்ணங்களையும் அனுபவங்களையும் வெளியிடுவது, மொழி. மொழிச் சிக்கலும் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குத் தடையாக உள்ளது. இதைப் 'பேச்சு நிலை, எழுத்து நிலை' என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். தவறான வரிசையில் சொல்லல், தேவையற்ற செய்திகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளல், தேவையற்ற சொற்களைக் கையாளுதல், சொன்னதையே சொல்லுதல், தவறான அழுத்தம் தரல், உணர்ச்சி வயப்படல், மேடை பயம் போன்றவை பேச்சு நிலையில் தவறான அல்லது குழப்பமான செய்தியைத் தரும். நீளமான சொற்றொடர்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தல், 'ஆனால், இல்லாவிட்டால், தவிர' போன்ற சொற்களை அடிக்கடி கையாளுதல், தவறான முறையில் பிழையுடன் அச்சிடல், சொற்களுக்கிடையே இடைவெளியின்மை, எதிர்மறைச் சொற்களை மிகுதியாகத் தொடர்ந்து பயன்படுத்துதல் போன்றவை எழுத்து நிலையில் தவறான செய்தியைத் தரும்.

செய்திப்பரிமாற்றத்தின் பணிகள்

செய்திப்பரிமாற்றத்தின் முக்கியப் பணிகள் செய்திச் சேகரிப்பு, சூழ்நிலைகளைச் சமூகத்தோடு ஒத்துப் பார்த்தல், சமூகப்பண்பாட்டு பாரம்பரியத்தைப் புதிய தலைமுறையினருக்குத் தெரிவித்தல் முதலியனவாகும். தற்போது மகிழ்வுட்டலும் பணிகளில் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இவை நான்கும் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் முக்கியமான பணிகளாக உள்ளன.

செய்திப்பரிமாற்றமானது சமூகத்திற்கும் தனிநபருக்கும் சிறுகுழுவிற்கும் பண்பாட்டு அமைப்புக்கும் ஒருநிலையில் பணிபுரிவதாக இருந்தாலும் பிறிதொரு நிலையில் விபரீத விளைவுகளையும் தோற்றுவிக்கின்றது. வணிக நோக்கம், மக்கள் தகவல் தொடர்பில் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து வருகின்றது. விளம்பரத்தின் மூலம் பெறுகின்ற பணத்தை எதிர்பார்த்துச் சில தகவல்தொடர்பு நிறுவனங்கள் செயல்படுகின்றன. சில இதழ்கள், நச்சு இதழ்களாக வெளிவருகின்றன. தொலைக்காட்சி, திரைப்படம் போன்றவை மக்களைத் தீய பழக்கவழக்கங்களுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன. இணையம், தவறான செயல்களுக்கு வழிவகுக்கின்றது. இத்தகைய பாதிப்புகளை நீக்கினால், செய்திப்பரிமாற்றத்தின் பணி சிறப்பாக இருக்கும்.

செய்திப்பரிமாற்றத்தின் பயன்கள் (Benefits of Communication)

செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வாயிலாக, ஏதேனும் ஒன்றை அடைய (அல்லது) சாதிக்க முடியும். ஒருவரை நாம் விரும்பும் வகையாக நடக்கச் செய்ய (அல்லது) கட்டுப்படுத்த முடியும். செய்திகளைப் பிறருக்குத் தெரிவிக்க முடியும்.

நம் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்த முடியும். சமூக உறவு ஏற்படும். மனதில் உள்ள கவலைகள் நீங்குமென ஆய்வாளர்கள் கண்டறிந்துள்ளனர்.

தொகுப்புரை

- ஒருவரிடமிருந்து மற்றவருக்குச் செய்தியைப் பரப்புவதே செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். இச்செய்திப்பரிமாற்ற முறை மனிதன் தோன்றிய காலம் முதல் இருந்து வருகின்றது. மனிதன் தன் மன எண்ணங்களைப் பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்ளாமல் இருத்தல் என்பது இயலாத ஒன்றாகும். வாழ்வின் எல்லா நிலைகளிலும் பிறருடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகின்றது. எனவே, மனிதவாழ்வில் செய்திப்பரிமாற்றம் இன்றியமையாத இடத்தைப் பெற்றுள்ளமை புலனாகின்றது.
- அ.:றிணை உயிரினங்கள், தங்களுக்குள் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதோடு, மனிதர்களிடமும் செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன. மனிதனை முழுமனிதனாக ஆக்குவது, செய்திப்பரிமாற்றமே ஆகும். பழங்காலத்தில் மக்கள் ஒலிகள், பறையறைதல், மணியடித்தல், புகையெழுப்பல், தீயம்புகளை வானத்தில் எறிதல், கொடிகள், சைகைகள், கூவியழைத்தல் போன்றவற்றின் வாயிலாகச் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொண்டனர்.
- மக்கள் கூடிவாழத் தலைப்பட்ட போது ஒருவர் கருத்தை மற்றவர்களுக்குக் கூற மொழியைக் கருவியாக்கிக் கொண்டனர். மொழியை உருவாக்கிய மனிதன், ஓடிச் சென்று அறிவித்தல், உரக்கக்கத்தி அறிவித்தல், நேருக்குநேர் பேசுதல், எண்கள் - குழுஉக்குறி போன்ற வழிமுறைகளைப் பின்பற்றிச் செய்திகளைப் பரிமாறினான்.
- ஒலிக்கு வரிவடிவம் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பின்னர் செய்திகளைப் பதிவு செய்யும் முறை தொடங்கியது. செய்திகளைக் கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், சுவடிகள், தோல், பட்டு போன்றவற்றில் பதிவு செய்தனர்.
- செய்திப்பரிமாற்றம் இன்றேல், மக்கள் காட்டுமிராண்டிகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பர். அறிவியல் வளர்ச்சி பெருகியிருக்காது. இன்று கணினி, தொலைத்தகவல் தொடர்புத்துறையுடன் இணைந்து செயற்கைக்கோள் தொழில்நுட்பத்தைப் பயன்படுத்திப் பொதுமக்களுக்கான செய்திப்பரிமாற்றப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளது. செய்திப்பரிமாற்றத்தினால்தான் இன்றைய உலகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது என்பது இவ்வியலில் புலனாகின்றது.
- பல மேற்கத்திய இலக்கியத் திறனாய்வு முறைகள் இன்று தமிழ் ஆய்வுலகிலும் புகுந்துவிட்டன. அவ்வகையில் செய்திப்பரிமாற்றம் (அல்லது) தொடர்பியல் (Communication) பற்றிய மேற்கத்தியச் சிந்தனையும்

புகுந்துவிட்டது. ஆனால், தமிழ்மொழியைப் பொறுத்த வரையில் இது புதுமையான செய்தியன்று என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

- செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பலவகைகள் இருப்பினும் மெய்ப்பாடுகளை (முகக் குறிப்புகள்) கவனித்தால், பல சிக்கல்களிலிருந்து விடுபட முடியும் என்பதும் புலனாகின்றது.
- செய்திப்பரிமாற்றத்தின் முக்கியப் பணிகள் செய்தி சேகரிப்பு, சூழ்நிலைகளைச் சமூகத்தோடு ஒத்துப் பார்த்தல், சமூகப்பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தைப் புதிய தலைமுறையினருக்குத் தெரிவித்தல், மகிழ்வுட்டல் முதலியனவாகும் என்பது இவ்வியலில் தெளிவாகின்றது. இவ்வாறாகச் செய்திப்பரிமாற்றம் பற்றிய முழுமையான பார்வையை வழங்குவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. Wilbur Schramm, 'How communication works' (Essay), Joseph A.Devito, 'Communication Concepts and processes Revised and Enlarged' (Book) , p.11
2. E.B. Vol.6, 1972 : 203; E.A., Vol.7, 1970 : 423; I. E. S. S., Vol.3, 1972 : 24 - 25 ; T. N. B. K., Vol.3, 1972 : 429
3. தமிழ் - ஆங்கில அகராதி, 1988, ப.211
4. மு.நிலாமணி, கலா, கே.தாக்கர் (தொ.ஆ), தமிழ் அகராதி, ப.522
5. வெ.கிருட்டிணசாமி, தகவல் தொடர்பியல், 1992, ப.3
6. Makmillan English Dictionary, p.277
7. இரா.மருதநாயகம், இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் மக்கள் தகவல் தொடர்பியல், ப.1
8. மேலது, ப.3
9. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நா., ப.1
10. மா.சு.சம்பந்தன், அச்சம் பதிப்பும், 1997, ப.26
11. எஸ்.ஆரோக்கிய நாதன், தகவல் தொடர்பியல், 1993, ப.22
12. மேலது, ப.22-23
13. தினமலர், 1-9-2002, ப.14
14. தினமணி, 16.6.1989
15. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நா., ப.17
16. மேலது, ப.24
17. எஸ்.ஆரோக்கிய நாதன், மு.நா., ப.28
18. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நா., ப.15
19. மேலது, ப.13
20. எஸ்.ஆரோக்கியநாதன், மு.நா., ப.28
21. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நா., ப.24
22. எஸ்.ஆரோக்கிய நாதன், மு.நா., ப.28
23. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நா., ப.27

24. மேலது, ப.27
25. எஸ்.ஆரோக்கிய நாதன், மு.நா., ப.75
26. தினமலர், 04.08.2002, ப.7
27. எஸ்.ஆரோக்கிய நாதன், மு.நா., ப.75
28. மேலது, ப.75
29. தினமலர் - சிறுவர்மலர், 19.07.2002, ப.9
30. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நா., ப.23
31. இரா.கோதண்டபாணி, இதழியல், 1980, ப.7
32. தினமணிச் சுடர், 03.10.1992, ப.19
33. மா.சு.சம்பந்தன், மு.நா., ப.26
34. ஆனந்தன், தகவல் தொடர்பியல், 1990, ப.11
35. மேலது, ப.9
36. தொல்.பொருள்.நச்.உரை., நா. : 36, 39, 40, 41, 101, 102, 103, 107, 111 - 116, 146, 147, 150 - 155, 168, 169, 170, 177
37. தொல்.பொருள்.செய்., நா.195
38. மேலது, நா.196
39. மேலது, நா.197
40. மேலது, நா.198
41. மேலது, நா.199
42. மேலது, நா.200
43. மேலது, நா.206
44. தொல்.பொருள்.கற்பு., நா.18
45. K.S.Sitaram, Culture and Communication - p.106
46. நெல்லை சுப்பிரமணியன், மேலைநாட்டுப் புலப்பாட்டு நெறி, ப.8
47. Frank E.X Dance, Toward a Theory of Human Communication, p.48
48. Ibid., p.48
49. Agee, Waren, K., Introduction to Mass Communication, p.5

50. Kamalesh Mahajan, Communication and Society, p.63
51. Narayana Menon, Communication Revolutions, P.20
52. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நா., ப.9-10
53. பி.தெட்சிணா மூர்த்தி, புலப்பாட்டு நெறி, ப.5
54. நெல்லை சுப்பிரமணியன், மு.நா., ப.8
55. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நா., ப.59
56. வை.நடராஜன் & க.மணி, தொடர்பியல், ப.4
57. Mc.Croskey / Corl E.Larson / Mark L.Knapp, Interpersonal and Mass Communication (Essay), p.193

இயல் - 2

சங்க இலக்கியத்தில்
மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்

இயல் - 2

சங்க இலக்கியத்தில் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்

முன்னுரை

உலகில் உள்ள பல்வேறு உயிரினங்களுள் மனசாட்சியின்படி செயலாற்றக் கூடியவன் மனிதன் மட்டுமே ஆவான். சமுதாயத்தில் மனசாட்சிக்குக் கட்டுப்பட்ட வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு உள்ளத்தின் வழி - உண்மை வழி இயங்கக் கூடியவர்கள் குறைவாகவே காணப்படுகின்றனர். மனிதனின் உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சிகள் பலவாகும். தீய உணர்ச்சிகளை அப்படியே வெளிப்படுத்தினால், பிறர் நம்மை தவறாக எண்ணுவார்கள் என்ற அச்சம் காலங்காலமாக மனித சமுதாயத்தில் உள்ளது. எனவே, பேசுவோர் அவ்வுணர்ச்சிகளை ஒருசேர வெளிப்படுத்துவதில்லை. பலவற்றை அடிமனத்தில் தேக்கி வைத்திருப்பர். வாய்ப்பு நேரும் போது, அவற்றை வெளிப்படுத்துகின்றனர். கேட்போரின் மனநிலை, சூழல், சமூகப் பின்னணி ஆகியவற்றிற்கு ஏற்பத் தம் உணர்ச்சிகளுள் சிலவற்றைப் பேச்சாலும் மெய்ப்பாட்டாலும் வெளிப்படுத்துவர். இவ்வாறு, தன்னுடைய உணர்ச்சிகளை - சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தும் வழிமுறையே செய்திப்பரிமாற்ற வகை ஆகும்.

சமுதாயமாக இணைந்து வாழும் மனிதர்களுக்கிடையே நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றத்தை, அவை நிகழும் முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாகுபடுத்த முடியும். வாய்மொழியாகவோ, எழுத்து வடிவமாகவோ செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழவில்லையாயின், அதனை 'மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்' என்றும்; வாய்மொழியாகவோ, எழுத்து வடிவமாகவோ செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழுமாயின், அதனை 'மொழிசார் செய்திப்பரிமாற்றம்' என்றும் வகைப்படுத்திக் காணலாம். சங்க இலக்கியத்தில் மொழிசாரா, மொழிசார் ஆகிய இரு செய்திப்பரிமாற்றங்களுமே நடைபெற்றுள்ளன. அவற்றுள் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தினைப் பற்றி ஆய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும். இங்கு, சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் 'மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்' மட்டுமே ஆராயப்பட்டுள்ளது.

மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் - அறிமுகம்

சமுதாயமாகக் கூடி வாழும் மனிதன், தன் மனவோட்டங்களைப் பிறரிடம் பகிர்ந்து கொள்கின்றான். தனிமையில் இருத்தல், செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளாமல் இருத்தல் என்பது மனிதர்களால் இயலாததாகும். மனிதர்களின்

பல்வேறு அனுபவங்களும் செய்திகளாக மாறுகின்றன. மனித சமுதாயத்தில் செய்திகளைப் பரிமாறுதல் என்பது, மொழிசாரா செய்தி, மொழிசார் செய்தி என இருநிலைகளில் நடைபெறுகின்றது. செய்திகளை மறைவாகவும் குறிப்பாகவும் சுட்டுவதை ‘மறைமுகச் செய்தி அறிவிப்பு முறை’ என்றும், ‘மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்’ என்றும் குறிப்பிட முடியும்.

மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் குறித்து தகவல் தொடர்பியலாளர்கள் பல்வேறு விளக்கங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

“மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தில் சொற்கள் இடம்பெறுவதில்லை. சைகை, குறியீடு, அடையாளக் குறி, அசைவு போன்ற குறியீட்டு மொழி வழியாகக் கருத்துப் புலப்பாடு நடத்தப்படுகிறது. காட்சிப்பொருள்கள் மொழிசாரா செய்திகளை அளிக்கும் மூலங்களாக அமைகின்றன.”¹

என்பர். மேலும்,

“சொற்கள் மட்டுமே தகவல்களாக அமையும் என எண்ணலாகாது. குறியீடுகளும், தொடு உணர்ச்சிகளும், மெய்ப்பாடுகளும் கூட (Non - Verbal) தகவல் ஆகின்றன”²

என்றும் குறிப்பிடுவர்.

“பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி இன்றி உடலசைவுகள், முகம், ஒலி இவற்றை உள்ளடக்கிய புறத்தோற்றத்தின் வழி நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றம் ‘மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனப்படும்.”³

என்ற கருத்தும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தினை விளக்குகின்றது. இதனால், மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தில் உடல்மொழி (Body Language), உடலசைவுகள் (Gestures), முகபாவனை (Facial Expression), கண் தொடர்பு (Eye contact), குரல் ஏற்றஇறக்கம் (Vocal Imprevius), இடைவெளி (Pause), குறிகள் (Symbols), அடையாளங்கள் (Signs) போன்றவை அடங்கும்.

சங்க இலக்கியத்தில் உடல்மொழி (உடலசைவுகள், சைகைகள், மெய்ப்பாடுகள்), ஒலி, ஒளி, ஒவியங்கள், சின்னங்கள் ஆகியவற்றின் வாயிலாக, மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளமையை ஆராய இயலுகின்றது.

உடல்மொழி - விளக்கம்

உடல்மொழி என்பதை ஆங்கிலத்தில் ‘Body Language’ என்பர். உடல்மொழி என்பது பேச்சு வடிவிலோ எழுத்து வடிவிலோ அமையாமல் உடல் உறுப்புகள் அசையும், செயல்படும் வகைகளிலும், ஓர் உடலுக்கும் இன்னொரு உடலுக்கும் இடையே இருக்கும் இடைவெளி நெருக்கத்திலும், முகஉணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளிலும், கை அசைவுகளிலும், சைகைகளிலும் உள்ளது.

மேலும், மனிதர்கள் அமரும் தோரணைகளிலும், கிடக்கும் கிடையிலும், கை, கால்களை நீட்டி மடக்கிப் பயன்படுத்தும் முறையிலும், உடல் வளைகின்ற முறையிலும், உடலும் காலும் பாதங்களும் இசைந்து செயல்படும் விதம் போன்றவைகளிலும் உடல்மொழி வெளிப்படுகின்றது.

“உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளை முகபாவனைகள், உடலசைவுகள் வழியாக வெளிப்படுத்துவதே ‘உடல்மொழி’ எனவும் வரையறுக்கலாம். உடல் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் அனைத்து செயல்களும் ‘உடல்மொழி’ எனப்படும். உள்ளம் பேசும் மௌன மொழியானது காதலை மட்டுமல்ல; அன்பு, பாசம், நட்பு, பகை, கோபம், வெறுப்பு, விரக்தி, மகிழ்ச்சி, குதூகலம் போன்ற உடல்மொழிகளையும் தெளிவாக உணர்த்தும் ஆற்றல் வாய்ந்தது”⁴

என்பர். இதனால், செய்திப்பரிமாற்றம் வாய்மொழி மூலம் மட்டுமே நடைபெறுவதில்லை. எப்போதும் உடல்மொழியும் இணைந்து வெளிப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கும் என்பது புலனாகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் உடல்மொழி மெய்ப்பாடுகளின் அடிப்படையில் விளக்கம் பெறுகின்றது. ‘நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை’ என்று எண்வகை மெய்ப்பாடுகளைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஒன்றைத் தெரிவிப்பதற்கு மொழி உதவுவது போல உடல்மொழியும் பயன்படுகின்றது. உடல்மொழி (பாடி லாங்குவேஜ்) மெய்ப்பாடு என்றும் வழங்கப்படுகின்றது”⁵

என்பர்.

உடல்மொழியின் பொருள் அனைவராலும் ஒன்றுபோல் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாகும். ஆனால், சைகைமொழியோ குறிப்பிட்ட குழுவினருக்கு மட்டுமே புரியக்கூடியதாகும்.

“சங்க இலக்கியத்தில் உடல்மொழியானது உள்ளத்தின் கழிபடர்க்கலக்கம், புதுக்கவின் இழத்தல், கால்விரலால் நிலத்தைக் கீறல், கால் நிலையாமை, நா நடுக்கம், நவிலாக் கிளவி, பசலை, மேனிநலம் தொலைதல், உறக்கமின்மை, வெப்பப் பெருமூச்சு என்பவையாகும். இவற்றை வெளிப்படுத்தும் கூறுகளாகக் கூந்தல், கண்கள், தோள், கைகள், முகம் போன்றவை செயல்படுகின்றன”⁶

என்பர். இந்த அடிப்படையில், சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள உடல்மொழிகள் வாயிலாகச் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுள்ள தன்மையைக் காணலாகின்றது.

உடலசைவுகள்

மனிதர்கள் தங்களுடைய உடல் உறுப்புகளான தலை, கண்கள், கைகள் போன்றவற்றை அசைத்து ஒருவருக்கொருவர் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளுதல் ‘உடலசைவுகள் வழிச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ ஆகும்.

மனிதர்களிடையே கையொலிகள் எழுப்புதல், பார்த்தல், உடலை விசித்திரமாக முன்னும் பின்னும் அசைத்தல் ஆகிய மொழிசாரா செயல்பாடுகளினால் (உடலசைவு) செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழ்கின்றது.

“உடலசைவுகள், குறியீடுகளாகும். ஓர் எண்ணம், உணர்ச்சி, மனநிலையை விளக்குவன உடலசைவுகளாகும். உடலசைவுகள் சொற்களுக்குப் பதிலாகப் பயன்படுகின்றன. உடலசைவுகள் நடிப்புப் போல் பயன்படும். உடலசைவு ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் நடைபெறுவதால், உடலசைவும் ஒருவகை நடிப்புத்தான்”⁷ என்பர்.

வாய்மொழியை விட, உடலசைவுகளே மிகுதியான செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன. அதுமட்டுமல்லாமல் வாய் ஒன்று சொன்னாலும் உண்மையை உடலும் முகமும் காட்டிக் கொடுத்துவிடும்.

“உடலசைவுகள் பழக்கத்தால் வருவன. முகச்சுளிப்பு, புருவநெரிப்பு, தோளசைவு, தலையசைவு, கையால் அழைத்தல், கைகளைக் கீழே தாழ்த்துதல், மகிழ்ச்சியான முகம், சோகமான முகம், கொடூரமான முகம் போன்றவை ஏதோ ஒரு செய்தியை மற்றவர்களுக்குத் தெரிவிக்கின்றன. சிலசமயங்களில் இவை மற்றவர்களிடமிருந்து பெறப்பட்டவையாகவும் இருக்கலாம். உடலசைவுகள், விமர்சனத்திற்கும் விளக்கத்திற்கும் கண்டனத்திற்கும் உரியன. உடலசைவிற்கு நாம் தரும் விளக்கம் சரியாகவும் இருக்கலாம்.

தவறாகவும் இருக்கலாம். ஒவ்வொரு உடலசைவிற்கும் நாட்டிற்கு நாடு, இனத்திற்கு இனம், மனிதனுக்கு மனிதன், குழுவிற்குக் குழு பொருள் வேறுபாடு இருக்கும். இங்கிலாந்தில் ‘சென்று வா’ என்னும் உடலசைவு, இத்தாலியில் ‘இங்கு வா’ என்னும் உடலசைவிற்குரியதாக உள்ளது. மேலைநாடுகளில் ‘உஸ்’ என்னும் ஒலி எதிர்ப்பையும், கீழைநாடுகளில் சம்மதத்தையும் தெரிவிக்கிறது. சொற்களைப் போலவே உடலசைவுகளும் சிலசமயங்களில் முறையான, முழுமையான செய்தியைத் தெரிவிக்கப் பயன்படாது. சிலசமயங்களில் அவை தவறான கருத்துகளையும் வழங்குகின்றன. உடலசைவுகள் நாட்டிற்கு நாடு வேறுபடும்”⁸

என்பர். உடலசைவுகள் அமைய வேண்டிய முறைகளைப் பின்பற்றினால், உடலசைவு வாயிலாகத் தெரிவிக்கப்படும் செய்தியானது சரியான வகையில் பெறுநரைச் சென்றடையும்.

“உடலசைவுகள் இயல்பாக எழ வேண்டும். செயற்கையான உடலசைவுகள் எதிர்விளைவை உண்டாக்கும். தகவலாளர் தன்னுடைய செய்திக்கு ஏற்ற உடலசைவுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும். சான்றாக, காய்கறிகடைக்குச் சென்ற ஒருவர் பெரிய பூசணிக்காயையும், நீளமான புடலங்காயையும் கைகளால் விளக்கிக் காட்டுவதைக் கூறலாம். தகவலாளர் நேரத்திற்கும் குழலுக்கும் ஏற்றவாறு உடலசைவுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும். கேட்போரின் வயது, பால், தொழில் போன்றவற்றுக்கு ஏற்ப உடலசைவுகள் அமைய வேண்டும். தெரியாத பொருளை விளக்குவதற்கு மிகுதியான உடலசைவுகளையும், தெரிந்த பொருளை விளக்குவதற்கு எளிதான உடலசைவுகளையும் பயன்படுத்த வேண்டும். கேட்போரின் நிலையறிந்து, உடலசைவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். உடலசைவுகள் செய்திக்கு முரணாக அமையக் கூடாது. பஞ்சபாண்டவர் ஐவர் என்று கூறிவிட்டு நான்குவிரல்களைக் காட்டக்கூடாது. முன்னுக்குப் பின் முரணாகவும் அமையக் கூடாது. வாய்மொழிக்கு இடையூறாக உடலசைவுகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது சாவிக்கொத்தை அசைத்தல், போலி நடை, செயற்கை மரபு போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. பெறுநரின் கவனத்தைத் திசைதிருப்பும் உடலசைவுகளைப் பயன்படுத்தக் கூடாது. இருவர் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் போது

நகத்தைக் கடித்தல், வேட்டியை அவிழ்த்துக் கட்டுதல் போன்ற திசைதிருப்பும் செயல்களைச் செய்யக் கூடாது.”⁹

தகவலாளியின் உடலசைவு, பெறுநரின் கவனத்தை ஈர்க்கும். அதனால் எளிதாகத் தொடர்பு ஏற்படுகின்றது. அளவுக்கு அதிகமான உடலசைவுகள், பெறுநரின் கவனத்தைச் சிதறடிக்கும். செய்திக்கு உடலசைவு துணை நிற்க வேண்டும். பெறுநர் செய்தியைப் பெறாமல், உடலசைவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்படி நடந்து கொள்ளுதல் கூடாது. இவற்றின் மூலம் உடலசைவின் வழிச் செய்திகளைப் பரிமாறும் முறைகளை அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் தலை, கூந்தல், முகம், கண்கள், மூக்கு, தோள், கைகள் போன்ற உறுப்புகளின் அசைவுகள் (உடலசைவுகள்) மூலம் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுள்ள தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

தலை

மனிதர்களின் மனவெளிப்பாடுகளாகத் தலையை அசைத்தல், தலை குனிதல் போன்ற செயல்பாடுகள் உள்ளன. தலையை அசைத்தல் என்பது, ஒரு கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வதையோ அல்லது மறுத்தலையோ குறிக்கும். தலை குனிதல் என்பது நாணப்படுதல், அவமானம், செயலற்ற தன்மை ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். மனித உடல் உறுப்புகளுள் ஒன்றான தலைப்பகுதி செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படும் பாங்கினைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. தலைவியைப் பார்க்க வந்த தலைவன், தலைவியைச் சந்திக்க இயலாமல் வருந்திய மனதோடு தோழியைப் பார்க்கின்றான். தோழி, தலைவனைப் பார்க்கும் போது தலையைக் குனிகின்றான். இதனைக் கலித்தொகை,

“பல்ஊழ் பெயர்ந்து என்னைநோக்கும் மற்றுயான்நோக்கின்

மெல்ல இறைஞ்சும் தலை”

(கலி.61: 5-6)

என்று சுட்டுகின்றது. இங்கு, தலைவன் தலை குனிதல் என்பது அவனுடைய மனவருத்தத்தையும் செயலற்ற தன்மையையும் உணர்த்துகின்றது. இதில் தலை குனிதல் என்ற உடலசைவு வழிச் சொற்கள் இன்றி, செய்திகள் உணர்த்தப்படும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது.

கூந்தல்

சங்க இலக்கியங்களில் கூந்தலின் வேறுபெயர்களாக அளகம், பித்தை, முச்சி, ஒதி, கூழை, கதுப்பு, குழல் போன்றவை சுட்டப்படுகின்றன. பொதுவாகத் தலைவி, தலைவன் அருகில் இருக்கும் போது மகிழ்ச்சியால் கூந்தலில் மலர்களைச் சூடியும் நெய்பூசியும் அழகு செய்வாள். தலைவி, தலைவனைப்

பிரிந்திருக்கும் போது கூந்தலில் மலர்களைச் சூடாமலும் வேறு ஒப்பனை செய்யாமலும் தன் துன்பத்தை வெளிக்காட்டுவாள். கலித்தொகையில், தலைவி கூந்தலை அலங்கரிப்பதன் வாயிலாக அவளின் இன்பஉணர்வு வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“நெய்இடை நீவி மணிஒளிவிட்டன்ன”

(கலி.22: 12)

என்ற பாடலடி விளக்குகின்றது. தலைவி கூந்தலில் நெய்யினைப் பூசி, நீலமணி ஒளி வீசுவதைப் போல பிரகாசிக்கும் கூந்தலை உடையவளாக இருக்கின்றாள் என்பதை இதன்வழி அறியலாகின்றது. இங்கு நெய்பூசி வாரி, ஒளிவீசும் கூந்தல் அழகின் வாயிலாகத் தலைவியின் இன்பஉணர்வு புலப்படுகின்றது.

“தண்ணுங் கமழ்தொடை வேய்ந்த நின்

மண்ஆர் கூந்தல் மரீஇய துயிலே”

(அகம்.223: 15-16)

தலைவி நன்கு பேணப்பட்ட தன்னுடைய கூந்தலில் காட்டுமல்லிகைப் பூவினைச் செருகியுள்ளாள். அந்தக் கூந்தலின் மேல் உறங்கிய தலைவன், விரைவில் வருவான். வேறு இடங்களில் மிகுதியான நாட்கள் தங்கமாட்டான் என்ற செய்தியை இந்த அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. பிரிந்த தலைவன், தலைவியின் கூந்தல் தரும் இன்பத்தை எண்ணி விரைவில் வந்துவிடுவான் என்ற செய்தி இங்கு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. இன்பம் தரும் கூந்தல், தலைவியைப் பிரிந்த தலைவனுக்கு துன்பத்தைத் தரும் என்பதும் தெளிவாகின்றது.

“சுரும்புஇமிர் ஆய்மலர் வேய்ந்த

இரும்பல் கூந்தல் இருள்மறை ஒளித்தே”

(அகம்.136: 28-29)

என்ற பாடலடிகளில் காதலோடு நெருங்கிய தலைவனைக் காண வெட்கி, வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர் சூடிய தன் கூந்தலை விரித்து அதன் கருமைக்குள் தலைவி முகம் மறைத்த தன்மை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இங்கு வெட்கத்தைத் தன்னுடைய கூந்தலில் தலைவி மறைத்துக் கொண்டமையை உணரமுடிகின்றது.

இவற்றின் வாயிலாக, தலைவி தன்னுடைய இன்ப, துன்ப உணர்வுகளைக் கூந்தல் வாயிலாகத் தெரிவிப்பதை அறியமுடிகிறது. ஒரு காலத்தில் இன்பம் தந்த தலைவியின் கூந்தல், பிரிந்திருக்கும் காலத்துத் தலைவனுக்கும் துன்பத்தைத் தருவது புலனாகின்றது. தலைவியின் நாணத்தையும் கூந்தல் உணர்த்துகிறது. இவ்வாறாக, ‘இன்பம், துன்பம், நாணம்’ ஆகியவற்றைத் தலைவியின் கூந்தல் புலப்படுத்துகின்றது.

முகம்

உடல்மொழியில் மிக இன்றியமையாத உறுப்பு, முகம் ஆகும். மற்ற உறுப்புகளையெல்லாம் விட முகம் எடுத்த எடுப்பிலேயே உடனடியாகச் செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றது. மனிதனின் விருப்போ, வெறுப்போ உடனே முகத்தில் வெளிப்படுகின்றது.

“செய்திக்கேற்ற முகத்தோற்றம் இருக்க வேண்டும். எட்டுவகை மெய்ப்பாடுகளையும் முகம் காட்டிவிடும். நல்ல செய்தியை அழகு முகத்துடனும், கெட்ட செய்தியைச் சிரித்த முகத்துடனும் சொல்லக் கூடாது. செய்திக்கேற்ப முகத்தோற்றம் இன்றேல், சொல்லுகின்ற செய்தியைப் பெறுநர் நம்பமாட்டார். வள்ளுவர் குறிப்பறிதல் (71) என்னும் அதிகாரத்தில் முகத்தோற்றத்தின் சிறப்பை விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்”¹⁰

என்பர். ‘அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும்’ என்ற பழமொழி, முகத்தை வைத்து உள்ளக்கருத்தை அறியலாம் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. ‘முகத்தைத் தொங்கப் போடல்’ என்பது முகத்தசைகளைத் தளர்த்திக் கவலையைத் தெரிவித்தல் ஆகும். சினம் வரும் போது முழுமுகமும் பாதிக்கப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவி, தலைவனுக்கு முகக்குறிப்பினால் செய்தியைப் பரிமாறுவது அகநானூற்றில் காணப்படுகின்றது. பொருள்வயிற் பிரியக் கருதிய தலைவனிடம் தலைவி, பிரிவுத்துயரைத் தன்னால் தாங்க இயலாது. கொடுமையான காட்டுவழியில் செல்ல வேண்டாம் என்று முகக்குறிப்பினாலேயே தெரிவிக்கின்றாள். இங்கு, சொற்கள் எதுவுமின்றி முகக்குறிப்பு எனும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது. தலைவியின் முகக்குறிப்பினைத் தலைவன் உணர்ந்து கொண்டு, பொருள்வயிற் பிரிவை நீக்குகின்றான். இதனை,

“முன்னம் காட்டி முகத்தின் உரையா”

(அகம்.5: 19)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடி உணர்த்துகின்றது. இங்கு, தலைவனின் உள்ளக்கிடக்கையை அறிந்த தலைவி, முகக்குறிப்பினால் அவனுக்குப் பதிலுரைக்கின்றாள். குறிப்பினை முகத்தில் காட்டி, தலைவன் பிரிவிற்குத் தான் உடன்படாமையைத் தலைவி தெரிவிக்கின்றாள்.

மொழியின் துணையின்றி, முகத்தின் வழிச் செய்தியைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தினைத் தலைவன், தலைவிக்கிடையில் இங்குக் காணமுடிகிறது.

கண்கள்

மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தின் மூலம் உள்ளக்கருத்தை வெளிப்படுத்துவதில் கண்கள் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. கண்கள், மனதின் வாயில் ஆகும்.

“உள்ளத்தில் ஏற்படும் மனமாற்றங்களைக் கண்கள் வெளிக்காட்டுவனவாக அமைகின்றன. பாலைக்கலியில் கண்களின் வழியே மகிழ்ச்சி, சோகம் இரண்டும் வெளிப்படுகிறது. தலைவனை நினைப்பதால் ஏற்படும் இன்பஉணர்வால் தன்னுடைய கண்களுக்கு மைப்பூசி தலைவி அழகுடன் இருப்பதும், தலைவன் பிரிவினால் கண்களுக்கு மைபூசாமல் இமைநிறைய கண்ணீருடன் பொலிவிழந்து இருப்பதும் மகிழ்ச்சி, சோகம் எனும் உடல்மொழியை வெளிப்படுத்துகின்றன.”¹¹

தலைவனும் தலைவியும் ஒரேநேரத்தில் ஒருவரையொருவர் விருப்போடு நோக்கி, உள்ளத்திற்குள் அடங்காத காதல் வேட்கையை நோக்கின் வழி வெளிப்படுத்துவர். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்குக்

கூட்டி யுரைக்கும் குறிப்புரை யாகும்”¹²

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். காதலர்களின் கண்கள் இரண்டும் அவர்களின் உள்ளன்பை அறிவித்து உடம்படுத்துவதற்குப் பேசாமல் பேசிக் கொள்கின்றன என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

கண்ஜாடை கொண்டு அறியப்படும் காதல் குறிப்புகளை மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றமாகக் கருதமுடியும். சான்றாக, மனதில் காதல் மிகுந்தெழும் போது, கண்களில் அக்காதல் வெளிப்படுகின்றது. கண்கள் வழிச் செய்திகள் பரிமாறப்படுவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

“கண்ணே காமம் கரப்பு அரியவ்வே”

(நற்.23: 9)

என்ற பாடலடியில் தலைவனின் பிரிவுத்துயரால், தலைவியின் கண்கள் காமத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பது புலனாகின்றது. இங்கு, தலைவன் மீது தலைவி கொண்ட முதிர்ந்த அன்பை மறைக்க இயலாத தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

துன்புற்ற ஒருவரைக் காணும் போது மனம் இளகுவதோடு, அவர் புரிந்த குற்றத்தைப் பார்வையால் உணர்த்தும் தன்மையும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குச் சான்றாகும். தலைவி களவொழுக்கத்தில்

ஈடுபடுகின்றாள். இதனை அறிந்த ஊரார், பொன் போன்ற புன்னையின் தாதினையும் பொன்னிறம் வாய்க்கப்பெற்ற தலைவியையும் மாறிமாறிப் பார்க்கின்றனர்.

“படப்பை நின்ற முடத்தாள் புன்னைப்

பொன்றேர் நுண்தாது நோக்கி,”

(அகம்.180: 13-14)

இப்பாடலடிகளில் சொற்கள் எதுவும் இன்றி, பார்வையாலேயே கண்ணோட்டம் விட்டுத் தலைவியின் களவொழுக்கத்தை ஊரார் புலப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

பொருள் தேட விரும்பிய தலைவன், தலைவியின் பார்வையால் செலவினைத் தவிர்க்கின்றான். இங்கு, அகத்திற்குள் எழுந்த மாற்றத்தினால் புறத்தில் நிகழ வேண்டிய செயலானது தடைப்படுகின்றது.

“கனங்குழைக்கு அமர்த்த சேயரி மழைக்கண்

அமர்ந்து இனிது நோக்கமொடு செகுத்தனென்”

(நற்.16: 9-10)

என்ற பாடலடிகளில், பொருள் தேட விரும்பிய தலைவனைச் செவ்வரி படர்ந்த குளிர்ச்சி பொருந்திய தலைவியின் கண்களின் இனிய பார்வை தடுத்த செய்தி உள்ளது. பொருள் தேடப் போக வேண்டாம் எனும் செய்தி, மொழி ஏதும் இன்றித் தலைவியின் கண்பார்வை வழி இங்கே புலனாகின்றது.

கண், கூர்மையான பார்வை உடையது. பார்க்கப்படுவோரின் நிலையை முழுவதுமாக அறிந்து கொள்ளும் தன்மை கொண்டது. சோழன் நலங்கிள்ளி, கோவூர்கிழாரின் வறுமை நிலையை உணர்ந்து ஆடையினைப் பரிசாக அளித்திருக்கின்றார். இதனை,

“கலிங்கம் அளித்திட்டு என் அரைநோக்கி”

(புறம்.400: 13)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடி காட்டுகின்றது. புலவர் கேளாமல் ஆடையைக் கொடுக்கும் தன்மை, மன்னனின் கண்ணோட்ட ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றது.

பொதுவாக வலக்கண் துடித்தால் கெட்டது, இடக்கண் துடித்தால் நல்லது என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே நிலவி வருகின்றது. சங்ககாலத்தில் வலக்கண் துடித்தால் ஆடவருக்கும், இடக்கண் துடித்தால் பெண்டிருக்கும் நன்மை விளையும் என்ற நம்பிக்கை இருந்து வந்துள்ளது. இதனை,

“நல்எழில் உண்கணும் ஆடுமால் இடனே”

(கலி.11: 22)

என்ற பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது. இங்கு, மகிழ்ச்சியான செய்தி வரும் என்பதைத் தெரிவிக்கும் அறிகுறியாகக் கண் துடிக்கின்றது. பொருள்வயிற்

பிரிந்த தலைவன், விரைவில் திரும்பி வருவான் என்பதை முன்னறிவிக்கும் விதமாகத் தலைவியின் இடக்கண் துடிக்கின்றது என்பது புலனாகின்றது.

இங்ஙனம், சொற்களின்றி கண்களாலேயே காதல், பசலை, செலவழுங்குவித்தல், நம்பிக்கை, கொடைத் தன்மை போன்ற செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பாகப் பரிமாறப்பட்டுள்ளன. பசலை என்பது பெரும்பாலும் மேனியின் மீதே தென்படக்கூடிய ஒரு காதல்நோயாகும். ஆனால், அந்நோயானது சங்கப் பாடல்களில் கண்கள் வழிப் புலனாவதை அகநானூறு வழி அறியமுடிகிறது. சங்க காலத்தில் புலவர்கள், மன்னரைச் சந்தித்துப் பாடல்கள் பாடிப் பரிசில் பெறுதலே மரபாகும். ஆனால், அக்காலத்திலும் பாடல்களின்றிப் புலவர்களின் தோற்றத்தைப் பார்த்தே அவர்களின் பின்புலங்களை அறிந்து மன்னன் பரிசில் வழங்கக்கூடிய முறைமையினைப் புறநானூற்றுப் பாடல் வழி உணரமுடிகிறது. இதனால், மொழியின்றி பார்வையே செய்திகளை உணர்த்தக்கூடிய தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

மூக்கு

ஐம்புலன்களுள் ஒன்றான மூக்கின் வழி மணம் கண்டறியப்படுகின்றது. சொற்களின்றி, நறுமணம் வழிச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறுவதை சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இரவுக்குறிக்கண் வந்த தலைவனைக் காப்புமிகுதியால் சந்திக்க இயலாத தலைவி, அடுத்தநாள் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக அவனை மணத்தின் வழி இனம் காண்கின்றாள்.

“ஆரம் நாறும் மார்பினன்”

(குறுந்.161: 6)

என்ற பாடலடியில் தலைவன் தன் மலையில் விளைந்த சந்தனத்தைப் பூசி வந்த காலத்தில் அதன் மணத்தைத் தலைவி அறிந்தவளாதலின், அவன் புறத்தே வந்து நின்ற போது அச்சந்தனத்தின் மணத்தால், அவன் வரவை அறிகின்றாள். இங்கு, மலைச்சாரலில் விளைந்த சந்தனத்தின் மணம் மூலம் தலைவனின் வரவு உணரப்படுகின்றது.

சந்தனத்தின் நறுமணம் கமழும் தலைவனின் மார்பானது, பரத்தையின் கூந்தல் மணத்தைக் கொண்டு கமழ்கின்றது. அந்த மணமானது, தலைவனின் பரத்தமையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

“சாந்தம் நாறும் நறியோள்

கூந்தல் நாறும்நின் மார்பே தெய்யோ!”

(ஐங்.240: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் கூந்தல் மணத்தால், பரத்தமை உணரப்பட்டமையை உணர்த்துகின்றன. இங்ஙனம் தலைவனின் வரவு, தலைவனின் பரத்தமை போன்ற செய்திகள் சந்தனத்தின் நறுமணம், கூந்தல் மணம் போன்ற

வாசனைகளால் சங்க இலக்கியங்களில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. தலைவனின் இயல்பான நறுமணத்தை உணர்ந்த தலைவி, பரத்தையின்பால் சென்ற தலைவனின் மீதான வாசனை மாற்றத்தினால் அவனுடைய நடத்தையை உணர்கின்றாள். இங்கு, பரத்தையின் கூந்தல் மணத்தால், தலைவனின் தவறான செய்கை புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தோள்

தலைவன், தலைவியின் மார்பில் மட்டுமல்லாது தோளிலும் தொய்யில் எழுதுவது உண்டு. முதன்முதலாகத் தலைவன் தலைவியைத் தொலைவில் பார்க்கும் போது, அவள் அணங்குத் தெய்வமோ? என்று ஐயுறுவான். பின்னர் உற்றுநோக்கிச் சில அடையாளங்களால் இவள் பெண்ணே என்று தெளிவு பெறுவான். அந்தத் தெளிவைத் தரும் அடையாளங்கள் பலவற்றுள் மார்பிலும் தோளிலும் எழுதிய தொய்யிலும் ஒன்றாகும்.

“என்தோள் எழுதிய தொய்யிலும்”

(கலி.18: 3)

இப்பாடலடி வழி, முன்பு தலைவியின் தோளில் அன்பு மிகுதியால் எழுதிய தொய்யிலை தலைவன் நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற செய்தியை அறியமுடிகிறது. இங்கு, தலைவியின் தோளில் எழுதப்பட்ட தொய்யிலை எண்ணிப் பார்த்து, இளமைநலத்தை விரும்பித் தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிவைக் கைவிட வேண்டும் என்று ‘செலவழுங்குவித்தல்’ நிலை உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

“வளையானா நெகிழ்போடும் தோளாயின்”

(கலி.34: 19)

என்ற பாடலடி வாயிலாகத் தலைவியின் அழகு, தலைவனின் பிரிவினை ஆற்றாமல் கெட்டுவிட்டது என்பது புலனாகின்றது. தலைவனைப் பிரிந்ததால், தலைவியின் தோள்களில் இருந்து வளைகள் கழன்று உதிருகின்றன என்பதே இங்குப் புலப்படுத்தும் செய்தியாகும். வளைகள் கழன்று உதிர்ந்த தோள்கள், தலைவியின் பிரிவாற்றாமையை உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறாகத் தோள் வாயிலாகச் செலவழுங்குவித்தல், பிரிவாற்றாமை ஆகிய செய்திகள் புலப்படுகின்றன. அதோடு, தொய்யில் எழுதுதல் எனும் சங்ககால வழக்கமும் தெரிகின்றது. இதிலிருந்தே இன்றைய பச்சை குத்துதல் தோன்றியிருக்கும். உடலசைவுகள் வழியிலான செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பெரும்பாலும் உடல்உறுப்புகளின் வழியே செய்திகள் உணர்த்தப்படுகின்றன. ஆனால், தொய்யில் எழுதுதல் எனும் அலங்காரத்தின் வாயிலாகவும், உடலில் அணியப்படும் தோள்வளை என்ற அணிகலன்களாலும் இங்கே செய்திகள் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

கைகள்

மனிதர்கள் தங்களுக்கு ஏற்படும் உணர்ச்சிகள் பலவற்றையும் உடல் உறுப்புகளை அசைத்து வெளிப்படுத்துதல் என்பது இயல்பான ஒன்றாகும். பல சொற்கள் மூலம் கொள்ளும் மொழித்தொடர்பை (Verbal Communication) விட பொருத்தமான வேளையில், பொருத்தமான சூழலில் கைகள் கொண்டு பிறர் மெய்யைத் தொடுவதால் விளையும் நேர்த்தொடர்பு (Direct Contact), ஒருவர் தம் மனக்குறிப்பை உணர்த்தவல்லது என்பர், உளவியல் அறிஞர்கள். தலைவன் இறந்த பின்பு, அவன் உடனிருந்த போது தன் நிரைவளை முன்கையினைப் பற்றி உடன்அழைத்துச் சென்ற காட்சி தலைவியின் நினைவில் தோன்றுகின்றது.

“நிரைவளை முன்கை பற்றி”

(புறம்.255: 5)

இப்பாடலடியில் தலைவனை இழந்த தலைவி, தலைவன் தன் கையினைப் பற்றிய முன் நிகழ்வினை எண்ணிப் பார்த்துப் பிரிவுத்துயரைப் புலப்படுத்துவதால், இதனை மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குச் சான்றாகக் கொள்ள இடமுள்ளது.

அதியமான் இறந்த போது, அவனோடு நட்பு பூண்டு வாழ்ந்த நாட்களில் அவன் நரந்தம் நாளும் தன்கையால் புலவு நாளும் தன் தலையினை அன்போடு வருடிய காட்சியை ஒளவை நினைவுகூர்கின்றாள் (புறம்.235: 8-9). விறலியென்றும் கருதாது நறுமணமிக்க கையால் அதியமான் புலால் மணக்கும் ஒளவையின் தலையினை வருடுவது, நட்பின் ஆழத்தைக் காட்டும் செய்தியாக அமைகின்றது.

பிரிவுத்துயரைத் தலைவிக்கு உணர்த்திய போது, அவள் மறுமொழி எதுவும் சொல்லாமல் ஆற்றாதவளாக மணம் மிக்க மலருடன் தாழ்ந்து விளங்கும் ஞாழல் மரத்தின் பூங்கொத்தின் இதழ்களைப் பிய்த்துப் பிசைந்தவளாக உதிர்க்கின்றாள். இதனால், செயலற்ற நிலையில் தலைவி இருக்கின்றாள் என்பது புலப்படுகின்றது. இங்குப் பிரிவுத்துயரைத் தாங்கமுடியாத மனநிலையைத் தலைவி, தன் செயலின் மூலம் தலைவனுக்கு விளக்குகின்றாள். இச்செய்தியினை,

“..... நறுமலர்

ஞாழல் அம்சனைத் தாழ்இணர் கொழுதி

முறிதிமிர்ந்து உதிர்த்த கையள்”

(நற்.106: 6-8)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. சொற்களின்றி செயல் நிகழ்வுகளால், தலைவியின் பிரிவுத்துயர் இங்கே உணர்த்தப்பட்டுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

கை குவித்தல் என்பது, வணக்கம் என்ற பொருளுடன் கெஞ்சிக் கேட்டல் என்ற பொருளையும் தரும். தலைவி பாடும் வள்ளைப் பாடலைத் தலைவன் மறைவாக நின்று கேட்கின்றான்.

“..... கைகவியாச் சாயல்”

(கலி.42: 29-30)

என்ற பாடலடிகளில், தன்னுடைய வருகையைத் தலைவியிடம் கூறாதிருக்குமாறு தோழியிடம் கைகுவித்து வேண்டுகின்றான். இங்கு, கைகுவித்தல் என்பது இன்றைய வழக்கில் காணப்படுவதைப் போலவே கெஞ்சிக் கேட்டல் (தயவு செய்து) என்பதைக் குறிக்கின்றது.

இங்கே பிரிவுத்துயரம், நட்பின் ஆழம் போன்ற செய்திகளைக் கைகள் உணர்த்துகின்றன. அதோடு, கெஞ்சிக் கேட்டல் என்பதும் கைகளின் செயல்பாட்டால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. பிரிவுத்துயரினால் தலைவியின் செயலற்ற தன்மையையும் காணமுடிகிறது. மௌனமான முறையில், கைகளின் செயல்களால் இங்குச் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுள்ளதால், மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குத் தகுந்த சான்றாகும்.

சைகை

மொழியின்றி செய்திப்பரிமாற்றம் செய்து கொள்ளும் உடலசைவு முறைகளுள் சைகையும் ஒன்று. உடலின் ஒரு பகுதியினை அசைத்து உள்ளத்தின் நிலையினை வெளிப்படுத்துவதே சைகையாகும். மொழி தோன்றுவதற்கு முன்னால் சைகையினால் செய்திகளைப் பரிமாறிய மனிதன், இன்றும் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குச் சைகையைப் பயன்படுத்துகின்றான். சைகைகள் மூலமாகச் செய்திகளைப் பரிமாறுதல் என்பது, செய்திப்பரிமாற்றத்தின் முதல்நிலை ஆகும். மொழியின் துணையின்றி மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனும் ஐம்புலன்களின் அசைவினால் மனிதன் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் முறையே ‘சைகை’ எனப்படும். இத்தகைய செய்திப்பரிமாற்ற முறையைச் ‘சைகைவழிச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ என்பர். மனிதன் மொழி தொடங்குவதற்கு முன்பு உடலசைவுகள் மூலமே செய்தியைப் பரிமாறிக் கொண்டான். இத்தகைய உடலசைவின் முழுமையான பொருள், மற்றவர்களால் புரிந்து கொள்ளும் போதுதான் அது பொருளுள்ள உடலசைவாகக் கருதப்படுகிறது. வாய்பேச முடியாதவர்கள் கூட சைகைகளால் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர்.

“ஒரு கருத்தை உணர்த்துவதற்கும் ஒருவரை உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதற்கும் வாய்மொழிக்கு ஆற்றல் ஊட்டுவதற்கும் பயன்படுகின்ற உடல்உறுப்பு ஒன்றின் அசைவை ‘சைகை’

எனலாம். மொழிகள் தோன்றுவதற்கு முன்னால் மனிதன் உபயோகித்த மொழிதான் ‘சைகை மொழி அல்லது மௌன மொழி’¹³

எனவும் குறிப்பிடுவர்.

ஆதிமனிதன் முதன்முதலில் தன் எண்ணங்களை மற்றவர்களுக்குப் புலப்படுத்த இயற்கையாகவே அமைந்த மொழி ‘சைகை மொழி’ ஆகும்.

“கை வாய் முதலிய உறுப்புகளால் பலவிதமான சைகைகள் செய்துகாட்டித் தங்கள் கருத்துகளை வெளியிடுவராயினர். இத்தகைய கருத்து வெளியீட்டுக் கருவியாகிய சைகையை ‘இயற்கைமொழி’ என்பர் சிலர்.”¹⁴

சைகைமொழி என்பது, ஒருவன் தன் அங்கங்களை அசைத்துக் கருத்தை வெளிப்படுத்த, அதை மற்றொருவன் தன் கண்களின் வழியே உணர்வதாகும்.

“தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களின் வரலாறு சைகைமொழி முதற்கொண்டு தொடங்குகிறது. சைகை மொழியே (Gesture Language) அனைத்து வகையான தொடர்பியல் நிலைகளுக்கும் மூலமாகக் கருதத்தகுவதாகும்.”¹⁵

சைகை அமைய வேண்டிய முறைகளை சரியாகப் பின்பற்றினால், சைகை வாயிலாகத் தெரிவிக்கப்படும் செய்தியானது சரியான வகையில் பெறுநரைச் சென்றடையும். தனியான வெறும் சைகைக்குப் பொருள் இல்லை. அது ஒரு செய்தியோடு அல்லது தொடர்போடு சேரும் போதே அதற்குப் பொருள் உண்டாகின்றது.

அலர் தூற்றுவது குறித்து அதிகமான சங்க இலக்கியப் பாடல்களைக் காண இயலுகின்றது. பெரும்பாலும் அவை பாத்திரக் கூற்றாகவே வரும். ஆனால், நற்றிணைப் பாடலொன்றில் முகக்குறிப்புக் காட்சி காட்டப்படுகின்றது.

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி

மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி”

(நற்.149: 1-2)

இப்பாடலடிகளில், தலைவி மீது அலர் தூற்றும் போது, ஊரில் பெண்டிர் சிலராகவும் பலராகவும் தெருக்களில் கூடிநின்று, கடைக்கண்ணால் ஒருவருக்கொருவர் சைகை செய்கின்றார்கள். சுட்டுவிரலால் மூக்கின் உச்சியை அவ்வப்போது தொட்டுக் கொள்கின்றார்கள். மௌனத்திலேயே இங்கு அலர்

தூற்றுதல் நிகழ்கின்றது. இங்குச் சொற்களின்றி சைகை வழிச் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டமையைக் காணமுடிகிறது.

அகநானூற்றில் இராமன், ஆரவாரத்தோடு பெரும் ஒலியெழுப்பிய பறவைகளின் ஒலியினைக் கைகவித்து அடங்கச் செய்தான். அப்பறவைகளும் ஒலியெழுப்பாமல் அடங்கியமையை,

“வெல்போர் இராமன் அருமறைக்கு அவித்த

பல்வீழ் ஆலம் போல

ஒலி அவிந்தன்று, இவ்அழுங்கல் ஊரே”

(அகம்.70: 15-17)

என்ற பாடலடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இராமன் இலங்கைமேல் படையெடுத்துச் செல்லும் பொருட்டுத் திருவணைக்கரை அருகேயிருந்த ஆலமரத்தின்கீழ் தமக்குத் துணையான வானர வீரர்களுடன் மறைச்செய்திகளை ஆராய்ந்த போது, அம்மரத்திலிருந்த பறவைகள் ஒலியெழுப்பாதவாறு தன் ஆணையால் (கையால்) அடக்கினான் என்ற இராமகாதைச் செய்தி இப்பாடல் அடிகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்கு, கைகவித்தல் (கையசைத்தல்) என்ற சைகை வழியிலான செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது.

மெய்ப்பாடுகள்

மனிதனின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடே ‘மெய்ப்பாடு’ ஆகும். காலங்கள் மாறினாலும் மொழி, இனம், நாடு இவற்றால் வேறுபட்டாலும் மனிதமனம் வெளிப்படுத்தும் அடிப்படை உணர்ச்சிகள் மாறுவதில்லை. உள்ளத்து உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடாக உடலின்கண் தோன்றும் புற உடற்குறிகள் ‘மெய்ப்பாடுகள்’ என அழைக்கப்படுகின்றன. மெய்ப்பாடு என்பது ‘மெய்ப்படு’ என்பதன் திரிந்த வடிவமாகும். படு என்பது தொழிற்பெயர். அது பாடு என நீண்டு முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயராகின்றது. மெய் + படு = மெய்ப்படு - மெய்ப்பாடு மெய் (உடல்) + படு (தோன்றுதல்).

“மெய்யில் படுதல் மெய்ப்பாடு. அதாவது உணர்ச்சி, மெய்யில் (புற உடலில்) வெளிப்படுதல் மெய்ப்பாடு எனப்படும்.”¹⁶

தொடர்புக்கு அழுத்தம் தரும் உடலசைவுகள், முகபாவனைகள் போன்றவற்றை நாள்தோறும் மக்கள் தங்கள் வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்கின்றனர்.

“உள்ளத்தே நிகழும் உணர்ச்சிகளாகிய நிகழ்ச்சிகள் முகத்தோற்றத்தாலும், மற்ற உறுப்புகளின் நிலைவேறுபாட்டாலும் புறத்தாருக்குப் புலனாம். எனவே அவை மெய்ப்பாடுகள் எனப்பட்டன என்று அறிஞர்கள் விளக்கம் கூறியுள்ளனர். சில உணர்ச்சிகள்

மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. மனிதன் தானாக நுகரும் சில உணர்ச்சிகள் உள. அவை நுகர்பவனுக்கு மட்டுமே புலனாகும். அவற்றை உணர்ச்சிகள் அல்லது நுண்ணுணர்ச்சிகள் (பீலிங்ஸ்)”¹⁷

என்பர்.

உளவியலாளர்கள் மெய்ப்பாடு தோன்றுவதற்குரிய காரணங்களாகச் சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

“1.உள்ளத்து உணர்ச்சிகள் மற்றவர்களுக்குப் புலப்படும்படி உடலுறுப்புகளை அசைத்தல் முதலியன செய்கைகள் ‘மெய்ப்பாடு’ எனப்படும். 2.ஏற்கெனவே நுகர்ந்த இன்பங்களையும் துன்பங்களையும் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் மீண்டும் நினைத்துப் பார்ப்பதால் தோன்றும் உணர்ச்சி ‘மெய்ப்பாடு’ எனப்படும். 3.ஏதேனும் ஒரு காரணத்தால், நிகழ்ச்சியால், தொடர்பால், உடலின் உள்உறுப்புகளில் உண்டாகும் ஒருவகை நெகிழ்ச்சி அல்லது நிலைவேறுபாடு மெய்ப்பாடு எனப்படுகிறது. இவை மெய்யின்கண் தோன்றுவதால் ‘மெய்ப்பாடு’ எனப்பட்டன.”¹⁸

என்பர். மெய்ப்பாட்டை உணர்வதற்கும் உணர்ந்ததை வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஒரு மனநிலை வேண்டும். இந்நுட்பத்தை நன்றாக உணர்ந்த தொல்காப்பியர் நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை எனும் எட்டுவகை மெய்ப்பாடுகளையும் அவை தோன்றுவதற்கான காரணங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். சங்கஇலக்கியத்தில் இம்மெய்ப்பாடுகள் வாயிலாக மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழ்ந்தமையைக் காணலாகின்றது.

நகை

நகை என்பதற்குச் ‘சிரிப்பு’ என்பது பொருளாகும்.

“இகழ்தல், இளமை, அறிவின்மை, மடமை என்று கூறப்பட்ட நான்கிடத்தும் நகை தோன்றும். இவற்றுள் இகழ்தல் என்பது, தான் பிறரை இகழ்ந்து நகுதலும், பிறரால் இகழப்பட்ட போது தான் நகுதலும் என இரண்டாகும். இளமையென்பது, தான் இளமையாற் பிறரை நகுதலும், பிறரிளமை கண்டு தான் நகுதலும் என இரண்டாகும். பேதை என்பது அறிவின்மை. மடமை என்பது அறிந்தும் அறியாதது போன்று இருத்தல்”¹⁹

என்று தொல்காப்பியர் நகைக்குரிய காரணங்களாக எள்ளல், இளமை, பேதைமை, மடன் என்ற நான்கினைக் குறிப்பிடுவதை,

“எள்ளல் இளமை பேதைமை மடனென்று

உள்ளப்பட்ட நகைநான் கென்ப”²⁰

என்ற நூற்பா வழி அறியலாகின்றது. உள்ளத்தில் தோன்றுகின்ற நகைச்சுவை உணர்ச்சி, காண்போருக்குப் புலப்படும் வண்ணம் மெய்ப்பாடாக வெளிப்படுகின்றது. மெய்யின்கண் வெளிப்படும் முறையை நாடகவியல் நூல்,

“நகைச்சுவை யவிநய நவிலு மிடத்து

மிகைப்படு நகையது பிறர்நகை யுடையது

கோட்டிய முகத்தது சுரிந்த கவுளது

விட்டுமுரி புருவமொடு விலாவுறுப் புடையது

செய்வது பிறிதாய் வேறுசே திப்பதென்

றையமில் புலவ ராய்ந்தன ரென்ப”²¹

என்று சுட்டுகின்றது. இந்நகை ஆறு வகைப்படும். அவை,

“புன்னகை வெளிகை பெருநகை யிடிநகை

யழுநகை வலிநகை”²²

என்பனவாகும். இந்நகை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு வகையான செய்திகளைப் புலப்படுத்துகின்றன. சங்கஇலக்கியத்தில் நகை வாயிலாகச் செய்தியானது பரிமாற்றம் செய்யப்பட்ட முறையைக் காணலாகின்றது.

அருந்துவதற்கு நீர் கேட்ட தலைவன், நீர் கொடுத்த தலைவியின் வளைக்கரத்தைப் பற்றிய போது பதறிய தலைவி, உண்ணுநீர் விக்கினான் என்று தாயிடம் பொய் சொல்கின்றாள். இதனை,

“கடைக்கண்ணாற் கொல்வான்போல் நோக்கி நகைக்கூட்டம்

செய்தான்அக் கள்வன் மகன்”

(கலி.51: 15-16)

என்ற பாடலடிகள் பதிவு செய்துள்ளன. தலைவி, தாயிடம் தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் தன் காதலை ஏற்றுக்கொண்டாள் என்ற மகிழ்ச்சியைத் தலைவன் நகைப்பின் மூலம் இங்கு வெளிப்படுத்துகின்றான்.

இடந்தலைப்பாட்டில் தலைவியைச் சந்திக்கச் சென்ற தலைவன், தோழியரோடு சேர்ந்து ஓரை விளையாடாமல் ஒருபுறத்தே நின்ற தலைவியை நோக்கி, நீ யார்? உன்னைத் தொழுது வினவுகின்றேன்! நீ அணங்கோ? பெரிய கழியின் பக்கத்தில் நிலைபெற்று உள்ளாயோ? பதில் சொல் என்று வினவ, தலைவி கண்களாலும் முறுவலினாலும் தெரிவிக்கின்றாள். இதனை,

“முள்ளியிற்று முறுவல் திறந்தன

பல்இதழ் உண்கணும் பரந்தவால், பனியே”

(நற்.155: 9-10)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. பேதைமை என்பது அறிவின்மை. மடமை என்பது அறிந்தும் அறியாதது போன்று இருத்தல் ஆகும். ‘பேதைமை’ காரணமாக நகை பிறக்கும் தன்மையினை அகநானூற்றின் 56-வது பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

தலைவன் பொருள் தேடும் பொருட்டுப் பிரிந்து செல்ல எண்ணினான். அதை அறிந்த தலைவி பெரிதும் வருந்திப் புன்முறுவலோடு அவன் முன்னால் சென்று நின்றாள். இதனைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ,

“குறுக வந்துதன் கூர்எயிறு தோன்ற

வறிதுஅகத்து எழுந்த வாய்அல் முறுவலள்”

(அகம்.5: 4-5)

என்று சுட்டியுள்ளார். தலைவியின் உள்ளத்தில் வருத்தம் குடிகொண்டிருக்க, போலித்தனமான புன்சிரிப்பை இதழ்களில் படரவிடுகின்றாள். தன்னுடைய விரக்தியையும் வேதனையையும் உள்ளடக்கி இப்படிச் செய்துவிட்டாயே? என்று மெய்ப்பாட்டின் வழி, தலைவனைப் பார்த்துக் கேட்பதாக இப்பாடலடிகள் அமைந்துள்ளன.

இங்ஙனம், சொற்களின்றி நகைப்பினால் செய்தியைப் பரிமாற்றம் செய்கின்ற மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. இன்றும் கேட்கின்ற வினாவிற்குச் சொற்களினால் பதில்கூறாமல், சிரிப்பைப் பதிலாக வெளிப்படுத்தும் செய்திப்பரிமாற்றம் உள்ளது. இங்குக் காதலை ஏற்றல், காதல் குறிப்பு, பேதைமை, போலித்தனமான புன்சிரிப்பினால் பிரிவுத்துன்பம் போன்ற செய்திகள் நகை என்ற மெய்ப்பாடு வாயிலாகப் பரிமாறப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக, நகை என்ற மெய்ப்பாடானது மகிழ்ச்சியையே உணர்த்தும். ஆனால், சங்கப்பாடல்களில் மகிழ்ச்சியோடு துன்பநிலைகளை வெளிப்படுத்துவதையும் இங்கே காணமுடிகிறது.

அழுகை

நகை மட்டும் அல்லாது அழுகையும் செய்தியைத் தெரிவிக்கும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். இஃது எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்று.

“இளிவும், இழத்தலும், அசைதலும், வறுமையும் என்ற நான்கிடத்தும்

அழுகை தோன்றும். இவற்றுள் இளிவென்பது பிறரால் இகழப்பட்டு

எளியனாதல். இழத்தலென்பது, தந்தையுந் தாயுமாகிய

சுற்றத்தாரையும், இன்பந்துய்க்கும் நுகர்ச்சி முதலியவற்றையும்
இழத்தல். அசைதலென்பது தளர்ச்சி, தன்னிலையிற்றாழ்தல்.
வறுமையென்பது இன்பந்துய்க்காத பற்றுள்ளம்”²³

என்று குறிப்பிடுவர். பிறந்த குழந்தையின் அழகையும் ஏதோ ஒரு செய்தியைத்
தெரிவிக்கின்றது. அழகை என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றும் நிலைக்களன்களாக,

“இளிவே இழவே அசைவே வறுமையென

விளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே”²⁴

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தலைவனுடன் உடன்போக்குச் செல்ல
விரும்பிய தலைவி, தன்னைப் பிறர் பார்த்து விடாதபடி தன் காற்சிலம்பைக்
கழற்றிப் பந்தொடு சேர்த்து வீட்டின் ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்துச்
செல்கின்றாள். தோழிமார் இவற்றைக் காணுந்தோறும் தன்னை நினைத்து
வருந்துவர் என்று நினைத்து அழுதாள்.

“தன்வரைத்து அன்றியும் கலுழ்ந்தன கண்ணே”

(நற்.12: 10)

இப்பாடலடி, தலைவியின் அழகை, தான் உடன்போக்குச் செல்வதற்கு
உடன்படவில்லை என்ற செய்தியை உணர்த்துகின்றது. தலைவன் பொருள்
தேடுவதற்காகப் பிரிந்து செல்கின்றான் என்ற செய்தியைத் தோழி, தலைவியிடம்
வெளிப்படுத்துகின்றாள். அதனைக் கேட்ட தலைவி, தோழியின் முகத்தைப்
பார்த்து விம்மி அழுகின்றான்.

“விம்முறு கிளவியள் என்முகம் நோக்கி,

நல்அக வனமுலைக் கரைசேர்பு

மல்குபுனல் பரந்த மலர்ஏர் கண்ணே”

(நற்.33: 10-12)

என்ற பாடலடிகளில், தலைவன் பொருள் தேடச் செல்வதைத் தான்
விரும்பவில்லை. அவனைத் தடுத்துவிட வேண்டும் என்ற தலைவியின் ஏக்கம்,
மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றமான அழகையின் வாயிலாக
வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் தலைவன், தலைவியின்
பிரிவுத்துயரைப் பெரிதாக எண்ணாது ‘வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே’ என்று
பொருள்வயிற் பிரிகின்றான். அப்போது, தலைவனின் பிரிவை ஆற்றாது
தலைவியின் கண்கள் கலங்குகின்றன. கண்ணீர் வடிக்கின்றன. இதனை,

“..... கலங்குபு

பொறைதளர்பு பனிவாரும் கண்ணாயின்”

(கலி.34: 14-15)

என்ற கலித்தொகைப் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, தலைவனைப் பிரிந்து தலைவிக்கு ஏற்பட்ட பிரிவுத்துயரினை அவளுடைய அழகை (கண்ணீர்) தெரிவிக்கின்றது.

பரத்தை ஒருத்தி தன் முகஅழகு கெடும்படி ஏங்கி ஏங்கி அழுது, தலைவனைத் தேடிச் செல்கின்றாள் என்பதை அகநானூற்றின் பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது.

“எழுதுஎழில் சிதைய அழுதனள் ஏங்கி”

(அகம்.176: 22)

இங்கு, தெருவழியாக ஏங்கி ஏங்கி அழுது செல்கின்ற பரத்தையின் அழகை, தலைவன் இகழ்ந்து பிரிந்து சென்றதால் ஏற்பட்ட பிரிவுத்துயரைக் காட்டுகின்றது.

மனைவி இறந்து போன கணவனை எண்ணி வருந்துவது இயல்பாகும். குறிப்பாகப் போரில் இறந்த வீரனை வழிபடும் போது பெண்கள் தம் துயரை அழகை வழி வெளிப்படுத்துவர். புறநானூற்றில் ஒரு பெண் தன் கணவனுக்கு உணவு படைப்பதற்காகப் புழுதி நிறைந்த சுளகளவாகிய சிறிய இடத்தைத் துடைத்துத் தன் கண்களிலிருந்து வடிகின்ற கண்ணீராலே சாணத்தைக் கொண்டு மெழுகுகின்றாள்.

“நீறுஆடு சுளகின் சீறிடம் நீக்கி

அழுதல் ஆனாக் கண்ணள்

மெழுகும் ஆப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே”

(புறம்.249: 12-14)

என்ற பாடலடிகளில் அப்பெண்ணின் அழகையே அவளுடைய கணவன் இறந்த மனத்துயரை வெளிப்படுத்துகின்றது.

புறநானூற்றில் பேகனின் மனைவி கண்ணகி, பேகனைத் தேடிச் சென்ற புலவர் கூட்டத்தைக் கண்டதும் அழுகின்றாள்.

“முலையகம் நனைப்ப விம்மி,

குழலினை வதுபோல் அழுதனள் பெரிதே”

(புறம்.143: 14-15)

என்ற பாடலடிகளில் கண்ணகியின் அழகை, பேகன் தன்னைப் பிரிந்து சென்றுவிட்டான் என்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கின்றது.

அழகை, வறுமைத்துயரைக் காட்டுவதாகவும் உள்ளது. குமணனிடம் பரிசில் பெறுவதற்காகச் சென்ற பெருந்தலைச்சாத்தனார் தன் வீட்டின் வறுமை நிலையை,

“நீரோடு நிறைந்த ஈர்இதழ் மழைக்கண்என்

மனையோள் எவ்வம்”

(புறம்.164: 6-7)

என்று சித்திரித்துள்ளார். பாலின்றி அழும் குழந்தை, குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்து அழும் தாய், இவர்களின் அழகை உண்ண உணவின்றித் தவிக்கும் வறுமை நிலையைக் காட்டும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றமாகும். இங்கு, அழகை என்ற மெய்ப்பாடு, உடன்போக்குச் செல்ல மறுத்தல், பொருள் தேடச் செல்ல மறுத்தல், தலைவியின் பிரிவுத்துயர், பரத்தையின் பிரிவுத்துயர், கணவனை இழந்து வருந்துதல், வறுமைநிலை ஆகிய செய்திகளைப் பரிமாறுவதைக் காணமுடிகிறது. இயல்பாகப் பொருளின் மீதே பற்று கொண்ட பரத்தையர், தலைவனின் மீது உண்மையான அன்பு கொண்டு (குலமகளிரைப் போல) செயல்படுவதை அகநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

இளிவரல்

இளிவரல் என்பதை ‘இழிவு’ என்றும் ‘தாழ்வு’ என்றும் குறிப்பிடுவர்.

“மூப்பும், பிணியும், வருத்தமும், மென்மையும் என்ற நான்கின் பொருட்டினாலும் இளிவரல் தோன்றும். இவற்றுள் ‘மூப்பு’ என்பது, தன்னிடத்துத் தோன்றிய மூப்பு காரணமாகத் தோன்றும் இளிவரலும், பிறன்கட் தோன்றிய மூப்பு காரணமாகத் தோன்றும் இளிவரலும் என இரண்டாகும். ‘பிணி’ என்பது, தன்கண் தோன்றிய பிணி காரணமாகத் தோன்றும் இளிவரலும், பிறன்கட் தோன்றிய பிணி காரணமாகத் தோன்றிய இளிவரலும் என இரண்டாகும். ‘வருத்தம்’ என்பது, தன்கட் தோன்றிய வருத்தங் காரணமாகத் தோன்றும் இளிவரலும், பிறன்கட் தோன்றிய வருத்தம் காரணமாகத் தோன்றும் இளிவரலும் என இரண்டாகும். ‘மென்மை’ என்பது மெல்லியல்பு காரணமாகத் தோன்றும் இளிவரல்.”²⁵

நம்மிடமுள்ள தகுதியைச் சிலர் குறைவாக மதிப்பிட்டு ஏளனமாகப் பேசுவர். இந்த உணர்வின் வெளிப்பாட்டைத் தொல்காப்பியர், இளிவரல் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இம்மெய்ப்பாடு மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை என்ற நான்கின் அடிப்படையில் தோன்றும் என்பதைத் தொல்காப்பியம்,

“மூப்பே பிணியே வருத்த மென்மையோடு

யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே”²⁶

என்று சுட்டுகின்றது. இளிவரல் மெய்ப்பாடானது, வெளிப்படும் முறையை நாடகவியல் நூல்,

“இழிப்பி னவிநய மியம்புங் காலை
ஒடுங்கிய கண்ணு மெயிறுபுறம் போதலு
ஒடுங்கிய முகமு முஞ்நறாக் காலும்
சோர்ந்த யாக்கையுஞ் சொன்னிரம் பாமையும்
நேர்ந்தன வென்ப நெறியறிந் தோரே”²⁷

என்று குறிப்பிடுகின்றது. விழுத்தண்டியார் என்ற புலவர், முதுமையினால் ஏற்படுகின்ற இளிவரலைக் காட்டுகின்றார்.

“தொடித்தலை விழுத்தண்டு ஊன்றி நடுக்குற்று

இருமிடை மிடைந்த சிலசொல்”

(புறம்.243: 12-13)

என்ற பாடலடிகளில், ஆழம் மிகுந்த மடுவில் துடுமெனக் குதித்து முழ்கி மணலை முகந்து வந்து காட்டிய இளமைப்பருவம், இப்போது எவ்விடத்தில் இருக்கின்றதோ? என்று முதுமையினால் வருந்துகின்றார். இவ்விடத்து, நடக்கமுடியாமல் உடல் தளர்ந்து, கோல் ஊன்றி, இருமலின் இடையே சில சொற்களைப் பேசும் நிலை முதுமையினால் ஏற்பட்ட இளிவரலைக் காட்டுகின்றது. இங்கு, இளிவரல் என்ற மெய்ப்பாடு முதுமை என்ற செய்தியை வெளிப்படுத்தியுள்ளதைக் காணலாகின்றது.

மருட்கை

மருட்கை எனும் மெய்ப்பாடானது, புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் என்ற நான்கு உணர்ச்சிகளின் நிலைக்களனாகப் பிறக்கும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் என்னும் நான்கிடத்தும் வியப்பானது தோன்றும். இவற்றுள் புதுமையாவது - எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் காணப்படாததோர் பொருளைக் கண்டவழி வியத்தலாம். அது வானுர்தி போவது கண்டு வியத்தல் போல்வன. பெருமையாவது - முன்பு கண்ட பொருள்கள் அவ்வளவிற்பெருத்தன கண்டு வியத்தல். அவை மலையும் யானையும் செல்வமும் முன்பு கண்ட அளவைக் காட்டிலும் மிக்கன கண்டவழி வியப்பு தோன்றும். சிறுமையென்பது மிகவும் நுண்ணியன கண்டு வியத்தல். அது கடுகினுட் துளை போல்வன. ஆக்கமென்பது - ஒன்றன் வேறுபாடு (பரிணாமம்) கண்டு வியத்தல். அது இளையான் வீரம் கண்டு வியத்தல் போன்றது.”²⁸

என்பர். பெயின் என்ற உளவியலாளர்,

“வியப்பு என்பது, ஓர் இடைப்பட்ட தூண்டுதல் அல்லது உள்ளக்கிளர்ச்சியாம். அது உவகையூட்டுவதும் துன்புழட்டுவதும் அன்று. பொதுவாக எதற்கும் இடம்கொடுக்காமல் பாராமுகமாய் இருத்தல் போன்றது. ஆனால் வாழ்க்கையில் களைப்பூட்டும் சமயங்களிலோ அல்லது தெம்பூட்டும் நிலையிலோ வியப்பு உவகையளிக்கிறது.”²⁹

என்பார். மருட்கைச் சுவையின் மெய்ப்பாடுகளை,

“வியப்பிவி நயமே விளம்புங் காலை
ஆவென வாயும் அகலமா விழியும்
சோர்ந்த கையும் சொற்றி கைப்பூறும்
மெய்ம்மயிர் புளரும் மேவுத லென்ப”³⁰

என்று கூத்த நூல் குறிப்பிடுகின்றது. தலைவி, தலைவனுடன் கொண்ட காதலின் பெருமையை எடுத்துரைக்கும் பாடலில் ‘மருட்கை’ மெய்ப்பாட்டினைக் காணமுடிகிறது.

“நிலத்தினும் பெரிதே; வானினும் உயர்ந்தன்று;
நீரினும் ஆரளவு இன்றே, சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே”

(குறுந்.3: 1-4)

என்ற பாடலடிகளில் தலைவி, தலைவனுடன் கொண்ட காதலானது உலகத்தை விட பெரியது. வானத்தை விட உயர்ந்தது. கடல்நீரை விட ஆழமானது என்று குறிப்பிடுமிடத்து, தான் கண்ட பெருமை பற்றிய வியப்பு, தலைவனின் நட்பு மிகுதியால் பிறர் கொண்ட பெருமை பற்றிய வியப்பு என இரண்டு வகையான பொருண்மையின் வாயிலாகப் பெருமை என்ற ‘மருட்கை’ மெய்ப்பாடு வெளிப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

நம்பமுடியாத செய்திகளைக் கேட்கும் போது, வியப்பு ஏற்படுவது இயல்பு. சங்கஇலக்கியப் பாடல்களில் வியக்கத்தக்க செய்திகள் பல உள்ளன. சான்றோர்கள் இந்திரர்கள் உண்ணக்கூடிய அமிழ்தமே கிடைத்தாலும் தனியாக உண்ணமாட்டார்கள். பிறருக்குக் கொடுத்து உண்ணும் இயல்பு, அவர்களின் மாண்பினைச் சுட்டுகின்றது. இக்கருத்தை,

“உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிதுஎனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே”

(புறம்.182: 1-3)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. சான்றோரின் பெருமைகளை உயர்த்திச் சுட்டும் வண்ணம் மருட்கை உணர்வு தோன்றுகின்றது.

அச்சம்

அச்சம் என்பது எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்றாகும். அணங்கு, விலங்கு, கள்வர், அரசர் என்ற நால்வகையாலும் அச்சம் தோன்றும் என்கிறார், தொல்காப்பியர்.

“அணங்கே விலங்கே கள்வர்தம் இறையெனப்

பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே”³¹

என்று தொல்காப்பியர் அச்சத்திற்குரிய காரணங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். உள்ளத்தில் தோன்றும் அச்சவுணர்வு உடம்பின்கண் வெளிப்படுகின்றது.

“அச்சத் தவிநய மாயுங் காலை

ஒடுங்கிய உடலும் நடுங்கிய நிலையும்

மலங்கிய கண்ணும் கலங்கிய விழியும்

காந்து செய்தலும் கைம்மறுத் திடலும்

பரந்த நோக்கமாம் பண்பிற நென்ப”³²

என்று அச்சத்திற்கான மெய்ப்பாடுகளை கூத்த நூல் சுட்டுகின்றது.

“அணங்கென்பன பேயும், பூதமும், பாம்பும் ஈறாகிய
பதினெண்கணனும் நிரயப்பாலரும் பிறரும் அணங்குதற்றொழினராகிய
சுவந்தின் பெண்டிர் முதலியனவுமாம்”³³

என்று அணங்கு என்பதற்கு விளக்கம் அளிப்பர். தலைவன் தலைவியைத் திருமணம் செய்யாமல் காலம் நீட்டிக்கின்றான். இவ்வாறு, காலம் நீட்டிக்கும் தலைவனிடம் விரைவில் திருமணம் முடிக்குமாறு தோழி வற்புறுத்தும் பாடல்கள் பலவற்றைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. நற்றிணையில் இரவுக்குறியில் தலைவன் வரும் வழியைப் பற்றி,

“விடர்முகைச் செறிந்த வெஞ்சின இரும்புலி

புகர்முக வேழம் புலம்பத் தாக்கிக்

குருதி பருகிய கொழுங்கவுட் கயவாய்

வேங்கை முதலொடு துடைக்கும்

ஓங்குமலை நாடன் வருஉம் ஆறே”

(நற்.158: 5-9)

என்று தோழி குறிப்பிடுகின்றாள். பெரிய மலையின் பிளவில் உள்ள குகையிடத்தே பதுங்கியிருந்த கொடுமைமிக்க கருமையான புலி, முகத்தில் புள்ளிகளை உடைய யானை வருந்தும்படி தாக்கி அதன் குருதியைக் குடித்த கொடுமை மிக்க கன்னத்தையும், வாயையும் வேங்கையின் அடிமரத்தில் துடைக்கும் கொடுமையான காட்டுவழியில் தலைவன் வருகின்றான் என்று குறிப்பிடும் போது அச்ச மெய்ப்பாடு புலனாகின்றது.

பெருமிதம்

பெருமிதமானது கல்வி, தறுகண், புகழ், கொடை என்ற நான்கு வகைகளாலும் உண்டாகும்.

“பெருமிதம் - தன்னைப் பெரியவனாக மதித்தல். இவற்றுள் கல்வி என்பது, தவம் முதலாகிய வித்தை. தறுகண் என்பது, அஞ்சத்தக்கன கண்டவிடத்து அஞ்சாமை. புகழ் என்பது, இன்பமும் பொருளும் மிகுதியாகக் கிடைப்பினும் பழியொடு வருவன செய்யாமை, கொடையென்பது, உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலிய எல்லாப் பொருளும் கொடுத்தல்”³⁴

என்று பெருமிதத்திற்கு விளக்கம் தருவர். கல்வி, தறுகண், இசைமை, கொடை என்ற நான்கையும் நிலைக்களன்களாகக் கொண்டு ‘பெருமிதம்’ பிறக்கும் என்பார், தொல்காப்பியர்.

“கல்வி தறுகண் புகழ்மை கொடையெனச்

சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே”³⁵

என்ற நூற்பா இதனை விளக்குகின்றது. பெருமித உணர்ச்சியில் தறுகண் என்பது வீரம் எனப்படும். எதற்கும் அஞ்சாத நிலையே வீரமாகும். உள்ளத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு அடங்கிக் கிடக்கின்ற வீரம் வெளிப்படும் போது அது வீரச்செயலாகின்றது. மறக்குடியில் தோன்றிய மகளிரின் வீரச்செயல் பெருமித உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது. முன்னாளில் நடந்த போரில் தந்தையையும் கணவனையும் இழந்தவள், இன்றும் போர்ப்பறையின் ஒலியைக் கேட்டதும், வீரம் தூண்ட தன் ஒரேமகனை அழைத்து, அவனுடைய தலைமயிரில் எண்ணெய் தடவி வாரி முடித்தாள். வெண்மையான ஆடையை உடுத்திவிட்டு, வேற்படையை அவன் கையில் கொடுத்துப் போர்க்களம் செல்லும்படி அனுப்பினாள். (புறம்.279: 7-11) இவ்வாறு சொற்களினால் கூறாமல் செயலின் வழி காட்டும் வீரமாகிய பெருமிதம், மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

வெகுளி

எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுள் வெகுளியும் ஒன்றாகும்.

“உறுப்பறை, உறுப்புகள் முதலியவற்றை அறுத்தல், தன்கீழ் வாழ்வோரைத் துன்புறுத்தல், வைதல், அடித்தல், கொலைக்கு ஒருப்படுதல் ஆகிய நான்கு வகையான வெறுக்கத்தக்க செயல்களால் வெகுளி தோன்றும்.”³⁶

என்று குறிப்பிடுவர்.

வெகுளியானது உறுப்பறை, குடிகோள், அலை, கொலை என்னும் நான்கு காரணங்களால் பிறக்கின்றது என்பார், தொல்காப்பியர்.

“உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை என்ற

வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே”³⁷

என்ற நூற்பா இதனை விளக்குகின்றது. வெகுளி கொண்டோரிடம் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளை,

“வெகு ளியவிநயம் விளம்புங் காலைப்

பிசைந்த கையுங் குலைந்த மெய்யு

மடித்த வாயுங் கடித்த விதழுஞ்

சிவந்த கண்ணும் வெய்ய வுயிர்ப்பு

மிக்க வேர்வு மொக்க வுடைத்தாம்”³⁸

என்று அடுக்கடுக்காகப் பார்க்க முடியுமென நாடகவியல் நூல் தெரிவிக்கின்றது. தலைவியின் களவு வாழ்க்கையை அறிந்த போது அவளுடைய தந்தையும், தமையன்மாரும் சினம் மிகுந்து கண்கள் சிவந்தனர். அம்புகளையும் வில்லையும் ஒருகணம் பார்க்கும் தன்மையை,

“அவரும் தெரிகணைநோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்சேந்து

ஒருபக லெல்லாம் உருத்தெழுந்து”

(கலி.39: 22-23)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. இங்கு தந்தை, தமையன்மாரின் செயலும் பார்வையும் அவர்களின் வெகுளியை வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

பரத்தையிடத்துத் தோன்றிய வெகுளி மெய்ப்பாடுகளை மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ சுட்டியுள்ளார். துணங்கைக் களத்தில் தலைவன், பரத்தையை

விடுத்தமைக்கு உள்ளம் கொதித்தாள். சினம் மிகுந்த நிலையில் பொறாது அழுதாள், விரல்களை நெறித்தாள், பற்களைக் கடித்தாள். இச்செய்தியினை,

“அடித்தென உருத்த தித்திப் பல்ஊழ்

நொடித்தெனச் சிவந்த மெல்விரல் திருகுபு

கூர்நுனை மழுகிய எயிற்றள்”

(அகம்.176: 23-25)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. அதியமானின் உள்ளத்தில் தோன்றிய வெகுளி, உடலின்கண் மெய்ப்பாடாக வெளிப்படுவதை ஒளவையார் சித்திரித்துள்ளார். இதனைப் புறநானூறு,

“செறுவர் நோக்கிய கண்தன்

சிறுவனை நோக்கியும் சிவப்பு ஆனாவே”

(புறம்.100: 10-11)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. இங்குச் சிவந்த கண்கள், அதியமானின் கோப உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றன.

பழிவாங்கும் நிலையைக் குறிப்பிடும் போது வெகுளி தோன்றுகின்றது. தன்னோடு உடன்பிறந்த அண்ணனைக் கொன்று விட்ட பகைவனொருவனைப் பழிவாங்க எண்ணினான் அவன் தம்பி. இதனைப் புறநானூறு,

“நெடுநல் எல்லைநீ எறிந்தோன் தம்பி

அகல்பெய் குன்றியின் சுழலும் கண்ணன்”

(புறம்.300: 3-4)

என்ற பாடலடிகளில் புலப்படுத்துகின்றது. இங்குக் குன்றிமணி போன்று சுழல்கின்ற சிவந்தகண்கள், கோபத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.

மகட்கொடை மறுத்து மொழிதலிலும் வெகுளியைக் காணலாகின்றது. பெருஞ்சிக்கல் கிழானின் எழில்நலம் மிக்க மகளை, வேந்தன் ஒருவன் மகட்கொடை வேண்டினான். பெருஞ்சிக்கல் கிழார் மகட்கொடை மறுக்க, விரும்பிய வேந்தன் சினம் கொண்டான். இதனை,

“நுதிவேல் கொண்டு நுதல்வியர் துடையாக்”

(புறம்:349: 1)

என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு வேந்தனின் நெற்றியில் தோன்றிய வியர்வை, கோபத்தைக் காட்டுகின்றது. கண்சிவத்தல், விரல்களை நெறித்தல், பற்களைக் கடித்தல், விழிகள் சுழலுதல், நுதல் வியர்த்தல் போன்ற மெய்ப்பாடுகள், வெகுளி உணர்ச்சியை உணர்த்தும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். தலைவனின் பிரிவைத் தாங்க இயலாத பரத்தை,

குலமகளிரை விட அதிகமாகக் கோபத்தை வெளிப்படுத்தும் பாங்கினைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

உவகை

உவகையானது செல்வம், புலன், புணர்வு, விளையாட்டு என்ற நான்கின் காரணமாகப் பிறக்கும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். (தொல்.மெய்., நூ.11)

“செல்வநுகர்ச்சி, மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐம்புலன்களால் நுகரும் நுகர்ச்சி, மகளிரோடு புணர்தல், சோலையும் ஆறும் புகுந்து விளையாடும் விளையாட்டு ஆகிய நால்வகையானும் உவகை தோன்றும்.”³⁹

என்று குறிப்பிடுவர். உள்ளத்தில் தோன்றும் உவகை உணர்வினை,

“தூவுள் ஞறுத்த வடிவுந் தொழிலுங்

காரிகை கலந்த கடைக்கணுங் கவின்பெறு

முறுவன் மூரற் சிறுநில வரும்பூது

மலர்ந்த முகனு மிரந்தமன் கிளவியுங்

கலந்தன பிறவுங் கடைப்பிடித் தனரே”⁴⁰

என்ற மெய்ப்பாடுகளால் அறிந்து கொள்ள முடியுமென நாடகவியல் நூல் குறிப்பிடுகின்றது. மணந்து கொள்வதாகச் சொல்லிப் பிரிந்த தலைவன், மணத்துடன் வந்ததைக் கண்ட தோழியின் கண்கள் மகிழ்ச்சியினால் மலர்ச்சி அடைந்தன. இதனை,

“மெல்லம் புலம்பன் வந்தென

நல்ல ஆயின தோழி! என்கண்ணே”

(ஐங்.189: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகிறது. மேலும், பிரிந்த தலைவன் மீண்டுவர, தலைவி உவகையடைந்தாள். அவளிடம் தோன்றிய உவகையினை,

“தோள்கவின் எய்தின தொடிநிலை நின்றன

நீள்வரி நெடுங்கண் வாள்வனப்பு உற்றன”

(ஐங்.498: 1-2)

என்ற அடிகளால் அறியமுடிகிறது. இங்கு, தலைவனின் வருகையால் தலைவிக்கு ஏற்படும் தோள்கவின் எய்துதல், தொடி செறிவுறுதல், கண்கள் ஒளிபெறுதல் போன்ற மெய்ப்பாடுகளால் தலைவியின் உவகை புலப்படுகின்றது.

வினைமுடித்து மீண்டு வந்த தலைவனைக் கண்ட தலைவியின் உவகை, அவளுடைய செயலில் வெளிப்படுகின்றது. தன் உடல் துவள எழுந்து, கூந்தலில் சூடிய பூ அவிழ, அதனை முடித்துக் கொண்டு வந்து தலைவனை அணைத்துக் கொள்கின்றாள். இக்காட்சியினை,

“..... மெய்வருத் துறாஅ

அவிழ்ப்பு முடியினள் கவைஇய

மடமா அரிவை மகிழ்ந்துஅயர் நிலையே”

(நற்.42: 10-12)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. வினைமுற்றி மீண்டு வருகின்ற தலைவனுக்கு விருந்து அயர்வதினால் தலைவி உவகை அடைகின்றாள். அவளுடைய மகிழ்ச்சி, கண்கள் வழிப் புலனாவதை,

“தகைபெரிது உடைய காதலி கண்ணே”

(ஐங்.188: 4)

என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. புறப்பாடல்களிலும் உவகையின் மூலம் புலனாகும் செய்திகளைக் காணலாகின்றது. தன் புதல்வன் போர்க்களத்தில் இறந்துபட்டான் என்ற செய்தியைக் கேட்ட மறக்குடிமகளிர் உவகை அடைந்தனர். இதனை,

“ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுஉவந் தனளே”

(புறம்.278: 10)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது. இங்ஙனம், கண்கள் மலர்தல், தோள் கவின் எய்துதல், தொடி செறிவுறுதல், கண்கள் ஒளி பெறுதல், தழுவுதல் ஆகிய மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வழி உவகை புலனாகின்றது. தலைவனின் வருகை மகிழ்ச்சியைத் தருவதால், தலைவியின் உடலில் மகிழ்ச்சிக்குரிய அறிகுறிகள் தென்படுவதைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

ஒலி - ஒளி

மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தில் ஒலி, ஒளி ஆகியவை முதன்மையான இடம் வகிக்கின்றன. ஒலி என்பது, காதுகளால் கேட்டு உணரக் கூடியது. ஒளி என்பது, கண்களால் பார்த்து அறியக் கூடியது. ஒலிக்கும் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கும் தொடர்பு உண்டு. ஓர் ஒலி கேட்கும் உயிரினம் அதற்கேற்றவாறு செயல்படுகின்றது. சங்கஇலக்கியத்தில் ஒலி, ஒளி வாயிலாகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்ற தன்மை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

“அ.நிணைப் பொருள்கள் தமக்குள்ளே செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றன. பார்வையாலே பொருள்களை அறிந்து அவற்றை

மற்றவற்றிற்குத் தெரிவித்தல். தன்னுடைய விருப்பு வெறுப்புகளைக் காட்டிக் கொள்ளல். குரல், உடலசைவு, நடனம் போன்றவற்றால் இவை தம்மினத்துடன் செய்திப்பரிமாற்றம் செய்கின்றன. இவை பொதுவாகப் பாதுகாப்பு, உணவுத்தேடல், இனப்பெருக்கம் போன்றவற்றிற்காகத் தொடர்பு கொள்கின்றன. இவை உள்நுணர்வின் அடிப்படையில் பிறவற்றுடன் தொடர்பு கொள்கின்றன. இத்தொடர்பு இன்றேல் இவை அழிந்துவிடும். ஈசல்கள், தேனீக்களைப் போலத் தொடர்பு கொள்ள முடியாமையால், (பரிணாம வளர்ச்சியில்) உயிர்வளர்ச்சியில் விரைவில் அழிந்து போகின்றன.”⁴¹

இவ்வாறாக, அ.:றிணை உயிரினங்கள் பலவும் ஒலி, ஒளி மூலம் தம் இனங்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன. மனிதர்களும் ஒலி, ஒளிவாயிலாகத் தங்களுக்குள்ளும் அ.:றிணை உயிரினங்களிடையேயும் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். இவையனைத்தும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தினுள் அடங்கும்.

மனிதனின் சிந்தனை வளர்ச்சியின் அடிக்கல்லாகத் திகழ்வது இயற்கை ஆகும். இயற்கையை கண்டு மனிதன் புதிய சிந்தனைகளை வளர்த்துக் கொண்டான். மனிதனால் போலச் செய்தல் அடிப்படையில் பலவகையான ஒலிகளை உண்டாக்க முடிந்தது. அவ்வொலிகளை உருவாக்குகின்ற போதே இசைக்கருவிகள் தோன்றின. அவ்விசைக் கருவிகளைத் தம் எண்ணங்களையும் கருத்துகளையும் வெளிப்படுத்துவதற்குரிய சாதனங்களாக மனிதன் பயன்படுத்தினான். சங்ககால மக்கள் உள்ள உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தவும், செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். இசைக்கருவிகளில் எழுப்பப்படும் நுட்பமான ஒலி வேறுபாடுகள், செய்திகளைத் தெரிவித்தன. அவ்வொலி வேறுபாட்டையும் செய்திகளையும் புரிந்து கொள்கின்ற அறிவுக்கூர்மை மிக்கவர்களாக சங்ககால மக்கள் திகழ்ந்தனர். இசைக்கருவிகளில் இருந்து பிறக்கும் வெவ்வேறு வகையான இசையொலிகளும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தின் பாற்படும்.

சீழ்க்கையொலி

குரல் ஒலியை உண்டாக்கும் மிடறிணை மிடற்றுக் கருவி எனலாம். மனிதன் தன் வாயினால் பல வகையான ஒலிகளை எழுப்பி அவற்றின் வழி செய்திகளைப் பரிமாறினான். ஆண்கள், பெண்கள் இருவரும் தத்தம் குரல்வளத்தால் செய்திகளைப் பரப்பி உள்ளனர். குறிப்பாக, உதட்டை மடித்து எழுப்பும் ஒருவகை ஒலி ‘வீளை’ அல்லது ‘சீழ்க்கை ஒலி’ எனப்படும். திணைப்புனத்தை அழிக்க வந்த யானையை விரட்டுவதற்காகக் கானவர்

சீழ்க்கை ஒலியை எழுப்பினர். இடையர்கள் ஆட்டினங்கள் பிறபுலம் புகாமல் தடுப்பதற்கும், அவற்றை ஓரிடத்தில் கூட்டுவதற்கும் சீழ்க்கை ஒலியைப் பயன்படுத்தினர். இதனை,

“தண்டுகால் வைத்த ஒடுங்குநிலை மடிவிளி

சிறுகலைத் தொழுதி ஏமார்த்து அல்கும் புறவினதுவே” (நற்.142: 6-8)

என்ற பாடலடிகளும்,

“காடுறை இடையன் யாடுதலைப் பெயர்க்கும்

மடிவிடு வீளை வொஃஇ”

(அகம்.394: 13-14)

என்ற பாடலடிகளும் விளக்குகின்றன. இதன்வழி ஆடவர்கள் நாவினை மடித்து எழுப்பும் சீழ்க்கை ஒலி, செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு உறுதுணை புரிவது தெளிவாகின்றது.

மணியொலி

இன்று பள்ளிகள், கல்லூரிகள், கோவில்கள் என்று பல்வேறு இடங்களிலும் ‘மணியொலி’ வாயிலாகச் செய்திகள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் யாமக்காவலர் முன்வாசல், பின்வாசல்களைக் காத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று மணியடித்து அறிவிக்கும் முறைமையை,

“காப்புடை வாயில் போற்றோ என்னும்

யாமம் கொள்பவர் நெடுநா ஒண்மணி

ஒன்றுஎறி பாணியின் இரட்டும்

இன்றுகொல், அளியேன் பொன்றும் நாளே?”

(நற்.132: 8-11)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்குப் பாதுகாப்பு எனும் செய்தி மணியொலி வாயிலாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இன்றுவரை கூர்க்கா என்ற பெயரில் இரவுக்காவலர் தம் கடமையைச் செய்வது, மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தோடு ஒத்துள்ளது.

தேரொலி

சங்க இலக்கியங்களில் வினையின் பொருட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவனின் வருகையைத் தேரொலி அல்லது தேரில் கட்டிய மணியொலி அவன் வருவதன் முன்னரே தலைவிக்குத் தெரிவிக்கும் வண்ணம் உள்ளது. இதனால், தலைவியின் பிரிவுத்துயர் நீங்குகின்றது. வினைமுடிப்பதற்காகச் சென்ற தலைவனின் வருகையைத் தேரொலி அறிவிப்பதை,

“ஈர்மணற் காட்டாறு வருஉம்

தேர்மணி கொல்ஆண்டு இயம்பிய உளவே”

(குறுந்.275: 7-8)

என்ற பாடலடிகள் வழி அறியலாகின்றது. வரைவின் பொருட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவன், தலைவியை மணம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டு வருகின்றான் என்ற செய்தியை, தலைவனின் தேரில் கட்டியமணி இடைவிடாமல் ஒலிப்பதினால் தெரிந்து கொள்கின்றனர். இதனை,

“துன்புறு துயரம் நீங்க

இன்புறு இசைக்கும்அவர் தேர்மணிக் குரலே”

(ஐங்.102: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. ஒலி இன்பத்தைத் தருவதோடு, துன்பத்தையும் தருவதால் அதில் துன்பம் செய்யும் ஒலி என்ற வகைப்பாட்டினையும் குறிப்பிட இயலும். ஒலியின் அளவு, கேட்போரின் மனதில் துன்பத்தை ஏற்படுத்தும். இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு குறுங்குடி மருதனார், அகநானூற்றில் தலைவனின் செயலை எடுத்துரைக்கின்றார். தோழி, தலைவியிடம் மணியின் நா, தேரோட்டத்தின் போது ஒலி எழுப்பும். அந்த ஒலி, பூக்களில் தேனை உண்ணும் வண்டினங்களுக்குத் துன்பம் தந்துவிடும் என்பதற்காக மணிநாவை ஒலியாமல் கட்டும் நுண்ணுணர்வாளன், தலைவன். அப்படிப்பட்ட தலைவன் உன் துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டான். எனவே விரைந்து வருவான். கவலையை விட்டு ஆற்றியிரு என்கிறாள். இங்கு, ஒலியானது இன்பத்துடன் துன்பத்தையும் தருவதை உணரமுடிகிறது. இங்கு, தலைவனின் வருகை என்ற செய்தி தேரொலி மூலம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வண்டியொலி

சங்க இலக்கியங்களில் உப்புவணிகர் வண்டிகளில் உப்பினை விற்கச் செல்லும் போது, வழியில் படுத்திருக்கும் கூட்டமான ஆநிரையை விலக்க ஒலி எழுப்புவதைக் காணமுடிகிறது.

“..... உமணர்

வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி,

கணநிரை கிளர்க்கும் நெடுநெறிச் சகடம்

மணல்மடுத்து உரறும் ஓசை கழனி”

(நற்.4: 7-10)

என்ற பாடலடிகளால், வண்டியின் பேரொலிச் சப்தம் விலங்கினங்களுக்கு எச்சரிக்கையாக அமைவதை அறியமுடிகிறது. இன்றும் சாலையோரங்களில் இருக்கக்கூடிய ஆடு, மாடு போன்ற விலங்கினங்கள் வண்டிகளின் ஒலியைக்

கேட்டு நகர்வதைக் காணமுடிகிறது. இங்கு வண்டியொலி வாயிலாக ஆநிரை விலக்கல் என்ற செய்தி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

வளையொலி

பரத்தையர் கூட ஒலி வழிச் செய்திகளைப் பரிமாறியமையைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. தலைவன், தலைவியுடன் இல்லின்கண் இருக்க, பரத்தையர் கதவைத் தட்டி, கைவளையலை அசைத்து, ஒலி எழுப்பித் தம் வருகையை அறிவித்தனர் என்பதை,

“ஒருந்தொக்கு இருந்தநின் பெண்டிருள் நேராகிக்

களையாநின் குறிவந்து, எம்கதவஞ்சேர்ந்து அசைத்தகை

வளையின்வாய் விடல்மாலை மகளிரை நோவேமோ” (கலி.68: 7-9)

என்ற கலித்தொகைப் பாடலடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன. இங்குப் பரத்தையின் வருகை என்ற செய்தி, வளையொலி வாயிலாக வெளிப்படுத்தப் பெற்றுள்ளது.

காகம் கரைதல்

சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை காக்கை கரைவது விருந்தினர் வரவை முன்னறிவிப்பதாக அமையும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடம் உள்ளது. உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவியின் பிரிவை எண்ணி நற்றாய், காக்கைக்குப் பாராயக்கடன் செய்வதுண்டு. மனச்சுமையை இறக்கி வைப்பதோடு தன் கருத்தை வெளியிட காக்கைக்குப் பலிகடன் செய்வது அன்றைய வழக்கமாகும். ஆயமகளிர், காக்கை கரைந்தமையைத் தம்மைப் பிரிந்து சென்ற கணவரின் வரவை அறிவிக்கும் நல்ல சகுனமாகக் கொண்டு கரைந்த காக்கைக்கு மகிழ்ச்சியுடன் உணவளித்தனர்.

இதனை,

“திண்தேர் நள்ளி கானத்து அண்டர்

பல்ஆ பயந்த நெய்யின் தொண்டி

முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு

எழுகலத்து ஏந்தினும் சிறிதுஎன் தோழி

பெருந்தோள் நெகிழ்த்த செல்லற்கு

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே” (குறுந்.210: 1-6)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இங்கு நல்நிமித்தத்தின் குறியீடாக, காகத்தின் கரைதல் அமைவதுடன் கணவரின் வரவையும் அறிவிப்பதாக உள்ளது.

குயிலின் சங்கீதம்

குயில் கூவுவது பெண்களின் இனிமையான குரல் வளத்தோடு ஒத்து அமையும். உண்மையில் இனிமையான ஒலியினை ஆண்குயிலே எழுப்பும். பிரிந்து சென்ற தலைவன் வருவான் என்ற செய்தியைக் குயில் கூவுதலின் வழி முன்னறிவிப்பாக நம்பினர். இதனை,

“வினைமாண் இருங்குயில் பயிற்றலும் பயிற்றும்” (நற்.246: 4)

என்ற பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது. இங்கு, மரத்தில் அமர்ந்து இடைவிடாது ஒலிக்கும் ஆண்குயிலின் ஓசை தலைவனின் வருகை என்ற செய்தியை உணர்த்துகின்றது.

ஆந்தையின் அலறல்

ஆந்தைகள், பொதுவாகவே இராவடிப் பறவைகள் ஆகும். இரவுநேரத்தில் ஆந்தை ‘கொர்’ என்ற ஓசையுடன் கூட்டை விட்டு வெளியே வரும். சங்ககால மக்கள் ஆந்தையின் அலறலைத் தீயசகுனம் என்று கருதினர். இதனை,

“அஞ்சுவரத் தகுந புள்ளுக்குரல் இயம்பவும்” (புறம்.41: 7)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. இதன்வழி மக்களிடையே காணப்பட்ட தீயசகுனத்தின் முன்னறிவிப்பாக ஆந்தை இருந்துள்ளமை தெளிவாகின்றது. இங்கு, ஆந்தையின் அலறல் ஒலியானது தீயசகுனம் அதாவது, தீமை நடைபெறப் போவதை தெரிவிக்கின்றது.

பல்லியின் குரல்

சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை பல்லியின் குரலை சகுனமாகக் கொள்வது மரபு. தலைவனைப் பிரிந்து வாழும் தலைவி, பல்லியின் குரலைக் கேட்கும் போது, நல்ல பலனைக் கூறுக என்று சொல்லி நடுங்கிப் பரவினாள் என்பதை,

“மையல் கொண்ட மதன்அழி இருக்கையள்

பகுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி

நல்ல கூறு’என நடுங்கி

புல்லென் மாலையொடு பொரும்கொல் தானே” (அகம்.289: 14-17)

என்ற பாடலடிகளின் வழி அறியமுடிகிறது. பல்லி, எந்தத் திசையிலிருந்து சப்தம் எழுப்புகின்றது என்பதை வைத்துப் பலன்களைக் கணிக்க இயலும். குறிப்பிட்ட திசையை நோக்கிப் பல்லி சப்தமிடுவதை வைத்து நன்மை,

தீமைக்குரிய பலனை அறியஇயலும். வினைமுடித்து வரும் தலைவனின் வரவைப் பல்லி அறிவித்ததைக் கலித்தொகை,

“பல்லியும் பாங்குஒத்து இசைத்தன”

(கலி.11: 21)

என்ற பாடலடியில் சுட்டுகின்றது. இங்குப் பல்லியின் குரல், நல்ல செய்தியை அறிவிக்கும் என்ற நம்பிக்கை பலன் சுட்டப்படுகின்றது. அதோடு, தலைவனின் வருகை என்ற செய்தியை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைகின்றது.

தண்ணுமையொலி

இசைக்கருவிகளைத் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி என்று வகைப்படுத்துவர். இவை ஒவ்வொன்றும் செய்திப் பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்பட்டுள்ளன. மரத்தால் செய்யப்பட்டுத் தோல் கொண்டு மூடப்பட்ட கருவிகள் தோற்கருவிகள் ஆகும். தோற்கருவிகளுள் தண்ணுமை, முழவு, முரசு, பறை ஆகிய இசைக்கருவிகள் சங்ககாலத்தில் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்பட்டுள்ளன. தோற்கருவிகளுள் ஒன்றான தண்ணுமை என்பது இக்காலத்து மத்தளம் ஆகும். இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஏற்றவாறு பலநிலைகளில் தண்ணுமை செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சங்ககாலத்தில் நெல் அறுவடை செய்பவர்கள் தண்ணுமையை ஒலித்தனர். தண்ணுமையின் ஒலி கேட்டு, நெல் அரிநர் ஓரிடத்தில் கூடுவர். இதனை,

“..... கழனி

வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்

தண்ணுமை”

(அகம்.40: 12-14)

என்ற பாடலடிகளால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இதே கருத்தினை,

“வெண்ணெல் அரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுமை”

(அகம்.204: 10)

என்று அகநானூற்றுப் பாடலடியும் தெரிவிக்கின்றது.

“கழனிஉழவர் தண்ணுமை இசைப்பின்”

(பதிற்.90: 41)

என்று பதிற்றுப்பத்தும் குறிப்பிடுகின்றது. பாலைநிலத்தில் செல்லும் வணிகர் கூட்டத்தை எதிர்த்து அவர்களின் பொருளைக் கைக்கொள்ளச் செல்லும் ஆறலைக்கள்வர் தண்ணுமையை ஒலித்தனர். தண்ணுமையின் ஒலியைக் கேட்டவுடன், ஆறலைக் கள்வர்களின் வருகையை வணிகர்கள் உணர்ந்தனர். இதனை,

“வம்பமாக்கள் வருதிறம் நோக்கிச்

செங்கணை தொடுத்த செயிர்நோக்கு ஆடவர்

மடிவாய்த் தண்ணுமைத் தழுங்குரல் கேட்ட

எருவைச் சேவல் கிளைவயிற் பெயரும்”

(நற்.298: 1-4)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதே கருத்தினை,

“வேற்றுமுனை வெம்மையிற் சாத்துவந்து இறுத்தென

வளைஅணி நெடுவேல் ஏந்தி

மிளைவந்து பெயரும் தண்ணுமைக் குரலே”

(குறுந்.390: 3-5)

என்ற பாடலடிகளும் வெளிப்படுத்துகின்றன. தண்ணுமையின் ஒலியைக் கேட்கின்ற வணிகர்கள் மட்டுமின்றி வழிப்பயணம் மேற்கொள்பவர்களும் தங்கள் பயணத்தைத் தொடராது இருந்துள்ளனர். வீரர்களைப் போருக்கு அழைப்பதற்கும் போருக்கான அடையாளப் பூவை வழங்குவதற்கும் தண்ணுமையை ஒலித்தனர். தண்ணுமையின் ஒலி கேட்ட வீரர்கள், போர்ச்செய்தியைப் புரிந்துகொண்டு போருக்கான அடையாளப்பூவைப் பெற்றுக் கொண்டனர். இதனை,

“மறப்படை நுவலும் அரிக்குரற் தண்ணுமை”

(புறம்.270: 8)

என்ற பாடலடியாலும்,

“..... பாசறைப்

‘பூக்கோள் இன்று’ என்று அறையும்

மடிவாய்த் தண்ணுமை இழிசினன் குரலே”

(புறம்.289: 8-10)

“பூக்கோள் ஏய தண்ணுமை விலக்கி”

(அகம்.174: 4)

என்ற பாடலடிகளாலும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. ஓர் இசைக்கருவி ஒரு செய்தியை மட்டும் வெளிப்படுத்துவதில்லை. ஒலிக்கப்படும் இடத்திற்கு ஏற்பவும், பயன்படுத்துபவர்களுக்கு ஏற்பவும் வெவ்வேறு செய்தியை வெளிப்படுத்துகின்றது. எனவே இடம், காலம், சூழல் போன்றவற்றிற்கு ஏற்ப செய்திப்பரிமாற்றத்தில் மாற்றம் ஏற்பட்டமையைச் சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. தண்ணுமை என்ற இசைக்கருவியானது, ஒலிக்கப்படும் இடங்களுக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு செய்திகளைப் பரிமாற்றம் செய்தமை புலனாகின்றது.

இவ்வாறாக, சங்க இலக்கியங்களில் நெல் அரிநர்களை ஓரிடத்தில் கூடச் செய்தல், ஆறலைக் கள்வர்களின் வருகை, வீரர்களைப் போருக்கு அழைத்தல்,

போருக்கான அடையாளப் பூவை வழங்குதல் போன்ற செய்திகள் தண்ணுமையொலி வாயிலாகப் பரிமாறப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக ஒலி என்பது, செய்திகளை முன்னரே அறிவிக்கும் தன்மையுடையதாகக் கருதப்படுகின்றது. சங்கப்பாடல்களில் தண்ணுமையொலியானது, செய்திகளின் முன்னறிவிப்பாக திகழ்வதைக் காணமுடிகிறது.

முழவொலி

சங்ககாலத்தில் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு முழவு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. திருமண வீட்டில் மணமுழவு ஒலிக்கப்பட்ட செய்தியை,

“இமிழகண் முழவின் இன்சீர் அவர்மனைப்

பயிர்வன போல வந்து இசைப்பவும்”

(அகம்.66: 22-23)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

“ ஓர்இல்

ஈர்ந்தண் முழவின் பாணி ததும்ப”

(புறம்.194: 1-2)

என்ற பாடலடிகளிலும் திருமண வீட்டில் மணமுழவு ஒலிக்கப்பட்ட செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது. தற்காலத்தில் திருமண வீடுகளை அடையாளம் காட்டும் வகையிலும், நிகழ்வுகளைச் சிறப்பிக்கும் வகையிலும் வாத்தியக்கருவிகள் இசைக்கப்படுவதையும், இசைப்பாடல்கள் ஒலிக்கப்படுவதையும் காண இயலுகின்றது. சங்ககாலத்தில் இதுபோன்ற நிகழ்வுகளுக்கு முழவு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மன்னனிடம் பரிசில் பெறுவதற்காக வந்த கூத்தர்கள் தங்கள் உள்ளத்தின் விருப்பத்தையும் தேவையையும் முழவொலி வாயிலாகத் தெரியப்படுத்தி உள்ளனர். இதனை,

“தேர்வண் மலையன் முந்தைப் பேர்இசைப்

புலம்புரி வயிரியர் நலம்புரி முழவின்

மண்ஆர் கண்ணின் அதிரும்”

(நற்.100: 9-11)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்வாறாக, சங்க இலக்கியத்தில் திருமணம், திருவிழா போன்ற நிகழ்வுகளையும், கூத்தர் போன்ற கலைஞர்களின் உள்ளக்கிடக்கையையும் முழவொலி தெரிவித்துள்ளது. இங்ஙனம் மங்கல நிகழ்வுகளைப் புலப்படுத்தவும், உள்ளத்து உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடாகவும் முழவொலி அமைவதைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

முரசொலி

சங்ககாலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட இசைக்கருவிகளுள் ஒன்றான முரசு தற்காலத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. முரசு, இசைக்கருவியாக மட்டுமின்றி செய்திப்பரிமாற்றச் சாதனமாகவும் உள்ளது.

“பண்டைக் காலத்தில் ஊர்ச்சாவடியின் பொது மன்றங்களிலும், நகர்ப்புறங்களிலும் முரசறைந்து செய்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. யானை மீதேறி முரசினை அறைந்து நகர்ப்புற பொதுமக்களுக்குச் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டதற்குச் சங்க இலக்கியத்தில் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன”⁴²

என்பர். சங்ககாலத்தில் வரவேற்பு, வணிகத்தின் பொருட்டும் முரசு ஒலித்தது. மேலும் போரின் போதும், வெற்றியின் போதும், விழாக்களின் போதும் முரசு ஒலிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவரை வரவேற்பதற்கும் முரசறைகின்றனர். இந்திரனின் கோயிலில் முரசு ஒலித்தது. அ.து, ஆய்அண்டிரனின் வருகையை அறிவிப்பதற்காக எழுப்பப்பட்டதை,

“திண்தேர் இரவலர்க்கு ஈத்த தண்தார்

அண்டிரன் வருஉம் என்ன ஒண்தொடி

வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுள்

போர்ப்புறு முரசம் கறங்க

ஆர்ப்பு எழுந்தன்றால் விசம்பி னானே”

(புறம்.241: 1-5)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடிகளால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. போர்க்களத்தில் முரசு பலநிலைகளில் ஒலிக்கப்பட்டது. பாசறையில் போர் முரசு முழங்கியதும், அம்முரசின் ஏவலை மேற்கொண்டு வலக்கையில் தண்டை ஏந்திப் போர் செய்வதற்காக மறவர்கள் எழுந்தனர். இதனை,

“படுகண் முரசம் நடுவண் சிலைப்ப

தோமர வலத்தர் நாமம் செய்ம்மார்

ஏவல் வியம்கொண்டு இளையரொடு எழுதரும்”

(பதிற்.54: 13-15)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மன்னனின் வெற்றிச் செய்தியை முரசறைந்து அறிவித்தனர். இதனை,

“வென்றுஎறி முரசின் நன்பல முழங்கி”

(குறுந்.380: 2)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. போரின் முடிவிலும் முரசின் பங்கு இன்றியமையாதது. பகைநாட்டை வென்று திறைப்பொருளைப் பெற்றுக் கொள்கின்ற போதும் முரசறையப்பட்டது.

இதனை,

“ ஓடா நல்ஏற்று உரிவை தைஇய

ஆடுகொள் முரசம் இழுமென முழங்க

நாடுதிறை கொண்டனம்”

(அகம்.334: 1-3)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. திறைப்பொருள் பெற்றுக் கொண்டதன் அடையாளமாக முரசறைதல் வெற்றியின் மகத்துவமாகும். பகைவருடைய நாட்டை அழித்துத் தனக்கு வெற்றியை ஈட்டித் தந்த வீரர்களுக்கு மன்னர்கள், மிக்க சோற்றை வழங்குதல் பெருஞ்சோற்று நிலை ஆகும். போரில் வெற்றி பெற்ற வீரர்களுக்குப் பெருஞ்சோறு அளிக்கும் மன்னன் அச்செய்தியினை முரசறைந்து அறிவித்ததை,

“பெருஞ்சோறு உகுத்தற்கு எறியும்

கடுஞ்சின வேந்தே! - நின்தழங்குகுரல் முரசே”

(பதிற்.30: 43-44)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. முரசின் ஒலியானது, பலநிலைகளில் பலசெய்திகளை மக்களுக்குத் தெரிவித்தது. பெரும்பாலும் முரசொலி போருக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இசைக்கருவிகளை உருவாக்கிய சங்ககாலத்தில் நுட்பமான ஒலி வேறுபாட்டுடன் இசைக்கருவிகளை இயக்கவும், அதன்வழிச் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளவும் அறிந்திருந்தனர் என்பதை இதன்வழி அறியலாகின்றது.

பறையொலி

சங்க காலத்தில் மன்னனின் அறிவிப்புகளை மக்களுக்குப் பறையடித்துச் சொல்வது மரபு. செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பறைகளும் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன.

“பறையைப் பலவிதமாக அடித்து ஒலிக்கச் செய்து வெவ்வேறு விதமான செய்திகளை வெகுதூரத்தில் உள்ளவர்களுக்கும் அனுப்ப முடிந்தது.”⁴³

என்பர். தடாரி, ஆகுளி, தூடி போன்றவை பறை இனத்தைச் சார்ந்தவை. சங்ககாலத்தில் ஐவகை நிலத்திற்கும் பறைகள் இருந்தன.

வயலில் களையெடுப்பதை உழவர்கள் பறையறைந்து அறிவித்தனர். இதனை,

“கறங்குபறைச் சீரின் இறங்க வாங்கி,

களைகால் கழீஇய பெரும்புன வரகின்”

(அகம்.194: 8-9)

என்ற அகநானூற்று அடிகள் விளக்குகின்றன. பெருகி வரும் புனலை அடைக்கப் பறையை இசைப்பர். வாய்க்காலில் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வந்ததை உழவர்கள் பறையறைந்து தெரிவித்தனர் என்பதை,

“போர்த்துஎறிந்த பறையால் புனல் செறுக்குநரும்”

(பதிற்.22: 28)

என்ற பதிற்றுப்பத்துப் பாடலடி சுட்டுகின்றது.

சங்ககால மக்களின் பொழுதுபோக்குகளுள் ஒன்று கூத்தாடுதல் ஆகும். கூத்தாடுதல் நிகழ்ச்சி நடைபெறுகின்ற செய்தியை மக்களுக்கு அறிவிப்பதற்காகவும், மக்களை ஓரிடத்தில் கூடச் செய்வதற்காகவும் பறை அறைந்தனர். இதனை,

“ஆடுகளப் பறையின் அரிப்பன ஒலிப்ப”

(அகம்.45: 2)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடி எடுத்துரைக்கின்றது. மலைவாழ் மக்கள் இசைக்கும் கருவிகளுள் ஒன்று, தொண்டகப் பறை ஆகும். இதனை, உடுக்கை என்று இக்காலத்தில் அழைப்பர். இக்காலத்தில் இரவுப்பொழுதில் காவல் தொழில் மேற்கொள்கின்ற கூர்க்கா, ஊதல் கருவியால் ஒலியெழுப்பித் தன் வருகையை அறிவிப்பதைப் போன்று சங்ககாலத்தில் இரவுக்காவலர் தங்கள் வருகையை அறிவிப்பதற்குத் தொண்டகப் பறையை இசைத்துள்ளனர். இதனை,

“..... தொண்டகச் சிறுபறை

பானாள் யாமத்தும் கறங்கும்

யாமம் காவலர் அவியா மாறே”

(குறுந்.375: 4-6)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. காவல் பணிக்குத் தொண்டகப் பறை பயன்படுத்தப் பட்டமையை மேற்கூட்டிய பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகிறது.

மேலும், பொருநர்கள் தடாரிப் பறையைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். விடியற்காலத்தில் அரண்மனை வாயிலில் நின்று பொருநன் இசைத்த தடாரிப் பறையின் ஒலியைக் கேட்டு, அவன் அணிந்திருந்த கிழிந்த ஆடையை நீக்கி, வெண்மையான ஆடையை உடுத்துமாறு செய்து, பசித்துன்பத்தைப் போக்கிய மன்னனின் அறமாண்பு புறநானூற்றில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“சிறுநனி பிறந்த பின்றை, செறிபிணிச்

சிதாஅர் வள்பின்என் தெடாரி தழீஇப்

பாணர் ஆரும் அளவை”

(புறம்.376: 3-5)

என்ற பாடலடிகளும்,

“அகன்கண் தடாரிப் பாடு கேட்டருளி

வறன்யான் நீங்கல் வேண்டி”

(புறம்.385: 4-5)

என்ற பாடலடிகளும் விளக்குகின்றன.

பல்வேறு வகையான தோற்கருவிகளுள் ஒன்று ஆகுளி என்பதாகும். இது சிறுபறை என்றும் சுட்டப்படுகின்றது. போர்க்களத்தில் வெற்றி பெற்று நின்ற அரசனிடம் போர்க்களம் பாடும் பொருநன் ஒருவன் தடாரிப் பறையுடன், ஆகுளியையும் இசைத்து யானையைப் பரிசிலாகக் கேட்டான் என்பதை,

“..... விசிஉறு தடாரி

அகன்கண் அதிர, ஆகுளி தொடாலின்

பணைமருள் நெடுந்தாள் பல்பிணர்த் தடக்கைப்

(புறம்.371: 17-20)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆகுளி என்னும் இசைக்கருவியைத் தனியாக இசைத்ததாகச் செய்திகள் இல்லை. பதலை மற்றும் தடாரிப் பறையுடன் இணைத்தே இசைக்கப்பட்டதைக் காணமுடிகிறது. எனினும் இதுவும் பரிசில் பெறும் நோக்கோடு அச்செய்தியினைத் தெரிவிப்பதாக அமைந்துள்ளதை அறியலாகின்றது. தோற்கருவிகளுள் ஒன்றான துடியினை இசைப்போர் துடியர் எனப்பட்டனர். பகைவர்களின் ஆநிரைகளைக் கவரும் வெட்சிப்போரின் தொடக்கத்தை அறிவிக்கத் துடியை முழக்கினர் என்பதை,

“கடுமுனை அலைத்த கொடுவில் ஆடவர்

ஆகொள் பூசலின் பாடுசிறந்து எறியும் பெருந்துடி”

(அகம்.372: 10-12)

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. வயல் வளங்களைப் பாதுகாக்கும் பணியில் துடி எனும் கருவி முதன்மையாக அமைகின்றது. வயலில் விளைந்து முற்றிய நெல் மீதும், அரிந்து குவித்து வைத்த குவியல் மீதும் வெள்ளம் பெருகிப் பாய்ந்தது. அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற செய்தியைத் துடிகொட்டி அறிவித்தனர் என்பதைப் பரிபாடலில் காணமுடிகிறது. இதனை,

“அகவயல் இளநெல் அரிகால் சூடு

தொகுபுனல் பரந்தெனத் துடிபட ஒருசார்”

(பரி.7: 27-28)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இங்ஙனம் களையெடுத்தல், வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தல் போன்ற செய்திகளைப் பறையொலி தெரிவித்தது. அதோடு தற்போது திரைப்படம், கண்காட்சி போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதை ஒலிபெருக்கி மூலமும், விளம்பரங்கள் மூலமும் அறிவிப்பதைப் போன்று சங்ககால மக்கள் பறையொலி மூலம் கூத்தாடுதல் நிகழ்வுகள் பற்றிய செய்திகளைத் தெரிவித்துள்ளனர் என்பதும் புலப்படுகின்றது. பறை வகைகளுள் ஒன்றான தொண்டகப் பறை, இரவுக்காவலர் வருகை என்ற செய்தியை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. தடாரிப் பறை, பொருநரின் பசித்துன்பத்தை அறிவிப்பதாக உள்ளது. ஆகுளி, பரிசில் பெறும் நோக்கத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. பறை வகைகளுள் ஒன்றான துடி, வெட்சிப்போரின் தொடக்கத்தையும், வயலில் வெள்ளம் பெருகிய போது விளைநிலங்களைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதையும் அறிவிப்பதாக உள்ளது. இவ்வாறு, பறையொலிகள் வாயிலாகச் சங்க இலக்கியங்களில் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டமையை அறியலாகின்றது.

குழலொலி

துளைக்கருவிகளுள் குழல், கொம்பு, சங்கு போன்றவை அடங்கும். சங்ககாலத்தில் துளைக்கருவிகள் வாயிலாகச் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டன. வண்டு துளைத்த மூங்கிலின் துளை வழியாகக் காற்று புகுவதால் ஏற்பட்ட ஒலியை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட கருவிதான் குழல் ஆகும். ஆயர்கள், ஆநிரைகளுக்குக் கருத்துரைப்பதற்குக் குழலைப் பயன்படுத்தினர். நீர் பருகச் செல்லும் ஆநிரைகளை அழைக்கவும், ஓரிடத்தில் சேர்க்கவும் ஆயர்கள் குழல் ஊதினர். குழலின் ஓசையினால் செய்தியைப் புரிந்து கொண்ட ஆநிரைகள் அதற்கேற்பச் செயல்பட்டன என்பதை,

“நீர்க்குஇயங்கு இனநிரைப் பின்றை வார்கோல்

ஆய்க்குழல் பாணியின் ஐதுவந்து இசைக்கும்”

(அகம்.225: 7-8)

என்ற பாடலடிகளும்,

“ஒல்குநிலைக் கடுக்கை அல்குநிழல் அசைஇப்

பல்ஆன் கோவலர் கல்லாது ஊதும்

சிறுவெதிர்ந் தீம்குழற் புலம்புகொள் தெள்விளி”

(அகம்.399: 10-12)

என்ற பாடலடிகளும் விளக்குகின்றன. தலைவன், தலைவியிடம் பிறர் அறியாமல் கூற விழைந்த செய்தியைப் பலரோடு நிகழும் குரவைக்கூத்தின் போது, ஆம்பல்

குழலில் இசைத்து அவளுக்கும் தனக்கும் மட்டும் தெரிந்த ஒலியினால் புலப்படுத்தினான் என்பதை,

“தூங்கும் குரவையுள் நின்பெண்டிர் கேளாமை

ஆம்பற் குழலாற் பயிர்யயிர் - எம்படப்பைக்

காஞ்சிக்கீழ்ச் செய்தேம் குறி”

(கலி.108: 61-63)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இங்கு, வாய்ச்சொற்கள் இன்றி ஒலி மூலம் தலைவி உணரும்படி, குழலோசை செய்தியைப் பரிமாறுகின்றது. இவ்வாறு, குழலானது ஆநிரைகளுக்கு அறிவுறுத்தல், தலைவன் தலைவியிடம் பிறர் அறியாமல் கூற விழைந்த செய்தியைத் தெரிவித்தல் என்று செய்திப்பரிமாற்றப் பணியைச் செய்துள்ளது. பொதுவாக அனைவருக்கும் செய்தியைத் தெரிவிப்பது குழலொலி ஆகும். இங்கு, தலைவன் தன்னுடைய மனவுணர்வுகளை ஆம்பல் குழலொலி வாயிலாகத் தலைவிக்குப் புலப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

கொம்பொலி

கொம்பு எனப்படுவது ஒரு வளைவான ஊதுகருவி. நாட்டுப்புற இசையிலும் கோயில் இசையிலும் பயன்படும் தமிழர் இசைக்கருவி ஆகும். கொம்பு, பண்டைக்காலத்தில் விலங்குகளின் கொம்புகளைப் பயன்படுத்தியும் பின்னர் மூங்கிலாலும் தற்காலத்தில் உலோகத்தாலும் செய்யப்படுகிறது. இரவுக்குறி வந்து நீங்குகின்ற தலைவன் மலைகள் பொருந்திய சிற்றூரை வந்து அடைந்தவுடன் எழுப்பும் ஊதுகொம்பொலி தலைவன் வந்து சேர்ந்தமையைத் தலைவிக்கு உணர்த்துவதாக அமைந்ததை,

“எக்கண்டு பெயருங் காலை யாழநின்

கல்கெழு சிறுகுடி எய்திய பின்றை

ஊதல் வேண்டுமால் சிறிதே - வேட்டொடு

வேய்பயில் அழுவத்துப் பிரிந்தநின்

நாய்பயிர் குறிநிலை கொண்ட கோடே!”

(அகம்.318: 11-15)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இங்கு, தலைவன் சென்று சேர்ந்தவுடன் கொம்பு ஊதுமாறு தலைவி பணிக்கின்றாள். கொம்பொலியால் தலைவன், தன்னார் சென்று சேர்ந்துவிட்ட செய்தியைத் தலைவி தெரிந்து கொள்வதை அறியமுடிகிறது.

மேலும். பாலைநிலத்தில் புகுந்த ஆநிரைகளை மீட்பதற்கும் கோவலர்கள் கொம்பு ஊதினர். கொம்பின் ஓசை கேட்ட ஆநிரைகள், பாலை நிலத்திலிருந்து கொன்றை மரத்தின் நிழலில் வந்து ஒருங்கே தங்கின. இதனை,

“கடற்றுஅடை மருங்கின் கணிச்சியின் குழித்த

உடைக்கண் நீடுஅமை ஊறல் உண்ட

பாடுஇன் தெண்மணி பயம்கெழு பெருநிரை

வாடுபுனல் புக்கென கோடுதுவைத்து அகற்றி

ஒல்குநிலைக் கடுக்கை அல்குநிழல் அசைஇ” (அகம்.399: 6-10)

என்ற பாடலடிகளால் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பகைவருடைய அரண்களையும் அவர்களின் நிலங்களையும் கைக்கொண்ட போது கொம்பினை முழக்கித் தாம் பெற்ற வெற்றியை அறிவித்த செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்து எடுத்துரைக்கின்றது. இங்கு தலைவனின் வருகை, ஆநிரைகளை ஒன்று சேர்த்தல், வெற்றி ஆகிய செய்திகளைக் கொம்பொலி வழி வெளிப்படுத்தியுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

சங்கொலி

சங்கு என்பது ஒரு காற்று இசைக்கருவி. தமிழர் மற்றும் இந்திய இசையில் பண்பாட்டிலும் கோயில் வழிபாட்டின் போதும் பயன்படுகிறது. காலை நேரத்தில் எழுப்பப்படும் வலம்புரிச் சங்கொலி ‘பள்ளியெழுச்சி’யை அறிவிக்கின்றது. இதனை,

“இரங்குரல் முரசமொடு வலம்புரி ஆர்ப்ப

இரவுப் புறங்கண்ட காலைத் தோன்றி

எ.குஇருள் அகற்றும் ஏமப் பாசறை

வைகறை அரவம் கேளியர்! பலகோள்

செய்தார் மார்ப! எழுமதி துயில்என” (புறம்.397: 5-9)

என்ற பாடலடிகளால் அறியலாகின்றது. மன்னன், போர்ப்பாசறையில் இருந்து துயில் எழு முரசம் சங்கும் ஒலித்தமை இப்பாடலடிகள் வழி விளங்குகின்றது. பகைவரின் அரண்களையும் அவர்களின் நிலங்களையும் கைக்கொண்ட போது சங்கினை முழக்கித் தாம் பெற்ற வெற்றியை அறிவித்த செய்தியைப் பதிற்றுப்பத்து எடுத்துரைக்கின்றது. இங்குப் பள்ளியெழுச்சி, வெற்றி ஆகிய செய்திகளைச் சங்கொலி வெளிப்படுத்தியுள்ளமையை அறியலாகின்றது.

யாழோசை

மரத்தினால் செய்யப்பட்டு நரம்புகள் அல்லது கம்பிகள் பூட்டப்பட்டவை, நரம்புக்கருவிகள் ஆகும். யாழ், வீணை, தம்பூரா, கோட்டு வாத்தியம், பிடிஸ் போன்றவை நரம்புக்கருவிகளுள் அடங்கும். நரம்புக்கருவிகளுள் மிகவும் பழமையானது யாழ். யாழ் மீட்டிப் பாடல் பாடுபவர் பாணர் எனப்பட்டனர். பாணர் என்பதற்கு இசை பாடுவோர் அல்லது பண் பாடுவோர் என்பது பொருளாகும். யாழிசையைக் கொண்டு மதம் கொண்ட யானையை அடக்கிய நிகழ்வினைச் சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம். பாகன் குத்துக்கோலால் குத்த தன் நெறியில் செல்லாத ஆண் யானை, மென்மையான யாழ் ஓசைக்குக் கட்டுப்பட்டதை,

“காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிற்று ஒருத்தல்

யாழ்வரைத் தங்கியாங்கு”

(கலி.2: 26-27)

என்ற கலித்தொகைப் பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. இங்கே இசைக்கு மயங்காத உயிர்களே இல்லை என்பதைக் காணமுடிகிறது. யாழ் வழி தன்னுடைய வாழ்வாதார நிலைமையினைப் பாணர்கள், மன்னனுக்கு எடுத்துரைத்துப் பரிசில் வேண்டியுள்ளனர். இவ்வாறு நெறி மாறிய யானையைக் கட்டுப்படுத்தவும், பாணர்களின் மனவிருப்பத்தை வெளிப்படுத்தவும் என யாழோசை வழிச் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுள்ளன.

பண்ணிசை

பண் என்பது, இசையின் அடிப்படை வடிவங்களில் ஒன்று. முறைப்படி இசையொலிகளை வகைப்படுத்தி, அவ்வொலிகளால் பல்வேறு இசைப்போக்குகளுடன் உள்ளத்தில் ஒருணர்வு ஓங்க அமைக்கப்படுவது, பண் ஆகும். பாடல்களில் அமைந்துள்ள இசையின் ஆழமான உணர்ச்சிகளை நேரடியாகவும் உடனடியாகவும் உணர்த்தும் வாயிலாகப் பண் திகழ்கின்றது. பழந்தமிழ் மக்கள் ஏழு சுரங்களைக் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்று அழைத்தனர். பொழுதிற்கும் பருவத்திற்கும் ஏற்ற முறையில் பயன்படுத்துவதற்குரிய பண் வேறுபாடுகளைப் பண்டைத்தமிழர் வகைப்படுத்தியிருந்தனர். வைகறையில் மருதப்பண்ணும், நண்பகலில் பாலைப்பண்ணும், மாலையில் செவ்வழிப்பண்ணும், யாமத்தில் குறிஞ்சிப்பண்ணும் இசைக்கப்பட்டன என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. பண்கள், பொழுதினை அறிவிப்பனவாக இருந்தமை இங்குத் தெளிவாகின்றது.

நெய்தற்பண், இரங்கல் குறிப்புடையது. மாலை நேரத்திற்கு உரியது. மனதில் தோன்றும் வருத்தத்தை இப்பண்ணின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தினர். செவ்வழி, விளரிப்பண் ஆகியவை நெய்தல் திணைக்கு உரியவை. இவை

செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு உதவின. இரங்கல் உணர்வை ஏற்படுத்துவது, விளரிப்பண் ஆகும். படைத்தலைவன் ஒருவன் கரந்தைச் சூடிப் போருக்குச் சென்று மார்பில் புண்பட்டு மாண்டான். பருந்து முதலிய பறவையினங்கள் அவனைச் சூழ்ந்து ஆரவாரித்தன. அக்காட்சியைக் கண்ட வீரனின் மனைவி துடிப்பறை கொட்டுபவர்களையும் பாடுவதில் சிறந்த பாணர்களையும் நெருங்கி, கரிய பறவைகள் சூழ்ந்து செய்யும் ஆரவாரத்தை நீக்குமாறு வேண்டியதுடன் அங்கு வரும் நரிகளை விரட்டத் தானும் விளரிப்பண் இசைத்தாள் என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இதனை,

“சிறாஅஅர்! துடியர்! பாடுவல் மகாஅஅர்!

தூவெள் அறுவை மாயோற் குறுகி

இரும்புள் பூசல் ஒம்புமின் யானும்

விளரிக் கொட்பின் வெள்நரி கடிசுவென்”

(புறம்.291: 1-4)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இங்கு, தலைவியின் துன்ப உணர்வை விளரிப்பண் வெளிப்படுத்துகின்றது. நண்பகலில் பாடத் தகுந்தது பாலைப்பண் ஆகும். கொடியோரையும் நல்லோராக மாற்றும் இயல்பு பாலைப்பண்ணுக்கு உண்டு. மறத்தொழில் புரியும் வேடரையும் அத்தொழிலை மறந்து, அருள்நெறியில் சேர்க்கும் பணியினைப் பாலைப்பண் எளிதாகச் செய்து விடுகிறது. இனிய ஓசை நிரம்பிய பண், மனிதரின் வாழ்க்கையையே மாற்றும் தன்மை கொண்டது. செய்தி மூலத்திலிருந்து செய்தியின் ஒலிக்குறியீடுகள், கேட்போரின் மனஉணர்வுகளைத் தூண்டி மனமாற்றம் அடையச் செய்கின்றன. குறிஞ்சிப்பண், முல்லைப்பண், மருதப்பண், நெய்தற்பண், பாலைப்பண் ஆகியவை இப்பணியினைச் செய்து செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குச் சிறந்த சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன.

மின்மினியின் ஒளி

மழைக்காலங்களில் இரவுநேரத்தில் ஈரமான சூழலில் வீட்டின் தோட்டத்தில் மின்னியபடி அமரும் பூச்சியினத்தையே மின்மினி என்கின்றோம். மரங்களின் உயர்ந்த கிளைகளில் இருக்கும் மின்மினிப் பூச்சிகளின் வெளிச்சம், மழையின் வருகையை அறிவிக்கும் என்ற செய்தியினை நற்றிணைப்பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. இதனை,

“குடக்காய் ஆசினிப் படப்பை நீடிய

பல்மர உயர்சினை மின்மினி விளக்கத்துச்

செல்மழை இயக்கம் காணும்”

(நற்.44: 9-11)

என்ற அடிகளின் வழி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. பருவ மழைப்பொழிவை அறிய பழங்காலத்தில் மின்மினிப்பூச்சிகள், வானிலைக் கணிப்பு மையமாகவும் இருந்துள்ளமை சங்கப்பாடல் வழி விளங்குகின்றது.

ஓவியங்கள்

ஓவியங்கள் பேசுவன போல் இருக்க வேண்டும் என்பர். சங்ககாலத்தில் செய்திகளைப் பரிமாறுவதற்கு ஓவியங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“எழுத்து என்னும் சொல் முதன்முதலாக ஓவியத்தையே குறித்தது. இன்றும் படமெழுதுதல் என்னும் வழக்கைக் காண்க”⁴⁴

என்பர். சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் ஓவிய வகைகளுள் கோவில் ஓவியம், மாளிகை ஓவியம், கிழி ஓவியம் ஆகியவற்றின் வழிச் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுள்ளன. கோவில் சுவர்களில் ஓவியம் வரைந்து செய்திகளைத் தெரிவித்துள்ளனர்.

துணியில் வரையப்படும் ஓவியம் கிழி ஓவியம் ஆகும். சங்க இலக்கியங்களில், தலைவன் கையில் தலைவியின் ஓவியம் கொண்ட கிழியுடன் நாற்சந்தி வழியே வலம் வருவதுண்டு. பனைமட்டையால் செய்யப்பட்ட குதிரை மீதேறி வருவதை ‘மடலேறுதல்’ என்பர். மடலேறுதலில் தலைவியின் உருவத்தைத் தலைவன் துணியில் வரைந்து அதைக் கையில் ஏந்திச் செல்வான். இந்த ஓவியம், குறுந்தொகையில் இவன் காதலி இவள் என்ற செய்தியை ஊராருக்கு அறிவித்தது. இதனை,

“மாஎன மடலும் ஊர்ப் பூஎனக்

குவிமுகிழ் எருக்கம் கண்ணியும் குடுப” (குறுந்.17: 1-2)

என்ற பாடலடிகளாலும்,

“மாஎன மடலொடு மறுகில் தோன்றித்

தெற்றெனத் தூற்றலும் பழியே” (குறுந்.32: 4-5)

என்ற பாடலடிகளாலும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. காதல் இன்பத்தை நுகர்ந்த பின்னர் அதில் வெற்றி பெறாது போனால் தலைவன் மடலேறுதல் என்பது, சிறந்த செய்திப்பரிமாற்றமாகும். சங்ககால மக்கள் தாங்கள் சொல்ல வந்த செய்தியை எளிதில் பிறர் மனங்கொள்ளும் வகையில் ஓவியமாகத் தீட்டி விளக்கியுள்ளனர். அனைத்துநிலை மக்களுக்கும் எளிதில் செய்தியை விளக்குகின்ற மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்ற வகைகளுக்குள் ஒன்றாக ஓவியம் அன்று முதல் இன்று வரை காணப்படுகின்றது.

சின்னங்கள்

சின்னம் என்பது, அடையாளம், குறி, முத்திரை ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். சங்ககாலத்தில் பல்வேறு சின்னங்கள் மக்களிடையே செய்திகளை அறிவித்துள்ளன. அவற்றுள் கொடி, குடை, நடுகல் ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கனவாகும்.

கொடி

அளவு, வடிவம், வண்ணம், வரையுரு ஆகியவற்றால் வகைப்படுத்தப்பட்டு, துணியாலாகி, பெரும்பாலும் கயிறு அல்லது கோலின் ஓரத்தில் இணைக்கப் பெற்றுத் தேசம், நாடு, அமைப்பு ஆகிய ஒன்றன் அடையாளமாகக் குறிப்பிடுவது 'கொடி' ஆகும்.

“கொடிகளில் பலவகைகள் காணப்படலாம். அரசியல் கொடிகள், கடவுள் கொடிகள், வணிகக் கொடிகள், இறைக் கோயிற் கொடிகள் என விரிவதைக் காலந்தோறுமுள்ள இலக்கிய, ஓவிய, சிற்ப, பிற சான்றுகளை நோக்கப் புலப்படலாம்”⁴⁵

என்பர். பண்பாட்டுச் சின்னமான கொடி, சங்ககாலத்தில் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கும் பயன்பட்டுள்ளது. கடவுள் கொடி, வெறியாடல் கொடி, அரசர் கொடி, வெற்றிக் கொடி, அங்காடிக் கொடி போன்ற பலநிலைகளில் கொடியின் வழி செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

கடவுள் கொடி

பண்டைத்தமிழர் ஒவ்வொரு கடவுளுக்கும் ஒவ்வொரு கொடியை இயைபுபடுத்தி உள்ளனர். சிவனுக்குக் காளையும், திருமாலுக்குக் கருடனும், முருகனுக்குச் சேவலும், பலராமனுக்குப் பனையும் கொடிகளாக உள்ளன. புறநானூற்றில்,

“ஊர்தி வால்வெள் ஏறே சிறந்த

சீர்கெழு கொடியும் அவ்வுறு என்ப”

(புறம்.1: 3-4)

என்ற பாடல்களிலும்,

“கடல்வளர் புரிவளை புரையும் மேனி

அடல்வெம் நாஞ்சில், பனைக்கொடி யோனும்”

(புறம்.56:3-4)

என்ற பாடல்களிலும் முறையே சிவனுக்கும் பலராமனுக்கும் கொடிகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இக்கொடிகள் யாவும் கடவுள்களை வேறுபடுத்திக் காட்டும் அடையாளங்களாக அமைந்துள்ளன.

வெறியாடல் கொடி

வெறியாடும் இடத்தில் கட்டப்படும் கொடி, வெறியாட்டச் செய்தியை அறிவித்தது. இனிய வாத்தியங்களால் குறிஞ்சிக்குரிய முருகனைப் பாடுகின்ற பாட்டுக்கு ஏற்ப, வெறியாடும் களத்தில் கடம்பமரத்தில் கொடியை உயர்த்திக் கட்டினர். இதனை,

“கடம்புகொடி யாத்து கண்ணி சூட்டி

வேறுபல் குரல் ஒருதூக்கு இன்னியம்

காடுகெழு நெடுவேட் பாடுகொளைக்கு ஏற்ப

அணங்குஅயர் வியன்களம் பொலிய”

(அகம்.382: 3-6)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. கடம்பமரத்தில் கட்டப்பட்ட கொடி, அங்கு வெறியாடல் நடைபெறும் செய்தியைத் தெரிவிப்பதாக இருந்தது.

அரசர் கொடி

அரசர்களின் அடையாளச் சின்னங்களுள் ஒன்று, கொடி ஆகும்.

“கொடி என்பது அரசனது அடையாள வடிவம் எழுதிய துணி அல்லது பட்டுக்கொடி. அது அதன் அடையாள வடிவாற் பெயர் பெற்றது. சேரனுக்கு விற்கொடி, சோழனுக்குப் புலிக்கொடி, பாண்டியனுக்கு மீன்கொடி”⁴⁶

என்பர்.

சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்கள் முறையே வில், புலி, மீன் கொடிகளை அடையாளச் சின்னங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனை,

“புலியொடு வில்நீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளர்கெண்டை

வலியினான்

(கலி.104: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

“வரைஅளந்து அறியாப் பொன்படு நெடுங்கோட்டு

இமயம் சூட்டிய ஏம விற்பொறி”

(புறம்.39: 14-15)

என்ற பாடலடிகள் சேரனுக்கு விற்கொடியும்,

“விடர்ப்புலி பொறித்த கோட்டை”

(புறம்.174: 17)

என்ற பாடலடிகள் சோழனுக்குப் புலிக்கொடியும்,

“நெடுநீர்க் கெண்டையொடு பொறித்த

குடுமிய ஆக,பிறர் குன்றுகெழு நாடே”

(புறம்.58: 31-32)

என்ற பாடலடிகள் பாண்டியனுக்கு மீன்கொடியும் அடையாளச் சின்னங்களாக இருந்தமையை விளக்குகின்றன. இக்கொடிகளின் வாயிலாக மன்னரின் போர்ச்சிறப்பு, வீரத்தின் வலிமை ஆகியவற்றை அறியலாகின்றது.

வெற்றிக் கொடி

பகைநாட்டிற்குப் படையெடுத்துச் சென்ற மன்னர்கள், அந்நாட்டு அரணைக் கைப்பற்றிய போதும், பகைப்புலத்தைக் கைப்பற்றிய போதும் போர்க்களத்தில் கிடைத்த வெற்றிக்கு அடையாளமாகவும் தம் நாட்டுக் கொடியை உயர்த்தினர். போர்க்கள வெற்றியை அறிவிக்கக் கொடிகள் கட்டப்பட்டதை அகநானூறு தெரிவிக்கின்றது. இதனை,

“மதவலி யானை மறலிய பாசறை

இடிஉமிழ் முரசம் பொருகளத்து இயம்ப

வென்றுகொடி எடுத்தனன் வேந்தனும்”

(அகம்.354: 1-3)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இவ்வாறு நாட்டப்பட்ட கொடிகள், வெற்றி பெற்ற மன்னரின் வெற்றிச்செயலை அறிவிப்பனவாக அமைந்தன.

அங்காடிக் கொடி

அங்காடித் தெருவில் ஒவ்வொரு கடையிலும் என்னென்ன பொருட்கள் விற்கப்படுகின்றன என்பதை அறிவிப்பதற்குக் கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. இத்தகைய கொடிகளின் வடிவம், வண்ணம் இவற்றால் எந்தக் கடையில் எந்தப் பொருள் விற்கப்பட்டது என்பதை மக்கள் அறிந்து கொண்டனர். பொருட்களை வாங்குவதற்கு அலைந்து திரியாமல், எளிதாகப் பொருள்களை விற்பதற்கும் வாங்குவதற்குமான விளம்பர உத்தியாகக் கொடிகளைச் சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்தினர். கள் விற்கும் இடத்தில் கொடி கட்டப்பட்டிருந்தது. இச்செய்தியை,

“நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி மறுகில்”

(அகம்.126: 10)

என்ற பாடலடியும்,

“கட்கொடி நுடங்கும் ஆவணம் புக்குஉடன்”

(பதிற்.68: 10)

என்ற பாடலடியும் விளக்குகின்றன. பல வண்ணக் கொடிகளைப் பயன்படுத்தி எளிதாகவும், விரைவாகவும் செய்தியை மக்களுக்குப் பரப்பினர்.

செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு வண்ணக்கொடிகளைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் சங்ககாலம் முதல் இன்று வரையிலும் வழக்கில் இருந்து வருகின்றது.

இக்காலத்திலும் விளையாட்டுப் போட்டிகள், அரசு மாநாடுகள் போன்றவை நடைபெறுவதை அறிவிப்பதற்குக் கொடிகள் கட்டப்படுகின்றன. தேர்தல் காலங்களில் வாகனங்களில் கட்டப்பட்டிருக்கும் கொடி, அரசியல் கட்சியினரை அடையாளம் காட்டுகின்றது. அரைக்கம்பத்தில் கட்டப்படும் கொடிகள், துன்பநிகழ்வுகளை அறிவிக்கின்றன. இவ்வாறு, பல்வேறு கொடிகளும் வெவ்வேறுபட்ட செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன.

குடை

மன்னனின் காவல் தொழிலுக்குச் சின்னமாக விளங்குவது வெண்கொற்றக்குடை ஆகும். வெண்கொற்றக்குடை பிடிக்கப்படும் முறை வேறுபட்ட செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றது. திறை செலுத்தும் மன்னர்கள் உடன்செல்கின்ற போது, பேரரசனின் குடை சற்று உயரமாகப் பிடிக்கப்பட்டது. இதனை,

“இருகுடை பின்பட ஓங்கிய ஒருகுடை

உருகெழு மதியின் நிவந்து சேண்விளங்க” (புறம்.31: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. போர்க்களத்தில் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது போரிட இயலாத நிலை மன்னனுக்கு ஏற்பட்டால், அதன் குடையைத் தாழ்த்துவர். இதனை,

“என்னாத் தெவ்வர் உயர்குடை பணித்து,இவண்

விடுவர் மாதோ” (புறம்.387: 31-32)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இச்செய்தியைப் புரிந்துகொண்ட மாற்றரசன் போரைத் தவிர்க்க முற்படுவான். இவ்வாறு, வெண்கொற்றக்குடை சிறப்பான முறையில் செய்திகளைப் பரிமாறியமையைப் புறநானூறு விளக்குகின்றது.

நடுகல்

போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களுக்காக எழுப்பப்பட்ட நினைவுச்சின்னம் நடுகல் ஆகும். நடுகற்கள், செய்திகளைத் தெரிவிப்பனவாக இருந்தன.

“போரில் செயற்கரிய செயல் செய்து வீரமரணம் அடைந்த வீரனுக்கு நடுகல் ஏற்படுத்தி வழிபடும் மரபைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழியே அறிய முடிகின்றது”⁴⁷

என்பர். இறந்துபட்ட வீரர்களுக்கு வீரவணக்கம் செய்வதற்காகவும், அவர்களுடைய பெயர் நிலைபெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் அவர்களின் பெயரையும் சிறப்பையும் கல்லில் எழுதி நட்டனர். இதனை,

“நல்அமார்க் கடந்த நாணுடை மறவர்

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்”

(அகம்.67: 8-10)

என்ற பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. அதரிடைச் செல்வோர் நடுகல் கண்டு மறவரின் சிறப்பினை அறிந்து கொள்வது உண்டு. பண்டைத்தமிழர் விழுப்புண்பட்டு இறந்த வீரனுக்குச் சிறப்புச் செய்வதற்காக நடுகல் நாட்டி, அவனுடைய பெயரை உலகறியச் செய்தனர். இவ்வாறு வீரர்களின் பெயர், பெற்ற வெற்றிகள் போன்ற வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு உரியனவாக நடுகற்கள் விளங்கின என்பதை இதன்வழி அறியலாகின்றது.

தொகுப்புரை

- வாய்மொழியாகவோ, எழுத்து வடிவமாகவோ இல்லாமல் நிகழும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வழிச் சங்க இலக்கியங்களில் செய்திகள் பரிமாறப்பட்ட முறைமை இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது. மொழிகள் இன்றி, நிகழ்கின்ற ஒரு செயலைப் பார்த்துச் செய்தியை அறிந்து கொள்ளும் நிகழ்வு சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பாடல்களை விட, அகப்பாடல்களிலேயே அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன.
- உடல்மொழி சார்ந்த விளக்கங்களுடன் அதற்கான சான்றாதாரங்கள் சங்கப்பாடல்கள் வழி இவ்வாய்வில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ‘உடலசைவுகள், சைகைகள், மெய்ப்பாடுகள்’ ஆகியவற்றின் மூலம் செய்திகள் பரிமாறப்பட்ட விதம் இவ்வாய்வில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. உடலசைவுகளில் உடல் உறுப்புகளான தலை, கூந்தல், முகம், கண்கள், மூக்கு, தோள், கைகள் போன்றவற்றின் வாயிலாகச் செய்திகள் பரிமாறப்பட்ட தன்மைகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- பொதுவாக, தலைகுனிதல் என்பது பெண்களுக்கே உரிய பண்பாகும். ஆடவர் தலைகுனிதல் என்பது நடைமுறை வாழ்வில் நிகழாத ஒரு செயல். கலித்தொகையில், களவொழுக்கத்தை நீட்டித்த தலைவன் தன்னுடைய செயலுக்கு நாணித் தலைகுனிகின்றான். தலைவியைக் காணாத தலைவனின் மனவருத்தத்தையும் செயலற்ற தன்மையையும் தலைகுனிதல் என்ற உடலசைவு உணர்த்துகின்றது.

- தலைவனுடைய பொருள்வயிற் பிரிவில் வழியின் ஏதம் கருதி, தலைவன் மீது கொண்ட அன்பினால் தலைவி தன்னுடைய முகக்குறிப்பினால் புனையா ஓவியம் போல காட்சியளிப்பதைக் காணமுடிகிறது.
- உடல் உறுப்புகளுள் கண்கள் வழியே பெரும்பாலான செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுள்ளன என்ற முடிவினை இவ்வியலில் கண்டறிய முடிகிறது. சொற்களின்றி கண்களாலேயே காதல், பசலை, செலவழுங்குவித்தல், கொடைத்தன்மை, நம்பிக்கை போன்ற செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பாகப் பரிமாறப்பட்டுள்ளன.
- உடலசைவுகள் வழியிலான செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பெரும்பாலும் உடல் உறுப்புகளின் வழியே செய்திகள் உணர்த்தப்படுகின்றன. ஆனால், உடலில் அணியப்படும் தோள்வளை என்ற அணிகலன்களாலும் தொய்யில் எழுதுதல் எனும் அலங்காரத்தின் வாயிலாகவும் செய்திகள் உணர்த்தப்பட்டுள்ளமையைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகின்றது.
- கொடைக்கரங்கள் என்று புகழப்படும் கைகள், சங்கப்பாடல்களில் செயலற்ற தன்மையையும் உணர்த்துவதைக் காணமுடிகிறது.
- உடல்மொழியின் வெளிப்பாடுகளுள் ஒன்றான சைகைகள் வழிச் சங்கப்பாடல்களில் செய்திகள் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. அலர் தூற்றுதல் என்பது, பெரும்பாலும் மொழி வழியே நடைபெறும். ஆனால், மௌன அடிப்படையில் அலர் தூற்றுதல் செய்தியானது பரிமாறப்படுவதை நற்றிணையில் காணமுடிகிறது.
- தொல்காப்பியர் கூறிய எண்வகை மெய்ப்பாடுகளும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு உதவுகின்றன. பொதுவாக, நகை என்ற மெய்ப்பாடானது மகிழ்ச்சியையே உணர்த்தும். ஆனால், சங்கப் பாடல்களில் மகிழ்ச்சியோடு துன்பநிலைகளை வெளிப்படுத்துவதையும் காணமுடிகிறது.
- பொதுவாக, அழகையானது தலைவன், தலைவியின் பிரிவுத்துயரை உணர்த்தும். ஆனால், பரத்தையின் பிரிவுத்துயரையும் அழகை என்ற மெய்ப்பாடு வழிச் சங்கப் பாடலில் காணமுடிகிறது.
- வீரம் மிகுந்த தலைவனின் பிரிவின் போது வழியின் ஏதம் கருதி, தலைவி அச்சப்படுகின்றாள். காரணம், இன்றைய தகவல் தொடர்புச் சாதனங்களின் வளர்ச்சியைப் போல சங்ககாலத்தில் தொடர்பு கொள்ள இயலாமையே ஆகும்.

- தலைவனின் பிரிவைத் தாங்க இயலாத பரத்தை, குலமகளிரை விட அதிகமாகக் கோபத்தை வெளிப்படுத்தும் பாங்கினைச் சங்கப்பாடல்களில் உடலசைவுகள் வாயிலாகக் காணமுடிகிறது.
- இசைக்கருவிகளில் எழுப்பப்படும் நுட்பமான ஒலி வேறுபாடுகள், செய்திகளைத் தெரிவித்தன. அவ்வொலி வேறுபாட்டையும் செய்திகளையும் புரிந்து கொள்கின்ற அறிவுக்கூர்மை மிக்கவர்களாகச் சங்ககால மக்கள் திகழ்ந்தனர்.
- சங்ககாலத்தில் தினைப்புனத்தை அழிக்க வந்த யானையை விரட்டுவதற்காகக் கானவர் சீழ்க்கை ஒலியை எழுப்பினர். தற்போது தினைப்புனக் காவலுக்காக துப்பாக்கிச்சூடு, வெடிமருந்துகள் போன்றவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதனால் விலங்கினங்கள் ஆபத்தை எதிர்கொள்கின்றன. ஆனால், சங்ககாலத்தில் சீழ்க்கை ஒலி போன்ற பல்வேறு ஒலிகளின் வாயிலாக, விலங்கினங்களுக்கு எவ்வித துன்பமும் ஏற்படாத வண்ணம் பாதுகாத்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது. ஒலிமாசினைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய இன்றைய சூழலியல் பாதுகாப்பு உணர்வினை அகநானூற்றுப் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.
- அ.:றிணை உயிரினங்களின் ஒலியானது நிமித்தங்களின் அடிப்படையில் நம்பிக்கையைப் பதிவு செய்வதைச் சங்கப்பாடல்களில் அறியமுடிகிறது.
- ஆறலைக்கள்வர்களின் வருகையை உணர்த்துவதற்காக தண்ணுமை ஒலியைச் சங்ககாலத்தில் எழுப்பியதன் வாயிலாக, வணிகர்களின் செல்வ வளங்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன. ஆனால், இன்றைய காலகட்டத்தில் ஆறலைக் கள்வர்களாகிய திருடர்களின் வருகையை உணர்த்துவதற்கான முன்னறிவிப்புகள் (ஒலிகள்) ஏதும் இல்லை.
- சங்ககாலத்தில் வெற்றியை அறிவிப்பதற்குப் பெரும்பாலும் முரசொலியே எழுப்பப்பட்டது. ஆனால், இன்று வெற்றியைக் கொண்டாடுவதற்கு இயற்கைச்சூழலை மாசுபடுத்தும் வண்ணம் வெடி வெடித்தல் போன்ற பல்வேறு செயல்களில் ஈடுபடுகின்றனர்.
- அன்றைய காலகட்டத்தில் பறையானது இயற்கைவளப் பாதுகாப்பு உணர்விற்குப் பயன்பட்டது. ஆனால், இன்றைய காலகட்டத்தில் பறையானது இன்ப நிகழ்வுகளோடு மட்டுமல்லாமல் துன்ப உணர்வுகளின் அடையாளமாகவும் திகழ்கின்றது.

- இன்று குழலொலி என்பது வெறும் பாடலோடு மட்டுமே இணைத்துப் பார்க்கப்படுகின்றது. ஆனால், சங்ககாலத்தில் குழலொலி தலைவன், தலைவியின் அகமன உணர்வின் வெளிப்பாடாகவும் அமைந்திருந்தது.
- இசைக்கு மயங்காத உயிரினங்களே இல்லை. அன்றைய காலகட்டத்தில் விலங்கினங்களும் (யானை) இசைக்குக் கட்டுப்பட்ட தன்மையை யாழோசை வழி (கலி.2) அறியமுடிகிறது.
- மரங்களின் உயர்ந்த கிளைகளில் இருக்கும் மின்மினிப் பூச்சிகளின் வெளிச்சம், மழையின் வருகையை அறிவிக்கும் என்ற செய்தியை நற்றிணைப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. பருவ மழைப்பொழிவை அறிய பழங்காலத்தில் மின்மினிப் பூச்சிகள், வானிலைக் கணிப்பு மையமாகவும் இருந்துள்ளமை சங்கப்பாடல் வழி விளங்குகின்றது.
- காதல் இன்பத்தை நுகர்ந்த பின்னர் அதில் வெற்றி பெறாது போனால் தலைவன் மடலேறுதல் என்பது, சிறந்த செய்திப்பரிமாற்ற முறையாகச் சங்ககாலத்தில் இருந்தது. ஆனால், தலைவியின் உருவத்தைத் தலைவன் பனைமடலில் வரைந்து அதனைக் கையில் ஏந்திக் காதலை ஊராருக்குத் தெரிவிக்கும் முறைமை இன்றைய வழக்கில் இல்லை.
- போர்க்களத்தில் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது போரிட இயலாத நிலை மன்னனுக்கு ஏற்பட்டால், அதன் அறிகுறியாகக் குடையைத் தாழ்த்துவர். இச்செய்தியைப் புரிந்து கொண்ட மாற்றரசன் போரைத் தவிர்க்க முற்படுவான். இச்சங்ககால முறைமை இன்றைய வழக்கில் காணப்படவில்லை.
- பண்டைத்தமிழர் விழுப்புண்பட்டு இறந்த வீரனுக்குச் சிறப்புச் செய்வதற்காக நடுகல் நாட்டி, அவனுடைய பெயரை உலகறியச் செய்தனர். இவ்வாறு வீரர்களின் பெயர், பெற்ற வெற்றிகள் போன்ற வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் செய்திப் பரிமாற்றத்திற்குரியனவாக நடுகற்கள் விளங்கின.
- இவ்வாறாக, சங்க இலக்கியத்தில் உடல்மொழி (உடலசைவுகள், சைகைகள், மெய்ப்பாடுகள்), ஒலி, ஒளி, ஒவியங்கள், சின்னங்கள் ஆகியவற்றின் வாயிலாக, மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுப் பல்வேறு செய்திகளைச் சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துவதை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ரா.சுவரிமுத்து, இதழியல் மக்கள் தகவலியல், ப.29
2. கி.ராசா, மக்கள் தகவல் தொடர்பியல் அறிமுகம், ப.2
3. Non verbal communication refers to all external stimuli other than spoken or written words and including body nation. characteristics of appearance, characteristics of voice and use of space and distancing (Krishna Mohan, 2000, p. 8)
4. இரா.ரம்யா மகேஸ்வரி, இலக்கிய மலர்கள், ப.12
5. வெ.நல்லதம்பி, தமிழர் வாழ்வில் தகவலியல், ப.119
6. இரா.ரம்யா மகேஸ்வரி, மு.நூ., ப.13
7. வெ.கிருட்டிணசாமி, தகவல் தொடர்பியல், ப.246
8. மேலது, ப.246-247
9. மேலது, ப.248-249
10. மேலது, ப.249
11. இரா.ரம்யா மகேஸ்வரி, மு.நூ., ப.12
12. தொல்.பொருள்.களவு., நூ.5
13. இரா.ரம்யா மகேஸ்வரி, மு.நூ., ப.13
14. வி.கோ.சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், தமிழ்மொழியின் வரலாறு, ப.40
15. கி.ராசா, மு.நூ., ப.32
16. ஆ.ரா.சிவகுமாரன் (ப.ஆ), செம்மொழி நோக்கில் எட்டுத்தொகைச் சிந்தனைகள், தொகுதி 2, ப.95
17. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நூ., ப.241
18. மேலது, ப.242
19. இரா.இளங்குமரன், இளங்குமரனார் தமிழ்வளம் (4), ப.194
20. தொல்.மெய்., நூ.4
21. நாடக., பா.245
22. மேலது, பா.45
23. இரா.இளங்குமரன், மு.நூ., ப.164

24. தொல்.மெய்., நூ.5
25. இரா.இளங்குமரன், மு.நூ., ப.170
26. தொல்.,மெய்., நூ.6
27. நாடக., பா.249
28. இரா.இளங்குமரன், மு.நூ., ப.209
29. Henry Rudgers Marshall, 1894, p.297 (Professor Bain, as 'a typical care of natural excitement' neither pleasurable nor painful and ordinarily its algemic quality is close to indifference, but after a monotonous humdrum life, or under conditions of moderate intensity, surprises are evidently pleasurable.)
30. கூத்த நூல், குத்.789
31. தொல்.மெய்., நூ.8
32. கூத்த நூல், குத்.793
33. இரா.இளங்குமரன், மு.நூ., ப.163
34. மேலது, ப.207
35. தொல்.மெய்., நூ.9
36. இரா.இளங்குமரன், மு.நூ., ப.220
37. தொல்.மெய்., நூ.10
38. நாடக., பா.247
39. இரா.இளங்குமரன், மு.நூ., ப.173
40. நாடக., பா.243
41. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நூ., ப.135
42. இரா.விஜயராணி, தொலைக்காட்சி விளம்பரங்கள், ப.66
43. ஆர்.வி.பதி, தகவல் தொடர்பியல் சாதனங்களின் கதை, ப.14,15
44. தேவநேயப் பாவாணர், சொல் வளம், ப.34
45. அன்னி தாமசு, தமிழர் கொடிகள் - வரலாறு நோக்கு, ப.7
46. ஞா.தேவநேயப் பாவாணர், பழந்தமிழாட்சி, ப.22
47. சுந்தர ஆவுடையப்பன், சங்கச் செல்வி செம்மொழிப் பெட்டகம், ப.92

இயல் - 3

சங்கஅக - புறப்பாடல்களில்
ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

சங்கஅக - புறப்பாடல்களில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

முன்னுரை

மொழி வாழையடி வாழையாக, வழிவழியாக, மரபு வழியாகப் பேசப்பட்டு வருகின்றது. பழமையின் படைப்புகள், அறிவியல் வளர்ச்சிகள் என அனைத்துமே மொழியோடு தொடர்புடையனவாகவே உள்ளன. கற்றோர், கல்லாதவர் என அனைவரும் தங்களுக்குள் செய்திகளைப் பரிமாற 'மொழி' இன்றியமையாததாகும். மனிதன் சமுதாயமாகக் கூடிவாழ்ந்த போது செய்திகளைப் பரிமாறிக்கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. தன்னைச் சுற்றி நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து கொள்ளும் நிலை உருவாகியது. பேச்சுமொழி தோன்றிய பின் நேருக்குநேர் செய்திகளைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டனர். செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதால் மனிதப்பண்பு நலன்களும், பரிமாறப்படும் செய்தியினுடைய புலப்பாட்டுத்திறனும் வெளிப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத்தமிழரின் அகவாழ்வு நிலையினையும், புறவாழ்வு நிலையினையும் அறிவதற்கு ஆதாரமாக விளங்குகின்றன. மனிதவாழ்வில் செய்திப்பரிமாற்றம் தமக்குள்ளேயும், இருவருக்கிடையேயும், குழுவினருக்கிடையேயும் நடைபெறுகின்றது. செய்திப்பரிமாற்றத்தில் மொழிவழிச் செய்திப்பரிமாற்றமே இன்றியமையாததாக அமைகின்றது. அவ்மொழிவழிச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வகைகளுள் ஒன்றான 'ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்' பற்றி ஆராய்வதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

மொழியும் செய்திப்பரிமாற்றமும்

மொழி தானும் வளர்ந்து, தன்னைப் பயன்படுத்தும் மனிதர்களையும் வளர்த்தெடுக்கும் தனித்தன்மையைப் பெற்று விளங்குகின்றது. செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு மட்டுமே பயன்படக்கூடிய ஒரு கருவியாக அமையாமல் சிந்தனையின் வடிவாகவும் அதன் வெளிப்பாடாகவும் மொழி திகழ்கின்றது. நாகரிகத்தின் வித்தாகவும் எண்ணத்தின் உருவமாகவும் மாந்தர்களைப் பிணைப்பதாகவும் இருக்கின்ற மொழி வளர்ச்சியின் சிறப்பான நிலையே இலக்கியம் ஆகும்.

மாந்தரின் மனதில் இன்பத்தை ஏற்படுத்தித் துன்பத்திலிருந்து விடுபடச் செய்வதற்கு இலக்கியம் பெரிதும் உதவுகின்றது. இலக்கியம் மாந்தரைச் சோர்விலிருந்து விலக்குகின்றது. ஒரு மொழியின் வளர்ச்சியையும் சிறப்பையும்

உணர்த்துவதற்கு இலக்கியம் ஊடகமாக உள்ளது. இவை அனைத்திற்கும் மூலதனமாக மொழியும் அதன்வழிச் செய்திப்பரிமாற்றமும் உள்ளன.

ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் - விளக்கம்

மாந்தர்தம் வாய்மொழியாக செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழுமாயின் அது ‘மொழிவழிச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனப்படும். இம்மொழிவழிச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை ‘ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ என்ற இருநிலைகளில் ஆராய இயலுகின்றது. மாந்தர் கேட்போர் யாருமின்றி, ஒருமுகமாகத் தனக்குத் தானே செய்தியைக் கூறுதல், ‘ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ ஆகும். ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் என்பது மாந்தர்கள் நெஞ்சொடு கிளப்பதாகவும், தனிமொழியாகவும் அமையும். பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் என்பது ஒரு மாந்தர் மற்றொரு மாந்தருடன் பேசுவதாகவோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாந்தருடன் பேசுவதாகவோ அமையும்.

சங்கப்பாடல்களில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

மாந்தர் தனக்குத்தானே மனதுக்குள் பேசுவதும், தனக்குத்தானே வாய்திறந்து பேசுவதும் ‘ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனப்படும். சங்கப்பாடல்களில் காணப்படும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் மற்றும் தனிமொழியில் அமைந்த பாடல்களை ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் எனும் நிலையில் ஆராய இயலுகின்றது. சங்கஅக-புறப்பாடல்களில், ‘நெஞ்சொடு கிளத்தல், தனிமொழி, அ.ஃறிணைப் பொருட்களுடன் பேசுதல்’ என்ற அடிப்படையில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் அமைந்துள்ளது.

சங்க அகப்பாடல்களில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

சங்க அகப்பாடல்களைப் புறப்பாடல்களுடன் ஒப்பிடும் போது மாந்தர்கள் தனக்குத் தானே பேசுவதாக அமைந்துள்ள பாடல்கள் அகஇலக்கியங்களிலேயே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. களவுக்காலத்திலும், கற்புக்காலத்திலும் தலைவன் தலைவிக்கு இடையிலான பிரிவின்போதே தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்ளும் சூழல் மிகுதியும் உருவாகின்றது. இதன் காரணம் பிரிவே, உணர்ச்சியை மிகுவிக்கிறது எனலாம். பேசும் முறைமை பற்றி,

“நாடக முன்னிலைக்கூற்று முன்ருவகையாக வளர்ந்தது. ஒன்று மற்றொருவரை முன்னிலைப்படுத்தி ஒருவரே பேசுவது. இரண்டு தம் நெஞ்சிற்குக் கூறிக் கொள்வது. முன்று பிற அ.ஃறிணைப்பொருளை முன்னிலைப்படுத்தி விளித்துக் கூறுவது”¹

என்று அறிஞர்கள் பகுக்கின்றனர். இம்முறையில் குறிக்கப்படும் செய்திகளைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. மாந்தர் கேட்போர் யாருமின்றி தன்னந்தனியாக நின்று பேசுவது ‘தனக்குத்தானே பேசுதல்’ எனப்படும். இம்முறை சங்க இலக்கியங்களில் ‘நெஞ்சொடு கிளத்தல், தனிமொழி’ என்ற சொற்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

நெஞ்சொடு கிளத்தல்

அகமாந்தர் பிரிவுத்துயரத்தினால் தனிமையில் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறும் நிலை ‘நெஞ்சொடு கிளத்தல்’ ஆகும். நெஞ்சொடு கிளத்தலில், நெஞ்சுக்குக் கூறுபவரின் நனவுமனச் செயல்பாடுகளும் நனவிலி மனவுணர்வுகளுமே ஒன்றுக்கொன்று எதிர்கொள்கின்றன. தொல்காப்பியர், களவிலும் கற்பிலும் தலைவன், தலைவியின் கூற்றுகளை வரையறுக்குமிடத்து ‘நெஞ்சொடு பேசுவதும்’ அவர்களுக்கு உரியது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“நோயும் இன்பமும் இருவகை நிலையில்
காமம் கண்ணிய மரபிடை தெரிய
எட்டன் பகுதியும் விளங்க ஒட்டிய
உறுப்புடை யதுபோல் உணர்வுடையது போல்
மறுத்துரைப்பது போல் நெஞ்சொடு புணர்த்தும்”²

என்ற நூற்பா விளக்குகின்றது.

“நினைத்தொன்று சொல்லாயோ நெஞ்சே எனைத்தொன்றும்
எவ்வநோய் தீர்க்கும் மருந்து”³

இக்குறட்பா உள்ளத்தாலும், மொழியாலும் பேசும் நிகழ்வினை உணர்த்துகின்றது. சங்க அகப்பாடல்களில் தலைவன், தலைவி இருவருமே நெஞ்சொடு பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன்

சமுதாயத்தில் பெண்கள் தம் மனவுணர்வுகளைப் பிறரிடம் எளிதாகப் பகிர்ந்து கொள்வர். பெண்களைப் போல ஆண்கள் எளிதாகத் தம் மனவுணர்வுகளைப் பிறரிடம் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை. நெருங்கிய தோழனிடம் மட்டுமே பகிர்ந்து கொள்வர். ஆனால், சங்கஇலக்கியத் தலைவனுக்குத் துணையாக இருக்கும் பாங்கனோ இடித்துரைப்பவனாக விளங்குகின்றான். தலைவனின் இத்தனிமைச் சூழலும், தம் உணர்வுகளைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்கு ஏற்ற துணையின்மையும் தலைவன் நெஞ்சொடு பேசுவதற்கு

அடிப்படையாக அமைகின்றன. தலைவன் தன் எண்ணங்களுக்கு வடிகாலாக, தன் உணர்வுகளைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்கு உறுதுணையாக, தன் நெஞ்சினையே கொள்கின்றான். தலைவி - தோழி மனஉறவு போலத் தலைவன் - பாங்கன் உறவு அமையாமையே, தலைவன் நெஞ்சிற்குக் கூறும் கூற்றுகள் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் மிகைப்பட்டமைக்குக் காரணம் என்று கருத இடமுள்ளது.

‘தலைவி மீது தலைவனுக்குள்ள காதல், தலைவியின்றி அவனால் வாழ முடியாத மனநிலை, இல்வாழ்வின் சிறப்பிற்குப் பொருள் தேட வேண்டிய கட்டாயநிலை’ போன்ற சூழல்களின் போது தலைவனின் கூற்றுகள் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக அமைகின்றன. ஆகவே, தலைவன் நெஞ்சொடு பேசுகின்ற இச்சூழல்களைக் ‘காதல் உணர்வு, வினை உணர்வு’ என்று இருவகையாகப் பாகுபடுத்தி ஆராய இயலும்.

காதல் உணர்வு

காதல் என்பது உயிரினங்களுக்கிடையே ஏற்படும் அன்புணர்வாகும். தலைவியை எதிர்ப்பட்ட தலைவன் பல்வேறு உணர்வுகளுக்கு ஆளாகின்றான். தலைவியைக் காணும் போது ஏற்படும் காதல் மிகுதியால் இன்பவுணர்வினைப் பெறுகின்றான். தலைவியைக் காணாநிலையில் ஆற்றாமை பெருகி, துன்பவுணர்விற்கு ஆட்படுகின்றான். எனவே, காதல் உணர்வில் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தும் பாடல்களை ‘இன்பவுணர்வுப் பாடல்கள், துன்பவுணர்வுப் பாடல்கள்’ என்று இருவகையாகப் பாகுபடுத்தி ஆராய இடமுள்ளது.

இன்ப உணர்வு

தலைவியைக் கண்டு காதல் கொள்ளும் தலைவன் இன்பம் அடைகின்றான். தலைவனின் மகிழ்ச்சிக்குரிய பொருள், தலைவி ஆவாள். தலைவி மீது மனந்தோய்ந்தமையே தலைவனின் இன்பவுணர்வைத் தூண்டவல்லதாக அமைந்து நெஞ்சொடு பேசுவதற்குக் காரணமாகின்றது. இத்தகு உணர்வுநிலைகள், ஒரு மனநிகழ்வாகும். தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தும் இன்பவுணர்வுப் பாடல்கள் பின்வரும் சூழல்களில் அமைந்துள்ளன.

தலைவியைக் கண்ணுற்று மகிழ்தல்

தலைவியைத் தன் கண்களால் பார்த்துத் தலைவன் மகிழ்ச்சி அடைதலே ‘கண்ணுற்று மகிழ்தல்’ ஆகும். நினைக்கவும், காணவும் மகிழ்ச்சி தரும் இன்பவுணர்வாகக் காமம் அமைகின்றது. இது பற்றி வள்ளுவர்,

“உள்ளக் களித்தலும் காண மகிழ்தலும்

கள்ளுக்குஇல் காமத்திற்கு உண்டு”⁴

என்பார். மெல்லிய இயல்புடைய குறமகள் தினைப்புனக்காவலில் நிற்பதைத் தலைவன் காண்கின்றான். அவள் அவ்வாறு காவல் காக்குமாறு கிளிகள் செய்த உதவியைப் பாராட்டி உவந்து நெஞ்சொடு பேசுகின்றான். தலைவியைக் கண்ணுற்றதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி அவனுடைய பேச்சில் வெளிப்படுகின்றது. இச்செய்தி,

“நன்றே செய்த உதவி நன்று தெரிந்து

யாம்எவன் செய்குவம் நெஞ்சே!- காமர்

மெல்லியற் கொடிச்சி காப்பப்

பல்குரல் ஏனல் பாத்தருங் கிளியே”

(ஐங்.288: 1-4)

என்ற பாடல்கள் வழிப் புலனாகின்றது. இங்ஙனம், தலைவியைக் கண்ணுற்று மகிழ்ந்து தலைவன் தன் நெஞ்சொடு கிளக்கின்ற செயல் செய்திப்பரிமாற்றமாக அமைகின்றது.

தலைவியின் நலம்பாராட்டல்

தலைவியின் மீது காதல் கொண்ட தலைவன், அவள் அழகைப் பாராட்டுவது ‘நலம் பாராட்டல்’ ஆகும். இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கும் தலைவன், தலைவியின் கூந்தல் சிறப்பைப் பாராட்டித் தன் நெஞ்சிடம் பேசுகின்றான். இதனைக் குறுந்தொகை 116-ஆம் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. இதுபோன்றே, மோர் விற்கும் தலைவியைக் கண்டு அவள் அழகைப் பாராட்டுமிடத்தும் தலைவன் நெஞ்சொடு பேசுகின்றான். இதனைக் கலித்தொகை 109-வது பாடல் வெளிப்படுத்துகின்றது. தலைவன் நேரடியாகத் தலைவியின் அழகினைப் போற்றிப் பேசுவதோடு மட்டுமல்லாமல் தன் நெஞ்சொடு நலம்பாராட்டும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை இவ்வாறாகச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

இடந்தலைப்பாடு

முதன்முதலாக இயற்கைப்புணர்ச்சியில் கூடி மகிழ்ந்த தலைவன் மீண்டும் அடுத்த நாளும் அவ்விடத்தே வந்து தலைவியைக் கூடுதல் ‘இடந்தலைப்பாடு’ எனப்படும். (இடம் - முதன்முதலாகக் கூடிய இடம். தலைப்பாடு - மீண்டும் அவ்விடத்தே வந்து கூடுதல்).

இயற்கைப் புணர்ச்சியின்கண் தலைவியோடு அளவளாவிய தலைவன் அடுத்தநாள், முதல்நாள் கண்ட இடத்தில் தலைவியைக் கண்டு இன்புற

வேண்டும் என்ற விருப்பத்தைத் தன் நெஞ்சிடம் கூறுகின்றான். தலைவியின் உடல் தளிரைக் காட்டிலும் மென்மை பொருந்தியதால் அதனைத் தழுவுதற்கு இனியதாக எண்ணிப் பார்த்துத் தலைவன் மகிழ்ச்சி அடைகின்றான். முதல்நாள் சந்தித்த இடத்திற்கே மீண்டும் சென்றதால் அவளைத் தழுவ வேண்டும் என்ற ஆவல் மிகுகின்றது. இச்செய்தியைக் குறுந்தொகை 62-ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது. இங்கு, தலைவன் நெஞ்சொடு கிளக்கின்ற ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது.

புணர்ந்து நீங்கிய பின்

தலைவியைப் புணர்ந்து நீங்கும் தலைவன், தலைவி கொடுத்த இன்பம் ஐம்புலனுக்கும் விருந்தாக அமைந்தது என்று மகிழ்ச்சியுடன் நெஞ்சிற்குக் கூறுகின்ற சங்கப்பாடல்கள் உள்ளன. தலைவியைப் புணர்ந்ததினால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைத் தலைவன் தன் நெஞ்சொடு பேசி வெளிப்படுத்தியதைக் குறுந்தொகை 70-ஆம் பாடல் காட்டுகின்றது.

“கண்டுகேட்டு உண்டுயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும்

ஒண்டொடி கண்ணே உள”⁵

என்ற வள்ளுவரின் குறட்பா இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

துன்ப உணர்வு

மனித மனவுணர்வுகளைக் கணக்கிடும் செயலியாகத் துயரம் உள்ளது. துன்பம் என்பதற்கு ‘வருத்தம்’ அல்லது ‘அவலம்’ என்று பொருள் கொள்ள முடியும். இதனை ஆங்கிலத்தில் ‘tragedy’ என்பர். துன்பம் என்பதற்கு, ‘வருந்தத்தக்க அல்லது இரங்கத்தக்க நிலை’ என்று அகராதிகள் விளக்கம் அளிக்கின்றன. தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தும் துன்பவுணர்வுப் பாடல்கள் பின்வரும் சூழல்களில் அமைந்துள்ளன.

தலைவியின் அழகை விரும்பித் துன்புறுதல்

அன்புள்ளம் கொண்ட தலைவனும், தலைவியும் பிரியும் போது பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் துன்புறுவர். பிரிவுக்காலத்தில் தலைவியின் உடல் மெலிதல், உடலில் பசலை படருதல் போன்றவற்றை அகஇலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதே போன்று பிரிவுக்காலத்தில் தலைவன், தலைவியின் அழகை விரும்பித் துன்புற்று மனஉளைச்சலுக்கு ஆட்படுவதையும் அகஇலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. மனஉளைச்சலினால் தலைவன் மிகுதியும் நெஞ்சொடு பேசுகின்றான்.

அழகு வாய்ந்த தலைவியின்பால் காதல் கொண்ட தலைவன், அவளை அடைவதற்குத் தோழியிடம் இரந்து நின்றும் உடன்பாடு பெறாத நிலையில் தலைவியின்பால் சென்ற நெஞ்சை நோக்கி, நெஞ்சே! தலைவியின் கூந்தலின் அழகைக் கண்ட நீ, கள் உண்டவர் அறிவிழந்த பின்னும் அக்கள்ளையே விரும்பி உண்டாற் போல, தலைவியை மறுபடியும் அடையும் விருப்பத்தைப் பெற்றாய் என்கின்றான். தலைவியின் அழகை விரும்பித் துன்புற்றுத் தலைவன் இவ்வாறாக நெஞ்சொடு கிளத்தலைக் குறுந்தொகை 165-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது. தலைவியை அடையமுடியாத துன்பவுணர்வானது தலைவனின் பேச்சில் புலப்படுகின்றது.

இன்றும் மனைவியைப் பிரிந்து வேலை தொடர்பாக வெளிநாடு செல்லும் கணவன், மனைவியை நினைத்து அவளுடைய அழகை எண்ணித் துன்ப மனநிலையில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் உள்ளது. ஆடவர் துன்பத்தை வெளிக்காட்டுவதில்லை. தங்களுடைய மனதிற்குள்ளாகவே வைத்துக் கொள்வர். அகவாழ்வில் இன்ப, துன்ப உணர்வுநிலைகளில் அன்றும் இன்றும் மாற்றம் இல்லை. ஆனால், இன்றைய காலகட்டத்தில் இன்பத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பெரும்பாலும் இல்லையெனினும் துன்பத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் (புலம்பல்) என்பது மாறாமல் அப்படியே காணப்படுகின்றது.

குறைமறுத்தலினால் ஏற்படும் ஆற்றாமை

தலைவி மேல் காமமுற்ற தலைவன் தலைவியின் அழகு உருவத்தினை ஒரு கிழியில் எழுதிக் கொண்டு அதைத் தம் கையில் தாங்கிப் பிடித்துத் தன்னைத் துன்புறுத்தி மடலேறுதல் பண்டைய வழக்கமாகும். தோழியால் குறைமறுக்கப்பட்ட தலைவன் ஆற்றாமையால் மடலேறத் துணிந்து, தன் நெஞ்சிற்குத் தானே உரைக்கின்றான். குறுந்தொகை 182-வது பாடல் குறைமறுத்தமையால் ஏற்பட்ட துன்பநிலையை உணர்த்துகின்றது. தாம் கூறுவதைத் தோழி கேட்டு விரைந்து குறைமுடிக்குமாறு தன் நெஞ்சை நோக்கி,

“கொடிச்சி செல்புறம் நோக்கி

விடுத்த நெஞ்சம்! விடல் ஒல்லாதே?”

(நற்.204: 11-12)

என்று தலைவன் கூறுகின்றான்.

இப்பாடலடிகள், கொடிச்சியின் புறம் நோக்கி அவளைக் கைவிட்டு வருந்துகின்ற நெஞ்சே! அவளின் நலனை நுகராமல் கைவிடலாகாதே! என்று தலைவனின் ஆற்றாமை உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றன.

தோழியால் குறைமறுக்கப்பட்ட தலைவன், தான் உற்ற நோய்க்கு மருந்து ‘தலைவி’ மட்டுமே என்று ஆற்றாமை வெளிப்படத் தன் நெஞ்சொடு கிளத்தலை நற்றிணை 80,140-ஆம் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

“..... நெஞ்சே! என்னதூஉம்

அருந்துயர் அவலம் தீர்க்கும்

மருந்துபிறிது இல்லையான் உற்ற நோய்க்கே”

(நற்.140: 9-11)

என்று தலைவன் நெஞ்சொடு பேசுகின்றான். காதல்நோயால் துன்பப்படும் தலைவனின் ஆற்றாமை, அவனுடைய பேச்சில் வெளிப்படுகின்றது.

தலைவியைப் பெற வேண்டிநின்ற தலைவனிடம் தோழி குறைமறுத்தலினால் ஆற்றாமை மேலிடத் துன்பப்படும் தலைவன், தம் நெஞ்சை மட்டுமே உற்றதுணையாகக் கொள்ளுதலையும் தலைவி மட்டுமே தலைவனின் நோய்க்கு மருந்தாவதையும் உணரமுடிகிறது. துன்பத்தில் துவண்டுவிடாமல் துணிந்து எழுதல் ஆடவருக்கே உரியது. ஆற்றாமையில் தலைவியைப் பெற மடலேறத் துணியும் தலைவனின் செயல்பாட்டையும் காணமுடிகிறது.

இற்செறிப்பினால் துயரம்

களவொழுக்கத்தில் ஈடுபடும் தலைவியின் உடல்மாறுபாடு கண்ட தாய், அவளை வெளியில் செல்லவிடாது வீட்டினுள்ளேயே நிறுத்திக் கொள்வாள். இந்த மரபினை ‘இற்செறிப்பு’ என்பர். (இல் - வீடு, செறிப்பு - தடுத்து நிறுத்திக் கொள்ளல்)

தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டமையால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம், தலைவன் நெஞ்சொடு பேசும் பேச்சில் வெளிப்படுகின்றது. குறுந்தொகை 199-ஆம் பாடலில் தலைவியின் மீது தான் கொண்டிருக்கும் காதலினால், இப்பிறவியின்கண் தோன்றியது போன்ற நட்பினால் ஏற்படும் அன்பின் மிகுதியாகிய காமநோய் இப்பிறப்பில் முடிவு பெறுவதில்லை. மறுபிறவியிலும் நிலைபெற்றுக் காணப்படும் ஒன்றாகும் என்று நெஞ்சத்திடம் கூறுகின்றான்.

குறியிடத்தில் தலைவியைச் சந்திப்பதற்காக வந்த தலைவன், தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டாள் என்பதை அறிந்து,

“பொருவில் ஆயமொடு அருவி ஆடி,

நீர்அலைச் சிவந்த பேர்அமர் மழைக்கண்

குறியா நோக்கமொடு முறுவல் நல்கி,

மனைவயின் பெயர்ந்த காலை, நினைஇய

நினக்கோ அறியுநள் நெஞ்சே!”

(நற்.44: 1-5)

என்கின்றான். இங்கு தலைவி, தோழியருடன் அருவியில் நீராடிவிட்டுச் சிவந்த கண்களுடன் விருப்பமாக அருள்பொருந்திய பார்வை பார்த்துப் புன்னகை செய்ததை மறக்க இயலாமை நெஞ்சமே உனக்குத்தான் தெரியும் என்று நெஞ்சை விளித்துத் தலைவன் பேசுகின்றான்.

தலைவியை மறக்க இயலாத தலைவனால் இற்செறிப்பினை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. தலைவியைப் பார்க்கமுடியாமல் தவிக்கும் தலைவனின் மனத்துயரத்திற்கு இற்செறிப்பே காரணமாகின்றது. தலைவியைப் பார்க்காமல் இருத்தல் என்ற துயரச் சூழ்நிலையில் தலைவன் நெஞ்சிடத்துப் பேசுதல் எனும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறுகின்றது. துயரத்தால் கனத்த இதயத்திற்கு நெஞ்சமே வடிகால் என்பதும் புலப்படுகின்றது.

இரவுக்குறி மறுப்பினால் துன்பநிலை

தலைவியைப் பகலில் சந்திக்க இயலாத தலைவன், இரவுநேரத்தில் சந்திக்க வருவான். இரவில் வந்து தலைவியைச் சந்திக்கும் இடம் 'இரவுக்குறி' எனப்படும். தொடர்ந்து இரவில் வரும் தலைவனைத் தடுத்து இனிமேல் இரவில் வராதே, மணம் புரிந்து கொள் என்று தோழி கூறுவாள். இதனை 'இரவுக்குறி மறுத்தல்' என்பர்.

இரவுக்குறி வந்த தலைவன், வந்த செய்தியைத் தலைவியிடம் கூறுவதற்கு யாருமில்லை என்று வருந்தி நெஞ்சிடம் பேசுகின்றான். தனக்காகத் தலைவியிடம் சென்று தூதுரைப்பதற்கு யாருமில்லை என்ற தலைவனின் ஏக்கம் நற்றிணை 6-ஆம் பாடலில் வெளிப்படுகின்றது.

தலைவன், தலைவியை வரைந்து கொள்ளாது இரவுக்குறியை விரும்பத் தோழி மறுக்கின்றாள். இரவுக்குறி விரும்பும் நெஞ்சிடம் தலைவன், நின் குறையறிந்து நிறைவேற்றுவார் இல்லை. ஆதலால், நீ வருந்துவதனால் பயன் இல்லை என்கின்றான். இதனை,

“அரிது அவாவுற்றனை நெஞ்சே! நன்றும்”

(குறுந்.29: 4)

என்ற பாடலடி தெரிவிக்கின்றது. இங்கு, தலைவியைச் சந்திக்கப் பெரிதும் விருப்பமுற்ற நெஞ்சே! தலைவியைக் காணாதல் அரிது என்று தன் நெஞ்சிடம் தலைவன் உரைப்பதைக் காணமுடிகிறது.

ஆள்அரவமற்ற இரவுக்குறியில் தலைவியைச் சந்திக்க இயலாமல் துன்புறும் தலைவனின் மனப்போராட்டம் இங்குத் தெளிவாகின்றது. தலைவியைச் சந்திக்க யாருடைய உதவியையும் பெறமுடியாமல் மறுப்பினை மட்டுமே பதிலாகப் பெறும் தலைவனின் துன்பநிலை புலப்படுகின்றது. எதற்கும் கலங்காத ஆடவன், தனக்கு உரித்தான தலைவியைச் சந்தித்துப் பேச இயலாத

நிலையில் துன்புற்று, நெஞ்சிடம் மட்டுமே பேசிக் கொள்ளும் உலகியல் வழக்கு இங்கே எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கது.

அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் அவலநிலை

தலைவனால் அன்றிப் பிறிதொன்றினால் நிகழும் குறியே ‘அல்லகுறி’ ஆகும். தலைவன் குறியிடம் வருவதற்கு முன்னரே தலைவி குறியில்லாததைக் குறி என்று எண்ணிச் சென்று வறிதே மீள, குறிப்பிட்ட நேரத்தில் குறியிடம் வந்த தலைவன் அவளைக் காணாது வருந்தி மீளல் ‘அல்லகுறிப்பட்டு மீளல்’ எனப்படும். அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் தலைவன் நெஞ்சிற்குக் கூறியதாகச் சங்கப்பாடல்கள் உள்ளன.

“இல்லோன் இன்பம் காமுற் றாஅங்கு,
அரிதுவேட் டனையால் நெஞ்சே! காதலி

நல்லள் ஆகுதல் அறிந்தாங்

அரியள் ஆகுதல் அறியா தோயே”

(குறுந்.120)

இங்கு, நெஞ்சமே! தலைவி நல்லவள் என்பதை நீ அறிந்தது போலப் பெறுதற்கு அரியவள் என்பதையும் அறியாது போயினையே! நீ கைப்பொருள் இல்லாதவன் இன்பம் அடைய விரும்பியதைப் போலப் பெறுதற்கு அரியதை விரும்புகின்றாய் என்று அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் தலைவன், நெஞ்சிடம் பேசுவதாக இப்பாடல் உள்ளது. அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் தலைவன், தலைவி பெறுதற்கு அரியவள். அவளை நெருங்க முடியாது என்று இதே செய்தியைத் தலைவன் நெஞ்சிடம் கூறுவதை அகநானூறு 258-ஆம் பாடலிலும் காணமுடிகிறது.

குறியிடம் மாறியதால் தலைவியைப் பெறமுடியாமல் கலங்கும் தலைவன், ‘தலைவி புகுதற்கு அரிய பொதியமலையைப் போன்று கிடைத்தற்கு அரியவள்’ என்று தன்னுடைய நெஞ்சை ஆறுதல்படுத்துவதை அகநானூறு 322-ஆம் பாடலில் அறியமுடிகிறது.

“சேயள் அரியோட் படர்தி;

நோயை நெஞ்சே! நோய்ப்பா லோயே”

(குறுந்.128: 4-5)

இப்பாடலடிகளில், நெஞ்சே! வெகுதொலைவில் உள்ளவளும் அடைதற்கு அரியவளுமான தலைவியை அடைய நினைக்கின்றாய். நீ துன்புறுதற்கான ஊழ்வினையை உடையாய்! என்று அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் தலைவன் தன் நெஞ்சொடு பேசும் அவலநிலை புலப்படுகின்றது.

மேலும், அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் தலைவன் நெஞ்சோடு பேசும் பேச்சில், தலைவியின் அழகு கூறப்படுகின்றது. அழகால் துன்புறுத்தும் தெய்வத்தின் இயல்பை உடைய தலைவியை விரும்பி, யானைக்கூட்டம் இறங்கிக் குளித்த சிறிய குளத்தைப் போல அறிவு கலங்கினாய்; அவள் நமக்கு எட்டாக்கனி என்பதை எண்ணாது, நாள்தோறும் அவளைக் காண, இரவில் சென்று என்னைத் துன்பத்தில் மாட்டிவிட்டாய் என்று தலைவன் நெஞ்சோடு பேசுவதை, அகநானூறு 212-ஆம் பாடல் தெரிவிக்கின்றது. இங்கு, தலைவியை எண்ணும் தலைவனின் துன்பவுணர்வைக் காணமுடிகிறது.

ஆர்க்காடு என்ற ஊரை நெருங்குவதற்குப் பகைவர் அஞ்சுவதைப் போலத் தலைவியின் தோள்கள் நெருங்குதற்கு அரியன; தலைவியின் கண்கள், சொற்கள், சிரிப்பு ஆகியவற்றிற்கு மகிழ்ந்த தலைவனுக்குத் தலைவி கிடைக்கப் பெறாத நிலையில் அவன் நெஞ்சம் துன்புற்றது. அத்துன்பத்துடன் தலைவனின் நெஞ்சம் நீண்டகாலம் வாழட்டும் என்று தனக்குத்தானே அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் தலைவன் நெஞ்சோடு கிளத்துவதை நற்றிணை 190-ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது. குறியிடத்துக் காணாது மீளும் நெஞ்சத்தின் ஏமாற்றவுணர்வு இங்கு வெளிப்படுகின்றது.

தனக்குத் துணை வேறு யாரும் இல்லை. தன்னுடைய 'நெஞ்சே, உற்ற துணை' என்பது தோன்ற,

“ஒறுப்ப ஓவலை; நிறுப்ப நிலலை;

புணர்ந்தோர் போலப் போற்றுமதி! நினக்குயான்

கிளைஞன் அல்லனோ? நெஞ்சே!”

(அகம்.342: 1-3)

என்ற இப்பாடலடிகளில் அல்லகுறிப்பட்ட தலைவன், நெஞ்சை விளித்து ஆற்றாமை மீதாரப் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. நெஞ்சே! வன்சொல் கூறித் தடுப்பினும் தலைவியை நினைப்பதைக் கைவிட மாட்டேன் என்கிறாய். இன்சொல்லால் தடுத்தும் மாட்டேன் என்கிறாய். நான் உனக்கு உறவுடையவன் அல்லவா? உள்ளம் ஒன்றிக்கலந்த நட்பினர் போல நான் சொல்வதை நீ போற்றுவாயாக! என்று தலைவன் நெஞ்சை விளித்துப் பேசும் அவலம் இங்குப் புலனாகின்றது.

அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் நிலையில் தலைவி கிடைத்தற்கரியவள் என்றும் தலைவியின் அழகினை எண்ணியும் தலைவியை மட்டுமே நினைத்துக் கொண்டும் தலைவன், நெஞ்சோடு பேசுகின்றான் என்பது தெளிவாகின்றது. தலைவியைப் பற்றி நெஞ்சிடம் கூறும் தலைவன், தலைவி உயர்வானவள் என்பது விளங்கப் பல உயர்வான உவமைகளைப் பயன்படுத்தியிருப்பதோடு

அதிலேயே தலைவியைப் பெறமுடியாத அவல நிலையைத் தன் நெஞ்சிடம் விவரிக்கின்றான் என்பதும் தெரிகின்றது. அல்லகுறிப்பட்டு மீளும் அவல நிலையில் தலைவன் நெஞ்சொடு பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் செம்மையாக நடைபெற்றுள்ளமையைக் காணமுடிகிறது.

வரைவு மறுக்கப்பட்டதால் வருத்தநிலை

வரைவு என்ற சொல்லுக்குத் திருமணம் என்பது பொருளாகும். வரைவு மறுத்தல் என்பது திருமணத்திற்கு உடன்படாமை என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. தலைவனின் வரைவினை மறுக்கும் நிலையைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

வரைவு மறுக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில் தலைவனின் மனம் வருத்தமடைகின்றது. ஆடவருக்கு ஏற்படும் இவ்வேதனைமிகு மனவுணர்வு நற்றிணை 356-ஆம் பாடலில் தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது. தமரால் மணம் மறுக்கப்பட்டு ஆற்றானாகிய தலைவன், தன் நெஞ்சை ஆறுதல்படுத்துகின்றான். வரைவு மறுக்கப்பட்டமையால் தனக்குத்தானே தலைவன் ஆறுதல் சொல்லிக் கொள்கின்றான். தலைவனிடமிருந்து தலைவியிடம் பலமுறை சென்று வருவதால் வருந்தும் தன் நெஞ்சைத் தான் நன்றாக அறிந்திருப்பதாகத் தலைவன் கூறுகின்றான். எனவே, நெஞ்சமே வருந்தாதே! என்று தனக்குத்தானே கூறும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் இங்கே நடைபெறுகின்றது. இவ்வாறான வேதனை மிகுந்த மனநிலையில் நெஞ்சமே தஞ்சம் என்பதை விட வேறு வழியில்லை.

ஊடலில் ஏற்படும் தன்னிரக்கம்

கருத்து வேறுபாட்டால் ஏற்படும் பிணக்கு ஊடல் எனப்படும். தலைவி ஊடல் கொண்டு தலைவனைப் பிரிந்து செல்வது இயல்பாகும். சட்டென்று மாறக்கூடிய ஒன்றாகவும், கோபத்தைத் தொடர்ந்து செயலில் காட்டாத ஒன்றாகவும் ஊடல் இருக்கும் என்று இலக்கியங்கள் பகர்கின்றன. பொதுவாக ஊடலில் தன்னிரக்கம் ஏற்படுவதுண்டு. தன்னுடைய நிலையை எண்ணித் தனக்குத்தானே இரக்கப்படுதலே தன்னிரக்கம் ஆகும்.

“வருந்தும் ஒருவர் மீது கொள்ளும் காதலும், அவ்வருத்தத்தை

நீக்க இயலாநிலையில் தோன்றும் துன்பமும் சேர்ந்ததே

தன்னிரக்கம்”⁶

என்பர். தலைவனின் தன்னிரக்கம் அவன் நெஞ்சொடு பேசும் பேச்சில் சங்கப்பாடல்களில் வெளிப்படுகின்றது. தலைவியின் ஊடலைத் தீர்ப்பதற்குத்

தலைவன் பலவாறு முயல்கின்றான். அதனை உணராத தலைவி ஊடியிருக்கத் தலைவன் தன்னிரக்கம் கொள்கின்றான்.

“எவ்வி இழந்த வறுமை யாழ்ப்பாணர்

பூஇல் வறுந்தலை போலப் புல்லென்று

இனைமதி வாழியர் நெஞ்சே!”

(குறுந்.19: 1-3)

இப்பாடலடிகளில், நெஞ்சே! எவ்வி என்ற வள்ளலை இழந்ததால் வறுமையுற்ற யாழ்ப்பாணர்களின் பொற்பூ குடாத வறிய தலை போலப் பொலிவற்று வருந்துவாயாக என்று தலைவன் தன்னிரக்கம் கொள்வதைக் காணமுடிகிறது. இங்கு, ஊடல் காரணமாகத் தலைவன் நெஞ்சொடு நிகழ்த்தும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் உள்ளது.

தலைவியின் ஊடலைத் தீர்ப்பதற்குத் தலைவன் தவறுடையவன் அல்லன் என்று பணிந்த மொழிகள் பலவும் கூறி இரந்தான். ஆயினும், தலைவி தெளியவில்லை. அதனால் இரந்து நிற்கும் நெஞ்சை ‘மட நெஞ்சே!’ என்று சாடுகின்றான். இதனை,

“மின்றோ மருங்குல், குறுமகள்

பின்னிலை விடாஅ மடம்கெழு நெஞ்சே?”

(அகம்.126: 21-22)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. மின்னல் போன்று ஒடுங்கிய இடையை உடைய தலைவியைப் பின்தொடரும் நெஞ்சத்தை எண்ணித் தலைவன் துன்புறுகின்றான்.

ஊடல் நீங்காதவளாக மேலும் ஊடல் கொள்ளும் தலைவியின் நிலை கண்டு வருந்திய தலைவன், தலைவியின் அன்பு எங்கே போயிற்று? என்று தன்னிரக்கம் கொள்வதை அகநானூறு 136-வது பாடல் தெளிவுறுத்துகின்றது.

ஊடலின் போது தலைவியிடம் பணிந்த மொழிகள் பலவும் கூறும் தலைவன், ஒருகட்டத்தில் இவ்வளவு கூறியும் மனம் இரங்கவில்லையே, தலைவியின் பழைய அன்புநிலை எங்கே? என்றெல்லாம் பலவாறாகச் சிந்தித்து இறுதியில் தன் நெஞ்சைச் சாடுகின்றான். இந்தத் தன்னிரக்க நிலை இன்றைய வாழ்க்கைச் சூழலிலும் உள்ளது. தலைவன் தனக்குத்தானே நொந்து கொள்ளும் இத்தன்னிரக்க நிலை ஊடலின் போதே காணப்படுகின்றது. இங்கே, ஊடலுக்குத் தானும் ஒரு காரணம்தான் என்று தலைவன் தெளியும் மனநிலை மாற்றமும் தன்னிரக்கத்தால் ஏற்படுகின்றது.

வினை உணர்வு

வினைமேற் சென்ற தலைவன் மனப்போராட்டத்திற்கு ஆளாகின்றான். இப்போராட்டத்தின் விளைவால் நெஞ்சொடு பேசுகின்றான். பிறருடன் பேசியலா, பேசவிழையா நிலையில் நெஞ்சை விளித்துத் தன் உள்ளத்துள் வளரும் போராட்டத்துக்கு வடிகால் காண விரும்புகின்றான்.

தலைவன் வினைஉணர்வில் ஆழ்ந்து நெஞ்சொடு பேசுவதை 'மனையின்கண் பேசுதல், இடைச்சுரத்தில் பேசுதல், வினையிடத்தில் பேசுதல்' என்று மூன்றுநிலைகளாகப் பகுத்துக் காணமுடியும்.

மனையின்கண் பேசுதல்

மனையின்கண் பேசுதல் என்பதனுள் 'பொருள் வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குக் கூறிச் செலவழுங்குதல்' என்பது அடங்கும்.

பொருள் வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குக் கூறிச் செலவழுங்குதல்

வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான பொருளினைத் தேடிச் செல்லும் தலைவன், தலைவியை விட்டுப் பிரியமனமில்லாத நிலையில் கட்டாயம் பொருள் தேடித்தான் செல்ல வேண்டுமா? என்று தன்னெஞ்சிற்குக் கூறிச் செலவழுங்குதலே 'பொருள்வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குக் கூறிச் செலவழுங்குதல்' ஆகும். கற்புக்காலத்தில் தலைவன், வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே என்று எண்ணிப் பொருள்வயிற் பிரிகின்றான். அவ்வாறு பிரியும் தலைவனைப் பல்வேறு நிகழ்வுகள், தலைவியுடன் இருக்குமாறு வற்புறுத்துகின்றன. தோழி, பாணன், பாகன் போன்றோர் தலைவியின் நிலையை உரைத்துத் தலைவனின் செலவினைத் தவிர்ப்பர். இந்நிலையில் தலைவனின் மனமானது பயணத்தைத் தவிர்த்தலே, 'செலவழுங்குதல்' ஆகும். (செலவு – பயணம், அழுங்குதல் - தவிர்த்தல்) செலவழுங்குதலில் தலைவனுக்கும் தலைவனின் மனதுக்குமான உளவியல் போராட்டம் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக உள்ளது. இச்செலவழுங்குதல் நிகழ்வில், தலைவன் கூற்று நிகழ்த்துபவராகவும் தலைவனின் நெஞ்சம் கேட்பவராகவும் அமையும். தலைவனின் பொருளீட்டும் ஆர்வம் ஒருபக்கம். தலைவியின் நலன் குறித்த இன்பம் மறுபக்கமென வருத்த, நெஞ்சைக் காரணமாக்கிப் பொருட்செலவைத் தவிர்த்துத் தலைவன் இல்லத்தில் தங்குகின்றான். அதாவது, தலைவனின் பொருள்வயிற் பிரிவைத் தன்முனைப்பு தடுத்து நிறுத்துகின்றது. இவ்வகையில் தலைவி இல்லத்திலே தலைவன் தங்குவது தற்காலிகமாகின்றது.

“செலவிடை அழுங்கல் செல்லாமை யன்றே

வன்புறை குறித்த தவிர்ச்சியாகும்”⁷

என்ற நூற்பாவும்,

“இல்லத்து அழுங்கலும் இடைச்சுரத்து அழுங்கலும்

ஒல்லும் அவற்குஎன உரைத்திசி னோரே”⁸

என்ற நூற்பாவும் குறிப்பிடும் கருத்து, தலைவன், தலைவியின் இல்லில் தங்குதல் என்பது அவளை ஆறுதல் அடையச் செய்யும் செயல்பாடாகும். இவ்வகையான மனநிலையைத் தருவது, பண்பட்ட உள்ளம் கொண்டவை, தன்முனைப்பு ஆகும். (The Super Ego)

தலைவனின் செயல் பொருளீட்டுவதாகும். பொருளின்மையால் வரும் துன்பங்களை மனம் எண்ணுகின்றது. அவற்றையெல்லாம் தலைவியின் அன்பிற்காக ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்கிறது. இந்நிலையில் ஆள்வினைக்குச் செல்லுதல் எனினும் திரும்புதல் எனினும் அதற்கு நின்துணிவே என்று தலைவன் செலவுதவிர்த்தலுக்கு நெஞ்சைக் காரணமாக்குகின்றான். எனினும், தலைவியை விட்டு மீளவும் முடியாது பொருளீட்டச் செல்லவும் முடியாது கலங்குகின்றான். இந்நிலையைத் தான் ‘தேய்புரிப் பழங்கயிறு போல வீழும் என் உடம்பு’ என்கின்றான்.

தன்மனம் இருதலைக் கொள்ளியிடைப்பட்ட எறும்பு போன்று தவிக்கும் நிலை ஆயிற்று என்று தலைவன் வருந்துகின்றான். இங்கு, தலைவனின் நனவுச் செயல்பாடு வெளிப்படுகின்றது. காமமா? பொருளா? என்று தலைவன் நெஞ்சொடு கலந்துறவாடும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை அகநானூறு 339-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது. இங்கு, நெஞ்சம் ஆண்மைவுணர்வோடு செயலாற்ற விரும்பினாலும் காமம் அதனைத் தடுக்கின்றது.

பொருள் தேட வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒருபுறம்; தலைவியின் மென்மைத்தன்மை மறுபுறம். முடிவெடுக்கத் தெரியாமல் தலைவன் மனப்போராட்டத்திற்கு ஆளாகின்றான். அவனுடைய மனப்போராட்டத்தினை,

“பெரும்பல் குன்றம் உள்ளியும், மற்று-இவள்

கரும்புடைப் பணைத்தோள் நோக்கியும், ஒருதிறம்

பற்றாய் வாழி, எம்நெஞ்சே!”

(நற்.298: 6-8)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இது, தலைவனின் மனம் முடிவெடுக்க முடியாமல் தவிக்கும் நெஞ்சொடு கிளத்தல் எனும் கூற்றின்கீழ் அமைகின்றது.

இங்குப் பொருள் தேடும் விருப்பத்தால் செல்ல நினைந்தும் தலைவியின் பருத்ததோளைப் பிரிய அஞ்சித் தலைவன் செலவழுங்குகின்றான்.

பொருள்தேடத் தூண்டும் நெஞ்சிடம் தலைவன், தன்னுடைய ஆற்றாமையை எடுத்துரைக்கின்றான். செலவழுங்குதற்குரிய காரணங்கள் தலைவன் மனதோடு பேசுவதாக அமைகின்றன. பொருள்வயிற் பிரிந்தால் தலைவியின் அழகைப் பெறுவது எப்படி? மனமே பிரிந்து செல்லாதே! என்று தலைவன் வருந்துவதை நற்றிணை 205-ஆம் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இப்பாடலில் தோழி, தலைவனைச் செலவழுங்கச் சொல்லி வற்புறுத்துவதனைக் காணமுடிகிறது.

பொருள் நிலையாமை கொண்டது; இளமை நிலையாமை உடையது என்பதை நெஞ்சிடம் கூறித் தலைவன் செலவழுங்குவதை நற்றிணை 126-ஆம்பாடலில் காணமுடிகிறது. பொருள்தேடத் தூண்டும் நெஞ்சொடு தலைவன் பேசுகின்ற அகச்செய்திப்பரிமாற்றத்தின் விளைவு, செலவழுங்குதலாக அமைகின்றது.

பொருள்தேடப் போகத் தூண்டும் நெஞ்சினை விளித்துத் தலைவன் பேசும் பேச்சுகளில், செல்லும் வழியின் அருமையும் தலைவியைப் பிரிய இயலாத ஆற்றாமையும் வெளிப்படுகின்றன. பாலைநிலத்தலைவன் பொருள்வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குக் கூறுமாறு சங்கப்பாடல் அமைகின்றது. நீர்வேட்கையால் வருந்தும் ஆண்யானை பாறையில் உதிர்கின்ற மராமலர்களை மழையென்று எண்ணி அருகில் சென்று அங்குமிங்கும் சுழலும் காடு, என்று தலைவன் பொருள் தேடச் செல்லும் பாதையின் அருமையை அகநானூறு 199-ஆம் பாடல் காட்டுகின்றது. இங்குப் பொருள்தேடிச் செல்ல வேண்டிய வழியைத் தலைவன் நினைத்துப் பார்க்கின்றான். அவ்வழியின் கொடுமையையும் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல இயலாது என்ற கருத்து, தலைவன் நெஞ்சொடு பேசும் பேச்சில் வெளிப்படுகின்றது.

பொருள்தேடத் தூண்டும் நெஞ்சை நோக்கி, தலைவியைப் பிரிந்து தன்னால் வர இயலாது என்பதை உறுதிபடத் தலைவன் கூறுகின்றான். பொருள்வயிற் பிரியும் நெஞ்சமானது தலைவி மீதான அன்பினால் தடைப்படக்கூடும் என்ற செய்தி குறுந்தொகை 151, அகநானூறு 51,131,245-ஆகிய பாடல்களில் புலனாகின்றது. இதே செய்தியை,

“புணரின் புணராது பொருளே; பொருள்வயின்

பிரியின் புணராது புணர்வே; ஆயிடைச்

செல்லினும், செல்லாய் ஆயினும், நல்லதற்கு,

உரியை வாழிஎன் நெஞ்சே!”

(நற்.16: 1-4)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவியுடன் இன்புறும் இளமை நிலையையே, தலைவனின் மனம் நாடுகின்றது. இங்குப் பொருள்தேடச் செல்வது, செல்லாதிருப்பது இரண்டில் நல்லதைத் தேர்ந்தெடுப்பது நெஞ்சத்தின் உரிமை என்று நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுவது ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு ஏற்றதாக அமைகின்றது.

வினையின் பொருட்டுப் பிரிந்து சென்றதையும், அப்போது அடைந்த வருத்தத்தையும் நினைவு கூர்ந்து, மீண்டும் தன்னை வினைமேற் செல்லத் தூண்டுகின்ற நெஞ்சினைத் தலைவன் சாடுகின்றான். நற்றிணை 3,62 - ஆகிய பாடல்களிலும் அகநானூறு 337-ஆம் பாடலிலும் மீண்டும் பொருள் தேடத் தூண்டும் நெஞ்சைத் தலைவன் அடக்குவதைக் காணமுடிகிறது.

பிரிவதற்கு உகந்த காலம் இதுவன்று என்று உலகியல் பேசியும் பொருள் தேடுதலை நீட்டித்தல் உண்டு. வாடைக்காற்று வீசும் பருவத்தில் கூடத் தன் காதலியை விட்டுப் பொருளீட்டிக் கொண்டிருப்போர் அறியாமை மிகுதியும் உடையவராகக் கருதப்படுவதை நற்றிணை 366-ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது. எங்கும் பரவி மழைபொழியும் கார்காலத்தில் பொருள் ஈட்டுவதற்காக இந்துணையைப் பிரிவோர் இரங்கத்தக்க அறிவிலிகளே! என்பதை அகநானூறு 43-ஆம் பாடல் தெரிவிக்கின்றது. இங்குப் பொருள்வயிற் பிரியக் கருதும் நெஞ்சினை எள்ளித் தலைவன் அடக்குகின்றான்.

இங்ஙனம் பொருள்வயிற் பிரியக்கருதும் நெஞ்சிடம், ‘தலைவியைப் பிரிய இயலாமை, பிரிந்தால் நேரும் ஆற்றாமை, சுரவழியின் கொடுமை, முன்பு பிரிந்து சென்ற போது அடைந்த வருத்தம், பிரியக்கூடாத காலம்’ என்று பல செய்திகளைத் தலைவன் நெஞ்சொடு கூறுகின்றான். இதனால், பெரும் மனப்போராட்டத்திற்கு ஆளாகின்றான். இப்போராட்டத்தின் விளைவு ‘செல்வமுங்கும் நிலையாகவும், வினைமேற் செல்லலைத் தள்ளிவைக்கும் நிலையாகவும்’ அமைகின்றது.

இடைச்சுரத்தில் பேசுதல்

வினைமேற் செல்லுதலைச் சிறிது தாழ்த்தினும் வினையின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்த தலைவன், இறுதியில் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கின்றான். இடைவழியில் மீண்டும் அவன் மனப்போராட்டத்திற்கு ஆளாகின்றான். பொருள்நாடி விரைந்த தலைவனின் நெஞ்சம், தலைவியின் நினைவால் பேதுற்று அலைகின்றது. ஒருநிலையில் நில்லாது தவிக்கின்ற

தலைவனின் மனப்போராட்டப் பேச்சுகளே ‘இடைச்சுரத்தில் பேசுதல்’ ஆகும். தலைவன் ‘வினைமேற் செல்லுகின்ற போதும், வினைமுற்றி மீளுகின்ற போதும்’ இடைச்சுரத்தில் நெஞ்சொடு பேசுகின்றான்.

கற்புக்காலத்தில் செலவழுங்கும் தலைவன் இடைச்சுரத்தில் நெஞ்சிடம், மாண்புடைய குறுமகள் நீங்கியாங்கு வந்தனன் கொல்? என்று வினவுகின்றான். அரும்பிய சுணங்கினள், திதலை அல்குல், தடமென் பணைத்தோள், மடமிகு குறுமகள், மட நல்லோள் என்று தலைவியிடம் தான் முன்பு இன்பம் துய்த்த நிலையைத் தலைவியின் உறுப்பு நலன்களை எண்ணிப் பார்த்து மனஆறுதல் அடைகின்றான். இவ்வுணர்வாற்றல் எல்லா மனிதர்களிடமும் இயல்பாக அமைவதாகும்.

இடைச்சுரத்தில் வந்த பின்பு மீண்டும் தலைவியிடம் செல்லத் தூண்டும் நெஞ்சைத் தலைவன் சாடுவதை நற்றிணை 103-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது. இடைச்சுரத்தின் கொடுமையை நினைத்துத் தலைவன் புலம்புவதை,

“ஒன்றுதெரிந்து உரைத்திசின் நெஞ்சே புன்கால்

சிறியிலை வேம்பின் பெரிய கொன்று,

கடாஅம் செருக்கிய கடுஞ்சின முன்பின்

களிறு நின்று இறந்த”

(நற்.103: 1-4)

என்ற பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது. மென்மையான காம்பையுடைய சிறிய இலைகள் நிறைந்த வேப்பமரத்தின் பெரிய கிளைகளை முறித்து வீழ்த்தி மதத்தால் செருக்குண்ட சினத்துடன் வலிமையுடைய ஆண்யானை திரியும் அகன்ற காட்டுப்பகுதி என்று இடைச்சுரத்தின் கொடுமையைத் தலைவன் தன்னெஞ்சொடு பேசுவதாக இப்பாடலடிகள் அமைந்துள்ளன. இடைச்சுரத்தின் கொடுமையை நினைத்துத் தலைவன் புலம்புவதை அகநானூறு 33,79,239 - ஆகிய பாடல்களும் எடுத்துரைக்கின்றன.

தலைவியின் பண்புகளை எண்ணித் தலைவன் இடைச்சுரத்தில் புலம்புவதை, ஐங்குறுநூறு 323-ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது. நெய்தல்மலர் போன்ற ஈரமான தலைவியின் கண்பார்வை தன்னை இடைச்சுரத்துச் செல்லவிடாது தடுப்பதாக எண்ணி, தலைவன் வருந்துவதை அகநானூறு 83-ஆம் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

பிரிவுத்துயர் தலைவியை வாட்டுவதை எண்ணித் தலைவன் இடைச்சுரத்தில் புலம்புவதை அகநானூறு 47-ஆம் பாடல் காட்டுகின்றது. அகநானூறு 279-ஆம் பாடலிலும் தலைவியின் பிரிவுத்துயரை எண்ணித் தலைவன் இடைச்சுரத்தில் நெஞ்சொடு புலம்புகின்றான் என்பது தெளிவாகின்றது.

வினைமுடித்து மீண்டு வரும் தலைவன் இடைச்சுரத்தில் நெஞ்சொடு பேசும் பேச்சுகளில், வினைமுடிந்ததால் ஏற்பட்ட மனநிறைவும் தலைவியை முயங்க விரும்பும் விருப்பமும் வெளிப்படுகின்றது. சுவரில் எழுதி வைத்த குறியினை நாள்தோறும் எண்ணி, கண்களில் நீர்சொரியப் பல்லியைப் பாங்குடன் ஒலிக்குமாறு கைகூப்பித் தொழுது கொண்டிருக்கும் தலைவியைத் தலைவன் இடைச்சுரத்தில் (வினைமுற்றி மீளும் போது) நினைப்பதை அகநானூறு 351-ஆம் பாடல் சுட்டுகின்றது. தலைவியை முயங்க விரும்பும் தன்னுடைய விருப்பத்தை,

“நலம்கேழ் ஆகம் பூண்வடுப் பொறிப்ப,

முயங்குகம் சென்மோ - நெஞ்சே!”

(அகம்.93: 15-16)

என்று தலைவன் வெளிப்படுத்துகின்றான். வினைமுற்றி மீளும் தலைவனின் நெஞ்சில், தலைவியைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவல் மட்டுமே அழுந்திக் கிடப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இடைச்சுரத்தில் தலைவியின் அழகு, பண்புகளை எண்ணிப்பார்த்துத் தலைவன் நெஞ்சொடு கிளக்கின்றான். அதேநேரத்தில் தலைவியை எண்ணும் நெஞ்சினைச் சாடவும் செய்கின்றான். தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவியின் நிலையை எண்ணியும் தலைவன் இடைச்சுரத்தில் நெஞ்சொடு பேசுகின்றான். இவ்வாறாகப் பொருளா? தலைவியா? என்று இருபக்கமும் அலைபாய்ந்து துன்புறும் தலைவனின் மனப்போராட்டத்தையே இடைச்சுரத்தில் பேசுதல் காட்டுகின்றது. இன்றும் தலைவியைப் பிரிந்து பொருள்தேடிச் செல்லும் தலைவனின் மனநிலை செல்லும் அல்லது மீளும் வழியிலே ஒருநிலையில் நில்லாது அலைபாய்கின்ற தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

வினையிடத்தில் பேசுதல்

வினையின் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்ற தலைவன், வினைமுற்றுப் பெற்ற பின்பு வினை குறித்த சிந்தனைகளை நீக்கிவிட்டுத் தலைவியை எண்ணிப்பார்த்து பிரிவு பற்றிய செய்திகளை வினையிடத்திலேயே பேசுவது ‘வினையிடத்தில் பேசுதல்’ ஆகும். வினை முடிப்பதற்காகச் சென்ற தலைவன் வினை முற்றுப்பெற்ற நிலையில் தலைவியை நினைத்து நெஞ்சொடு பேசுவதை அகநானூறு 24, 174-ஆம் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. வினைமுடிப்பதற்காகச் சென்ற தலைவன், வினை முற்றுப்பெற்ற நிலையில் கார்கால வரவின் போது நெஞ்சொடு பேசுவதை அகநானூறு 164-ஆம் பாடல் தெரிவிக்கின்றது. இப்பாடலில் கார்காலத்தைக் கண்டு தலைவனின் நிலையை எண்ணித் தலைவி கண்ணீர் சிந்தியிருப்பாள் என்று தலைவன் வினையிடத்தில் தன்னெஞ்சொடு பேசுவது இடம்பெற்றுள்ளது. விரைந்து போர் முடிவடைதல்

வேண்டுமென்ற தலைவனின் உள்ளம் வெளிப்படையாகப் பேசப்படுகின்றது. கார்காலம் வந்தும் பாசறையில் தங்கியதால் அறவோர் அல்லர் என்று தலைவி தன்னை வெறுப்பாளே என்று தலைவன் நெஞ்சொடு பேசுவது அகநானூறு 304-ஆம் பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

மன்னன், பகைவரை வெற்றி கொண்ட பின்னரும் போரை விரும்பியபடி பாசறையில் இருந்தான். மன்னனுக்கு உறுதுணையாகச் சென்ற தலைவன், பாசறையின்கண் இருந்து தலைவியை நினைத்துத் தன்நெஞ்சிடம் பேசுவதை அகநானூறு 214-ஆம் பாடல் காட்டுகின்றது. பாசறையில் தனித்திருக்கும் நிலைக்காகவும் தலைவியின் நிலைக்காகவும் தலைவன் வருந்துவதை இப்பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

வினைமுடித்த பின்பும் பாசறையிலேயே இருக்கும் தலைவன், தன்னுடைய நிலைக்காகவும் தலைவியின் நிலைக்காகவும் கார்காலத்தை எண்ணிப் பார்த்து வருந்தித் தன் நெஞ்சொடு பேசுவதைச் சங்க காலத்தில் மட்டுமல்ல; இன்றைய நடைமுறை வாழ்விலும் காணமுடிகிறது. மனைவியைப் பிரிந்து வெளிநாடு செல்லும் கணவன் குறித்து வந்த காலத்தில் வினைமுற்றுப் பெறவில்லையெனில், மனைவியை எண்ணித் தன்நாடு திரும்ப முடியாத நிலையை எண்ணித் தன்மனதிற்குள் புலம்பும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் இன்றைய வாழ்விலும் உள்ளது.

தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தலைவனின் மனவுணர்வுகள் வெளிப்படுகின்றன. இதன்வழி 'செலவழுங்கல் (அல்லது) வினைமுடித்து மீண்டுவருதல்' என்ற முடிவினை எடுக்கின்றான். இடைச்சுரத்தில் பாதிவழியில் தலைவியை எண்ணிப் புலம்பிக் கொண்டிருப்பதை விட, தெளிவான முடிவெடுத்தலே சிறந்தது. இங்கு வினைமுடிவுற்றது (அல்லது) வினை முடிவுபெறவில்லை என்பது முதன்மையானதல்ல. தெளிவான மனநிலையே அனைத்திற்கும் மேலானது. அதுவே வாழ்க்கைக்கு மிகவும் தேவை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தலைவி

மாந்தர் மிகுதியாக இன்புற்றிருக்கும் தருணத்தில் அவர்கள் உள்ளத்துள் மகிழ்ச்சி பிறப்பது இயல்பு. சோதனைகள் பலவும் வரும் சூழலில் துயருற்று மனம் ஆற்றாது தனக்குத்தானே புலம்பிக் கொண்டே இருத்தலும் இயல்பே ஆகும். தலைவி எப்போதும் தலைவனுடன் இணைந்திருக்கும் நிலையையே விரும்புகின்றாள். அதனால் பிரிவு நேரிடும் போது பெரிதும் வருந்துகின்றாள். தலைவன் அருகில் இல்லாத காலங்களில், தலைவிக்குத் தோழி

உற்றதுணையாக இருக்கின்றாள். தோழி அருகில் இல்லாத தனிமைச் சூழலில், தலைவி நெஞ்சை விளித்துப் பேசுகின்றாள்.

“தலைவிக்குப் பிரிவு ஆற்றாமை மிகுந்து விட்டது. தனக்குத் துணையாக உதவுவாரைக் கண்டிலள். இப்பொழுது அவள் தனக்கு நெஞ்சைத் தவிர துணையாவார் யாரும் இல்ர் என்று கருதி நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்”⁹

என்பர். இங்ஙனம், தலைவி அதிகமாகத் துன்புறும் போது தனக்குத்தானே நெஞ்சொடு புலம்பிக் கொள்வதும் உண்டு. தலைவி காப்புமிகுதியால் வருந்துகின்ற போதும், தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருக்கும் போதும், தலைவனிடம் ஊடல்கொள்ளும் போதும் நெஞ்சொடு பேசுகின்றாள். இச்சூழல்கள் அனைத்தும் தலைவியின் ஆழ்மனதில் கவலையை ஏற்படுத்தக்கூடிய காரணத்தாலேயே தலைவி மனதுடன் பேசும் நிலையைக் காணமுடிகிறது.

காப்புமிகுதிக்கண் பேசுதல்

களவுக்காலத்தில் தலைவியைப் புறத்தே செல்லவிடாமல் தாய் முதலானோர் பாதுகாத்தல் ‘காப்பு மிகுதி’ ஆகும். இதனை ‘இற்செறிப்பு’ என்பர். காவல்மிகுதிப்பட்ட போது தலைவனைக் காணாது துயிலை இழந்து வருந்துகின்ற தலைவியின் நெஞ்சம், தலைவனிடம் சென்றது. அந்நெஞ்சத்தை விளித்து,

**“எல்லையும் இரவும் துயில்துறந்து, பல்லாழ்
அரும்படர் அவலநோய் செய்தான்கண் பெறல்நசைஇ,
இருங்கழி ஓதம்போல் தடுமாறி,**

வருந்தினை- அளியஎன் மடங்கெழு நெஞ்சே!” (கலி.123: 16-19)

என்று வருந்துகின்றாள். இப்பாடல்கள் காப்புமிகுதிக்கண் ஆற்றாத தலைவி, தலைவன்பால் சென்ற நெஞ்சினை நோக்கி அழிந்து கூறுவதாக உள்ளன.

தலைவி, தலைவனைக் காணும் போது, அவனால் வரும் அனைத்து துன்பங்களையும் மறந்து விடுகின்றேன் என்று தன் நெஞ்சின் சோர்வை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

**“மெல்லிய, இனிய, மேவரு தகுந,
இவைமொழியாம் எனச் சொல்லினும், அவைநீ,
மறத்தியோ வாழி என்நெஞ்சே! பலஉடன்
காமர் மாஅத்துத் தாதுஅமர் பூவின்**

வண்டு வீழ்பு அயரும் கானல்

தெண்கடற் சேர்ப்பனைக் கண்ட பின்னே?”

(குறுந்.306)

என்ற பாடலில் நெய்தல்நிலத் தலைவனைப் பார்க்கத் துடிக்கும் தலைவியின் அகமனவுணர்வின் வெளிப்பாடு இடம்பெற்றுள்ளது.

களவுக்காலத்தில் தலைவனைச் சந்திப்பது அரிதான செயலாகும். அதிலும் காப்பு மிகுதிக்கண் தலைவனைக் காணாமல் உறக்கமின்றி ஏங்கும் தலைவியின் அகமனவுணர்வு, ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றமாக நெஞ்சை நோக்கிப் பேசுவதாக அமைகின்றது. இங்கு, தலைவி அகமனவுணர்வைப் பரிமாறிக் கொள்வதற்கு நெஞ்சை வடிகாலாகக் கொள்கின்றாள் என்பது புலப்படுகின்றது.

தனிமைச் சூழல்

சங்ககாலத்தில் தலைவன் மட்டுமின்றி தலைவியும் பிரிவுத்துயரைத் தனக்குத் தானே நெஞ்சொடு கிளத்தல் உண்டு. தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருக்கும் தலைவி, தனிமைச் சூழலில் ஆற்றாமை மீதார நெஞ்சை விளித்துப் பேசுவதாகப் பாடல்கள் உள்ளன.

மொழி வேறுபட்ட நாட்டிற்குச் சென்று வாழ்தல் கடினமெனினும், தலைவனைப் பிரிந்து வாழ முடியாத நிலையில் அவன் வாழும் நாட்டிற்குச் செல்வதற்காகத் தலைவி நெஞ்சை விளிக்கின்றாள். இதனை,

“கோடுசர் இலங்குவளை நெகிழ நாளும்

பாடுஇல கலிமும் கண்ணொடு புலம்பி,

ஈங்குஇவண் உறைதலும் உய்குவம்; ஆங்கே

எழு, இனிவாழி, என் நெஞ்சே!”

(குறுந்.11: 1-4)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதைப் போன்றே தலைவன் சென்ற வழியில் தானும் செல்லத் துணிந்து நெஞ்சை விளித்துப் பேசும் தலைவியின் ‘ஆற்றாமை உணர்வு’ அகநானூறு 303-ஆம் பாடலில் வெளிப்படுகின்றது. இதில், தலைவனின் இருப்பிடத்துக்குத் தன்னையும் கொண்டு செல்லத் தலைவி தன் நெஞ்சத்தை ஏவுகின்றாள்.

இங்கு தலைவன் இல்லாத சூழலில், தனிமையில் வாழமுடியாத தலைவியின் மனவுணர்வு வெளிப்படுகின்றது. தலைவனுடன் சென்று இணைந்திருக்கும் வாழ்வில் துன்பம் ஏற்பட்டாலும் அதை ஏற்கத் தலைவியின் மனம் துணிகின்றது. ஆனால், தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தனிமைச்சூழலை ஏற்க மறுக்கும் தலைவியின் மனநிலை தெளிவாகின்றது. தலைவன் மீது

தலைவி கொண்ட அன்பும் அவள் நெஞ்சொடு கிளக்கும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தால் வெளிப்படுகின்றது.

ஊடலில் பேசுதல்

பரத்தையரிடம் சென்று மீண்டு வந்த தலைவன், தலைவியின் உடன்பாட்டை வேண்டி நிற்க, அவன்பால் ஊடல் கொண்டவளாயினும் தன்னெஞ்சம் அவனிடத்துச் செல்வதை அறிந்த தலைவி நெஞ்சிடம், தலைவனுக்கு உடன்பட்டு அவனோடு பழகுவாயானால் மீண்டும் அவன் பிரிய, துன்பம் பல உண்டாகும். அதனால் நீ துயிலுகின்ற நாட்களோ மிகச் சிலவாகும் என்றாள். இதனைக் குறுந்தொகை 91-ஆம் பாடல் சுட்டுகின்றது. இங்கு, பரத்தமை மீது கொண்ட அருவருப்பும், தலைவனின் பிரிவைத் தாங்கவியலாத துன்பவுணர்ச்சியும் சேர்ந்து தலைவியிடம் தன்னிரக்கம் தோன்றச் செய்கின்றன. தலைவன் மீண்டும் பரத்தையிடம் சென்றுவிடுவானோ? என்ற தலைவியின் அச்சவுணர்வும் புலப்படுகின்றது.

தலைவனின் எத்தகைய செயலையும் தலைவி பொறுத்துக் கொள்வாள். ஆனால், தன்னை விட்டு மற்றொரு பெண்ணை நாடிச் செல்வதைப் பரத்தமை மேற்கொள்வதை எந்தப் பெண்ணாலும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது. இச்சூழலில் தலைவியின் மனதில் துன்பம் மிகுதியாகும் காரணத்தாலேயே அவள் தலைவனோடு ஊடல் கொள்கின்றாள். ஊடல் கொண்ட பின்பு, தன்னுடைய நிலையை எண்ணித் தனக்குத்தானே இரங்குகின்றாள். இச்சூழலில் தலைவியின் அகமனப் போராட்டம், ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றமாக நெஞ்சொடு கிளத்தலாகவே அமைகின்றது.

இங்ஙனம், காப்பு மிகுதிக்கண் தலைவனை எண்ணி உறக்கமின்மை, தனிமைச்சூழலை விடத் தலைவனுடன் சென்று துன்பவாழ்க்கையை ஏற்கத் துணியும் மனநிலை, ஊடலைக் கூட வெளிப்படையாகத் தெரிவிக்க இயலாமை போன்ற தலைவியின் நிலை சங்க இலக்கியத்தில் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஊடலில், தலைவன் மீண்டும் தன்னை விட்டுப் பரத்தமை மேற்கொள்வானோ? என்ற அச்சவுணர்வில் பெண் வாழவேண்டிய கட்டாய நிலையினைச் சங்க இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது. இவ்வாறு, தலைவனின் தவறுக்கும் தலைவியே வருந்தி ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றமாக நெஞ்சொடு கிளக்கும் அவலத்தைக் காணமுடிகிறது.

புறப்பாடல்களில் நெஞ்சொடு கிளத்தல்

சங்க இலக்கியங்களில் பெரும்பாலும் அகப்பாடல்களில் தலைவன், தலைவி போன்றோர் மனதுக்குள் பேசும் நிலையே உள்ளது. இருப்பினும் மனதிற்குள் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைப் புறப்பாடல்கள்

சிலவற்றிலும் காணமுடிகிறது. புறநானூற்றில் நெஞ்சொடு கிளத்தும் பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றில், புலவர்கள் தங்களின் மனவுணர்வுகளை நெஞ்சை விளித்துப் பேசுவதன் வாயிலாகப் புலப்படுத்துகின்றனர்.

“ஒன்றைப் பற்றி நினைத்தல், மனதிற்குள் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணல், மனதிற்குள் படித்தல், கணக்குப் போடுதல், சிந்தித்தல், எண்ணங்கள், மனவுறுத்தல்கள் போன்றவை அகத்தொடர்பேயாகும்”¹⁰

என்பர். புறப்பாடல்களில் இதுபோன்ற அகத்தொடர்புச் சூழல்களைக் காணமுடிகிறது. சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன், சோழன் வேற்புறக்கைப் பெருவிறற்கிள்ளி இவ்விரு மன்னரும் போரிட்டு விழுப்புண்பட்டு வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்ட கழாத்தலையார், கணவனை இழந்த மனைவியரின் செயல், பேய்மகளிரின் செயல், பதினெட்டுமொழி பேசும் படைத்தொகுதிகளின் செயல் போன்றவற்றைக் குறித்துத் தம் மனதுக்குள் பேசுகின்றார். இனி இந்த நாடு என்ன ஆகும்? என்ற கழிவிரக்கம் அவர் மனதில் தோன்றுகின்றது. இதனைப் புறநானூறு 62-ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது. இப்பாடலில் கழாத்தலையார், போர்ப்புறத்து வீழ்ந்த வீரரின் சிறப்பினையும், மகளிர் உடன்கட்டை ஏறும் முறையினையும் கண்டு வருந்திப் பாடுகின்றார். இங்கு, புலவரின் தன்னிரக்க உணர்வு வெளிப்படுகின்றது.

இளவெளிமானிடம் பரிசில் பெறுவதற்காகச் சென்ற பெருஞ்சித்திரனார், முகம் மாற்றமடைந்து மன்னன் அளிக்கும் பரிசிலைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் மீண்டுவரும் காட்சியினை,

“எழுஇனி, நெஞ்சம்! செல்கம்; யாரோ,

பருகு அன்ன வேட்கை இல்வழி,

அருகில் கண்டும் அறியார் போல,

அகம்நக வாரா முகன்அழி பரிசில்”

(புறம்.207: 1-4)

என்ற அடிகள் சுட்டுகின்றன. புலவரின் அகமன விருப்பத்திற்கு மாறான பரிசில் ஏற்புடையதாகாது என நெஞ்சை விளித்துப் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. பரிசில் பெறச் செல்லும் புறப்பாடலிலும் முகம் திரிந்து கொடுத்தால் பெறுபவரின் மனம் துன்பப்படும் என்று மனம் சார்ந்த அகவுணர்வு வெளிப்படுகின்றது.

அதியமான், ஓளவையாருக்குப் பரிசில் கொடுக்கும் காலத்தை நீட்டிக்கும் சூழலில் அவர் தன் நெஞ்சிடம், வருத்தம் வேண்டாம். பரிசில் பெறுவது உறுதியே என்று கூறுகின்றார். இதனைப் புறநானூறு 101-ஆம் பாடல் தெரிவிக்கின்றது. பரிசில் பெறுவதற்கான காலம் தாழ்த்தப்பட்டால், புலவர்களின்

மனதில் கோபமே உருவாகும். ஆனால் ஓளவையார், பொறுமையாக இருக்கின்றார். அதோடு, பரிசில் தவறாது; வருந்தாதே என்று தன் நெஞ்சுக்குக் கூறுவதாகத் தனக்குத் தானே ஆறுதல் கூறுகின்றார். காரணம், அதியன் மீது கொண்ட நட்பே ஆகும். புலவர்களின் மதிப்பினை உணராமல் இருந்தால் புலவர்களுக்கு கோபம் ஏற்படுவது இயல்பு. ஆனால், அதியனுடன் கொண்ட மேலான நட்பின் காரணமாக ஓளவையின் மனநிலை மாறுபடுகின்றது.

இங்ஙனம் புலவர்கள் தம் மனஉணர்வுகளை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் நெஞ்சொடு பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் வாயிலாகவே வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். புறப்பாடல்களிலும் புலவர்களின் மனநிலை என்ற அடிப்படையில் நெஞ்சொடு பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. மன்னனை இழந்து தவித்தல், முகம் திரிந்து கொடுக்கும் பரிசிலால் பெறுபவரின் மனம் துன்பப்படுதல், காலம் நீட்டித்துப் பரிசில் கொடுக்கும் சூழலிலும் மேலான நட்பின் காரணமாகப் பொறுத்தல் போன்ற நிலைகளில் நெஞ்சொடு பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் புறப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. அதியன் - ஓளவை நட்பு உண்மையானது. தன்மானத்தைக் கூட உண்மை நட்பு விட்டுக் கொடுக்கும் என்பதே இங்கு மீள்தொடர்பாகும்.

அகப்பாடல்களில் தனிமொழி

மாந்தர், நெஞ்சை விளிக்காமல் தமக்குத் தாமே பேசிக் கொள்வது 'தனிமொழி' ஆகும். கேட்போர் யாரும் இல்லாத சூழ்நிலையில் தனிமொழி அமையும். மாந்தர்களின் மனப்போராட்டமும் அகப்பண்புகளும் இதனால் புலப்படுகின்றன. சங்கஅக இலக்கியங்களில் தனிமொழிப் பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. 'தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன்' ஆகியோர் தனிமொழி பேசுகின்றனர்.

தலைவன்

தலைமைப் பண்புடன் தனித்து இயங்குதல் என்பது ஆடவரின் இயல்பாகும். ஆனால், தலைவியை எண்ணும் சூழலில் மட்டும் தலைவனின் இயல்பிலே மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. இத்தகு மாற்றங்களால் தலைவன் தனிமொழி பேசுகின்றான். இதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. தலைவனுக்கு அமையும் தனிமைச்சூழல், அவன் தனிமொழி பேசுவதற்கு வாய்ப்பாக அமைகின்றது. புறவாழ்வில் துணிவுடன் செயலாற்றும் தலைவன், அகவாழ்வில் தலைவியைப் பிரிந்து தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. தலைவன் 'இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, காப்புமிகுதிக்கண் ஆற்றாமை, மணந்து கொள்வதற்கு முடிவுசெய்தல், ஊடல் நீங்கி

விருந்தோம்பல், இடைச்சுரத்தின்கண் பேசுதல், பாசறையில் பேசுதல்' ஆகிய சூழல்களில் தனிமொழி பேசுகின்றான்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி

தலைவன், தலைவி இருவரும் அவன், அவள் என்ற நிலை மாறி அவர்கள் என்று ஒன்றுபட வித்திடுவது, 'களவு' ஆகும். களவு முறையினை,

“அன்பின் ஐந்திணைக்குரியதான ‘காதல்’ உணர்ச்சிதான் இன்பத்திற்கு அடிப்படையாக இருப்பது. இத்தகைய உணர்ச்சியைச் சிறந்த முறையில் படைத்துக் காட்டும் இன்ப வாழ்விடுதல் முதன்முதலாக நடைபெறுவது இயற்கைப்புணர்ச்சி. அ.தாவது தலைவனும் தலைவியும் ஊழ்வலியால் ஒருவரையொருவர் கண்டு காதல் கொள்வது”¹¹

என்று குறிப்பிடுகின்றனர். கொடுப்போரும் கொள்வோரும் இன்றித் தலைவனும் தலைவியும் நல்வினையால் தாமே கூடுவது இயற்கைப் புணர்ச்சியாகும். மனக்குறிப்பின்றி எதிர்பாராத நிலையில் இயல்பாக நிகழ்வது இயற்கைப் புணர்ச்சி என்னும் பெயர் பெற்றது. இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கும் தலைவன், ஆயத்தோடு செல்லும் தலைவியைக் கண்டு தனிமொழி பேசுகின்றான்.

“தொண்டி அன்னை பணைத்தோள்,

ஒண்தொடி, அரிவைஎன் நெஞ்சுகொண் டோளே!” (ஐங்.171: 3-4)

இவ்வடிகளில் தொண்டி எனும் கடற்கரைப்பட்டினம் போன்ற பருத்த தோள்களையுடையவள் என் நெஞ்சு கொண்டவள் ஆவாள் என்கிறான், தலைவன். இதில் தலைவனின் தனித்து வருந்தும் மனநிலை புலப்படுகின்றது. இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கும் தலைவனின் நெஞ்சம், தலைவியைப் பிரிந்து வந்த பின்னரும் அவளிடத்திலே இருக்கின்றது என்பதை,

“தான்அறிந் தன்றோ இலளே பானாள்

பள்ளி யானையின் உயிர்த்து, என்

உள்ளம் பின்னும் தன்உழை யதுவே!” (குறுந்.142: 3-5)

என்று கூறுகின்றான். இங்கு தலைவன், தலைவியுடன் கூடிப் பிரிந்த பின்னும் நள்ளிருள் சாமத்தில் படுத்திருக்கும் யானை பெருமூச்சு விட்டது போல, பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு இருக்கின்றேன் எனவும்; தன் உள்ளம் தலைவியிடமே உள்ளது எனவும் தனிமொழி பேசுவது புலனாகின்றது.

இவ்வாறாக, இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய தலைவன், எப்போதும் தலைவியை எண்ணியே கவலை கொள்ளும் நிலையைக் காணமுடிகிறது. இச்சூழலில் தலைவியை நினைத்துத் தலைவன், தனிமொழி பேசுகின்றான். தலைவனின் இம்மனநிலை அந்நேரத்திற்கு மட்டுமே உரியதாகும். ஆண்கள் அடுத்தடுத்து மாறிவிடும் மனநிலை கொண்டவர்கள். வினையே ஆடவருக்கு உயிரே என்பதால், தலைவனின் இவ்வருத்த மனநிலை நீண்டநேரம் தொடர்வதில்லை என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

இடந்தலைப்பாட்டில் கூறல்

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பின் தலைவன், முன்னர் தலைவியைக் கண்ட இடத்தை மீண்டும் அடைந்து அவளுடன் கூடி மகிழ்தல் 'இடந்தலைப்பாடு' ஆகும்.

“தெய்வம் தெளிதல் கூடல் விடுத்தல்என்று

இவ்வூர் மூவகைத்து இடந்தலைப் பாடே”¹²

இதன் வழி இடந்தலைப்பாடு மூவகையில் அமையும் என்பது தெளிவாகின்றது.

குறி வழியே சென்று தலைவியைக் கண்டு வந்த பாங்கன், தலைவி இருக்கும் இடத்தைக் கூற அவளைக் காணப் புறப்படும் தலைவன் தனக்குள்ளே பேசுகின்றான். தொண்டியைப் போன்ற மணம்கமழிடத்தில் குறியிடம் நல்கிய தலைவியை நினைத்துத் தலைவன் தனிமொழி பேசுவதை ஐங்குறுநாறு 174-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது.

இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய தலைவன், இடந்தலைப்பாட்டில் தலைவியைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் தனிமொழி பேசுகின்றான்.

தலைவி தரும் இன்பத்தை எண்ணித் தலைவன் தனிமொழி பேசுவதை ஐங்குறுநாறு 197-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது. தனிமை வருடும் மாலைப்பொழுது முடிந்தவுடன் மிகுந்த இன்பம் பெற எண்ணும் தலைவனின் ஏக்க உணர்வும் இப்பாடலில் வெளிப்படுகின்றது.

தலைவியையும் தலைவி தரும் இன்பத்தையும் எண்ணும் தலைவனின் ஏக்கஉணர்வு இடந்தலைப்பாட்டில் தனிமொழியாக உள்ளது. இவ்வாறாகத் தலைவியை எண்ணும் சூழலில், தலைவி தரும் இன்பத்தைக் கருத்தில் கொண்டே தலைவன் தனிமொழி பேசுகின்றான். இடந்தலைப்பாட்டின் போது மீண்டும் தலைவியைக் கண்டு இன்பம் பெற வேண்டும் என்ற தலைவனின் எண்ணம் மேலோங்கி காணப்படுவதாலேயே தனக்குத்தானே தனியாகப் பேசுவது நிகழ்கின்றது.

அகமன உணர்வுகளைத் தலைவியை எண்ணி ஏங்கும் மனநிலையை வெளிப்படையாக யாரிடமும் கூற இயலாது. ஆதலால், தலைவன் தனிமொழி பேசுகின்றான் என்ற முடிவுக்கு வரஇயலும்.

காப்புமிகுதிக்கண் ஆற்றாமை

தலைவியின் இல்லத்தே பாதுகாப்பு மிகுந்திருப்பதைத் தோழி, தலைவனுக்குக் கூறுதல் காவல் மிகவுரைத்தல் ஆகும். தலைவி இறச்செறிக்கப்பட்டதை அறிந்து ஆற்றானாகிய தலைவன், அவளை நினைத்து,

“தடமென் பணைத்தோள், மடமிகு குறுமகள்

சுணங்கணி வனமுலை முயங்கல் உள்ளி,

மீன்கண் துஞ்சும் பொழுதும்,

யான்கண் துஞ்சேன்; யாதுகொல் நிலையே?”

(நற்.319: 8-11)

என்று தனியாகப் பேசுகின்றான். தலைவியைத் தழுவ நினைத்துக் கண்ணுறங்காமல் இருக்கின்றான். இங்கு, தலைவனின் ஆற்றாமை புலப்படுகின்றது.

ஆற்றாமை மிகும் சூழலில் தனக்குத்தானே பேசுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. அதிலும் அகமனவுணர்வினைப் பிறருக்குப் புலப்படுத்துதல் என்பது இயலாத ஒரு செயல் என்பதால், தலைவன் தனிமொழி பேசுகின்றான். தனிமொழி பேசுதல் என்பது, தலைவியை எண்ணி உறங்காமல் தனித்திருக்கும் தலைவனின் மனதிற்குத் தக்க வடிகாலாக அமைகின்றது. இதனால், தலைவனின் மனச்சுமை சற்றே நீங்கும்.

மணந்து கொள்வதற்கு முடிவுசெய்தல்

திருமணத்தை விரைந்து நடத்துவதற்குரிய முயற்சியின் மிகுதியைக் கூறுவது ‘வரைவு மலிதல்’ ஆகும். திருமணத்தின் பொருட்டுத் தலைவி தெய்வம் தொழுவதைக் கண்ட தலைவன் மகிழ்தல் இயல்பாகும். இதனையே வரைவு மலிதல் எனும் இலக்கணநூலார்,

“வரைவுமுயல் உணர்த்தல் வரவுஎதிர் உணர்த்தல்

வரைவுஅறிந்து மகிழ்தல் பராவல்கண்டு உவத்தல்என்று

ஒருநால் வகைத்தே வரைவுமலிதல்”¹³

என்பர். ஐங்குறுநூற்றில் தலைவியை மணந்து கொள்வதற்கு முடிவு செய்த தலைவன், மகிழ்ந்த உள்ளம் உடையவனாகத் தனித்துப் பேசுகின்றான்.

“மலர்ந்த காந்தள் நாறிக்

கலிழ்ந்த கண்ணள்ளம் அணங்கி யோளே”

(ஐங்.259: 5-6)

இப்பாடலடிகள், காந்தள் மலர் மணம் கமழும் மேனியள், கலங்கிய கண்களை உடைய தலைவியே தன்னை வருத்தியவள் என்று தலைவன் தனிமொழி பேசுவதை உணர்த்துகின்றன. இங்கு, மணந்து கொள்ள முடிவு செய்த தலைவனுக்குத் தலைவி தன்னை வருத்துவது கூட இன்பமாகவே தெரிகின்றது. திருமணம் என்றாலே மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. அதனால்தான் இதுவரை தலைவி தன்னை வருத்தியதைக் கூடப் பெரிதாக எண்ணாமல், திருமண மகிழ்ச்சியில் தலைவன் அனைத்து கவலைகளையும் மறந்து, துன்பத்தைக் கூட இன்பமாகக் கருதும் மனநிலையில் தனிமொழி பேசுகின்றான். இதனால் வாழ்வில் இன்பமோ, துன்பமோ மிகும் சூழலில் தனக்குத்தானே தனிமொழி பேசுதல் இயல்பே என்பது புலப்படுகின்றது.

ஊடல் நீங்கி விருந்தோம்பல்

விருந்து என்ற சொல் புதுமையைக் குறிப்பதாகும். நண்பரும் உறவினரும் அல்லாதவராக இல்லத்திற்குப் புதிதாக வருகை தருபவர், விருந்தினர் ஆவர். இவ்வாழ்க்கைக்குப் பெருமை சேர்ப்பது ‘விருந்தோம்பல்’ ஆகும்.

தலைவன், தலைவி இருவருக்கிடையே இருந்த நீண்டநாள் ஊடல் நீங்கி இணக்கம் ஏற்பட விருந்தோம்பல் உதவுகின்றது. இதுகுறித்து கபிலர், விருந்தினர் உண்ட பின்பு மீதி உணவைத் தலைவியுடன் தலைவன் உண்பதே பெருமை என்கிறார். இதனால், விருந்தோம்பல் என்பது ஒரு வழக்கமாக நிற்காமல் ஓர் உறவுப்பாலமாக விளங்கும் சிறப்பு தெளிவாகின்றது.

ஊடல் கொண்டிருந்த தலைவி, ஊடல் நீங்கி விருந்தோம்புவதற்கு விருந்தினர் வருகை தர வேண்டுமென்று தலைவன் தனிமொழி பேசுகின்றான். இதனை,

“எமக்கே வருகதில் விருந்தே! சிவப்புஆன்று,

சிறியமுள் எயிறு தோன்ற

முறுவல் கொண்ட முகம்காண் கம்மே”

(நற்.120: 10-12)

என்ற அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. தலைவி சினம் தணிந்து ஊடல் நீங்கி முள் போன்ற பற்கள் தோன்றும்படி, புன்னகை செய்ய விருந்தினரின் வருகை தேவை என்று தலைவன் தனிமொழி பேசுவது புலனாகின்றது. இதைப் போன்று, பாண்டியனின் கொற்கை நீராடுதுறையில் மலரும் நெய்தல் மலரைப் போன்ற

அழகுடைய கண்கள், தன் காதலியின் கண்கள் என்று தலைவன் தனிமொழி பேசுவதை ஐங்குறுநாறு 188-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது.

தலைவன் மீது ஊடல் கொண்ட நிலையிலும் தலைவி, விருந்தோம்பலினால் முகமலர்ந்து இன்முகத்துடன் செயலாற்றுகின்றாள். தலைவியின் ஊடல் நீங்க, விருந்தினரின் வருகையே தீர்வாகும். அதனால், விருந்தினரின் வருகையை எண்ணித் தலைவன் தனிமொழி பேசுகின்றான். தலைவியுடன் தான் கொண்ட ஊடல் நீங்க வேண்டுமென்ற தலைவனின் தன்முனைப்பினைக் காணலாகின்றது.

இடைச்சுரத்தின்கண் ஆற்றாமை

பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்ற தலைவன், கடத்தற்கரிய சுரவழியில் தலைவியின் பண்புநலனை நினைத்துத் தனிமொழி பேசுகின்றான். இது 'இடைச்சுரத்தின்கண் ஆற்றாமை' ஆகும். தலைவியைப் பிரிந்து பொருளை நாடிச் சென்ற தலைவனின் உள்ளம், இடையிலேயே தலைவியை நாடுகின்றது. இச்சூழ்நிலையில் இடைச்சுரத்தின்கண் ஆற்றாமை மீதார தலைவன் தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

“கலங்குஅஞர் உறுவோள் புலம்புகொள் நோக்கே!” (நற்.113: 12)

இங்குப் பொருள்வயிற் பிரிவினைச் சொன்னதும் தலைவி அழுது கலங்கி, வருந்தித் துன்பமுற்ற கண்களால் தன்னைப் பார்த்தாள் என்று இடைச்சுரத்தில் தலைவன் தனிமொழி பேசுவது புலப்படுகின்றது. பொருளீட்டச் சென்று கொண்டிருக்கும் தலைவன், தலைவியை எண்ணி ஆற்றாமல் தன்னுள்ளே வருந்துவதை,

“அருஞ்சுரக் கவலை வருதலின், வருந்திய

நமக்கும் அரிய ஆயின; அமைத்தோள்

மாண்புடைக் குறுமகள் நீங்கி,

யாங்குவந் தனள்கொல்? அளியள் தானே!” (நற்.352: 9-12)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. இங்கு, கடத்தற்கரிய பாலைநிலக் காட்டுவழியில் வந்த தலைவியின் நிலைக்கு இரங்கித் தலைவன் தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. இங்கு, தலைவி இரங்கத்தக்கவள் என்று அன்பின் வயப்படத் தலைவன் தானாகவே நினைக்கின்றான்.

ஐங்குறுநாற்றில் இடம்பெறும் இடைச்சுரப்பத்துப் பாடல்கள், தலைவன் பேசும் தனிமொழிகளாகவே அமைந்துள்ளன.

“மொழிபெயர் பல்மலை இறப்பினும்,

ஒழிதல் செல்லாது ஒண்தொடி குணனே”

(ஐங்.321: 4-5)

இப்பாடலடிகளில், பல மொழிகள் வழங்கும் நாட்டகத்தையும் மலைகளையும் கடந்து வந்த பின்பும் தலைவியின் இனிய பண்புகள் உள்ளத்திலிருந்து ஒழிதல் இல்லை என்று தலைவன் இடைச்சுரத்தில் தலைவியின் குணத்தை எண்ணித் தனிமொழி பேசுவது புலப்படுகின்றது.

சுரத்திடைச் செல்லும் வழியில் தலைவியின் குணத்தை நினைக்கத் தனக்குற்ற வெம்மை நீங்கியதைக் கண்ட தலைவன், தனிமொழி பேசுகின்றான். இதனை,

“ஒள்ளுதல் அரிவையை உள்ளுதொறும்

தண்ணிய ஆயின, சுரத்திடை ஆறே!”

(ஐங்.322: 4-5)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, வெப்பம் கொடியதான காட்டுநிலப் பெருவழியும் தலைவியை நினைக்கும் போது குளிர்ச்சி பொருந்தியன ஆயின என்று தலைவன் தனிமொழி பேசுவது சுட்டப்படுகின்றது.

வழியில் வெயிலின் கொடுமையை நினைத்த தலைவன், தலைவியின் பண்போடு இயைத்துப் பேசும் பாடல் உள்ளது.

“இன்னா மன்ற சுரமே;

இனிய மன்ற,யான் ஒழிந்தோள் பண்பே!”

(ஐங்.326: 4-5)

இப்பாடலடிகளில் காட்டுவழி கொடுமையானது. ஆனால், நீங்கி வந்த தலைவியின் பண்பு மிக இனிமையானது என்று இடைச்சுரத்தில் தலைவன் தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

பாலைநில வழியில் தலைவன் தலைவியை நினைத்துப் பார்க்கின்றான். இதனை,

“வெயில்முளி சோலைய வேய்உயர் சுரனே;

அன்ன ஆர்இடை யானும்,

தண்மை செய்த, இத்தகையோள் பண்பே”

(ஐங்.327: 3-5)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. மூங்கில்கள் நிறைந்த காடு வெம்மையைத் தந்த போதும் தலைவியின் பண்புகள் தண்மையைத் தந்தன என்றும்; புறநிலை வெம்மையாகவும், அகநிலை தண்மையாகவும் அமைந்தன என்றும் தலைவன் இடைச்சுரத்தில் தனிமொழி பேசுவதை இப்பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறாக, இடைச்சுரத்தில் தலைவியை எண்ணும் தலைவனுக்குத் தலைவியின் பண்புகள் இனிமையைத் தருகின்றன. தலைவியின் இனிய பண்புகளால், வெம்மையான பாலையில் வழியும் தலைவனுக்கு குளுமையைத் தருகின்றது. இதற்குக் காரணம் தலைவன், தலைவி மீது கொண்ட மிகுதியான அன்பே ஆகும்.

பாசறையில் தனிமொழி

பகைவர்களுக்கு எதிராகத் திட்டம் தீட்டும் படைகள் தங்கும் இடமே 'பாசறை' ஆகும். இப்பாசறையின்கண், பிரிவுத்துயரினால் ஆற்றானாகி வருந்துகின்ற தலைவன், தன்னுடைய தனிமைத்துயரைத் 'தனிமொழி' மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றான். ஐங்குறுநாற்றில் இடம்பெறும் பாசறைப்பத்துப் பாடல்கள், தலைவன் பேசும் தனிமொழிகளாகவே அமைந்துள்ளன.

மன்னனுக்குரிய வினைமுடிப்பதற்குச் சென்ற தலைவன், கார்கால வருகையிலும் வினை முடியாததால் பாசறையில் இருந்தவாறே தலைவியை நினைத்து வருந்துகின்றான்.

“பெருஞ்சின வேந்தன் அருந்தொழில் தணியின்,

விருந்துநனி பெறுதலும் உரியள் மாதோ!”

(ஐங்.442: 1-2)

இங்கு, மன்னனின் போர்த்தொழில் முடிந்தால் தலைவி விருந்தினை எதிரேற்று விருந்தினரைப் பேணும் பெரிய இன்பத்தினைப் பெறுவாள் என்று பாசறையில் தனிமொழி பேசித் தலைவன் வருந்துவதைக் காணமுடிகிறது. இதுபோன்று, கார்காலம் வந்தும் வினைமுடியாத காரணத்தால் பாசறையில் தலைவன், தலைவியை எண்ணித் தனிமொழி பேசுகின்றான். தலைவியை நினைக்கும் போதெல்லாம் கண்துயில் கொள்ளாமல் தலைவன் தனிமொழி பேசுவதை ஐங்குறுநாறு 448-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது.

“நனிசேய்த்து என்னாது, நல்தேர் ஏறிச்சென்று,

இலங்கு நிலவின் இளம்பிறை போலக்

காண்குவெம் தில்லாவள் கவின்பெறு சுடர்நுதல்;”

(ஐங்.443: 1-3)

இப்பாடல்களில் மன்னன் போர்த்தொழிலைக் கைவிட்டால், நெடுந்தொலைவினைப் பாராமல் தேரில் ஏறிச்சென்று தலைவியின் இளம்பிறை போன்ற நெற்றியைக் காண்பேன் என்று தலைவன் பாசறையில் தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. இங்குப் போர்த்தொழில் காரணமாகத் தலைவன் தலைவியின் சந்திப்பு தடைப்படுகின்றது. இந்நிலையில் அன்புமிகுதியான தலைவன், தலைவியை எண்ணித் தனிமொழி பேசுகின்றான். இதே செய்தியை

ஐங்குறுநூறு 447-ஆம் பாடலும் தெரிவிக்கின்றது. மன்னன் போர்த்தொழிலை விட்டு நாட்டிற்குத் திரும்பினால், காதல்நோய் தணிந்து தலைவனின் கண்கள் இனியதுயிலை மேற்கொள்ளும் என்று தலைவன் தனிமொழி பேசுவதை ஐங்குறுநூறு 450-ஆம் பாடல் சுட்டுகின்றது. இங்ஙனம், வினைமுற்றாமையின் காரணமாகப் பாசறைக்கண் இருந்து தம் மனக்கருத்துகளைத் தலைவியின் அழகுணர்ச்சியோடு தலைவன் எடுத்தியம்புகின்றான்.

மன்னன் பகைமை தணிந்து தன் நாட்டிற்குச் செல்வதைக் கருதினால், பெரியதோளை உடைய தலைவியைக் காண்பேன் என்று தலைவன் பாசறையில் தனிமொழி பேசியதை ஐங்குறுநூறு 444-ஆம் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

வேந்தன், மாற்றரசன் கொடுத்த திறைப்பொருளைப் பெற்றுக் கொள்ளாதவனாக, கோபத்துடன் மீண்டும் போர் செய்ய, பாசறையின்கண் இருக்கும் தலைவன், தலைவியை நினைத்து ஏங்கி வருந்துகின்றான். தலைவி அவளுடைய ஊரிலும் தான் இங்குப் பாசறையிலுமாக இருவரும் தனித்தனியே பிரிந்திருக்கின்றோமே என்று தலைவன், தனக்குத் தானே பேசுவதை அகநானூறு 84-ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது. பாசறையின்கண் தலைவன் பேசும் தனிமொழியில் விரைவாகப் போர் முடிய வேண்டும் என்ற எண்ணமும், தலைவியைக் காண வேண்டும் என்ற ஏக்க உணர்வும் வெளிப்படுகின்றது.

இங்ஙனம், தலைவியை விட வினையே பெரிது என்று எண்ணிச் சென்ற தலைவனின் ஆழ்மனதில் தலைவியின் நினைவுகளே முழுமையாகக் காணப்படுகின்றன. இதனைப் பாசறையில் தலைவன் பேசும் தனிமொழிகள் உணர்த்துகின்றன. கார்ப்பருவம் வந்தும் வினைமுடியாததால் தலைவியை எண்ணித் தலைவன் பாசறையிலேயே ஏங்குகின்றான். தலைவியின் அழகு, அன்பு காரணமாக அவளின்றித் தலைவனால் இயங்க இயலாது எனும் சூழ்நிலை உருவாகும் போது மட்டுமே தலைவன் பாசறையில் தனிமொழி பேசுகின்றான்.

தலைவி

தலைவிக்குத் தோழியே உற்ற துணை ஆவாள். தலைவி, தன்னுடைய மனதில் தோன்றும் எண்ணங்கள் அனைத்தையும் அது தலைவன் சார்ந்ததாக இருப்பினும் எதனையும் மறைக்காமல் தன் தோழியிடம் மட்டுமே பரிமாறிக் கொள்வாள். இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த தோழி அருகில் இல்லாத தனிமைச் சூழலில், தலைவி தனக்குத்தானே தனிமொழி பேசுகின்றாள். தலைவி, 'பகற்குறி, காப்பு மிகுதி, பிரிவு, பொழுது கண்டு, பரத்தமைக்கு வருந்துதல்' ஆகிய சூழல்களில் தனிமொழி பேசுகின்றாள்.

பகற்குறியில் பேசுதல்

களவுக்காலத்தில் தலைவனும் தலைவியும் பகலில் சந்திக்கும் இடமே ‘பகற்குறி’ ஆகும். தலைவன், தோழியின் உதவியுடன் தலைவியைப் பகற்பொழுதில் குறித்த இடத்தில் சந்திப்பதாக இந்நிகழ்வு அமையும். இப்பகற்குறி இல்லத்தின் எல்லையைக் கடந்து அமைவதாக இருக்கும். இதுகுறித்து நம்பியகப் பொருள்,

“இல்வரை இகந்தது பகற்குறி இரவுக்குறி

இல்வரை இகவா இயல்பிற்று ஆகும்”¹⁴

என்று உணர்த்துகின்றது. தலைவன் பகற்குறி வந்து திரும்பினான். அவன் செல்லுதலை நோக்கித் தலைவி தன்னுள்ளே,

“இனமணி ஒலிப்பப் பொழுது படப்பூட்டி

மெய்ம்மலி காமத்து யாந்தொழுது ஒழிய

தேரும் செல்புறம் மறையும்”

(நற்.187: 4-6)

என்று வருந்துகின்றாள். இங்குப் பகற்குறியில் வந்து திரும்பும் தலைவனின் தேர் செல்லும் புறப்பகுதியும் தெரியாதவாறு மறைந்ததால் வருந்தும் தலைவியின் தனிமொழியைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனின் செலவு நோக்கிய தலைவி தன்னுள்ளே பேசுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம், தலைவனை விட்டுப் பிரிய இயலாத மனநிலையே ஆகும். தலைவனை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாத அகமனவுணர்வின் வெளிப்பாடாகத் தலைவி, தனக்குள்ளே பேசுகின்றாள். இன்றும் பெண்கள், பல்வேறு சூழல்களிலும் தனக்குத்தானே தனியே பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

காப்புமிகுதிக்கண் ஏக்க உணர்வு

தலைவியைப் புறத்தே செல்லவிடாமல் தாய் முதலியோர் பாதுகாப்பது காப்பு மிகுதி ஆகும். தலைவி, காவல் மிகுதிப்பட்ட போது தலைவனைக் காணாது துயிலை இழந்து வருந்திப் புலம்புகின்றாள். கேட்கும் ஒலிகளெல்லாம் தேரொலி போலத் தோன்றுமளவுக்குத் தலைவியின் நெஞ்சம் தலைவனைக் காண்பதற்கு ஏங்கித் தவிக்கின்றது. இத்தவிப்பினை,

“நள்ளென் கங்குற் புள்ஒலி கேட்டொறும்

தேர்மணித் தெள்இசை கொல்என,

ஊர்மடி கங்குலும் துயில்மறந் ததுவே”

(நற்.287: 9-11)

என்ற தலைவியின் தனிமொழி புலப்படுத்துகின்றது. இங்கு, நடுஇரவின் இருளில் பறவைகளின் ஒலி கேட்கும் போதெல்லாம் தலைவன் ஏறி வரும் தேரின்கண்

கட்டிய மணிகளின் தெளிந்த ஓசை என்று நினைத்து ஊரார் உறங்குகின்ற இரவிலும் துயில்வதை மறந்த நெஞ்சம் என்று தலைவி தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

இற்செறிக்கப்பட்ட தலைவி, தலைவனோடு மெய்தோய்ந்த நட்பானது அவனோடு சிரித்துப் பேசி விளையாடுதலையும் நீக்கியது என்று கூறித் தனித்துப் புலம்புகின்றாள். இதனைக் குறுந்தொகை 401-ஆம் பாடல் விளக்குகின்றது.

இவ்வாறாக, தலைவி காப்புமிகுதிக் காலத்து தலைவனைப் பற்றிய நினைவலைகளைச் சுமந்தவளாகவே திகழ்கின்றாள். காப்புமிகுதியானது தலைவியிடத்துத் தலைவனைக் காண வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை மிகுவிக்கின்றது. அதனால்தான், கேட்கும் ஒலியெல்லாம் தலைவனின் வருகையொலியாகத் தலைவிக்குக் கேட்கின்றது. துயில் மறந்த நிலையில் தலைவி இருக்கின்றாள். தலைவியின் இந்நிலை ஏக்கத்தின் உச்சகட்ட நிலை ஆகும். தலைவனைப் பிரிந்து தலைவியால் வாழ இயலாத நிலையை இங்கு உணரமுடிகிறது. இன்றும் தலைவன் வெளியூர் சென்றிருக்கும் சூழலில் துயில் மறந்து கேட்கும் ஒலிகளை எல்லாம் தலைவனின் வருகையொலியாக எண்ணும் மனப்பாங்கு பெண்களிடம் உள்ளது.

பிரிவின்கண் கூறல்

தலைவனின் பிரிவால் மெலிந்த தலைவி, தலைவன் கூறிய சொற்களையே தனிமொழியாகக் கூறி வருந்துகின்றாள். முதிர்ந்தோர் இளமையை மீண்டும் அடையமாட்டார். தம் வாழ்நாளின் அளவு என்ன? என்பதையும் அறியார். ஆகவே, விருப்பமிகு கொங்கைகள் அழுந்தும்படி தழுவிக் கங்குல் கழிவதாக! என்று கூறிய தலைவர், அவர் தம் மொழியைப் பொய்த்து விட்டார் என்று தலைவி வருந்துகின்றாள். இதனை,

“முதிர்ந்தோர் இளமை அழிந்தும் எய்தார்;

வாழ்நாள் வகைஅளவு அறிஞரும் இல்லை;

.....

கருங்கண் வெம்முலை ஞெழுங்கப் புல்லிக்

கழிவதாக, கங்குல் என்றுதாம்

மொழிவன் மையின் பொய்த்தனர், வாழிய”

(நற்.314: 1-2, 6-8)

என்ற பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. இங்கு தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி, சேர்ந்திருந்த காலத்துத் தலைவன் கூறிய அன்புமொழிகளை அவர்

பொய்த்து விட்டார் என்று தலைவன் சொல்லிய மொழிகளை எண்ணி ஏங்கக்கூடிய பாங்கினை அறியமுடிகிறது.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவிக்குப் பிரிவுத்துயர் அதிகரிக்கின்றது. அச்சமயத்தில் தலைவனை எண்ணி அவன் கூறிய சொற்களையே சொல்லித் தலைவி தனியே புலம்புகின்றாள். தலைவனின் நினைவு தவிர வேறு நினைவில்லாத காரணத்தால் அவன் கூறிய சொற்களையே தலைவி கூறுகின்றாள். பிரிவுக்காலத்தில் தலைவன் மீதான அன்புமிகுதல் என்பது இயல்பாகும். தலைவன் கூறிய பொய்வார்த்தைகளால் ஏமாற்றம் அடைந்து, தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி துன்புறுகின்றாள் என்பது தெளிவாகின்றது.

பொழுது கண்டு கூறல்

பொழுது என்று கூறும் போது பெரும் பொழுது, சிறு பொழுது இரண்டுமே சுட்டப்படுகின்றது. கார், கூதிர், முன்பனி, இளவேனில் போன்ற பெரும் பொழுதுகளும் மாலைப்பொழுதாகிய சிறு பொழுதும் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவிக்குத் துன்பம் அளிக்கின்றன. தலைவனை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் தலைவியின் உயிரை உண்ணும் முடிவுக்காலமாக மாலைப்பொழுது அமைகின்றது. தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி, மாலைப்பொழுதினைக் கண்டு தனிமொழி பேசுவதைப் ‘பொழுதுகண்டு இரங்கல்’ என்பர். கூடிய காதலர் அகன்று விட்டால் துயரம் இயல்பாக வந்தடையும். மாலைப் பொழுது தலைவிக்கு மிகுந்த துன்பத்தைத் தருகின்றது. இது பற்றிய வள்ளுவரின் கருத்தாக,

“அழல்போலும் மாலைக்குத் தூதாகி ஆயன்

குழல்போலும் கொல்லும் படை”¹⁵

என்ற குறள் அமைந்துள்ளது. மாலைப் பொழுதைக் கண்டு தலைவி, தனிமொழி பேசுவது உண்டு.

“கொடுங்கோல் கோவலர் குழலோடு ஒன்றி,

ஐதுவந்து இசைக்கும் அருள்இல் மாலை”

(நற்.69: 8-9)

இப்பாடலடிகளில், ஆயரின் குழல் ஓசையோடு தலைவனைப் பிரிந்த தலைவிக்குத் துன்பம் தரும் மாலைப்பொழுது வந்தது என்று தலைவி தனிமொழி பேசுவதை உணரமுடிகிறது.

“மாலை நனிவிருந்து அயர்மார்

தேர்வரும் என்னும் உரைவாராதே”

(குறுந்.155: 6-7)

எனும் பாடலடிகளால், மாலைப்பொழுதில் தலைவி தலைவனுக்காக விருந்து படைத்து நுகருமாறு தலைவனின் தேர் வருகின்றது என்ற நல்ல வார்த்தை முன்கூட்டி வரவில்லை என்று வருந்தித் தவிப்பதைக் காணமுடிகிறது. இத்தனிமொழியில் மாலைப்பொழுது கொடுக்கும் துன்பத்தையும், அதனை ஆற்றமுடியாத தலைவியின் மனநிலையையும் அறியமுடிகிறது.

தலைவன் பிரிந்த இடத்து அதற்காகத் தலைவி வருந்துவது இயல்பாகும். வினைமேற் சென்ற தலைவன் மீளும் காலமாகப் பருவங்களைக் குறித்துச் செல்வான். அவன் குறித்துச் சென்ற கார்ப்பருவம் வந்தும் தலைவன் வாராமையால் தலைவியின் துன்பம் தனிமொழியாக உருவெடுக்கின்றது. இதனை,

“மாண்நலம் இழந்தஎன் கண்போன் றனவே!” (ஐங்.458: 4)

என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு, கார்ப்பருவம் வந்தும் தலைவன் வராததால் தலைவியின் கண்கள், சிறந்த அழகினை இழந்தன என்று தலைவி தனிமொழி பேசுகின்றாள். இதனால், பருவமுதிர்ச்சி கூறி ஆற்றாமல் தலைவி புலம்புகின்றாள் என்ற செய்தி வெளிப்படுகின்றது.

“இன்னா வாதையும் அலைக்கும்;

என்ஆகு வென்கொல்! அளியென் யானே?” (ஐங்.460: 4-5)

இப்பாடலடிகளில், பிரிந்து சென்ற தலைவன் பருவமுதிர்ச்சியிலும் வராததால் கொடிய வாதைக்காற்று தலைவியைத் துன்புறுத்துகின்றது. இரங்கத்தக்கோளாகிய தன்னுடைய நிலை என்ன ஆகுமோ? என்று தலைவி தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் குறித்துச் சென்ற முன்பனிப்பருவம் வந்தும் தலைவன் வராமையால் தலைவியின் துன்பம் தனிமொழியாக உருவெடுக்கின்றது. அற்சிரம் (முன்பனி) தீர்க்கும் மருந்து, தலைவன் மார்பேயன்றிப் பிறிதில்லை என்று தலைவி பேசுகின்றாள். இதனை,

“அரும்பனி அற்சிரம் தீர்க்கும்

மருந்துபிறிது இல்லை;அவர் மணந்த மார்பே” (குறுந்.68: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு, தலைவன் குறித்துச் சென்ற முன்பனிக்காலம் வந்தும் தலைவனுடன் இருக்காமல் வாழ்வது, தலைவியின் தனிமொழி பேச்சிற்கு நற்சான்றாகும். தலைவன் குறித்துச் சென்ற இளவேனில் பருவம் வந்தும் தலைவன் வராமையால் தலைவியின் துன்பம் தனிமொழியாக உருவெடுக்கின்றது. இதனை நற்றிணை 118-ஆம் பாடலில் வரும் ‘பூமலி

காலையும்' என்ற அடி, புலப்படுத்துகின்றது. இதில் பூக்கள் நிறைந்து மலரும் இளவேனில் காலம் வந்தும் தலைவன் வரவில்லை என்று தலைவி தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

இவ்வாறாக, தலைவனைப் பிரிந்திருத்தல் என்பது தலைவியால் இயலாதொரு செயலாகும். அதிலும் தலைவனின் வருகையை எதிர்பார்த்திருக்கும் தலைவி, குறித்த பருவம் வந்தும் தலைவன் வராத காரணத்தால் ஆற்றாமை மிகுதியால் தனிமொழி பேசுகின்றாள். இது தலைவன், தலைவியின் அன்பு வாழ்க்கையை எடுத்துரைக்கின்றது. தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவிக்கு மாலைப்பொழுது மிகுதியான துன்பத்தைத் தருகின்றது என்பது தலைவியின் அகவுணர்வினைப் புலப்படுத்துகின்றது.

பரத்தமைக்கு வருந்துதல்

தலைவனுக்குத் தலைவி அல்லாமல் வேறு சில பெண்களோடும் தொடர்பு உண்டு. அவர் பரத்தையர் எனப்படுவர். தலைவன் இப்பரத்தையர் பொருட்டாகத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வான். இதனைப் பரத்தையர் பிரிவு என்பர். இல்லறநெறியைக் கடந்த தலைவனின் புறத்தொழுக்கமாக இப்பிரிவு அமைகின்றது. தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஊடல் ஏற்படக் காரணமாக அமைவதே பரத்தையற் பிரிவு எனலாம். இது குறித்து இலக்கண நூலார்,

“அயல்மனைப் பிரிவுஅயற் சேரியின் அகற்சி

புறநகர்ப்போக்கு இவை புரவலர்க்கு உரிய

பரத்தையிற் பிரிவும் பருவத் தான”¹⁶

என்பர். தலைவன் பரத்தையருக்குச் சிறப்புச் செய்தான் என்று பிறர் கூறக் கேட்ட தலைவி, தலைவனின் கொடுமை நன்று என்று தன்னுள் சொல்லி வருந்துகின்றாள்.

“கரைசேர் வேழம் கரும்பில் பூக்கும்

துறைகேழ் ஊரன் கொடுமை நன்றும்

ஆற்றுக தில்ல, யாமே;

தோற்க தில்லஎன் தடமென் தோளே”

(ஐங்.12: 1-4)

இப்பாடலில், கரைமருங்கு நிற்கும் வேழம் (நாணல்) வயலகத்து விளையும் தீங்கரும்பு போலப் பொலியும் ஊரன் என்றது, தலைவன் பரத்தையருக்கும் குலமகளிரைப் போலச் சிறப்புச் செய்கின்றான் என்று தலைவனின் செயலை உணர்த்துவதைக் காணமுடிகிறது. இந்நிலையில் தலைவி, தலைவனின் செயலைப் பொறுக்க இயலாதவளாகத் தனிமொழி பேசுகின்றாள்.

தலைவி, தலைவனுக்காக அவனுடைய எத்தகைய செயலையும் பொறுத்துக் கொள்வாள். ஆனால், எந்த ஒரு பெண்ணும் தன்னுடைய இடத்தில் மற்றொரு பெண்ணைப் பரத்தையற் பிரிவைப் பொறுத்துக் கொள்ளவே மாட்டாள். இதற்குக் காரணம் தலைவனை யாரிடத்தும் விட்டுக்கொடுக்காத தலைவியின் அன்பான மனநிலை ஆகும். தலைவன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து பரத்தையர்பால் சென்று விடுவானோ? என்ற அச்சவுணர்வு தலைவியின் தனிமொழியில் வெளிப்படுகின்றது. தலைவியின் தனிமொழிப்பாடல்கள் அனைத்தும் ஆற்றாமை, அவலம், அச்சம் ஆகிய உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவே உள்ளன. தலைவியின் தனிமொழியில் அவளுடைய துன்பவுணர்வே வெளிப்படுகின்றது, இன்பஉணர்வு சிறிதும் வெளிப்படவில்லை என்ற முடிவுக்கு வரலாம். துன்பநிலையில் மட்டுமே தனக்குத்தானே தனியே புலம்புதல் அதாவது தனிமொழி பேசுதல் நிகழும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தோழி

சங்க இலக்கியங்களில் தோழியே முதன்மையானவளாகச் சுட்டப்படுகின்றாள். தலைவிக்கு உற்றதுணையாகத் தோழி திகழ்வதால் தலைவி தன்னுடைய மனவுணர்வுகள் அனைத்தையும் தோழியிடம் மட்டுமே முதலில் தெரிவிக்கின்றாள். தோழியே தலைவியின் மனக்குறைகளைப் பலநேரங்களில் தீர்க்கின்றாள். இருப்பினும் தோழி கூறுவதைப் பொருட்படுத்தாமல் தலைவி செயல்படும் சிலசூழல்களில் தோழி, தனிமொழி பேசுவதாகப் பாடல்கள் சங்கஅக இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. தலைவனின் குறைதீர்க்க உடன்பட்ட தோழி, தன் குறிப்பினை உணராத தலைவி இருப்பதால் வருந்தி,

“சென்னிச் சேவடி சேர்த்தின்,

என்னப் படுமோ என்றலும் உண்டே”

(நற்.342: 9-10)

என்றவாறு தனிமொழி பேசுகின்றாள். இங்கு, தலைவியின் சிவந்தஅடிகளில் தலையைப் பொருத்தி வணங்கினால் தலைவி மனம் மாறித் தலைவனின் நிலை எப்படி உள்ளது என்று தன்னை வினவுதல் உண்டு என்று தோழி தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. இதனால் தலைவனின் குறைதீர்க்கத் தோழி, தலைவியிடம் கெஞ்சிக் கேட்கும் நிலையைக் காணமுடிகிறது. தலைவி மீது மிகுந்த உரிமை மிக்கவள், தோழி. உரிமை மிக்க இடத்திலும் மன்றாடும் சூழல் உருவானதால் தோழி, தன்நிலையினை எண்ணித் தனிமொழி பேசுகின்றாள். அன்னை, தலைவியின் அழகினைப் பலவாறாகப் பாராட்டுகின்றாள். தலைவியை மறக்க இயலாதவளாக அன்னை இருக்கின்றாள். இந்நிலையில் தலைவியைத் தலைவனோடு சேர்த்து வைத்தால், அன்னையின்

நிலை என்னவாகுமோ? என்று அஞ்சித் தோழி, தனிமொழி பேசுகின்றாள். இதனை,

“காமர் நெஞ்சமொடு பலபா ராட்டி,

யாய்மறப்பு அறியா மடந்தை”

(நற்.301: 7-8)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு, தலைவியின் மீது மிகுந்த பாசம் கொண்ட அன்னையிடமிருந்து தலைவியைத் தலைவனிடம் சேர்க்கும் சூழலில் தன் அன்னையின் நிலைக்காக அச்சம் கொள்ளும் தோழி, தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. அதோடு, பாசப் போராட்டமும் புலப்படுகின்றது.

இங்ஙனம், ‘தலைவனின் காதல், அன்னையின் அன்பு’ ஆகியவை தோழியின் தனிமொழி வாயிலாகப் புலப்படுகின்றன. இதனால் தனக்கென வாழாமல் பிறருக்கென வாழ்பவள், செயலாற்றுபவள், தோழி என்பதும் தெளிவாகின்றது. தலைவிக்காக வாழும் தோழி, தலைவியை எண்ணும் தலைவனுக்கு உதவும் நிலையிலும் தலைவி மீது பாசம் கொண்ட அன்னையின் அன்பினை உணர்ந்த நிலையிலும் தனிமொழி பேசுகின்றாள். இவ்வாறாகப் பிறருடைய துன்பத்தைத் தன் துன்பமாக எண்ணிச் செயலாற்றும் மனப்பாங்கு தோழியிடம் காணப்படுவதை அவளின் தனிமொழி வாயிலாக உணரமுடிகிறது.

செவிலி

தோழியின் தாயான செவிலித்தாய், தலைவியின் வளர்ப்புத்தாய் ஆவார். தோழியைப் போலவே தலைவியின் மீது அக்கறை காட்டுபவள், செவிலி. தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளும் சூழலில் செவிலி, கண்டோரிடத்தும் தோழியிடத்தும் துன்பமிகுதியால் புலம்புகின்றாள். தனித்திருக்கும் சூழலில் தனிமொழி பேசுகின்றாள். செவிலி, தனிமொழி பேசும் பாடல்கள் சங்கஅக இலக்கியங்களில் உள்ளன. செவிலியின் தனிமொழிகள் ‘மனையில் பேசுதல், இடைச்சுரத்தில் பேசுதல்’ என்று இருவகைகளாக அமைந்துள்ளன.

மனையில் பேசுதல்

தலைவியின் இளமையும், சுரவழியின் அருமையும் செவிலியின் இரக்கவுணர்வுக்கு அடிப்படையாகி தனிமொழி பேசச் செய்கின்றன. தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்றுவிட்டதை அறிந்த செவிலித்தாய் தலைவியின் மென்மையையும், அவள் போன பாலை நிலத்தின் வன்மையையும் எண்ணி வருந்திப் பேசுகின்றாள். இதனை,

“பைதுஅறு சிமையப் பயம்நீங்கு ஆர்இடை

நல்அடிக்கு அமைந்த அல்ல; மெல்லியல்

வல்லுநள் கொல்லோ தானே”

(அகம்.153: 11-13)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, தலைவியின் மென்மையான பாதங்களுக்குச் செல்லும் பாதை ஏற்படையதன்று என்று தனிமொழி பேசுவதன் வாயிலாகச் செவிலியின் துயரமனநிலையை அறியமுடிகிறது.

செல்லுதற்கரிய வழியில் தலைவி, தலைவனுடன் எங்ஙனம் செல்வாள்? என்று செவிலி வருந்தித் தனிமொழி பேசுகின்றாள். இதனை,

“கழைதிரங்கு ஆர்இடை, அவனொடு செலவே?”

(குறுந்.396: 7)

என்ற பாடலடி புலப்படுத்துகின்றது.

மூங்கில்கள் நிறைந்த அரிய பாலைநில வழியில் தலைவனுடன் செல்லுதல் எளிதென்று தலைவி நினைத்தனளோ? என்று செவிலி தனிமொழி பேசி வருந்துவதைக் காணமுடிகிறது. செவிலி தலைவனுடன் சென்ற தலைவியை எண்ணி வருந்தித் தனியாகப் புலம்புகின்றாள். இதனை,

“எவ்வினை செயுங்கால்? நோகோ யானே!-”

(அகம்.321: 14)

என்ற பாடலடி தெரிவிக்கின்றது. தலைவனுடன் சென்ற தலைவியின் நிலை என்னவோ? என்று தலைவியை எண்ணி வருந்திச் செவிலி தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியைப் பாதுகாக்காமல் விட்டதால் செவிலி தன்னையே நொந்து கொள்கின்றாள். தலைவியைத் தழுவிய போது அவள் வியர்வை அடைந்ததாகக் கூறினாள். அங்ஙனம் தன் தழுவல் அவளுக்கு வெறுப்பை உண்டாக்குவதற்குரிய காரணத்தை அப்பொழுது அறிந்திலனே? என்று செவிலி தனியாகப் புலம்புகின்றாள். இதனை,

“பெயர்த்தனென் முயங்க, ‘யான் வியர்த்தனென்’ என்றனள்;

இனி அறிந்தேன், அது துனிஆகுதலே”

(குறுந்.84: 1-2)

என்ற பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவி, தலைவன் மீது கொண்ட அன்பினால் தன்மீது வெறுப்புற்ற தன்மையை எண்ணிச் செவிலி வருந்துவது ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தலைவி, தன் தோழியரும் தாயரும் காணும்படி உறையூரைப் போன்ற செல்வம் உடைய எம்பெரிய இல்லத்தில் சான்றோர் மணம் செய்விக்க மணந்து

கொள்ளவில்லை. அவள் கற்கள் பொருந்திய பக்கமலையில் தன் தலைவனுடன் சென்றாள். அங்ஙனம் போனவள் அறியாத இடத்தில் சிலம்புகழித்து மணம்செய்து கொள்வது கொடுமையுடையது என்பதை,

“..... சிலம்பு கழீஇ,

அறியாத் தேஎத்தள் ஆகுதல் கொடிதே”

(அகம்.385: 17-18)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு, யாரும் அறியாத தேயத்தில் நடைபெறும் தலைவியின் திருமணத்தைப் பார்க்கமுடியாத செவிலித்தாயின் ஏக்கம் அவளுடைய தனிமொழியில் வெளிப்படுகின்றது. இப்பாடல் மகட்போக்கிய நிலை கண்டு செவிலித்தாய் தனக்குள்ளே சொல்லியதாகும்.

ஊரில் உள்ள பெண்டிர் தலைவியைப் பற்றி கூறிய பழிச்சொற்களைத் தலைவி நாணுவாள் என்று கருதிச் செவிலித்தாய் மறைக்கின்றாள். தலைவியின் உடன்போக்கிற்கு அலர் தூற்றிய ஊர்ப்பெண்டிரோடு மறைத்த தானும் காரணம் என்று செவிலி தனிமொழி பேசுவதை அகநானூறு 203-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது.

உவத்தல் உணர்வினைக் கொண்ட பேச்சும் செவிலியின் தனிமொழியில் இடம்பெறுகின்றது. தலைவன் - தலைவியின் மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையைப் பார்த்து உவந்து பேசுவதாக ஐங்குறுநூறு 410-ஆம் பாடலில் செவிலியின் தனிமொழி இடம்பெற்றுள்ளது.

இங்ஙனம் உடன்போக்கு மேற்கொண்ட மகளை நினைத்துப் புலம்பும் செவிலியின் தனிமொழிகள், தலைவியிடம் கொண்ட இரக்கம், தலைவியைப் பாதுகாக்காத மனத்தளர்ச்சி, தலைவியின் மணத்தைக் காணமுடியாத ஏக்கம் மற்றும் சினம் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன.

இடைச்சுரத்தில் பேசுதல்

செவிலி, உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியை எண்ணி மனையில் தனியே புலம்புவதோ, அவளைத் தேடிச் சென்று இடைச்சுரத்தில் தனிமொழி பேசுவதும் சங்கப்பாடல்களில் காணப்படுகின்றது.

“காலே பரிதப் பினவே; கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாள்இழந் தனவே;”

(குறுந்.44: 1-2)

இப்பாடலடிகள், இடைச்சுரத்துச் செவிலி கையற்றுச் சொல்லியதாக அமைந்துள்ளன. தலைவியைத் தேடிச் சென்ற செவிலி, ‘இடைச்சுரத்தில் நடந்து நடந்து கால்கள் அடி எடுத்து வைக்க இயலாமல் தவறுகின்றன. கண்கள்

பார்க்கின்ற ஆணையும் பெண்ணையும் தலைவியின் காதலனோ தலைவியோ என்று கருதி ஒளி இழந்தன' என்று தனிமொழி பேசுவதை உணரமுடிகிறது. இவ்வாறாகச் செவிலியின் தனிமொழியில் தலைவியை எண்ணி ஏங்கும் ஏக்கமே முதன்மையானதாக உள்ளது. இதனால், தலைவி மீது செவிலி கொண்ட அக்கறை உணர்வு புலப்படுகின்றது.

நற்றாய்

அகத்திணை மாந்தர்களில் தாய் என இருவரைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். ஒருவர் தலைவியைப் பெற்றெடுத்த தாயான நற்றாய். மற்றொருவர் தலைவியின் வளர்ப்புத்தாயான செவிலித்தாய் ஆவர். தாயின் வளர்ப்புமுறை பற்றி அறிஞர்,

“பெண் மக்களின் ஒழுக்கத்திற்குக் காப்பாள் தாயே. யாதும் தவறு நேரின் ‘இவள் வளர்த்த அழகு இது’ என்று ஊரார் தாய் மேல் பழிசுமத்தக் காணலாம். உடன்போக்குத்துறைப் பற்றிய பாடல்களைத் தொகுத்து வைத்து நோக்கின் அப்போக்கிற்குக் காரணம் ‘தாய்’ என்பது தெளிவாகும்”¹⁷

என்று கருத்து தெரிவித்துள்ளனர். உடன்போக்குச் சென்ற தலைவி விளையாடிய பொருட்களைப் பார்த்து நற்றாய் வாய்விட்டுப் புலம்புவதுண்டு. நற்றாயின் வருத்த மிகுதியைத் தனிமொழியாக உணர்த்தும் பாடல்கள், சங்கஅக இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன.

இளமைநலத்தை எண்ணி வருந்துதல்

தலைவி, உடன்போகும் சூழலில் மட்டுமே நற்றாய் பேசுவதற்கு உரிமை பெறுகின்றாள். தலைவி, உடன்போக்குச் சென்றுவிட்ட சூழலில் வெளியில் கூறமுடியாத நிலையில் துன்பப்பட்டுத் தவிக்கும் நற்றாயின் நிலை வருந்தத்தக்கது. நற்றாய், தலைவியின் இளமை நலத்தை நினைத்து,

“மாண்நலம் கையறக் கலுழும்என்

மாயக் குறுமகள் மலர்ஏர் கண்ணே?”

(நற்.66: 10-11)

என்று தனக்குத்தானே வருந்திப் பேசுகின்றாள். இளமைநலம் வாய்ந்த தலைவி, வெம்மையான சுரவழியில் எங்ஙனம் செல்வாள்? என்று தனியாகப் புலம்புகின்றாள். தலைவியின் மலர் போன்ற கண்கள், வெம்மைக்காலத்தில் காட்டுவழியில் செல்வதால் சிவந்து ஒளிகுன்றிக் கலக்கமுற்றனவோ என்று தலைவியின் பொருட்டு நற்றாய் வருந்தித் தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவி உடன்போக்குச் சென்ற போது அவளுடைய இளமையை நினைத்து ‘முடிஅகம் புகாஅக் கூந்தலன்’ என்று நற்றாய் இரங்கித் தனிமொழி பேசுவதை ஐங்குறுநாறு 374-ஆம் பாடல் உரைக்கின்றது. தலைவி உடன்போக்கு மேற்கொண்ட போது பந்து, பாவை, கழங்கு முதலிய பல விளையாட்டுப் பொருட்களை யாம் கண்டு வருந்தும்படி விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிட்டாளே? என்று நற்றாய் வருந்தித் தனிமொழி பேசுகின்றாள். இதனை,

“சென்றனள் மன்ற,என் மகளே!

பந்தும் பாவையும் கழங்கும் எமக்குஒழித்தே”

(ஐங்.377: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, தலைவியின் இளமைநலத்தை எண்ணி நற்றாய் வாய்விட்டு தனித்துப் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

இங்ஙனம், தலைவியின் இளமைநலத்தை எண்ணி வருந்தும் நற்றாயின் மனநிலை, மகளைச் சிறுபிள்ளையாகவே பார்க்கும் தாய்மையைப் புலப்படுத்துகின்றது.

தலைவியின் மனஉறுதியால் வருந்துதல்

இளமைப்பருவத்தில் தாய்மார் பலரும் பால் ஊட்டும் போது உண்ணாது மறுத்த தலைவி, தாயை மறந்து தலைவனுடன் காட்டுவழியில் சென்றமை கண்டு தாய் வருந்துகின்றாள். செல்வ நிலையில் வளர்ந்த தலைவி, தந்தையின் செல்வத்தை நினைவாது தலைவனுடன் செல்வதை,

“மணிசெய் மண்டைத் தீம்பால் ஏந்தி,

ஈனாத் தாயர் மடுப்பவும் உண்ணாள்,

நிழற்கயத்தன்ன நீள்நகர் வரைப்பின்

எம்முடைச் செல்வமும் உள்ளாள்”

(அகம்.105: 5-8)

என்று நற்றாய் கூறுகின்றாள். இங்கே, தலைவியின் மனஉறுதியானது நற்றாயின் தனிமொழியில் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது.

செல்வவளத்தை விடவும் தாய், தந்தையை விடவும் தலைவனை உயர்ந்தவனாக எண்ணும் தலைவியின் மனஉறுதியைப் பார்க்கும் நற்றாய், தான் பாசத்தைக் காட்டித் தலைவியை வளர்த்தமையை நினைத்துப் பார்த்து வருந்துகின்றாள். இங்கு, தாய்மையின் ஏக்கத்தினைப் பரிதவிப்பினை உணரமுடிகிறது.

தலைவியின் உடன்போக்கிற்கு வருந்துதல்

தலைவியின் உடல்வேறுபாட்டினைக் கண்டும் அவளை இற்செறியாமல் போனேனே? அங்ஙனம் செய்திருந்தால், இன்று அவள் தலைவனுடன் சென்றிருத்தல் இயலாதே, என்று தாய் உள்ளம் வருந்துகின்றாள்.

“அறியா மையின் செறியேன், யானே;”

(அகம்.315: 6)

இங்கு, தலைவியின் உடல்வேறுபாட்டின் காரணத்தை உணராத அறியாமை நற்றாயின் தனிமொழி மூலம் வெளிப்படுகின்றது. தலைவி, காதல் வாழ்க்கையால் உடன்போகிய பின்னர் தாய் அயர்ந்து புலம்புதல் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தை உணர்த்துகின்றது.

தலைவி உடன்போகும் சூழலில் ஊரார் அலர் கூறுமாறு சென்றனளே? என்று வருந்தி நற்றாய் தனிமொழி பேசுகின்றாள். இதனை,

“அழுங்கல் மூதூர் அலர்எழ,

செழும்பல் குன்றம் இறந்தஎன் மகளே?”

(ஐங்.372: 3-4)

என்ற அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, ஊரார் பழிச்சொல் கூறும்படியாகத் தலைவி, தலைவனுடன் சென்றுவிட்டாள். ஆனால், அப்பழிச்சொல்லைக் கேட்டு நிற்கும் நிலைக்குத் தான் தள்ளப்பட்டிருப்பதால் தலைவியின் இச்செயலை எண்ணி நற்றாய் உள்ளம் வருந்துவதை உணரமுடிகிறது. இங்கே, பெற்றெடுத்த மகள் தாய்க்குப் புகழ் சேர்ப்பதற்கு மாறாகத் தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்று பழிச்சொல்லைப் பெற்றுத் தரும் நிலையை உணரமுடிகிறது. இதற்குத் தாய், மகளை இற்செறிக்காமையே காரணம் என்று கருதுகின்றாள். மகள் தவறு செய்த போதும் அதற்குத் தானும் ஒரு காரணம் என்று நினைத்து வருந்தும் தாய்மையின் மனநிலையைக் காணமுடிகிறது.

ஆற்றாமை காரணமாகச் சினமொழி

தலைவியின் உடன்போக்கினால் நற்றாய்க்குத் தோன்றும் ஆற்றாமை, பிறரிடத்துச் சினமாக மாறுகின்றது.

“நினைத்தொறும் கலிமும் இடும்பை எய்துக!

வெஞ்சுரம் என்மகள் உய்த்த

அம்புஅமை வல்வில் விடலை தாயே!”

(ஐங்.373: 1, 4-5)

இவ்வடிகளில் வெஞ்சுரத்தின்கண் தம் மகளை அழைத்துச் சென்ற வலிய வில் ஏந்திய தலைவனின் தாயானவள், தான் தலைவியை நினைத்து அழுவதைப் போல அழுவாளாக! என்று நற்றாய் சினமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு, தான் அடையும் துயரத்தை தலைவனின் தாயும் பெற வேண்டுதல்

சாபத்தின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. தலைவியைத் தலைவனுடன் போகச் செய்த தீவினை தீயிடைப்பட்டு எரிந்தொழிக! என்று நற்றாய் சினமொழி பேசுவதை,

“நாடொறும் கலிமும் என்னினும் இடைநின்று

காடுபடு தீயில் கனலியர் மாதோ!

போக்கிய புணர்த்த அறன்இல் பாலே!”

(ஐங்.376: 1-2, 5)

என்ற அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

அறம் சிறிதுமற்ற ஊழ், தன்னைக் காட்டிலும் பலமடங்கு கலங்கிக் காட்டில் எழுந்த தீயிடை அகப்பட்டு வெந்து ஒழிவதாக! என்று நற்றாய், விதியை வெகுண்டு கூறுதல் தலைவி மீது கொண்ட அன்பை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தலைவியைப் பிரிந்தும் தன் உயிரைக் கொள்ளாத கூற்றுவன் வலியிழந்து இறந்து போகட்டும் என்று நற்றாய், தன்னுடைய சினத்தைக் கூற்றுவனிடத்தில் திருப்புகின்றாள்.

“தாஇன்று கழிகளற் கொள்ளாக் கூற்றே”

(நற்.271: 12)

இவ்வடி நற்றாயின் வெகுளியை வெளிப்படுத்தும் தனிமொழியாக அமைந்துள்ளது.

இங்ஙனம் நற்றாயின் தனிமொழியில், தலைவியின் ‘இளமை நலம், மனஉறுதி’ போன்றவற்றைக் காணமுடிகிறது. அதோடு, நற்றாய் ஆற்றாமை காரணமாகப் பேசும் சினமொழியும் வெளிப்படுகின்றது. தலைவியின் உடன்போக்கினால் நற்றாய் வருந்திப் பேசுதல் என்பது அவளின் தாயுள்ளத்தைக் காட்டுகின்றது.

பாங்கள்

தலைவனின் தோழனே, பாங்கள் ஆவான். அகத்திணையில் பாங்களின் பங்கு, தலைவனுக்கு உறுதுணையாக இருப்பது மட்டுமல்லாது தலைவனின் மாறுபாடு கண்டு அறிதலும் ஆகும். தலைவனின் பாங்கறிந்து அறத்தோடு இடித்துரைக்கும் உரிமை பெற்றவன் பாங்கள் ஆவான். பாங்கள், தனிமொழி பேசுவதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் பாடல்கள் உள்ளன. தலைவன் குறித்த குறியிடம் சென்று தலைவியைப் பார்த்த பாங்கள், தன்னுள்ளே பேசுகின்றான். இதனை,

“இரவினானும் இன்துயில் அறியாது

அரவுஉறு துயரம் எய்துப தொண்டி”

(ஐங்.173: 1-2)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. தொண்டி நகரத்தின் நீர்த்துறையில் நாகம் தன் மணியை இழந்து துன்புறுவது போல தலைவியால் வருத்தப்பட்டோர் இரவுப்பொழுதிலும் இனியதுயிலைப் பெறாது துயரத்தை அடைவர் என்று தலைவியைக் கண்ட பாங்கன் தனிமொழி பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. இதனால், தலைவன் புலம்பிய செயல் (பெரு வருத்தம்) இயல்பே என்று பாங்கன் தெளிவது புலப்படுகின்றது.

புறப்பாடல்களில் தனிமொழி

புறப்பாடல்கள், அகப்பாடல்களுக்கு நேர்மாறானவை. இதில் இன்னாரெனப் பெயரிடப் படுவதுண்டு. அகப்பாடல்கள் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கூறப்பெறாமல், தலைவன் - தலைவியின் காதல்வாழ்வைப் பற்றிப் பேசுகின்ற நிலையில், புறப்பாடல்கள் தனிமனிதனின் வீரம், கொடை, புகழ், சமுதாயத் தேவைகள் முதலியவற்றை உள்ளடக்கியதாக அமைகின்றன. பல நேரங்களில் வரலாற்றுச் செய்திகளை இலக்கியச் சான்றுகளுடன் புறப்பாடல்கள் தருகின்றன. மன்னன் போர் தொடுத்தல், பிறர் தொடுக்கின்ற போரைத் தடுத்தல், நாட்டைச் சுற்றிவளைத்தல், வெற்றி பெறுதல் போன்ற நிகழ்ச்சிகளை மையப்பாடுபொருளாகக் கொண்டு புறப்பாடல்கள் அமைகின்றன. வெற்றி பெற்ற மன்னனைப் புகழ்தல், மன்னன் தவறான வழியில் செல்கின்ற போது அறிவுறுத்தல் போன்ற பணிகளைச் செய்கின்ற அமைச்சர், புலவர்களின் நிலை போன்றவை புறப்பாடல்களில் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. இவற்றில் பரிசில் வேண்டும் புலவர்களின் நிலைகள் வெளிப்படையாகவும், மறைமுகமாகவும் சுட்டப்படுகின்றன. புலவர்கள் தங்கள் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டே பெரும்பாலும் புறப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர்.

அகப்பாடல்களைப் போன்றே புறப்பாடல்களிலும் தனிமொழி அமைந்துள்ளது. புறநானூற்றில் தனிமொழிப் பாடல்கள் உள்ளன. புறநானூற்றில் காணப்படும் தனிமொழிப்பாடல்கள் மாந்தரின் எண்ணவோட்டங்களை, செயல்பாடுகளைக் காட்டுகின்றன. மானமே உயர்வு, தலைவியின் நிலை, வாடுகின்ற புலவர்களின் மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் கையறுநிலைப் பாடல்கள், கணவனை இழந்து வருந்துகின்ற மனைவியின் புலம்பல் போன்றவை ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைச் சார்ந்தவையே ஆகும்.

மானமே உயர்வு

தமிழர்கள் மானமே பெரிதென வாழ்ந்தவர்கள். இதனை எடுத்துரைக்கும் வகையில் புறநானூற்றில் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையின் எண்ணவோட்டங்களாக அமைந்த புறநானூற்றுப்பாடல் தனிமொழியில் இடம்பெறும். சேரனை, சோழமன்னன் செங்கணான் குணவாயிற் கோட்டத்தில்

சிறை வைத்தான். ஒருநாள் நீர்வேட்கை காரணமாகச் சேரன், காவலரிடம் நீர் கேட்டான். அவர்கள் காலம் தாழ்த்தித் தந்த நீரை உண்ணாது, அவமானத்தால் குன்றித் தன் உள்ளத்தின் எண்ணவோட்டங்களை,

“தாம்இரந்து உண்ணும் அளவை

ஈன்மரோஇவ் உலகத் தானே?”

(புறம்.74: 6-7)

என்றவாறு வெளிப்படுத்தி உயிர் துறந்தான். இங்கு, இரந்துண்ணும் வாழ்க்கை தேவையில்லை என்று மானத்தைப் பெரிதாக மதிக்கும் சேரமன்னனின் பண்பு அவனுடைய தனிமொழியில் புலப்படுகின்றது. இக்கருத்தினை வள்ளுவர் தன்னுடைய குறளில்,

“மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்

உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்”¹⁸

என்கிறார். இதனால், மானத்தோடு கூடிய வாழ்க்கையே சிறந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. தன்மானத்துடன் வாழ எண்ணிச் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை பேசிய தனிமொழி ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு உரியதாக அமைகின்றது.

தலைவியின் நிலை

தலைவனை எண்ணும் தலைவி, அகவுணர்வுகளை வெளிப்படையாகக் கூற இயலாது என்பதால் தனிமொழி பேசுவதைப் புறப்பாடல்களிலும் காணமுடிகிறது. தலைவன் காரணமாகத் தலைவியின் கைவளைகள் கழலுகின்றன. இதனைப் பற்றி வினவும் தாய்க்குத் தலைவி அஞ்சுகின்றேன் என்கிறாள். தலைவனின் தோளைத் தழுவுவதற்குக் கூடிய கூட்டத்திற்கு நாணம் கொள்கின்றேன் என்று தலைவி தனிமொழி பேசுவதாகப் புறநானூற்றில் பாடல் காணப்படுகின்றது. இதனை,

“தொடிகழித் திடுதல்யான் யாய்அஞ் சுவலே;

அடுதோள் முயங்கல் அவைநா னுவலே;”

(புறம்.83: 2-3)

என்ற பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. இங்கு, அச்சத்திற்கும் நாணத்திற்குமிடையே சிக்கிக் கொண்டு தலைவி நடுக்கமடையும் நிகழ்வு, தனிமொழி பேசுவதாக உள்ளது. தலைவனைக் காணும் நிலையில் இருந்தும் பசலை உடையவள் ஆனேன் என்று தலைவி தனிமொழி பேசுவதை,

“யாமே,புறஞ்சிறை இருந்தும் பொன்அன் னம்மே;”

(புறம்.84: 2)

என்ற அடி குறிப்பிடுகின்றது. தனிமொழியினால், புறத்தில் அகச்செயல்பாட்டைக் காணமுடிகிறது.

கையறு நிலை

தங்களை ஆதரித்த மன்னன் இறந்துபடச் செயலிழந்து தவிக்கும் புலவர்கள், தங்களுடைய மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் கையறுநிலைப் பாடல்களும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினுள் வரும். கையறு நிலையினைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,

“வெருவரும் வாளமர் விளிந்தோற் கண்டு

கருவி மாக்கள் கையறவு உரைத்தன்று”¹⁹

என்று குறிப்பிடுகின்றது. கோப்பெருஞ்சோழன் இறப்ப அவனுடைய பெருமை கூறி வருந்தி நிற்கும் பொத்தியார்,

“பெருங்களிறு இழந்த பைதற் பாகன்”

(புறம்.220: 2)

என்று கூறுகின்றார். இப்பாடலடியில், யானையை இழந்த துயரமிகு பாகனாக மனம் கலங்கிய நிலையில் பொத்தியார் கூறும் தனிமொழியைக் காணமுடிகிறது. இங்கு, சோழன் இறந்த பின்னர் அவனுடைய பெருமையைக் கூறி வருந்துதல் கையறு நிலையாகும். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் இறந்த போது ஆடுதுறை மாசாத்தனார்,

“ நயன்இல் கூற்றம்!

விரகு இன்மையின் வித்துஅட்டு உண்டனை;

இனியார், மற்றுநின் பசிதீர்ப் போரே?”

(புறம்.227: 1-2, 11)

என்று கூற்றுவனைச் சாடுகின்றார். விதையைச் சமைத்து உண்டால் விளைச்சல் இருக்காது. அதேபோன்று மன்னன் உயிரைப் பறித்துப் பசியைத் தீர்க்கும் கூற்றுவனின் செயல் இரங்கத்தக்கதாயின என்ற தனிமொழியை இங்கே காணமுடிகிறது.

அதியமான் எழினி இறந்த போது அரிசில் கிழார், உழவன் தான் விதைக்க வைத்திருந்த விதையைச் சோறாக்கி உண்டது போல் எழினியின் உயிரை உண்ணாதிருந்தால், அவன் பகைவரைக் கொல்லும் போர்க்களத்தில் பகைவர் தம் பல உயிரையும் உண்டு நிறைவை அடைந்திருப்பாயே! என்று கூற்றுவனைச் சாடுவதை,

“வீழ்குடி உழவன் வித்துஉண்டா அங்கு

ஒருவன் ஆர்உயிர் உண்ணாய் ஆயின்,

நேரார் பல்உயிர் பருகி,

ஆர்குவை மன்னோ, அவன்அமர் அடுகளத்தே”

(புறம்.230: 13-16)

இப்பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. கூற்றுவன் செய்த தவறு என்று அரிசில் கிழார், தனிமொழியாக தன்னுடைய மனவருத்தத்தைத் தெரிவிக்கின்றார்.

ஒல்லையூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன் இறந்த போது குடவாயில் கீரத்தனார், ஒல்லையூர் நாட்டுவழியில் முல்லைக்கொடி பூத்திருந்த காட்சியைக் கண்டு,

“முல்லையும் பூத்தியோ, ஒல்லையூர் நாட்டே?”

(புறம்.242: 6)

என்று கலங்கிக் கூறினார். பெருஞ்சாத்தன் இறந்ததால் அனைவரும் பெருந்துயரத்தில் உள்ளனர். இந்நேரத்தில் முல்லைப்பூ மட்டும் முகை அவிழ்ந்து பூத்திருக்கின்றது. இங்கு, இயற்கையைப் பார்த்துத் தனிமொழி பேசிப் புலவர் தன்னுடைய மனஆற்றாமையைத் தெரிவிக்கின்றார்.

இவ்வாறாக, புலவர்களின் மனவுணர்வுகளும், வாழ்வளித்த மன்னனை இழந்து தவிக்கும் தவிப்பும், தங்களை ஆதரிப்பதற்கு இனி யாருமில்லையே? என்ற ஏக்கஉணர்வும் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் தனிமொழிகளாக வெளிப்படுகின்றன. புலவர்களின் ஆழ்மனதில் தங்களுக்கு ஆதரவு நல்கும் புரவலர்களைப் பற்றிய எண்ணங்கள், புரவலர்கள் மீது புலவர்கள் கொண்ட அன்புநிலை போன்றவை தனிமொழியாக உருவெடுத்துள்ளன.

மனைவியின் புலம்பல்

புறப்பாடல்களில் கணவனை இழந்த மனைவியின் அகமனவுணர்வுகள், புலம்பலாக வெளிவருகின்றன. இறந்து கிடக்கும் கணவனைப் பார்த்து மனைவி, தனிமையில் புலம்புகின்றாள். இதனை,

“வளைஇல், வறுங்கை ஓச்சிக்,

கிளையுள் ஓய்வலோ? கூறுநின் உரையே!”

(புறம்.253: 5-6)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இங்கு, கணவன் இறந்தவுடன் மனைவி கைவளையல்களை இழக்கின்றாள். இது கைம்மைக்குரிய தோற்றத்தை உருவாக்குகின்றது. கணவன் இறந்த நிலையில் மனைவி வளையல் அணிதல் கூடாது என்ற அவலவுணர்வு இங்கே புலனாகின்றது. கணவனை இழந்து கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்ட மனைவியின் உள்ளக்குமுறலைப் புறநானூற்றில் காணமுடிகிறது. இளையவளாய் இருந்த போது ஆம்பல், தழையாடையாக உதவின. ஆனால், இப்போது கணவன் இறந்துபட கைம்மை நோன்பு நோற்கும் தனக்குப் புல்லரிசி உணவாகப்

பயன்படுகின்றது என்று புல்லரிசி உணவினை உண்டு வாழும் தாபத வாழ்க்கை நிலையை எடுத்துக் கூறுவதை புறநானூறு 248-ஆம் பாடல் காட்டுகின்றது.

போரிட்டுக் களத்தில் மாண்ட வீரனைத் தேடிக்கொண்டு வந்த மனைவி, அவனைப் போர்க்களத்தில் கண்டதும்

“ஐயோ! எனின்யான் புலிஅஞ் சுவலே;

அணைத்தனன் கொளினே, அகன்மார்பு எடுக்கவல்லேன்!

என்போல் பெருவிதிர்ப் புறுக, நின்னை

இன்னாது உற்ற அறன்இல் கூற்றே!”

(புறம்.255: 1-4)

என்று கூறினாள். இறந்து போன கணவனுக்காக அழவும் முடியாமல், அவனை அணைத்துக் கொள்ளவும் முடியாமல் தவிக்கும் ஒரு மனைவியின் மனத்துயரம் இப்பாடலில் தனிமொழியாக உள்ளது. அதோடு, தான் படுகின்ற நடுக்கத்தை அறமற்ற கூற்றுவன் அடைவானாக! என்றும் கணவனை இழந்த மனைவி தனிமொழி பேசுகின்றாள். கணவனை இழந்த மனைவி, தம் மனவுணர்வுகளை தனிமொழியாக வெளிப்படுத்தும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. இங்கே, கணவன் இறந்தவுடன் கைம்மை நோன்பு நோற்கும் பெண், வளையல் அணிதல் கூடாது என்ற மரபு புலப்படுகின்றது. கணவனை இழந்து தவிக்கும் மனைவி, கூற்றுவனும் கணவனை இழந்த தன்னைப் போல துன்பம் அடையட்டும் என்று கூற்றுவனுக்குச் சாபமிடுவதும் புலனாகின்றது. தாங்க இயலாத துயரத்தின் உச்சகட்ட வெளிப்பாடே சாபமிடுதல் எனலாம்.

அகப்பாடல்களில் அ.:றிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுதல்

மனிதன், தன் மனச்சுமைகளை இறக்கிவைக்க சகமனிதனுடன் பேசுவது மட்டுமின்றி அ.:றிணைப் பொருட்களோடும் பேசுகின்றான். அ.:றிணைப் பொருட்களுக்குப் பேசும் ஆற்றலோ பேசுவோர் கூறும் செய்தியை உணரும் ஆற்றலோ கிடையாது. எனினும் அப்பொருட்களைப் பேசுவன போலவும், கேட்பன போலவும் கற்பனை செய்து கொண்டு அகவுணர்வுகளைக் கூறும் தன்மையைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. அ.:றிணைப் பொருட்களோடு பேசுதல் என்பது ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் அடங்கும்.

“அகஉணர்வுகள் மாந்தரைத் தாக்கி, மனவலிமையைக் குறைக்கவல்லன. எனவே, அகமாந்தர்களின் உணர்வுகள் எல்லை கடந்து மிகும் போது, அவர்களின் உணர்வுநிலை வெளிப்பாட்டிற்கு அகப்புலவர்கள் அ.:றிணைப்பொருட்களை விளித்துப் பேசுதலை ஒரு மரபாகக் கொண்டு பாடல்கள் யாத்துள்ளனர்”²⁰

அகமாந்தர்களின் உள்ளத்தில் புதையுண்டு கிடக்கின்ற அகவுணர்வுகளுக்கு வடிவமாக அ.:றிணைப்பொருட்கள் விளங்குகின்றன. சங்க அகஇலக்கியங்களில் அ.:றிணைப் பொருட்களோடு பேசுகின்ற பாடல்கள் உள்ளன.

தலைவன்

தலைவியை எண்ணிப் பார்க்கும் குழலில் மட்டுமே தலைவன், அ.:றிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுகின்றான். தலைவியை எண்ணுதல் என்பது தலைவனின் அகமனவுணர்வு என்பதால் அதனைப் பிறரிடம் கூறாது, அ.:றிணைப் பொருட்களுக்கு மட்டுமே தெரிவிக்கின்றான். தலைவன், அ.:றிணைப் பொருட்களிடத்தில் பேசுவதை இயற்கைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுதல், உயிர்களிடத்துப் பேசுதல் என இருவகைப்படுத்திக் காணமுடியும். தலைவியைப் பிரிந்த வருத்த மனநிலையிலும் தலைவியை நினைத்து மகிழ்ச்சி அடையும் போதும் தலைவன் முல்லை மலர், வாடைக் காற்று, மழை ஆகிய இயற்கைப் பொருட்களிடத்தும்; தும்பி, கிளி ஆகிய அ.:றிணை உயிரினங்களிடத்தும் பேசுகின்றான். இவ்வாறு, அ.:றிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசும் போது தலைவனின் இன்ப, துன்ப மனநிலைகள் புலப்படுகின்றன.

முல்லை மலர்

வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் வழிநெடுக மலர்ந்து மணம் வீசும் முல்லை மலர்களைக் கண்டவுடன், கார்ப்பருவம் வந்தும் தலைவன் வந்திலனே? என்று தலைவி வருத்தப்படுவாள் என்பதை உணர்ந்து,

“முல்லை! வாழியோ, முல்லை! நீநின்

சிறுவெண் முகையின் முறுவல் கொண்டனை;

நகுவை போலக் காட்டல்

தகுமோ, மற்றுஇது தமிழோர் மாட்டே?”

(குறுந்.162: 3-6)

என்று முல்லை மலரிடம் பேசுகின்றான். இங்கு, தலைவியைப் பிரிந்த தனிமையை உடைய தன்னைப் பார்த்து எள்ளி நகைப்பது போல் முல்லைப்பூ பூத்திருப்பது தகுமோ? என்று தலைவன், முல்லை மலரிடம் வருந்திப் புலம்புவது தெரிகின்றது.

குறித்த பருவத்தில் சென்று தலைவியைப் பார்க்க முடியாத துயர மனநிலையில் தலைவன் முல்லை மலரிடம் பேசுகின்றான். இவ்வாறு மனதில் உள்ள பாரம் மிகும் போது அதனை அ.:றிணைப் பொருட்களிடத்து இறக்கி வைப்பதைக் காணமுடிகிறது.

வாடைக் காற்று

தலைவன் வரைந்து கொள்ளப் பொருள் தேடித் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வது இயல்பாகும். இந்நிலையில் மீளும்வரை தனிமையில் தவிக்கும் தலைவிபால் வாடைக்காற்றைப் பாதுகாத்து உதவுமாறு தலைவன் வேண்டுகல் வியப்பான செய்தியாக உள்ளது.

“ஓம்புமதி; வாழியோ வாடை!

மரையினம் ஆரும் முன்றிற்

புல்வேய் குரம்பை நல்லோள் ஊரே”

(குறுந்.235: 1, 4-5)

இவ்வடிகளில் புல்லால் வேய்ந்த குடிசைகள் நிரம்பியது தலைவியின் ஊர் என்றும் தலைவியின் வீட்டின் முன்பு மான்இனங்கள் உலவும் என்றும் தலைவன் வாடைக்காற்றிடம் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. இங்கு, வாடைக்காற்றிடம் பேசுவதைப் போன்று தலைவி இருக்கும் இடத்தைத் தலைவன், பாகற்கு உணர்த்துகின்றான். இதனால், பிரிந்து வந்த பின்பும் தலைவனின் மனம் தலைவியை நினைத்தே வாடுகின்றது என்பது புலப்படுகின்றது. அதோடு, அகவுணர்வு சார்ந்த புலம்பலை வாடைக்காற்று போன்ற அ.நிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசித் தலைவன் ஆறுதல் தேடுவதையும் உணரமுடிகிறது.

மழை

தலைவன் பொருள் தேடலில் வெற்றியடைந்து தலைவியோடு விரும்பிக் கூடினான். கார்காலத்திற்கு முன்னரே திரும்பி வந்ததால், தனக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்த மழையைத் தலைவன் வாழ்த்துகின்றான்.

“பெய்கஇனி, வாழியோ, பெருவான்! யாமே,

செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமோடு

நறுமென் கூந்தல் மெல்அணை யேமே”

(குறுந்.270: 4-5, 8)

இவ்வடிகளில் வினைமுற்றிய காரணத்தால் தலைவன் மனநிறைவினால் மழையை வாழ்த்திப் பேசுவதை உணரமுடிகிறது. இங்கு, இல்லறத்துக்குரிய பொருளினைப் பெற்றதுடன் இன்பவுணர்வும் கூடியதால் தலைவனின் மனம் பேரின்பம் அடைகின்றது. இவ்வாறு, மகிழ்ச்சி நிறைந்த மனநிலையில் தலைவன் மகிழ்ச்சியைத் தந்த அ.நிணைப் பொருளான மழையுடன் பேசி, மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றான். ஆகவே, அகமனம் சார்ந்த துன்பமோ அல்லது மகிழ்ச்சியோ அளவுகடந்து ஏற்படும் போது தலைவன் அதனை வெளிக்காட்ட அ.நிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுகின்றான் எனலாம்.

தும்பி

இயற்கைப் புணர்ச்சியின்கண் தலைவியின் கூந்தல் இயற்கையில் மணம் உடையதா? அல்லது செயற்கையாக மணம் உடையதா? என்பதைத் தலைவன் வண்டை நோக்கி வினவுகின்றான். இதனை,

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அம்சிறைத் தும்பி!

செறிஎயிற்று, அரிவை கூந்தலின்

நறியவும் உளவோ,நீ அறியும் பூவே?”

(குறுந்.2: 1, 4-5)

என்ற குறுந்தொகை அடிகளில் அறியமுடிகிறது. இப்பாடலில் அரிவையின் கூந்தலைப் போல நறுமணமுடைய பூக்களும் உள்ளனவோ? மொழிவாயாக என்று தும்பியிடம் தலைவன், வினாத்தொடுப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதன்வழி தலைவியின் அழகினை நலம்பாராட்டும் வகையில் தும்பியை விளித்துத் தலைவன் பேசுகின்றான் என்பது தெளிவாகின்றது.

கிளி

கிளிகள் மிகுந்த மலைகளில் தலைவன் வாழுகின்றான். தலைவியை விரும்பும் தலைவனுக்கு நெல்வயல்களில் வாழும் கிளிகள் தூதாக அமைவதை ஐங்குறுநூற்றின் கிள்ளைப்பத்து பகுதி பதிவு செய்துள்ளது. தலைவி, தினைப்புனக்காவலுக்கு வந்த செய்தியைக் கிளிகள் வழி உணர்ந்து கொண்டதால் தலைவன் கிளியை வாழ்த்துகின்றான்.

“கிள்ளை வாழிய, பலவே! ஒள்ளிழை

பெருந்தோள் காவல் காட்டி யவ்வே.”

(ஐங்.281: 2,4)

இங்கு, கிளியே நீ நூறாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட காலம் முடிந்தாலும் வாழ்வாயாக! ஏனெனில், நீயே தினைப்புனக்காவலுக்கு வந்த தலைவியை எனக்குக் காட்டினாய் என்று தலைவன், கிளியிடம் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. இங்கே, தலைவியைக் காண வழிவகுத்த கிளியை வாழ்த்தி மகிழ்ச்சியான மனநிலையில் தலைவன் பேசுகின்றான் என்பது தெளிவாகின்றது.

பொதுவாக முல்லை மலருதல், வாடைக்காற்று வீசுதல் போன்றவை இன்பத்தின் வெளிப்பாடாகவே அமையும். ஆனால், இவைகள் பிரிந்திருப்போரின் துன்பமனநிலையை உணர்த்துவதாக சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இன்பம் நல்கும் மழையின் வருகையும் தும்பி, கிளி போன்றவற்றின் செயல்பாடுகளும் பிரிந்திருப்போரின் துன்ப மனநிலையை மாற்றி இன்பம் தருவதை தலைவனின் கூற்று வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

தலைவி

தலைவி அகவுணர்வுகளை அ.நிணைப் பொருட்களிடத்து வெளிப்படுத்துகின்றாள். பிறரிடம் கூறியலாதவற்றை அ.நிணைப் பொருட்களிடத்துக் கூறி, ஆறுதல்படுகின்றாள். தலைவன் அ.நிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுவதை 'இயற்கைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுதல், அ.நிணை உயிரினங்களிடத்துப் பேசுதல்' என்று இருவகைப்படுத்திப் பார்த்ததைப் போல, தலைவி பேசுவதையும் இவ்விரு வகையாகக் காணமுடியும்.

இயற்கைப்பொருட்கள் வழித் தன்னுணர்ச்சி வெளிப்பாடு

தலைவன் - தலைவியின் காதலுக்கு இன்பத்தைச் சேர்ப்பதும், துன்பத்தை மிகுதிப்படுத்துவதும் 'இயற்கைப் பொருட்களே' ஆகும். அதனாலேயே அகப்பாடல்கள் இயற்கையாகிய முதற்பொருளையும், கருப்பொருளையும் பின்புலங்களாகப் பெற்றுள்ளன. காதலர்களுக்கு இன்பமூட்டும் இயற்கைப்பொருட்கள், பிரிவுவேளைகளில் துன்பத்தையே தருகின்றன. தலைவன் பிரிந்து செல்லத் தனித்திருக்கும் தலைவி காமத்தின் மிகுதியினால் ஆறு, கடல், மேகம், திங்கள், வாடைக் காற்று, மாலைப் பொழுது ஆகிய இயற்கைப் பொருட்களை விளித்துப் பேசுகின்றாள். இயற்கைப் பொருட்களை உரிமையுடையதாகக் கருதித் தன்மன உணர்ச்சிகளைத் தலைவி எடுத்தியம்புகின்றாள்.

ஆறு

பண்டைக்காலம் முதல் தமிழர்களின் வாழ்வோடும் வளமோடும் ஆறுகள் கலந்துவிட்டன. ஆறு, ஏரி, கடல் உள்ளிட்ட நீர்த்தேக்கங்களைப் பாடாத இலக்கியங்களே இல்லை. தலைவனுக்குக் கேட்கும்படியாக ஆற்றை நோக்கித் தலைவி, தன்னுடைய மனக்குமுறலை எடுத்துரைப்பதைக் குறுந்தொகை 327-ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது. இதில், மலைப்பக்கம் செழித்து வளர்ந்த வாழைமரத்தை அடித்துக் கொணர்ந்த ஆற்றை நோக்கித் தலைவனை விட உனது செயல் மிகவும் கொடியது என்று தலைவி தன்நிலையை விளக்குகின்றாள். இங்கு, ஆற்றில் அடித்து வரப்பட்ட வாழைமரத்தின் நிலையே தன்னுடைய நிலையும் என்று தலைவி விளக்குவதை அறியமுடிகிறது. காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியால் வருந்திய தலைவி, தலைவனின் மலையினின்று பாய்ந்து வரும் ஆற்றை நோக்கிப் பேசுவதை அகநானூறு 398-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது. இதில், தலைவன் தந்த பிரிவுத்துன்பத்தை நினைக்காமல் செல்லும் ஆறே, மலையில் உள்ள மலர்களை எல்லாம் போர்த்துக்கொண்டு நாணத்தால் மிகவும் ஒடுங்கிச் செல்கின்றாய் என்று தலைவி, ஆற்றோடு பேசித் தலைவனைப் பிரிந்த தன்னுடைய நிலையை உணர்த்துகின்றாள். மனதில்

கவலை மிகும் போது தனியே அ.:றிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுதல் என்பது மனிதர்களிடையே காணப்படும் இயல்பான ஒரு செயலே ஆகும். தலைவனைப் பிரிந்திருக்க இயலாத தலைவியின் நிலையை வெளிப்படையாகக் கூறுதல் பெண்மைக்கு இழுக்காகும். இதனை உணர்ந்த தலைவி அ.:றிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசி, பிரிவுத்துன்பத்தை வெளிப்படுத்துவதை இங்கே காணமுடிகிறது.

கடல்

சங்கத்தமிழரின் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளையும் வேட்கைகளையும் புலப்படுத்துவதற்கு இயற்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டு புலவர்கள் பாடுவர். தலைவனின் பிரிவால் வருந்தும் தலைவி காமமிகுதியால் கடலை நோக்கி,

“யார் அணங் குற்றனை கடலே!

.....

நள்ளென் கங்குலும் கேட்கும்,நின் குரலே?” (குறுந்.163: 1, 5)

என்று இரங்கிக் கூறுகின்றாள். இப்பாடலில் தலைவனைப் பிரிந்து காமநோயால் துன்புறும் தலைவி, தன்னைப்போல் கடலும் துன்புற்றதோ என்று எண்ணி, நள்ளிரவில் வந்து மோதும் கடலைகளைப் பார்த்துக் கடலிடம் பேசுகின்றாள். இதே கருத்து திருக்குறளில் உள்ளது.

“படலாற்றா பைதல் உழக்கும் கடலாற்றாக்

காமநோய் செய்தன் கண்”²¹

இக்குறளில் கடலை விடப் பெரிதான காமநோய்க்குக் காரணமான தலைவியின் கண்களும் காமநோயால் உறங்காமல் துன்புறுகின்றன என்ற கருத்து இடம்பெற்றுள்ளது.

மேகம்

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்ப்பருவம் கண்டு தலைவி வருந்துகின்றாள். வானம் இடிமுழங்கி மழைபொழியக் கூடும் செயல் தனக்கு இனிய அல்ல என்று மேகத்திடம் கூறித் தலைவி கலங்குகின்றாள். இதனை,

“இனியஅல்ல, நின் இடிநவில் குரலே” (நற்.238: 11)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது. இங்கு, தன் மனவுணர்வுகளைத் தலைவி மேகத்திடம் பேசுகின்றாள். இங்கே, தலைவனின் நெஞ்சத்தைக் கனியச் செய்யாத மேகத்தின் குரல் தனக்கு இனிமையைச் செய்யவில்லை என்று தலைவி, மேகத்திடம் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தை அறியமுடிகிறது.

திங்கள்

திங்கள் என்பது நிலவினைக் குறிக்கும். திங்களின் தண்மையும் வெண்மையும் அழகாக இருக்கும். உள்ளம் களிகொள்ள நிலவினை ஒப்பிட்டுக் கூறுவது பண்டைய வழக்கமாகும். தலைவியின் மேனியழகை வருணிக்க இளம்பிறையாகிய திங்களைப் பழந்தமிழர்கள் உவமையாகப் பாடியுள்ளனர். பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனை எண்ணி வருந்திய தலைவி, திங்களை நோக்கித் தலைவன் இருக்குமிடத்தைக் காட்டும்படி வேண்டுகின்றாள்.

“நற்கவின் இழந்தஎன் தோள்போல் சாஅய்,

சிறுகுபு சிறுகுபு செஈஇ,”

(நற்.196: 7-8)

இங்கு, தலைவனைப் பிரிந்ததால் அழகிழந்து காணப்படும் தன்னைப் போல வாட்டமுற்று நாள்தோறும் சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து மறைபடுவாய் என்று தலைவி, நிலவிற்குச் சாபமிடுவதாகப் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம், அ.:றிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசும் தலைவி தன்னுடைய துன்பத்தைப் போல அ.:றிணைப் பொருளான நிலவும் துன்பப்படட்டும் என்று சாபமிட்டிருப்பது, துன்பத்தைத் தாங்கவியலாத தலைவியின் மனநிலையைக் காட்டுகின்றது.

வாடைக் காற்று

தலைவன், தலைவி இருவரையும் வருத்தும் பருவம் குளிர்காலமாகும். பனியோடு படரும் வாடைக்காற்றால் உயிரினங்கள் நடுங்குவது இயல்பாகும். தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்த காலத்து ஆற்றாளாகிய தலைவி, வாடைக்காற்றை நோக்கிப் பேசுகின்றாள்.

“இரும்புறம் தழுஉம் பெருந்தண் வாடை!

நினக்குத் தீதுஅறிந் தன்றோ இலமே;

யாரும்இல் ஒருசிறை இருந்து,

பேரஞர் உறுவியை வருத்தா தீமே!”

(நற்.193: 4-5, 8-9)

இங்கு, குளிர்ச்சியுடைய வாதையே! உனக்குத் தீதுசெய்ய மனதாரக் கூட நினைக்கவில்லை. தலைவன் பொருளீட்டப் பிரிந்து சென்றார். யாருமில்லாது ஒரு பக்கமிருந்து பெரிய துன்பமுற்றிருக்கும் என்னை வருத்தாதே! என்று தலைவி வாடைக்காற்றிடம் வேண்டுகின்றாள் என்பது புலப்படுகின்றது. பிரிந்திருப்போரின் துன்பத்தை வாடைக்காற்று மேலும் மிகுவிக்கும் என்பதும் தெளிவாகின்றது.

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி, ஆற்றாமை மீதார வாடைக்காற்றே! நீ தலைவன் நாட்டிற்குச் சென்று அங்கும் வீசவாயாக! என்று வாடைக்காற்றிடம் அறிவுறுத்துகின்றாள். இதனை,

“குன்றுநெகிழ்பு அன்ன, குளிர்கொள் வாடை!

கொடியோர் சென்ற தேஎத்து, மடியாது

இனையை ஆகிச் செல்மதி;

வினை விதுப்புறுநர் உள்ளலும் உண்டே!” (அகம்.163: 9, 12-14)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பொருளீட்டும் முனைப்பில் இருக்கும் தலைவன், தலைவியை நினைக்க வழிகோலுமாறு வாடைக்காற்றிடம் தலைவி அறிவுறுத்துகின்றாள். இங்கு, தலைவி ஒருமுகமாகத் தன் கருத்தினை வாடைக்காற்றிடம் தூது விடுகின்றாள். இதனால், தலைவி வாடைக்காற்றிடம் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது.

இங்ஙனம், தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவிக்கு வாடைக்காற்று துன்பத்தைத் தருவதால், துன்புறுத்தாதே! என்று அதனிடம் வேண்டுகின்றாள். இல்லையெனில், தன்னைத் துன்புறுத்துவதைப் போன்று தலைவனையும் துன்புறுத்துவாயாக! என்றும் வாடைக் காற்றிடம் தலைவி பேசுகின்றாள். தனக்கு வரும் துன்பம் வேண்டாம் என வேண்டுகின்ற மனப்பாங்கு மனிதர்களுக்கு உரியது. அதேநேரத்தில் துன்பத்திற்குக் காரணமானவர்களும் அதே துன்பத்தைப் பெறட்டும் என்று எண்ணும் மனப்பாங்கும் மனிதர்களுக்கே உரியது. இவ்வாறாக, மனிதர்களுக்கே உரிய இயல்பான மனநிலையுடன் தலைவி, தலைவனிடம் செயலாற்றுவதை வாடைக் காற்றிடம் தலைவி பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தால் உணரமுடிகிறது.

மாலைப் பொழுது

மாலை நேரத்தில் தோன்றும் காம நோய்க்கு அஞ்சித் தலைவி வருந்துவதுண்டு. இதனைப் பொழுது கண்டு புலத்தல் என்று அழைக்கின்றோம். இரக்கத்திற்குரிய பறவைகள் தம் குஞ்சுகளை நினைத்து, இல்லம் திரும்பும் மாலைப் பொழுதிலும் தலைவன் வரவில்லையே? என்று தலைவி மாலைப் பொழுதினைக் கண்டு வருந்துவதைக் குறுந்தொகை 92-ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

“கடும்பகல் வருதி கையறு மாலை!”

(ஐங்.183: 2)

இவ்வடியில் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, தன்னுடைய ஆற்றாமையை மாலைப் பொழுதிடம் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவி ஒரு பெண் என்பதால், அவள் தன்னுடைய அகவுணர்வு சார்ந்த ஆற்றாமையைச் சகமனிதர்களிடம் எடுத்துரைக்க இயலாது. இந்நிலையில், தலைவி ஆற்றாமையை மிகுவிக்கும் மாலைப்பொழுதிடமே தன்னுடைய நிலையைப் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. இதனால்

சேர்ந்திருப்போருக்கு இன்பம் தரும் மாலைப்பொழுது, பிரிந்திருப்போருக்குத் துன்பத்தைத் தரும் என்பது தெளிவாகின்றது.

இங்ஙனம் இயற்கைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுகின்ற போது, தன் துயருக்குக் காரணம் இவைகளே என்று பழிகூறும் தன்மையிலும், தன் துயரத்தை அவற்றின்மேல் ஏற்றிக் கூறும் வகையிலும் தலைவி பேசுகின்றாள். காமமிகுதியினால் ஏற்படும் மனத்துயரைத் தோழியிடமோ செவிலியிடமோ கூறமுடியாத நிலையில், இயற்கைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுகின்றாள். தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவியின் உள்ளத்தில் ஏற்படும் தவிப்பும், ஆதங்கமுமே இயற்கைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுவதற்குக் காரணம் எனலாம்.

அ.ஃறிணை உயிரினங்கள் வழித் தன்னுணர்ச்சி வெளிப்பாடு

தலைவன் மீது கொண்ட அளவுகடந்த காமத்தைத் தலைவி, பிறரிடம் கூறுதல் இயலாது. இந்நிலையில் தலைவி அ.ஃறிணை உயிரினங்களையே தனக்கு உற்ற துணையாகக் கொள்கின்றாள். ஏனெனில், அவைகள் மட்டுமே தலைவியின் காமமிகுதியை ஊரெல்லாம் தெரிவிப்பதில்லை. ஓரறிவு முதல் ஐந்தறிவு வரை உடையவை, அ.ஃறிணை உயிரினங்களாகும். தொல்காப்பியர் மரபியலில், அறுவகை உயிர்ப்பாகுபாட்டினை எடுத்துரைத்துள்ளார். இதனை,

“ஒன்று அறிவதுவே உற்று அறிவதுவே

இரண்டு அறிவதுவே அதனொடு நாவே

மூன்று அறிவதுவே அவற்றொடு மூக்கே

நான்கு அறிவதுவே அவற்றொடு கண்ணே

ஐந்து அறிவதுவே அவற்றொடு செவியே

ஆறு அறிவதுவே அவற்றொடு மனனே

நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத்தினரே”²²

என்ற நூற்பா உணர்த்துகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் அ.ஃறிணை உயிரினங்களான நண்டு, தும்பி, வெண்குருகு, சேவல், கிளி ஆகியவற்றை விளித்துக் காமநோயைத் தலைவனிடம் சென்று கூறும்படித் தலைவி வேண்டுகின்றாள். இவ்வாறு அ.ஃறிணை உயிரினங்களைப் பேசுவன போலவும் கேட்பன போலவும் கற்பனை செய்துகொண்டு தலைவி பேசும் இடங்கள், அவளுடைய தன்னுணர்ச்சி வெளிப்பாடாக அமைகின்றன.

நண்டு

தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள உயிர்ப்பாகுபாட்டில் நண்டு, தும்பி ஆகியவை நான்கறிவு உடையனவாகும்.

“நண்டும் தும்பியும் நான்கு அறிவினவே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”²³

என்ற நூற்பாவில் நான்கறிவு உடைய அ.ஃறிணை உயிரினமாக நண்டினைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தலைவியின் காமமிகு நிலையைத் தலைவனிடம் கடற்கரைச் சோலை, உப்பங்கழி, புன்னைமரம் ஆகியவை கூறாது. ஏனெனில், அவை இயங்காதவை. இந்நிலையில் தலைவி, நண்டே! உன்னையல்லாது எனக்கு வேறுதுணை இல்லை. தலைவனிடம் என் நிலையை நீ தான் சொல்ல வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றாள். இதனை,

“சொல்லல் வேண்டுமால் - அலவ,”

(அகம்.170: 8)

என்ற அடி உணர்த்துகின்றது. இங்கு, தன் காமநோயைத் தலைவனிடம் சென்று கூறும்படி நண்டிடம் தலைவி வேண்டுகின்றாள். காமத்தைப் பெண் வாய்விட்டுக் கூறமுடியாத நிலையில் இங்ஙனம் அ.ஃறிணை உயிரினங்களிடம் கூறி, வடிகால் தேடுகின்றாள். தலைவி தன்னுடைய காமத்தை அ.ஃறிணை உயிரினமான நண்டிடம் தெரிவிக்கும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது.

தும்பி

வண்டினங்களுள் ஒன்று, தும்பி ஆகும். இது நான்கறிவு உடைய அ.ஃறிணை உயிரினம் ஆகும். பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனிடம் தும்பி ஒன்று தூது சென்று உரைக்காத போது, அதனைத் தலைவி வெறுத்துப் புலம்புகின்றாள். கொடியதன்மை உடைய நின்னிடத்து என் துன்பத்தைக் கூறியதால் எவ்வித பயனும் இல்லை. காமநோயிலே வீழ்ந்து இப்போதே இறப்பேனாக, நீ நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருப்பாயாக! என்று ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துகின்றாள்.

“கொடியை; வாழி தும்பி!

மெய்யே கருமை அன்றியும், செவ்வன்

அறிவும் கரிதோ அறனிலோய்!

வெம்மலை அருஞ்சுரம் இறந்தோர்க்கு

என்றிலை உரையாய், சென்றுஅவண் வரவே” (நற்.277: 1, 3-4, 11-12)

இப்பாடலடிகளில் கொடியதன்மை உடைய வண்டே! உன் உடம்பு போல உள்ளமும் கருமையாக இருப்பதற்குக் காரணம் கூறுவாயாக! வெம்மைமிகு மலைகூழ்ந்த காட்டுவழியில் சென்றவராகிய தலைவனிடத்து என் நிலையை நீ கூறவில்லை. அவர் இங்கு வருமாறு நீ உரைக்கவும் இல்லை என்று தலைவி, வண்டிடம் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. இங்கு,

தனக்கு துன்பம் செய்த தும்பியின் செயல் அறநெறியற்றது என்று தலைவி வெளிப்படையாகச் சாடுகின்றாள். இங்ஙனம், தலைவனிடம் தம் மனஎண்ணங்களைத் தெரிவிக்கத் தும்பி போன்ற அ.:றிணை உயிரினங்களே தலைவிக்குத் தூதாகின்றன. ஆனால், அவைகளும் தூது செல்லாத நிலையில் அவற்றைத் தலைவி கேட்குந் போல எண்ணிக் கொண்டு பேசுவது ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றமாகும்.

வெண்குருகு

வெண்குருகு என்பது நாரையைக் குறிக்கும். பிரிவுத்துயரால் வாடுகின்ற தலைவி, மாலைக்காலம் தரும் துன்பத்தைத் தலைவனிடம் தெரிவிக்கும்படி வெண்குருகிடம் வேண்டுகின்றாள். இதனை,

“கருங்கால் வெண்குருகு!- எனவ கேண்மதி;

..... என்குறை

இற்றாங்கு உணர உரைமதி”

(நற்.54: 4, 7-8)

என்ற அடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, அ.:றிணை உயிரினமான வெண்குருகினைக் கேட்பாயாக! என்றும், தன் நிலையைத் தலைவனிடம் சென்று உரைப்பாயாக! என்றும் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியால் தலைவி கூறுகின்றாள் என்பது புலப்படுகின்றது. இவ்வாறு, அ.:றிணை உயிரினமான வெண்குருகினைக் கேட்பந் போலவும் பேசுவன போலவும் எண்ணித் தலைவி பேசியுள்ளமை ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குத் தகுந்த சான்றாகும்.

தலைவி காமவுணர்வைத் தாங்கமாட்டாது வெண்குருகிடம்,

“சிறுவெள்ளாங் குருகே! சிறுவெள்ளாங் குருகே!

.....

இழைநெகிழ் பருவரல் செப்பா தோயே?”

(நற்.70: 1, 9)

என்கிறாள். இவ்வடிகளில் தலைவனின் பிரிவால் வளையல் நெகிழும் துன்பத்தோடு துன்புறுவதைத் தலைவனிடம் வெண்குருகானது கூற வேண்டும் என்று தலைவி, வெண்குருகிடம் தூது வேண்டுவதைக் காணமுடிகிறது. இங்கு, தலைவி காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியால் வெண்குருகிடம் வேண்டி நிற்கும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது.

சேவல்

அதிகாலையில் மாந்தர்கள் துயில் நீங்கி எழச் சப்தம் எழுப்புவது சேவல் மட்டுமே ஆகும். பொருளீட்டும் வினைமுடித்து வந்த தலைவனுடன்

தலைவி துயில் கொண்டிருந்தாள். தலைவனுடன் பாதுகாப்புடன் அமைதியான உறக்கத்திலிருக்கும் போது தன்னை எழுப்பிய சேவலைப் பார்த்து,

“தொகுசெந் நெற்றிக் கணம்கொள் சேவல்!

நள்ளிருள் யாமத்து இல்எலி பார்க்கும்

பிள்ளை வெருகிற்கு அல்இரை ஆகி,

கடுநவைப் படிஇயரோ, நீயே”

(குறுந்.107: 2-5)

என்று தலைவி சினக்கின்றாள். சேவலைப் பார்த்து, நள்ளிரவில் வீட்டு எலியைத் தின்னக் காத்திருக்கும் காட்டுப்பூனைக் குட்டிக்கு சிலநாள் வைத்திருந்து உண்ணும் இரையாகித் துன்புறுவாயாக என்று தலைவி சினத்தலைக் காணமுடிகிறது. தன்னை வருத்திய சேவலும் பிறவற்றால் துன்பம் அடையச் சபிப்பது தலைவியின் காமம் மிக்க நிலையைக் காட்டுகின்றது. இங்ஙனம் தலைவன், தலைவியின் அன்புநிலைக்கு இடையூறாக அமைந்த அ.றிணை உயிரினமான சேவலுக்குக் கூடத் தலைவி சாபமிடுகின்றாள் என்பதால், தலைவனை ஒருகணமும் பிரிய மனமில்லாத பேரன்பு நிலையில் தலைவி இருக்கின்றாள் என்பது புலனாகின்றது.

கிளி

மனிதர்களின் பேச்சைப் புரிந்து கொள்வதில் சிறப்பு வாய்ந்தவை கிளிகள் ஆகும். கிளிகள் மனிதர்களைப் போல ஒலியெழுப்ப வல்லவை. பயிற்சி அளித்தால் சில வார்த்தைகளை உச்சரிக்கும் ஆற்றல் இதற்கு உண்டு. உள்ளம் உடைந்த பெண்களின் துன்பம் நீங்கக் கிளி தூதாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சிவந்த வாயையுடைய கிளியே! திணையை உண்டு நின் குறை முடிந்த பிறகு என் குறை முடிக்க வேண்டும் என்று தலைவி, கிளியைத் தொழுது இரந்து நிற்கின்றாள்.

“கொடுங்குரல் குறைத்த செவ்வாய்ப் பைங்கிளி!

அம்மலை கிழவோற்கு உரைமதி இம்மலைக்

கானக் குறவர் மடமகள்

ஏனல் காவல் ஆயினள் எனவே”

(நற்.102: 1, 7-9)

இப்பாடலடிகளில், வளைந்த தினைக்கதிர்களைக் கொய்து பசியாறும் சிவந்தவாயை உடைய பசுமையான கிளியே! தலைவரைக் கண்டபோது இம்மலைக் காட்டிலுள்ள தினைப்புனத்திற்குக் கானக்குறவரின் மகள் மீண்டும் வந்து காவல் காத்து நிற்கின்றாள் என்பதை மட்டும் சொல்வாயாக! என்று தலைவி, கிளியிடம் தூது வேண்டுவதைக் காணமுடிகிறது. இங்கு தலைவி, கிளியிடம் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் மட்டுமே உள்ளது. கிளியிடம்

இருந்து மறுமொழி எதுவும் இல்லை. அ.நிணை உயிரினங்களை விளித்துத் தலைவி பேசும் எல்லாப் பாடல்களும் தலைவியின் காமமிக்க மனநிலையில் எழுந்த மொழிகளாகவே உள்ளன. தலைவியின் உணர்வுகள் எல்லை மீறியவையாகவும், சொற்கள் நாணம் கடந்தவையாகவும், துயரத்தை அடக்கவியலாது உரைப்பனவாகவும் உள்ளன. எனவே, பிறரிடம் கூறமுடியாத காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியினை உரைத்திடத் தலைவியின் அகவுணர்வுகளுக்கு வடிகாலாக, அ.நிணை உயிரினங்கள் பயன்படுகின்றன. தலைவியின் அகவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் இப்பேச்சுகள் அனைத்தும் மறுமொழியில்லாத ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றமே ஆகும்.

தோழி

தலைவிக்காகவே வாழும் தோழி, இயற்கைப் பொருட்களிடத்தும் அ.நிணை உயிரினங்களிடத்தும் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் சங்கஇலக்கியத்தில் உள்ளன. தலைவிக்கு உற்றதுணையான தோழி, அ.நிணைப் பொருட்களுடன் பேசுகின்ற பாடல்கள் தலைவியின் மீது அவள் கொண்டிருக்கும் அன்பை வெளிப்படுத்துகின்றன. தோழி, தலைவியின் நலன் கருதி மட்டுமே அ.நிணைப் பொருட்களுடன் பேசுகின்றாள் எனலாம்.

வாடைக்காற்று

தலைவனின் வருகையைத் தலைவிக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு வாடைக்காற்றிடம் தோழி பேசும் நிகழ்வினை அகநானூற்றுப் பாடலில் காணமுடிகிறது.

“தமியோர் மதுகை தூக்காய், தண்ணென

முனிய அலைத்தி;

செய்வனை மருங்கின் சென்றோர் வல்வரின்-

பீடுஇல் மன்னர் போல,

ஓடுவை மன்னால்- வாடை!-நீ எமக்கே” (அகம்.125 : 11-12, 14, 21-22)

இங்கு, தலைவனைப் பிரிந்து தனித்திருந்து வருந்தும் மகளிர் எவ்வளவு துன்பத்தைத் தாங்க முடியும் என்று சிந்திக்காமல் சில்லென்று வீசி எங்களைக் கொல்கின்றாய். வினையின் பொருட்டுப் பிரிந்த தலைவர் விரைந்து வந்தால், நீ என்ன ஆவாய்? போர்க்களத்தில் உயிர் பிழைக்க ஓடிய பெருமையில்லாத மன்னர்களைப் போல நீயும் எமக்கு முன் நிற்கமாட்டாமல் ஓடுவாய் என்று தோழி, வாடைக்காற்றிடம் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம், பிரிவுத்துயரை மிகுவிக்கும் வாடைக்காற்றிடம் தலைவிக்குச் சாதகமாகத் தோழி பேசியுள்ளமை புலனாகின்றது.

நிலவு

தலைவன் - தலைவியின் களவொழுக்கத்திற்கு உறுதுணையாகச் செயல்படுபவள், தோழி ஆவாள். அறத்தொடு நின்று வரைவு மேற்கொள்ளும் பாத்திரமாகவும் தோழி திகழ்கின்றாள். களவுக்காலத்தில் தலைவன் இரவில் வருவதைக் கண்டு தலைவியை விரைந்து மணந்து கொள்ளுமாறு கூற எண்ணிய தோழி, நிலவிடம்

“எல்லி வருநர் களவிற்கு

நல்லை அல்லை நெடுவெண் ணிலவே!”

(குறுந்.47: 3-4)

என்று வேண்டுகின்றாள். இங்கு, நிலவின் வெளிச்சம் தலைவனின் வருகையை வெளிக்காட்டிவிடுவதால் தோழி இரவுக்குறி மறுக்கின்றாள் என்பது புலப்படுகின்றது. தலைவன் - தலைவி மீது கொண்ட களவினை ஊரார் அறிய இயலும் என்பதால் தோழி, நிலவிடம் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தால் இரவுக்குறி வருகையைத் தடுக்கின்றாள் எனலாம்.

கழங்கு

தலைவனை எண்ணி ஏங்கும் தலைவியின் மேனி வாட்டமுறுதல் இயல்பாகும். களவுக்காலத்தில் தலைவியின் உடலில் மாற்றம் கண்ட தாய் ‘வெறியாட்டு’ நிகழ்த்துவாள். அக்காலத்தில் வெறியாட்டு ஒரு சடங்காக நடைபெற்றது. தலைவியின் மேனிவாட்டத்துக்குக் காரணம், வெற்றிவேலை உடைய முருகன் அல்லன்; நீண்டநாள் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டுப் பிரிந்த தலைவனே என்று கழங்கிடம் கூறித் தோழி அறத்தொடு நிற்கின்றாள். இதனை,

“பொய்ப்படுபு அறியாக் கழங்கே! மெய்யே

.....

மலர்ந்த வள்ளியங் கானங் கிழவோன்;”

(ஐங்.250: 1, 3)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, பொய்த்தல் அறியாத கழங்கே! என்று உயிரற்ற கழங்கிடம் கூறுவது போலத் தோழி, செவிலியிடம் அறத்தொடு நின்றல் தெளிவாகின்றது.

தும்பி

அ.:றிணை உயிரினங்களுள் நான்கறிவு கொண்ட வண்டினங்களுள் ஒன்றான தும்பியிடம் தலைவிக்காகத் தோழி பேசுகின்றாள். வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனை எண்ணும் தலைவியின் நிலையைத் தலைவனுக்குக் கூறும்படியாகத் தும்பியிடம், தோழி வேண்டுகின்றாள்.

“அம்ம வாழியோ மணிச்சிறைத் தும்பி!”

(குறுந்.392: 1)

இவ்வடியில் ‘நீலமணி போலும் சிறகையுடைய தும்பி, வாழ்க!’ என்று தும்பியைத் தோழி வாழ்த்துவதைக் காணமுடிகிறது. இங்கு, தலைவனைத் திருமணம் செய்து அவனோடு இல்லறம் நடத்தாமல் இன்னும் சுற்றத்தாரோடு தலைவி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றாள் என்று தலைவியின் நிலையைத் தோழி உரைப்பதைக் காணமுடிகிறது.

கிளி

தினை விளையும் நிலம் தினைப்புனம் ஆகும். விளைந்த தினைக்கதிர்களைத் தலைவியும் தோழியும் கிளி முதலிய பறவைகளிடம் இருந்து பாதுகாப்பர். தினைப்புனம் காவல் காக்கத் தலைவி, தோழி இருவரையும் செவிலி அனுப்பி வைக்கும் வழக்கம் சங்ககாலத்தில் உண்டு. தோழி, கிளியை நோக்கிக் குறிஞ்சிநில மக்கள் திணையைக் கொய்த பின்பும் பிரிந்து செல்ல மனமில்லாத பேரன்புடைய இரங்கத்தக்கன கிளிகள் என்று கூறுகின்றாள்.

“அளிய தாமே, செவ்வாய்ப் பைங்கிளி

குன்றக் குறவர் கொய்தினைப் பைங்கால்

இருவி நீள்புனம் கண்டும்,

பிரிதல் தேற்றாப் பேரன் பினவே”

(ஐங்.284: 1-4)

இப்பாடலில் தோழி, கிளியை நோக்கிக் கூறுவதாகச் சிறைப்புறமாக ஓம்படுத்தலைக் காணமுடிகிறது. தலைவியைப் பாதுகாத்துக்கொள் என்று தலைவனுக்குத் தோழி கூறும் அறிவுரை உள்ளது. இச்செய்திகள் கிளியிடம் கூறும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றமாக இடம்பெற்றுள்ளன.

இங்ஙனம், தலைவி மணம் முடித்து மகிழ்ச்சியோடு வாழ வேண்டும் என்று விரும்புகின்ற தோழியின் மனக்குரலாகவே அவள் அ.:றிணைப் பொருட்களிடம் பேசுகின்ற பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

செவிலி

சங்ககாலத்தில், தன் மகளைப் போன்று உயிருக்குயிராக நற்றாய் பெற்ற மகளையும் வளர்ப்பது செவிலித்தாயின் பணியாக இருந்தது. வளர்ப்புத்தாயாக தலைவியைப் பாதுகாப்பதும், இழப்பென்றால் துயரம் கொள்வதும் செவிலியின் அறப்பண்பாகும். மகட்போக்கிய பின்னர் செவிலியின் துயரமும் மனநிலையை, அவள் அ.:றிணைப் பொருளிடம் பேசும் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

நவ்வி (பெண்மான்)

அ.ஃறிணை உயிரினங்களுள் ஐந்தறிவு கொண்ட மானிடம் செவிலி பேசுகின்றாள். நவ்வி என்பது பெண்மானைக் குறிக்கும். செவிலி, நவ்வியிடம் நீ என் மகளைக் கண்டாயா? என்று வேண்டுகின்றாள்.

“ஏறுடை இனத்த – நாறுஉயிர் நவ்வி!”

(அகம்.7: 10)

என்ற பாடலடியில் நவ்வி என்று அழைத்துச் செவிலி, பெண்மானிடம் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. தான் வளர்த்த குறுமகள், காதலனாகிய காளையுடன் சென்றுவிட்டாள். அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்ற செவிலித்தாய், வழியில் மேயும் பெண்மானிடம் வினவியதோடு புறத்தோற்றத்தில் தலைவி பெதும்பைப் பருவம் அடைந்திருப்பதையும் இப்பாடலில் எடுத்தியம்புகின்றாள்.

இவ்வாறாகச் செவிலி, அ.ஃறிணை உயிரினத்திடம் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம், தலைவியின் பிரிவிற்காக வருந்தி அவள் தலைவனுடன் சிறந்து வாழ வேண்டும் என்ற விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

நற்றாய்

தலைவியைப் பெற்ற தாயான நற்றாய், சுரத்திடைச் சென்ற தலைவியை நினைத்துக் கவலையுற்றுப் புலம்பும் செயலானது வயலைக்கொடி வாடுதல் (அகம்.383: 6-14), காகம் கரைதல் (ஐங்.391: 1-6) போன்றவற்றின் வழிச் சங்கப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. இங்கு, மகளைப் பிரிந்த நற்றாயின் மனஆற்றாமையை உணரமுடிகிறது.

“வாடினை- வாழியோ, வயலை!”

(அகம்.383: 6)

இவ்வடியில், வயலைக்கொடியே நீ வாழ்க! என்று நற்றாய் வயலைக்கொடியை விளித்துப் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. தாயைப் போல நீர் ஊற்றி வளர்த்த தலைவி உடன்போக்குச் சென்றதால், வளர்ப்பார் யாருமின்றி இருக்கும் வயலைக்கொடியே நீ இரக்கத்திற்குரியை என்று தலைவியை நினைத்து நற்றாய், வயலைக் கொடியிடம் இப்பாடலில் பேசுகின்றாள்.

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை!

.....

வெஞ்சின விறல்வேல் காளையொடு

அஞ்சில் ஓதியை வரக்கரைந் தீமே”

(ஐங்.391: 1, 5-6)

இப்பாடலடிகளில், குற்றமில்லாத சிறகுகளையுடைய சிறிய கரிய காக்கையே! தலைவி, தலைவனுடன் மீண்டு வருமாறு கரைவாயாக; என்று அ.:றிணை உயிரினமான காக்கையை விளித்து நற்றாய் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. காகம் கரைந்தால், விருந்தினர் வருவர் என்ற நம்பிக்கையும் இப்பாடலில் புலனாகின்றது. இவ்வாறாக நற்றாய், அ.:றிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம், தலைவியின் பிரிவிற்காக வருந்தி, தலைவி மீண்டு வரவேண்டும் என்ற நற்றாயின் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

புறப்பாடல்களில் அ.:றிணைப் பொருட்களிடம் பேசுதல்

புறப்பாடல்களில், புலவர்கள் அ.:றிணைப் பொருட்களுடன் பேசுகின்றனர். அப்பொருட்களிடம் பேசுவதன் வாயிலாகத் தம் மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதுடன், பாடப்படும் மன்னர்களின் சிறப்புகளையும் கூறுகின்றனர். புறப்பாடல்களில் சூரியன், மலை, நொச்சிமரம், அன்னச்சேவல் ஆகியவற்றுடன் புலவர்கள் பேசுகின்றனர்.

சூரியன்

சூரியபகவான் என்று சூரியனை வணங்கும் மரபு உள்ளது. பகல்பொழுதினைத் தரும் சூரியனுக்கு இரவி, பரிதி, வெய்யோன், மண்டிலம், கதிரவன் ஆகிய வேறு பெயர்களும் உண்டு. இத்தகைய சூரியனிடம் கபிலர் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைப் புறநானூற்றில் காணமுடிகிறது. அளவில்லாத கொடைத்தன்மையும், பகைவரை வெல்லும் படையும் உடைய சேரமான் கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு, சூரியனே! நீ எவ்வாறு ஒப்பாவாய்? என்று கபிலர், சூரியனிடம் பேசுகின்றார். இதனை,

“ஒடுங்கா உள்ளத்து, ஒம்பா ஈகை,

கடந்துஅடு தானைச் சேர லாதனை

யாங்ஙனம் ஒத்தியோ?- வீங்குசெலல் மண்டிலம்!”

(புறம்.8: 4-6)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. சேரமன்னன் தன்நாடு சிறியது என்ற எண்ணமின்றிப் போரிட்டு வென்ற பொருட்கள் அனைத்தையும் கொடுத்து மகிழ்கின்றான். ஆனால், சூரியனுக்குப் பொழுது என்னும் எல்லை உண்டு. புறங்காட்டி மறைதல் உண்டு. தெற்கும் வடக்கும் மாறி வருதல் உண்டு. மலைக்கு அப்பால் மறைவதும் உண்டு. பகலில் மட்டும் விளங்குவதும் உண்டு. அதனால், நீ சேரலாதனுக்கு ஒப்பாகமாட்டாய் என்று சூரியனிடம் கபிலர் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் இப்பாடலில் உள்ளது. இங்கு, சூரியனிடம்

பேசுவதன் வழி மன்னனின் கொடைச்சிறப்பையும், படைச்சிறப்பையும் கபிலர் புலப்படுத்துகின்றார்.

மலை

மலையும் மலை சார்ந்த பகுதிகளும் ‘குறிஞ்சி’ என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பாரி இறந்துவிட்டதால் கலங்கிச் செயலற்று நீர்வடியும் கண்ணோடு மலை கண்டு கபிலர் புலம்புகின்றார். அதுவரை தம்மைப் புரந்த பறம்புநாட்டைப் பிரியமனமின்றி மலையைப் பார்த்துக் கையற்றுப் பாடுகின்றார். இதனை,

“பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று,

நீர்வார் கண்ணேம் தொழுதுநிற் பழிச்சிச்

சேறும்- வாழியோ பெரும்பெயர்ப் பறம்பே!”

(புறம்.113: 5-7)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு புகழ்மிக்க பறம்பு மலையே! என்று கபிலர், மலையைப் பார்த்துப் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. இதில், பாரியின் கொடைத்தன்மைக்குக் காரணமான பறம்பு மலையைச் சிறப்பித்து அதன் வழி பாரியின் நட்பையும் கபிலர் புகழ்கின்றார்.

நொச்சிமரம்

நொச்சிமரம், ஆற்றோரங்களில் வளரக்கூடியது. நொச்சியில் கிளை இல்லாத மார்கள் ஆறு, ஏழு அடி உயரம் வளரும். இந்த நொச்சிமார்களை வெட்டி வீடுகளுக்கு வேலி அமைத்துக் கொள்வர். மதிலைக் காப்பதற்காக நொச்சிப் பூச் சூடிப் போரிட்ட வீரனொருவன் வீழ்ந்தான். இதனைக் கண்ட மோசிசாத்தனார் எதிரே இருந்த நொச்சிமரத்தைப் பார்த்து, அழகான வளையணிந்த இளமகளிரின் அல்குலில் தழையாக இருப்பாய்; மதிலைக் காவல் செய்யும் வீரனின் தலையில் அணிந்து கொள்ளப்படும் உரிமையும் உன்னுடையதாகும் என்றார். இவ்வாறாக, நொச்சிமரத்தைப் பார்த்து மோசிசாத்தனார் பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைப் புறநானூறு 272-ஆம் பாடல் காட்டுகின்றது.

“மணிதுணர்ந் தன்ன மாக்குரல் நொச்சி!”

(புறம்.272: 1)

இப்பாடலடியில் மணிகள் கொத்துக் கொத்தாக அமைந்தது போன்ற கருமையான கொத்துக்களை உடைய நொச்சியே! என்று அழைத்துப் புலவர், நொச்சியிடம் பேசுவது புலப்படுகின்றது. மதிலைக் காக்கும் வீரர்கள் அணிந்து கொள்ளும் நொச்சியின் சிறப்பையே புலவர் இப்பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

அன்னச்சேவல்

அன்னச்சேவல் என்பது, ஆண்அன்னத்தைக் குறிக்கும். புறநானூற்றில், அன்னச்சேவலை அழைத்துப் பிசிராந்தையார் பேசுகின்றார். கோப்பெருஞ்சோழனின் அரண்மனைக்குள் புகுந்து, அவன் கேட்கும்படி பிசிராந்தையாரின் வளர்ப்பு அன்னம் அடியேன் எனச் சொல்! அங்ஙனம் சொல்லின், அவன் நின் பெண்அன்னம் அணிந்து கொள்ள நல்ல அணிகலன்களை அளிப்பான் என்று கூறுகின்றார். இதனை,

“அன்னச் சேவல்! அன்னச் சேவல்!

வாயில்விடாது கோயில் புக்கு, எம்

பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்க, ‘இரும்பிசிர

ஆந்தை அடியுறை’ எனினே, மாண்டநின்

இன்புறு பேடை அணிய, தன்

நன்புறு நன்கலம் நல்குவன் நினக்கே”

(புறம்.67: 1, 10-14)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, பிசிராந்தையார் அன்னச்சேவலிடம் பேசுவதன் மூலம் கோப்பெருஞ்சோழனின் கொடைச்சிறப்பையும், இருவருக்குமுள்ள நட்பையும் புலப்படுத்துகின்றார்.

இங்ஙனம் சூரியன், மலை, நொச்சிமரம், அன்னச்சேவல் ஆகிய அ.ஃறிணைப் பொருட்களிடத்தில் பேசுவதன் வழி மன்னர்களின் கொடைத்தன்மையும், படைச்சிறப்பும், புகழ், நட்பு போன்ற பண்புநலன்களும் புலப்படுகின்றன.

தொகுப்புரை

➤ சங்கப்பாடல்களில் பேசுவோரைத் தவிர பிறமாந்தர் எதிர்மொழிதல் இல்லாத ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. ஒருவன் தனக்குத் தானே மனதுக்குள் பேசிக் கொள்வதும், தனக்குத் தானே வாய்திறந்து பேசிக் கொள்வதும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் எனப்படும். தனக்குத் தானே பேசுதல் என்பது ‘நெஞ்சொடு கிளத்தல், தனிமொழி’ என்னும் இருநிலைகளில் நிகழ்கின்றது. சங்கஅக-புறப்பாடல்களில், நெஞ்சொடு கிளத்தல், தனிமொழி, அ.ஃறிணைப் பொருட்களுடன் பேசுதல்என்ற அடிப்படையில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் அமைந்துள்ளது.

➤ மிகுதியும் மனப்போராட்டத்திற்கு ஆளாகக்கூடிய தலைவனே, சங்கஇலக்கிய மாந்தர்களுள் அதிகமாக நெஞ்சொடு பேசுகின்றான். தலைவனின் தனிமைச் சூழலும், தன்னுணர்வுகளைப் பங்கிட்டுக்

கொள்வதற்கு ஏற்ற துணையின்மையும் தலைவன், நெஞ்சொடு பேசுவதற்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன. தலைவன் தன் எண்ணங்களுக்கு வடிகாலாக, தன் உணர்வுகளைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதற்கு உறுதுணையாக, தன் நெஞ்சினையே கொள்கின்றான். தலைவி மீது தலைவனுக்குள்ள காதல், தலைவியின்றி அவனால் வாழமுடியாத மனநிலை, இல்வாழ்வின் சிறப்பிற்குப் பொருள் தேட வேண்டிய கட்டாய நிலை போன்ற சூழல்களின் போது தலைவனின் கூற்றுகள் நெஞ்சொடு கிளத்தலாக அமைகின்றன.

- அகவாழ்வில் இன்ப, துன்ப உணர்வு நிலைகளில் அன்றும் இன்றும் மாற்றம் இல்லை. இன்றைய காலகட்டத்தில் இன்பத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் பெரும்பாலும் இல்லையெனினும் துன்பத்தில் நெஞ்சொடு கிளத்தல் (புலம்பல்) என்பது மாறாமல் அப்படியே காணப்படுகின்றது. தலைவன் நெஞ்சொடு கிளத்தும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தலைவனின் மனவுணர்வுகள் வெளிப்படுகின்றன.
- காப்பு மிகுதிக்கண் தலைவனை எண்ணி உறக்கமின்மை, தனிமைச்சூழலை விடத் தலைவனுடன் சென்று துன்பவாழ்க்கையை ஏற்கத்துணியும் மனநிலை போன்ற தலைவியின் நிலை சங்கிலைக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவனின் தவறுக்கும் தலைவியே வருந்தி ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றமாக நெஞ்சொடு கிளக்கும் அவலத்தைக் காணமுடிகிறது.
- அகமாந்தர்களின் உணர்வுகளைப் போன்று புறப்பாடல்களில் புலவர்களின் மனநிலை நெஞ்சொடு கிளத்தல் நிகழ்வுகள் வாயிலாக வெளிப்படுகின்றது. புலவர்களின் உள்ளத்தில் புதையுண்டு கிடக்கும் மனவோட்டங்களான மன்னனை இழந்து தவித்தல், முகம் திரிந்து கொடுக்கும் பரிசிலால் பெறுபவரின் மனம் துன்பப்படுதல், காலம் நீட்டித்துப் பரிசில் கொடுக்கும் சூழலிலும் மேலான நட்பின் காரணமாகப் பொறுத்தல் போன்ற நிலைகளில் நெஞ்சொடு பேசும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் புறப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது.
- ஆற்றாமை மிகும் சூழலில் தனக்குத்தானே பேசுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்பதால், தலைவன் தனிமொழி பேசுகின்றான். தனிமொழி பேசுதல் என்பது, தலைவியை எண்ணி உறங்காமல் தனித்திருக்கும் தலைவனின் மனதிற்குத் தக்க வடிகாலாக அமைகின்றது. இதனால், தலைவனின் மனச்சுமை நீங்கும்.
- தலைவனின் செலவு நோக்கிய தலைவி தன்னுள்ளே பேசுவதற்கு அடிப்படைக் காரணம், தலைவனை விட்டுப் பிரிய இயலாத மனநிலையே

ஆகும். தலைவியின் தனிமொழிப் பாடல்கள் அனைத்தும் ஆற்றாமை, அவலம், அச்சம் ஆகிய உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவே உள்ளன. தலைவியின் தனிமொழியில் அவளுடைய துன்ப உணர்வே வெளிப்படுகின்றது.

- தோழி, தலைவனுக்கு உதவும் நிலையிலும் அன்னையின் அன்பினை உணர்ந்த நிலையிலும் தனிமொழி பேசுகின்றாள்.
- செவிலியின் தனிமொழியில் தலைவியை எண்ணி ஏங்கும் ஏக்கமே முதன்மையானதாக உள்ளது. இதனால், தலைவி மீது செவிலி கொண்ட அக்கறை உணர்வு புலப்படுகின்றது.
- நற்றாயின் தனிமொழியில், தலைவியின் இளமை நலம், மனஉறுதி போன்றவற்றைக் காணமுடிகிறது. அதோடு நற்றாய் ஆற்றாமை காரணமாகப் பேசும் சினமொழியும் வெளிப்படுகின்றது.
- புறப்பாடல்களில் தனிமொழியாகப் புலவர்களின் மனவுணர்வுகள், நனவோட்ட உத்திகளாக வெளிப்படுகின்றன.
- அகமாந்தர்களின் உணர்வுகள் எல்லை கடந்து மிகும் போது அ.நிணைப் பொருட்களை விளித்துப் பேசுகின்றனர். தலைவியை எண்ணும் சூழலில் மட்டுமே தலைவன் அ.நிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுகின்றான்.
- தலைவி, தன்னுடைய காமமிகுதியைப் பலரிடம் பரிமாறுதல் என்பது இயலாத ஒன்று. ஆகவே, தன் துயரங்களை அ.நிணைப் பொருட்களிடத்து ஒருமுகமாகவே வெளிப்படுத்துகின்றாள்.
- தோழி, செவிலி ஆகியோர் இல்வாழ்க்கை சிறப்படைய, தங்களுடைய ஆற்றாமையை அ.நிணைப் பொருட்களிடம் ஒருமுகமாக வெளிப்படுத்துகின்றனர். தாயுள்ளத்தின் அடிப்படையில் நற்றாய், தன்னுடைய துயரை ஒருமுகமாகப் பதிவு செய்கின்றாள்.
- புறப்பாடல்களில் புலவர்களின் உள்ளத்தில் ஏற்படும் தவிப்பும், ஆதங்கமுமே அ.நிணைப் பொருட்களிடத்துப் பேசுவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்துள்ளன.
- கேட்போர் இன்றியும், கேட்போர் இருப்பினும் எதிர்மொழி இல்லாமல் ஒருமுகமாகவே செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழும் என்பது இவ்வியலில் தெளிவாகின்றது. பெரும்பாலும் துன்ப மனநிலையில் மட்டுமே ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழும் என்பது சங்கப் பாடல்கள் வழி இவ்வியலில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இராம.பெரிய கருப்பன், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு - இலக்கிய வகைகள், ப.122.
2. தொல்.பொருள்.பொருளியல், நூ.2
3. குறள், 1241
4. மேலது, 1281
5. மேலது, 1101
6. Pity is a mixture of love for an object that suffers, and a grief that we are not able to reove those sufferings (John Walker, 1825, p.322)
7. தொல்.பொருள்.கற்பு., நூ.183
8. நம்பியகம்.அகத்.இயல், நூ.87
9. சி.இலக்குவனார், வள்ளுவர் கண்ட இல்லறம் அல்லது காதல் வாழ்க்கை, ப.139.
10. வெ.கிருட்டிணசாமி, தகவல் தொடர்பியல், 1992, ப.144
11. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.48.
12. நம்பியகம்.களவு., நூ.134
13. மேலது,வரைவு., நூ.173
14. மேலது,அகத்.இயல், நூ.38
15. குறள், 1228
16. நம்பியகம்.அகத்.இயல், நூ.63
17. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.89
18. குறள், 969
19. புறப்பொருள்., நூ.2: 9
20. ஆ.அமிர்தகௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.235
21. குறள், 1175
22. தொல்.பொருள்.மரபு., நூ.27
23. மேலது, நூ.31

இயல் - 4

சங்கஅக - புறப்பாடல்களில்
பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

சங்கஅக - புறப்பாடல்களில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

முன்னுரை

தொடக்கத்தில் ஆதிமனிதன் பல்வேறு ஒலிகளால் செய்திகளைத் தெரிவித்தான். காலப்போக்கில் சைகைமொழி தோன்றியது. பின்னர் பேச்சுமொழி உருவாகியது. பேச்சுமொழியினால் செய்திகளை நேருக்கு நேராக ஒருவர் மற்றொருவரிடமோ, பலரிடமோ தெரிவிக்கும் நிலை உள்ளது. மாந்தர்கள் தங்களுக்குள் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ள மொழியின் பங்கு இன்றியமையாததாகும். மொழியின்றி செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழும் எனினும் எவ்வித தடையும் இன்றி செவ்வனே செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழ மொழி தேவையாகின்றது. மாந்தர்கள் தங்களுடைய மனதில் உள்ள செய்திகளைப் பிறரிடம் பகிர்ந்து கொள்ளாமல் வாழ்தல் என்பது இயலாததாகும். ஒருவர் மற்றொருவரைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள மொழிவழிச் செய்திப்பரிமாற்றமே துணைபுரிகின்றது. மனித சமுதாயத்தில் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் தேவை உள்ளது. நாள்தோறும் உலகில் நடைபெறும் பல்வேறு நிகழ்வுகளையும் மனிதன் அறிந்து கொள்கின்றான். ஒருவர் மற்றொருவருடன் அல்லது குழுவுடன் செய்திகளைப் பரிமாறுவதே ‘பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனப்படும். செய்திகள் பரிமாறப்படும் சூழ்நிலைகளின் அடிப்படையில் அம்மக்களின் உலகியல் சார்ந்த அறிவு புலப்படுகின்றது. செய்திப்பரிமாற்றத்தில் முக்கியத்துவம் பெறும் மொழிவழிச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் ‘பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ பற்றி இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் - விளக்கம்

மாந்தர்தம் வாய்மொழியாக செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழாமையின் அது ‘மொழிவழிச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனப்படும். இம்மொழிவழிச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை ‘ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ என்ற இருநிலைகளில் ஆராய இயலுகின்றது. பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் என்பது, ஒரு மாந்தர் மற்றொரு மாந்தருடன் பேசுவதாகவோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாந்தருடன் பேசுவதாகவோ அமையும். சங்கப்பாடல்களில் மிகுதியான பாடல்கள் ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுவதாக அமைந்துள்ளன. யாரேனும் ஒருவரை முன்னிலைப்படுத்தியே பேச்சு அமைந்துள்ளது. பேசுவோரைத் தவிர பிறமாந்தர் எதிர்மொழிதல் இல்லை.

‘புதிய செய்தியை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வம், பேசுவோர் கூறும் கருத்துக்கு உடன்படுதல், பேசுவோர் மீது கேட்போருக்கு உள்ள மதிப்பு’ போன்றவற்றின் காரணமாகக் கேட்போர் மறுமொழி பேசுவது இல்லை. எனினும், கேட்போரின் செயல்பாடுகளை உய்த்துணர்ந்து கொள்ள முடியும். ஏதேனும் ஒருவகையில் கேட்போர் மறுமொழி கூறுவதால், இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் என்பதனுள் சொல்ல இயலும்.

செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளுள் முக்கியமான கூறான கேட்போர் எனும் நிலையில் இது ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றது. ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கேட்குந் போல அ.றிணை உயிரினங்களை எண்ணிப் பேசினாலும் அவற்றுக்குச் செய்திகளைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லை. இங்கு, கேட்போர் செய்திகளைப் புரிந்து கொள்வதாலும் தெரிவிப்போர், கேட்போர் என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாந்தர்கள் இடம்பெறுவதாலும் இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் எனலாம்.

சங்க அகப்பாடல்களில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

சங்க அகப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை ‘ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுதல், இருவரும் பேசுதல், ஒருவர் பலரிடம் பேசுதல், பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல், பலர் பலரிடம் பேசுதல்’ என்று ஐந்து வகைகளாகப் பாகுபடுத்திக் காண இயலும். மனிதன் தான் வாழும் சமூகத்துடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமானால் அதற்குப் பேச்சே இன்றியமையாததாக அமைகின்றது. இப்பேச்சினை ம.திருமலை இரண்டாகப் பாகுபடுத்துகின்றார்.

“ஒன்று தனிப்பேச்சு அல்லது உரையாடல் (ஒருவர் மற்றொருவரிடம்

மேற்கொள்ளுதல்) இரண்டு சொற்பொழிவு (ஒருவர் பலர் முன்னிலையில் அமர்ந்து கொண்டு ஒரு மையக்கருத்தினை விரிவாக எடுத்துரைத்தல்)”¹

என்பன. இக்கருத்து இங்கு எண்ணிப்பார்க்கத் தக்கது. செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தெரிவிப்போர், செய்தி, கேட்போர் ஆகிய செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகள் மிகவும் இன்றியமையாதனவாகும். தெரிவிப்போர் கூறும் செய்தியைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றிவு உடைய மாந்தர்களே, ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுதல் எனும் வகையிலான செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கேட்போராகச் செயலாற்றுகின்றனர். இவ்வாறு தெரிவிப்போர், கேட்போர் என்று இருவர் பங்கேற்கும் செய்திப்பரிமாற்றமாக ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுதல் அமைந்துள்ளது. எனவே, இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் என்பதனுள் கூறமுடியும்.

ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுதல்

ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் ‘தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பரத்தை, காதற் பரத்தை, பரத்தையின் தோழி, காமக்கிழத்தி, பாங்கன், பாணன், தேர்ப்பாகன்’ ஆகியோர் பேசுவோராகத் திகழ்கின்றனர். ‘தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், பரத்தை, காதற் பரத்தை, பரத்தையின் தோழி, தலைவனின் பாங்காயினார்’ ஆகியோர் கேட்போராகச் செயல்படுகின்றனர். இவ்வாறு, ஒருவரே சில இடங்களில் பேசுவோராகவும் சில இடங்களில் கேட்போராகவும் திகழ்வதாலும் இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் எனலாம்.

“தனிப்பட்ட உணர்வுகள், எண்ணங்கள், கனவுகள், நம்பிக்கைகள், அச்சங்கள் ஆகியவற்றுடன் இணைந்தது நடத்தைக் கூறுகள். நாம் நிகழ்த்துவனவும் பிறரால் நமக்கு நேர்வனவும் ஆகிய செயல்களை நமக்குள் நாமே பொதிந்து வைத்துக் கொள்கிறோம் அல்லது பிறருடன் பகிர்ந்து கொள்கிறோம்.”²

என்ற கருத்தும் இங்கே ஒப்புநோக்கத்தக்கது. சங்கஇலக்கியத்தில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறும் முறைமை இங்கு விளக்கப்படுகின்றது.

தலைவன்

தலைவன் என்ற செய்திப்பரிமாற்றுநர், ‘தலைவி, தோழி, பாங்கன், தேர்ப்பாகன், பாணன்’ ஆகிய பெறுநரிடம் செய்திகளைப் பரிமாறுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினைத் தலைவன் > தலைவி, தலைவன் > தோழி, தலைவன் > பாங்கன், தலைவன் > தேர்ப்பாகன், தலைவன் > பாணன் என்று பகுத்துக் காணியுலும்.

தலைவன் > தலைவி

தலைவன், தலைவியிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது இடந்தலைப்பாடு, உடன்போக்கு ஆகிய இருவகையான சூழல்களில் அமைவதைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இடந்தலைப்பாட்டின் போதும், உடன்போக்கின் போதும் தலைவன் பேசுபவனாகவும், தலைவி கேட்பவளாகவும் உள்ளனர்.

இடந்தலைப்பாட்டின் போது பேசுதல்

முதன்முதலாக இயற்கைப் புணர்ச்சியில் கூடி மகிழ்ந்த தலைவன் (மீண்டும்) அடுத்த நாளும் அவ்விடத்தே வந்து தலைவியைக் கூடுதல்

‘இடந்தலைப்பாடு’ எனப்படும். இடம் - முதன்முதலாகக் கூடிய இடம். தலைப்பாடு - மீண்டும் அவ்விடத்தே வந்து கூடுதல். தலைவன் கூறும் செய்திகளைச் செவிமடுப்பவளாக மட்டுமே தலைவி திகழ்கின்றாள். இடந்தலைப்பாட்டின் போது தலைவியின் அழகுநலனைத் தலைவன் பாராட்டுகின்றான். அதைக் கேட்கின்ற தலைவி அதிலே மயங்கிவிடுவதால், எதிர்மொழியாமல் இருக்கின்றாள். தலைவன் தலைவியை நோக்கி,

“கண்டோர் தண்டா நலத்தை தெண்திரைப்

பெருங்கடல் பரப்பின் அமர்ந்துஉறை அணங்கோ?”

இருங்கழி மருங்கு நிலைபெற்றனையோ?

சொல்லினி மடந்தை! என்றனென் அதன்திரை;” (நற்.155: 5-8)

என்று வினவுகின்றான். இங்கு தலைவன், தலைவியைக் கடல் தெய்வமோ? என்று பாராட்டியுள்ளமை தெரிகின்றது. அதற்குச் சொற்களால் பதில் பேசாத தலைவி, உடலசைவினால் பதில் கூறுகின்றாள். இதனை,

“முள்ளியிற்று முறுவல் திறந்தன;” (நற்.155: 9)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவன் புகழும் நேரத்தில் அதிலே இன்பம் அடைந்து, புன்னகை பூக்கும் தலைவியின் மகிழ்ச்சியான மனநிலை இங்குப் புலப்படுகின்றது. தலைவியின் சிரிப்பே, தலைவன் கூறும் செய்திக்குப் பதிலாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம் ஒருவர் மட்டுமே பேச, மற்றொருவர் கேட்டு ஏதேனும் ஒருவகையில் பதில் கூறும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை இங்கே காணமுடிகிறது. இங்கே கேட்பவர், தன்னுடைய பதிலை வாயைத் திறந்து பேசாமல், சிரிப்பின் வாயிலாகப் புலப்படுத்துதல் என்பது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குத் தகுந்த சான்றாகும்.

உடன்போக்கின் போது கூறல்

பண்டைய தமிழகத்தில் உடன்போக்கு என்பது, காதல் கொண்ட தலைவனும் தலைவியும் பிறருக்குச் சொல்லாமல் ஊரை விட்டுச் சென்றுவிடுவது என்று பொருள்படும். தலைவி, தலைவனுடன் செல்வதால் உடன்போக்கு எனப்படுகிறது.

களவொழுக்கத்தில் இடையூறு நேரும் போது, தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்குச் செல்கின்றாள். அப்போது அவள் நடந்து வருவதைப் பார்க்கும் தலைவன், பரல்கள் பொருந்திய சிலம்பை அணிந்த நின் சிறிய அடிகள் சிவக்க எம்முடன் வருகின்றாய். வெண்கடம்ப மலர்களை அணிந்திருக்கும் நின் கூந்தலில் மொய்க்கும் வண்டுகளை ஓட்டக்கூட மனம் கொள்ளாமல், வளையல்

ஒலிக்கும் கைகளையுடைய மூங்கில் போன்ற தோளை வீசி நடக்கின்றாய் என்கின்றான். இதனை,

“அரிஆர் சிலம்பின் சீறடி சிவப்ப
எம்மொடு ஓர்ஆறு படிஇயர், யாழநின்
பொம்மல் ஓதி பொதுள வாரி,

.....

மெல்இறைப் பணைத்தோள் விளங்க வீசி,

வல்லுவை மன்னால் நடையே-”

(அகம்.257: 3-5, 11-12)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு தலைவன், தலைவியை மகிழ்ந்து பாராட்டுகின்றான். நாணமும், மடனும் கொண்ட தலைவி இதற்குப் பதில் பேசாமல் வருகின்றாள். நேரடியாக ஒருவரைப் புகழ்ந்து பேசும் போது, கேட்போர் பதில் பேசுவதில்லை. ஆனால், கேட்போரின் மனக்குறிப்பை அவர்களின் செயல்களினாலும் உடலசைவுகளினாலும் முகக்குறிப்பினாலும் பேசுவோர் தெரிந்து கொள்ள இயலும். இங்கு, தலைவனுடன் தலைவி உடன்போக்குச் செல்லும் முறையிலேயே அவளுடைய மனமகிழ்வு புலப்படுகின்றது.

அடிகள் சிவக்கத் துன்புற்றுத் தலைவி உடன்போக்கு வருவதைத் தலைவன் உணர்த்துகின்றான். தலைவனுடன் செல்வதால், துன்பமே இன்பமாக மாறிய தன்னுடைய மனநிலையைத் தலைவி வாய்திறந்து பேசாமல் தன்னுடைய உற்சாகமான நடையினால் தெரிவிக்கின்றாள். இங்ஙனம், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தலைவன் மட்டுமே பேச, தலைவி அவனுடைய கருத்துக்குத் தன்னுடைய செயலால் உடன்படுவதைச் சங்கப்பாடலில் காண முடிகிறது.

தலைவன் > தோழி

தலைவன், தோழியிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது வாயில் மறுத்தல் என்ற சூழலில் அமைவதைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. ‘வாயில் மறுத்தல்’ சூழலில் தலைவன் பேசுவனாகவும், தோழி கேட்பவளாகவும் இருக்கின்றாள்.

வாயில் மறுத்தல்

பரத்தையர் பிரிவு மேற்கொண்ட தலைவன் வற்புறுத்திக் கூறியும் தலைவி, அவனை வீட்டுக்குள் அனுமதிக்கமாட்டாள். இதனை, ‘வாயில் மறுத்தல்’ என்பர். சங்கப்பாடல்களில் தோழியும் வாயில் மறுப்பது உண்டு. பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைவன், தோழியிடம் வாயில்

வேண்டுகின்றான்; அதற்கு அவள் மறுக்கின்றாள். அப்போது, தலைவன் திருமணநாளில் நடந்த நிகழ்ச்சியை நினைவுகூர்ந்து அவளுக்குச் சொல்கின்றான்.

“மடம்கொள் மதைஇய நோக்கின்,

ஒடுங்குநர் ஓதி, மாஅ யோளே”

(அகம்.86: 30-31)

இப்பாடலடிகளில் தலைவி அன்புடையவள். அவளின் கருத்தை அறியாது, தோழியே! நீ வாயில் மறுப்பது நன்றன்று, என்று தலைவன் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

“மறந்துபோன நினைவுகளை மறுபடியும் நினைவிற்குக் கொண்டு வருதல், ஒருவரின் கருத்தை ஈர்க்கும் ‘செயல்முறைத் தொடர்பு’ எனப்படும்.”³

திருமணநாளன்று நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை மீண்டும் நினைவுக்குக் கொண்டுவரும் தொடர்பியல் செயல்முறையினை இங்கு, தலைவனின் பேச்சின் வழி அறியமுடிகிறது.

தலைவன் > பாங்கள்

தலைவன், பாங்கனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது தலைவி மீதான காதல்நிலையாக அமைவதைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இச்சூழலில் தலைவன் பேசுவனாகவும், பாங்கள் கேட்பவனாகவும் உள்ளனர்.

தலைவி மீதான காதல்நிலை

தன்னிடம் நெருங்கிப் பழகிய தலைவனிடம் மாற்றங்கள் காணப்படுவதைப் பாங்கள் உணர்கின்றான். தன்னிடம் ஒன்றும் சொல்லாமல் மறைக்கின்ற தலைவனின் வேறுபாட்டிற்கான காரணம் புரியாமல் இருக்கின்றான். இந்நிலையில் தலைவன்,

“பூஒத்து அலமரும் தகைய; ஏஒத்து

எல்லாரும் அறிய நோய்செய் தனவே

.....

குரீஇ ஒப்புவாள், பெருமழைக் கண்ணே!”

(குறுந்.72: 1-2, 5)

என்று தலைவி மீதான காதலினைக் காரணம் காட்டுகின்றான். காமநோயே காரணம் என்றும் தெரிவிக்கின்றான்.

தன்னுடைய மனங்கவர்ந்த தலைவி தெய்வமகளிரைக் காட்டிலும் அரியவள்; என்று தலைவன், தலைவியின் அருமையைப் பாங்கனிடம் உணர்த்துகின்றான். இதனை,

“வரையர மகளிரின் அரியள்ளன்

நிறைஅரு நெஞ்சம் கொண்டு ஒளித்தோளே”

(ஐங்.191: 4-5)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. தலைவி, தலைவனின் திண்மையான நெஞ்சை அசைத்து ஒளித்துள்ளாள் என்று தன்னுடைய காதலைப் பாங்கன் கேட்கத் தலைவன் பேசுகின்றான். இவ்வாறு, பேசுவோர் கூறும் செய்தியைக் கேட்பவர் இருக்கும் காரணத்தாலும், பேசுவோர் -கேட்போர் என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் இடம்பெற்றிருக்கும் காரணத்தாலும் இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குத் தகுந்த சான்றாகக் கூறலாம்.

அறிவுரை கூறிய பாங்கனிடம் தலைவன், தலைவியின் அழகினைப் புகழ்ந்து பேசுகின்றான். இதனை,

“வண்டுவாய் திறந்த வாங்குகழி நெய்தற்

போதுபுறங் கொடுத்த உண்கண்

மாதர்வாள் முகம் மதைஇய நோக்கே”

(அகம்.130: 12-14)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. தலைவனின் பேச்சில் அவன் தலைவி மீது கொண்டுள்ள காதல் வெளிப்படுகின்றது. தலைவன் மீது கொண்ட மதிப்பும், தலைவியைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வமும் பாங்கனைப் பேசவிடாமல் செய்துவிடுகின்றன. இங்கு, தலைவன் கூறும் செய்தியைச் செவிமடுப்பவனாக மட்டுமே பாங்கன் செயல்படுகின்றான். இவ்வாறு, தலைவன் பேசுவதை செவிமடுத்துப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றிவு உடைய பாங்கன் இருப்பதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். இதில் தலைவன் பேசு, பாங்கன் கேட்பதாக ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் ஈடுபடும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது.

தலைவியை விட உலகியல் அறிவு நிறைந்தவளாகவும், மிகுதியான இடங்களில் பேசுவளாகவும் தோழி சங்கப்பாடல்களில் காணப்படுகின்றாள். ஆனால், தலைவனைச் சில இடங்களில் இடித்துரைக்கும் பாங்கன், தோழியைப் போல முழுமையாகப் பேசும் உரிமையைப் பெறவில்லை. தலைவன், பாங்கனை விட உயர்ந்தவன் என்பதால் பெரும்பான்மையான இடங்களில் தலைவன் கூறுவதையே பாங்கன் ஏற்றுக்கொள்கின்றான்.

தலைவன் > தேர்ப்பாகன்

தலைவன், தேர்ப்பாகனிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் 'தேரைச் செலுத்த ஏவுதல்' என்ற நிலையினை மட்டுமே காணமுடிகிறது. இச்சூழலில் தலைவன் பேசுவனாகவும், தேர்ப்பாகன் கேட்பவனாகவும் செயல்படுகின்றான்.

தேரைச் செலுத்த ஏவுதல்

உள்ளத்தில் ஏற்படும் உணர்ச்சியை யாரிடமாவது சொல்ல வேண்டும் என்ற உந்துதல் ஒருவருக்கு ஏற்படும் போது, உடனிருப்பவரின் தகுதியைப் பார்ப்பதில்லை. மனம் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்த விரும்புகின்றது. இந்நிலையில் பேசுவோர் கூறும் செய்தியைக் கேட்போர் அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். சங்கப்பாடல்களில் தலைவன், தேர்ப்பாகனிடம் பேசுவதை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம்.

“பேரிசை ஊர்திப் பாகர் பாங்கினும்”⁴

என்று தேர்ப்பாகன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். வினைமுடித்து மீண்டுவருகின்ற தலைவன், தேர்ப்பாகனிடம்

“தெரிஇழை அரிவைக்குப் பெருவிருந்து ஆக

வல்விரைந்து கடவுமதி பாக!”

(ஐங்.482: 1-2)

என்று கூறுகின்றான். தலைவிக்குத் தலைவனின் வருகையே பெருவிருந்தாகும். எனவே, தேரினை விரைந்து செலுத்துவாயாக! என்று தலைவன், தேர்ப்பாகனிடம் கூறுவதை இப்பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

நம் தேரொலி கேட்பின் இக்காட்டில் ஆண்மாமும் பெண்மாமும் கூடும் கூட்டத்திற்கு இடையூறாகும். ஆதலால், பெரியஒலி உண்டாக்காமல், தேரைச் செலுத்துவாயாக! என்று தலைவன் பேசுகின்றான். இதனை,

“இடிமறந்து, ஏமதி- வலவ!

கடுமான் தேர்ஒலி கேட்பின்,

நடுநாள் கூட்டம் ஆகலும் உண்டே”

(அகம்.134: 9, 13-14)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவன், தேர்ப்பாகனிடம் பேசுகின்ற பாடல்கள் அனைத்தும் விரைவாகச் சென்று தலைவியைக் காண வேண்டும் என்ற விருப்பத்தினால், ‘தேரை விரைந்து செலுத்துக!’ என்ற செய்தியைக் கூறுவதாகவே அமைகின்றன. அதற்குப் பதில் பேசாத தேர்ப்பாகன், தேரை விரைவாகச் செலுத்துகின்றான். இங்கு, தலைவனின் கூற்றுக்கு மறுத்து

மொழியாமல் தேரை விரைந்து செலுத்தும் தேர்ப்பாகனின் செயலே, மறுமொழியாக அமைகின்றது. இவ்வாறு, ஒருவர் பேச அதனைக் கேட்பவர், தன்னுடைய செயல் மூலமாக மறுமொழி கூறுவது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

தலைவன் > பாணன்

பண்டைத் தமிழ்ச்சமூகத்தில் பண் பாடுதல், இசைக்கருவிகளை வாசித்தல் ஆகிய கலைகளைத் தொழிலாகக் கொண்டோர் ‘பாணர்’ எனப்பட்டனர். நாடோடிகள் போன்று பல ஊர்களுக்குச் சென்று இவர்கள் தம் கலைகளால் மக்களை மகிழ்விப்பர்.

தலைவன், பாணனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது ‘தலைவன் வினைமுடித்து வருதல், தலைவன் - தலைவியின் ஊடல் தீர்த்தல்’ ஆகிய சூழல்களில் நடைபெறுகின்றது. இதில் தலைவன் பேசுவனாகவும், பாணன் கேட்பவனாகவும் செயல்படுகின்றனர்.

வினைமுடித்த செய்தி

வினைமுடித்த நிலையில் தலைவன், பாணனிடம் பேசுகின்றான். தலைவியின் மீது மிகுதியான காதல் கொண்ட தலைவன் பாணனைத் தூதாக அழைத்து,

“பனிமலர் நெடுங்கண் பசலை பாய,

துனிமலி துயரமொடு அரும்படர் உழப்போள்

கையறு நெஞ்சிற்கு உயவுத் துணைஆக,

சிறுவரைத் தங்குவை யாயின்,

காண்குவை மன்னால் பாண!எம் தேரே”

(ஐங்.477)

என்று கூறுகின்றான். பாண! தலைவியின் கண்கள் பசலை பாயப் பொறுத்தற்கரிய நினைவுகளால் துன்புறுவாள். துயரத்தோடு வருந்துபவளின் நெஞ்சிற்குப் பேச்சுத்துணையாக நீ சிறிது பொழுது அங்குத் தங்குவாயானால் அதற்குள் அங்கு என் தேர் வந்துவிடும் என்பதைக் காண்பாய்; என்று வினைமுடித்த பின்னர் உடனடியாகத் தலைவியைக் காண்பதற்காக வருவேன் என்ற செய்தியைத் தலைவன், பாணனிடம் தெரிவிக்கின்றான். தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் மனவருத்தத்தினை, ஆற்றாமை நிலையினை இன்றும் பெண்களின் வாழ்க்கைச்சூழலில் காணமுடிகிறது.

இங்கு, வினைமுடித்த நிலையில் தலைவனின் வருகையைத் தலைவிக்குத் தெரிவிப்பதற்குப் பாணன் ஒரு வாயிலாகச் செயல்பட்டிருப்பது

தெளிவாகின்றது. இவ்வகையில் இது ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் பங்கேற்கும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

ஊடல் தீர்க்கும் வாயில்

ஊடல் என்பது பிணக்கிக் கொள்ளும் ஒருவகை நடத்தைப்பாங்கு. இது உளவியல் அடிப்படையில் தோன்றுகின்றது.

ஊடல் கொண்டிருந்த தலைவி, புதல்வனோடு இல்லம் புகுந்த தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் ‘யாரையோ’ என்று வினவியதைத் தலைவன், பாணனிடம் கூறுகின்றான். இதனை,

“நகுகம் வாராய் பாண!

நாறுஇருங் கதுப்பின்எம் காதலி வேறுஉணர்ந்து,

வெருஉம் மான்பிணையின் ஓரீஇ,

யாரை யோஎன்று இகந்து நின்றதுவே!”

(நற்.250: 1, 8-10)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, புதல்வனை மார்போடு அணைத்ததால் தலைவனின் சந்தனம் கரைந்ததை அறியாமல் தலைவி ஊடல் கொண்டாள். இந்நிலையில் நீ யார்? என்று தலைவனைப் பார்த்துத் தலைவி கேட்பதை நினைத்தால் சிரிப்பு வருகின்றது. நாம் சிரிப்போம் என்று தலைவன், பாணனிடம் கூறும் செய்தியைக் காணமுடிகிறது.

தலைவியின் ஊடலை நீக்கித் தலைவனையும் தலைவியையும் பாணன் சேர்த்து வைப்பான் என்ற நம்பிக்கையினாலேயே தம் மனக்குறையைப் பாணனிடம் தலைவன் கூறுகின்றான். பாணனும் அதற்கேற்றவாறு செயல்படுகின்றான். இங்ஙனம், பாணன் உள்ளிட்ட பலரும் தலைவன் சொல்லும் செய்தியைத் தலைவியிடம் கொண்டு சேர்ப்பவர்களாக உள்ளனர். தலைவனின் பேச்சுக்கு அடிபணிபவர்களே அவனுடைய வார்த்தைகளைத் தலைவியிடம் கூறி இணக்கமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துகின்றனர். இவ்வாறு, தலைவன் கூறுவதைப் பாணன் கேட்டுத் தலைவியிடம் தெரிவிக்கும் முறையில் பாணன் கேட்போனாக இருந்து பின் பேசுவோனாகச் செயல்படுகின்றான். ஒருவரே ஒரு சூழலில் கேட்போனாகவும் மற்றொரு சூழலில் பேசுவோனாகவும் செயல்படும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் இங்கே நடைபெற்றுள்ளது.

இல்லற வாழ்வில் பிரிவு ஏற்படாமல் இருக்க உறவுகளின் தேவை இன்றியமையாதது. நல்லுறவு வாய்க்கப் பெற்றால், இல்லறமானது நல்லறமாகும் என்பது புலப்படுகின்றது. அதோடு, மனப்பாரத்தை இறக்கி வைக்கவும் சுற்றியுள்ள மனிதர்கள் தேவைப்படுகின்றனர். இன்று மனித சமுதாயத்தில்

பெரும்பான்மையாக நிலவும் மனஅழுத்தத்திற்குத் தகுந்த தீர்வாக இதுபோன்ற உறவுகள் வாய்க்கப் பெறுதல் அவசியம் என்பதும் தெளிவாகின்றது.

தலைவி

தலைவி என்னும் தகவலாளர், தலைவன், தோழி, பாணன், அந்தணர் ஆகிய பெறுநரிடம் செய்தியைக் கூறுவதைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இதில் தலைவி மட்டுமே பேசினாலும் கேட்போரும் இடம்பெற்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நபர்கள் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பங்கேற்பதால், இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமாகக் கூறியலும். தலைவிக்கும், பெறுநருக்கும் இடையில் நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றத்தைத் தலைவி > தலைவன், தலைவி > தோழி, தலைவி > பாணன், தலைவி > அந்தணர் என்று பகுத்துக் காணமுடியும்.

தலைவி > தலைவன்

தலைவி > தலைவனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது, 'பரத்தமையைச் சாடுதல், அன்பைப் பாராட்டுதல்' ஆகிய சூழல்களில் நடைபெறுகின்றது. தலைவியின் அன்பைப் புரிந்து கொள்ளாமல், பிறபெண்களின் மீது நாட்டம் கொண்டவனாகப் பரத்தையைத் தேடிச் செல்லும் தலைவனின் இயல்பினைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

தலைவன், பரத்தமை மேற்கொள்ளும் போது தலைவி அவனுடைய பரத்தமையைச் சாடுகின்றாள். தலைவன் தவறை உணரும் சூழலில் அவனை ஏற்றுக்கொண்ட தலைவி, பின்னாளில் அவனுடைய அன்பைப் பாராட்டுவதும் சங்கப்பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பரத்தமையைச் சாடுதல்

பரத்தையர் என்பவர் ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்லவராகி அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பத்தையும் பொருளையும் விரும்பி ஒருவரிடம் செல்லும் பெண்கள் ஆவர். இவர்கள் ஒருவரிடத்தும் தங்காத தன்மை உடையவர்கள். கணிகையர் என்பதும் இவர் பெயர் ஆகும். இவர்களிடம் செல்லும் ஆடவர்கள் 'பரத்தமை ஒழுக்கம்' மேற்கொண்டவர்கள் என்று தொல்காப்பியம், அகப்பொருள் விளக்கம் போன்ற இலக்கண, இலக்கிய நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

தலைவி, தலைவனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தலைவனின் பரத்தமையைச் சாடுகின்றாள். தனக்கு உரிமைப்பட்ட ஆடவன், பிறபெண்களை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதையே பெண்களால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. பெண்களின் மனநிலை இவ்வாறிருக்கச் சங்கப்பாடல்களில் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கம் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளது. தலைவனின்

இவ்வருந்தத்தக்க செயலால், தலைவி மனம் வருந்தி கோபம் கொண்டு அவனோடு ஊடுகின்றாள். பரத்தையிடம் சென்று விட்டு வருகின்ற தலைவனைப் பார்த்து,

“வேண்டேம் பெரும!நின் பரத்தை

ஆண்டுச் செய்குறியோடு ஈண்டுநீ வரலே”

(ஐங்.48: 4-5)

என்றும்,

“எம்நலம் தொலைவது ஆயினும்

துன்னலம் பெருமபிறர்த் தோய்ந்தநின் மார்பே”

(ஐங்.63: 3-4)

என்றும் கூறித் தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் தலைவி மறுத்துவிடுகின்றாள். தலைவி, தலைவனின் பரத்தமையைச் சாடும் இவ்விடங்களில் தலைவி பேசுவளாகவும் தலைவன் கேட்பவனாகவும் செய்தி - பரத்தை என்று ஒரு நபராகவும் எனப் பலரும் இடம்பெற்றிருக்கும் வகையில் இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் எனலாம்.

தலைவி, தலைவனைப் பார்த்து நீ விரும்பிய மங்கையர் பலரைக் கொணர்ந்த நின்தேர் இனி எந்த ஊரில் போய் நிற்கும்? என்று வினவுகின்றாள். இதனை,

“இவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்துஇனி

எவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்நநின் தேரே?”

(ஐங்.62: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு, தலைவனை இகழ்வது மட்டும் தலைவியின் நோக்கம் இல்லை; தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கத்தை விட்டு நீங்க வேண்டும் எனும் செய்தியை அறிவுறுத்துவதும் நோக்கமாகும் என்பது புரிகின்றது. பெரும!, மகிழ்ந! என்று தலைவனை அழைத்துத் தலைவி பேசுகின்றாள். தலைவியின் நோக்கத்தைப் புரிந்த தலைவன், தன் தவறை உணர்கின்றான். பேசுவோர் கூறும் செய்தியைக் கேட்பவர் புரிந்து கொள்ளும் முறையில் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

ஆடவர் பரத்தமை என்ற தீயொழுக்கத்தில் ஈடுபடாது, தன்னுடைய மனதில் தலைவிக்கு மட்டுமே இடம் தந்து வாழ வேண்டும் என்பதே பெண்மை முதலில் எதிர்பார்ப்பதாகும். தன்னுடைய கணவர் தன்னை மட்டுமே எண்ணி வாழ வேண்டும். பிறபெண்களை மனதால் கூட எண்ணக் கூடாது என்பதையே சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை பெண்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். ஆனால், சங்கப்பாடல்களில் தலைவன் பிறபெண்களிடம் சென்றுவிட்டு மீண்டும் தலைவியை நாடி வருவதாகப் பாடல்கள் உள்ளன. இதனால் மிகுதியான

மனஉளைச்சலுக்கு ஆளான தலைவி, அதன் வெளிப்பாடாகவே தலைவனின் பரத்தமையைச் சாடுகின்றாள். இன்றும் பிறபெண்களை நாடிச் செல்லும் ஆடவரை ஏற்றுக்கொள்ள மனமில்லாமல் வேதனையில் பெண்கள் பலவாறாகப் புலம்புவதைக் காணமுடிகிறது.

அன்பைப் பாராட்டுதல்

தலைவியைப் பரிதவிக்க விட்டுப் பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவனின் தவறை மன்னித்து ஒருகட்டத்தில் தலைவி அவனை ஏற்றுக் கொள்வதைச் சங்கப்பாடல்களிலும், நடைமுறை வாழ்க்கையிலும் காணமுடிகிறது. பரத்தமை நீங்கப் பெற்றுத் தலைவன் தன்னுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழ வேண்டும் என்று விரும்புகின்ற தலைவி, தலைவனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தலைவனின் குறையைச் சுட்டிக் காட்டுவதுடன் அவனை மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்கின்றாள். அதோடு, மனம் மாறிய நிலையில் மீண்டும் தலைவனின் அன்பைப் பாராடுகின்றாள். இக்கூற்றை,

“இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்

நீஆ கியர்எம் கணவனை,

யான்ஆ கியர்நின் நெஞ்சநேர் பவளே”

(குறுந்.49: 3-5)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, தலைவன் மீது கொண்ட அன்பினைத் தலைவி பாராட்டுவதோடு, இப்பிறவி மட்டுமல்ல; மறுபிறவியிலும் இத்தலைவனே தனக்குக் கணவனாக வர வேண்டும் என்று தன் உள்ளக்குறிப்பையும் உணர்த்துகின்றாள்.

உலகியல் வழக்கில் இப்பிறவியில் தனக்கு வாய்க்கப் பெற்ற கணவனே ஏழேழ் பிறவியிலும் வாய்க்க வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு பெண்களும் எண்ணுவர். தன்னுடைய தலைவனை எச்சுழ்நிலையிலும் உயர்வாகவே எண்ணும் பெண்மைக்கே உரிய குணநலனைச் சங்ககாலம் முதல் இன்றைய நடைமுறைச்சூழல் வரை காணமுடிகிறது.

தலைவி > தோழி

பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்கள் அகவாழ்க்கையில் தலைவனுக்குத் துணைநிற்பவனைப் பாங்கன் என்றும், தலைவிக்குத் துணைநிற்பவளைத் தோழி என்றும் வழங்குகின்றன. தோழி, அகத்திணை வாயில்களில் ஒருவர். தலைவியை வளர்த்த செவிலியின் மகள், தலைவியின் தோழியாக இருப்பாள். பெரும்பான்மையும் தலைவி, தோழியிடமே பேசுகின்றாள். ஏனெனில், தலைவி தன்னுடைய மனக்குறையைத் தனக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் தோழியிடம் மட்டுமே பகிர்ந்து கொள்ள முடியும். மனச்சுமையைக் குறைத்துக் கொள்ளும்

பொருட்டுத் தலைவி தோழியிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது, ‘தலைவன் வரைவு நீட்டித்தல், வழியின் ஏதம் நினைந்து கூறல், காப்பு மிகுதி, உடன்போக்குக்கு உடன்படல், உடன்போய் மீண்டு வரல், அறத்தொடு நிற்பல், வரைவு மலிந்தவழிக் கூறல், பருவம் கண்டு ஆற்றாது கூறல், வற்புறுத்தும் தோழிக்குக் கூறல், வாயிலாக வந்த தோழிக்குக் கூறல்’ ஆகிய சூழல்களில் நிகழ்கின்றன. இவ்வாறாகப் பல்வேறு சூழல்களிலும் தலைவி, தோழியிடம் பேசி மனஆறுதல் பெறுகின்றாள்.

தலைவன் வரைவு நீட்டித்தல்

வரைவு என்பதற்குத் திருமணம் என்பது பொருளாகும். தலைவன் திருமணம் புரியாமல் களவு ஒழுக்கத்திலேயே இருப்பது ‘வரைவு நீட்டித்தல்’ ஆகும். தலைவன், தலைவியை மணந்துகொள்ளாமல் வரைவு நீட்டித்தலால் ஆற்றாத தலைவி, தோழியிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. தலைவி, நேரடியாகத் தலைவனிடம் பேசுவதில்லை என்பதால் தோழியிடம் பேசுகின்றாள்.

தலைவன் வரைவு நீட்டித்தலால் ஆற்றாத தலைவி, தலைவனால் தலைவியின் நலன் கவரப்பட்ட நிலையைத் தோழியிடம் வருத்தமுறக் கூறுகின்றாள். இதனை,

“கண்டிசின், தோழி!அவர் உண்டஎன் நலனே”

(குறுந்.112: 5)

இப்பாடலடி தெரிவிக்கின்றது. இங்கு வரைவு நீட்டிக்காமல் ஊரார் அறியத் தலைவன், தலைவியை விரைவில் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்து புலப்படுகின்றது. இதேபோன்று தலைவன் வரைவு நீட்டித்தலைக் குறுந்தொகை 25-ஆம் பாடலும் கூறுகின்றது.

களவு வாழ்க்கையை கற்பு வாழ்க்கையாக மாற்றுவதே சிறப்பானது. சமுதாயத்தில் மதிப்புடன் வாழ வழிவகுப்பது கற்பு வாழ்க்கையே ஆகும். ஆனால், ஆடவர்கள் இதனைப் பெரும்பாலும் உணர்வதே இல்லை. தலைவியைச் சந்தித்துக் களவு வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சி காணும் தலைவனுக்குக் கற்பு வாழ்க்கை பற்றிய சிந்தனையே இருப்பதில்லை. எனவே, அவன் தன்னுடைய போக்கில் வரைவை நீட்டித்துக் கொண்டே செல்கின்றான். இச்சூழலில் தலைவிக்குச் சுற்றியுள்ள சமுதாயத்தினரால் மனஅழுத்தம் மிகுகின்றது. அப்போது, தலைவி தன்னுடைய மனவுணர்வுகளைத் தோழியிடம் கூறுகின்றாள். எத்தனை உறவுகள் இருப்பினும் பெண்ணுக்குப் பெண்ணே உணர்வுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள வடிகால் ஆகின்றாள். அதுவும் தன்னுடைய வயதொத்த தோழியே தலைவிக்குப் பெருந்துணையாவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவனிடம் கூறவேண்டிய செய்தியைத் தோழிக்குக் கூறி அவள் வழித் தலைவனுக்குப் புலப்படுத்தும் வகையில் தலைவி, தோழி, தலைவன் என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோரின் பங்களிப்பு இருப்பதால் இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் என்றே கூறியலும்.

வழியின் ஏதம் நினைந்து கூறல்

இரவுக்குறி என்பது இரவுநேரத்தில் ஒரு குறித்த இடத்தில் தலைவன், தலைவியைத் தோழியின் உதவியுடன் சந்திப்பதாகும். தலைவன் இரவுக்குறியில் தலைவியைச் சந்திக்க வருகின்றான். அப்போது, வழியின் துன்பத்தை நினைத்துத் தலைவி வருந்திப் பேசுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியங்களில் உள்ளன. இதில், தோழி கேட்போராகச் செயல்பட்டுத் தலைவியின் மனவருத்தத்தைப் புரிந்து கொள்வதால் இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினுள் கூறியலும். தலைவி தான் விரும்பும் தலைவன் என்பதால், அவன் மீது கொண்ட அன்பு மிகுதியால் வழித்துன்பத்தை எண்ணிப் பார்க்கின்றாள். தலைவன் வருகின்ற பாதை அவனுக்குத் துன்பம் தருமே என்று எண்ணித் தானும் துன்பம் அடைகின்றாள். இச்சூழலில் தலைவன் வரும் வழியின் ஏதத்தினைத் தோழியிடம், தலைவி கூறுகின்றாள்.

தலைவி, தோழியிடம் தலைவன் நள்ளிரவில் தன்னைத் தேடி வருவாராயின் அவர் வரும் மலைச்சாரலின் நீண்ட வழியில் என் நெஞ்சம் சிறிதும் தடைப்படாது அவர் கூடவே செல்கின்றது. அது இரங்கத்தக்கது என்கிறாள். இதனை,

“ஆர்இருட் கங்குல் அவர்வயின்

சாரல் நீள்இடைச் செலவு ஆனாதே”

(குறுந்.153: 4-5)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவனைப் பார்க்காமல் இருத்தல் தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தரும்; அவளால் ஆற்றியிருக்க முடியாது. இருப்பினும், தனக்குப் பிரிவுத்துன்பம் ஏற்பட்டாலும் பரவாயில்லை. தலைவனுக்கு எவ்வித தீங்கும் ஏற்பட்டு விடக் கூடாதென அவனுடைய வருகையைத் தலைவி மறுக்கின்றாள். இங்கு, இரவுநேரம் கடினமான பாதையைக் கடத்தல் என்பது தலைவனுக்கு மிகுந்த துன்பத்தைத் தரும் என்பதை உணர்ந்து, தலைவியின் நெஞ்சம் தலைவனுடன் சென்று துன்புறுகின்றது. இவ்வாறு, வழியின் ஏதம் நினைந்து தலைவி, தோழியிடம் பேசுமிடத்துத் தலைவன் - தலைவி ஆகிய இருவரின் துயரத்தையும் புரிந்து கொள்ளும் கேட்போராகத் தோழி இருக்கும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

காப்பு மிகுதி

தலைவன், தலைவியின் களவு வாழ்க்கையைத் தாய் முதலானோர் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அப்போது, தாய் முதலியோர் தலைவியைப் பாதுகாக்கின்றனர். இது 'இற்செறிப்பு' என்ற பெயரில் சங்க காலத்தில் இருந்தது. பிறரால் பாதுகாக்கப்படும் தலைவி, காப்பு மிகுதிக்கண் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்களைச் சங்க இலக்கியத்தில் காணமுடிகிறது.

“உடன்உயிர் போகுக தில்லகடன் அறிந்து”

(குறுந்.57: 4)

என்ற பாடலடியில் தலைவனைப் பிரிந்திருப்பதற்கு ஆற்றாதவளாகித் தலைவி, தோழியை நோக்கித் தலைவனைப் பிரிந்திருத்தலினும் ஒன்றாக இருந்து உயிர்நீத்தல் சிறப்புடையது என்று கூறுவதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. தலைவனைப் பிரிந்திருக்க முடியாமையால் ஏற்பட்ட ஏக்கம், தலைவியின் பேச்சில் வெளிப்படுகின்றது. இங்ஙனம், காப்பு மிகுதியில் தலைவி பேசுவதைத் தோழி கேட்கும் வகையில் தலைவி, தோழி ஆகிய இருவர் இடம்பெற்றிருக்கும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

உடன்போக்குக்கு உடன்படல்

களவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டிருந்த தலைவன், தானாக முன்வந்தோ தலைவியால் அறிவுறுத்தப்பட்டோ தலைவியை உடன்கொண்டு செல்வான். இது உடன்போக்கு எனப்படும். இருவரும் தங்கள் குடும்பங்களிலிருந்து விலகிப் பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்வார்கள். அவர்களாகவே திருமணம் புரிவார்கள்.

தலைவனைத் தலைவி உயிரினும் மேலாக விரும்புகின்றாள். அவனைப் பிரிந்திருக்க இயலாது என்ற சூழலில் தலைவனுடன் உடன்போக்குச் செல்ல உடன்படுகின்றாள். அங்ஙனம் உடன்பட்ட தலைவி, தோழியிடம் பேசுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. தலைவி, தலைவனுடன் நேரடியாகப் பேசாமல் தன்னுடைய உடன்பாட்டினைத் தோழியின் வாயிலாகவே தெரிவிக்கின்றாள். பெண்டிர் அலர்தூற்றும் கொடியசொற்கள் தன் மகளுக்குப் பொருந்துவன அல்ல என்று தெய்வத்தை வழிபட்டு அமைதி அடைந்துள்ள அன்னை முன்பு செல்வதற்கு அஞ்சியே, தலைவனுடன் உடன்போக இசைந்தேன் என்ற செய்தியைத் தலைவி, தோழியிடம் கூறுகின்றாள். இவ்வாறு தலைவி, தலைவனிடம் கூறவேண்டிய செய்தியைத் தோழியிடம் கூற அவள் புரிந்து கொண்டு செயலாற்றுகின்றாள். இங்கு தலைவி, தோழி, தலைவன், அன்னை உள்ளிட்ட பலரைப் பற்றிய பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது.

“அளிதோ தானே நானே நம்மொடு

.....

தாங்கும் அளவைத் தாங்கி,

காமம் நெரிதரக் கைநநில் லாதே”

(குறுந்.149: 1, 5-6)

இப்பாடலடிகளில், தலைவியிடம் இருந்த நாணம் மிகவும் இரங்கத்தக்கது. காமம் மிகுதியாகும் போது நாணம் தாங்கமுடியாமல் அழிந்துவிட்டது. காமம் வென்று நாணம் தோற்றதால் உடன்போக்கு நிகழ வாய்ப்பாயிற்று எனும் பொருள் இடம்பெற்றுள்ளது. காமத்திற்கும் நாணத்திற்கும் இடையே நடைபெறும் போராட்டம் பெண்ணின் மனதை மிகவும் வருத்தும் என்பதை இலக்கியங்களில் பல பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இதே கருத்தினை வள்ளுவர்,

“காமமும் நானும் உயிர்காவாத் தூங்கும்என்

நோனா உடம்பின் அகத்து”⁵

என்ற குறட்பா வழி எடுத்தியம்புகின்றார்.

இங்கு, தலைவன் மீது கொண்ட அளவுகடந்த பற்றின் காரணமாகத் தலைவி உடன்போக்குக்கு உடன்படுதல் தெளிவாகின்றது. அளவுகடந்த பாசத்தைக் காட்டி வளர்க்கும் பெற்றோருக்குக் கொடுப்பதை விட மேலான ஒரு இடத்தைச் சிலநாட்களே பழகிய தலைவனுக்குக் கொடுத்து, அவனை உயர்வாக எண்ணி ஏதும் புரியாத நிலையில் அவனுடன் பிறர் அறியாமல் ஓடிச்சென்று வாழ்க்கையைத் தொலைக்கும் அவலநிலை இன்றைய சமுதாயத்திலும் தொடர்ந்து கொண்டதான் இருக்கின்றது.

உடன்போய் மீண்டு வரல்

தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்ற தலைவி, அப்படியே சென்றுவிடாமல் மீண்டு வரும் சூழலையும் காணமுடிகிறது. அந்நிலையில் தலைவி, தோழியிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்று மீண்டு வந்த தலைவியைப் பார்த்துத் தோழி, நீ சென்றிருந்த நாட்டின் நீர் இனியது அன்று, நீ எங்ஙனம் அதை அருந்தினாய்? என்று வினவுகின்றாள். அதற்குத் தலைவி,

“அன்னாய், வாழி! வேண்டுஅன்னை! நம்படப்பைத்

தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர்நாட்டு

உவலைக் கூவல் கீழ்

மான்உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே”

(ஐங்.203)

என்று பதில் கூறுகின்றாள். தலைவன் மீதான அன்புநிலை தலைவி கூறும் இச்செய்தியால் புலப்படுகின்றது. செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கேட்போரே இன்றியமையாதவர் ஆவார். கேட்போர் இன்றிச் செய்திப்பரிமாற்றம் இல்லை. இங்கு, தலைவி கூறுவதைத் தோழி கேட்போராகப் புரிந்து கொள்கின்றாள். இதில் தலைவி, தோழி என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் இடம்பெற்றிருப்பதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமே ஆகும். இங்ஙனம் உடன்போய் மீண்டு வருதல் என்பது, இன்றைய உலகியலிலும் காணப்படக்கூடிய ஒரு நிகழ்வாகவே உள்ளது. வயதுவேகத்தில் ஓடிப்போவதும் மீண்டும் பெற்றோரை நாடி வருவதுமாகிய தலைவன் - தலைவியரின் அறியாமைச் செயல்களைத் தற்போதும் காணமுடிகிறது.

அறத்தொடு நிறற்ல்

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இடையிலான காதலைத் தலைவி தோழியிடமும், தோழி செவிலித்தாயிடமும், செவிலித்தாய் நற்றாயிடமும் என அறத்தொடு தெரிவித்தலே ‘அறத்தொடு நிறற்ல்’ ஆகும்.

“அறம் என்பது தக்கது, தக்கதனைச் சொல்லி நிறற்ல் தோழிக்கும் உரித்தென்றவாறு; அல்லதூஉம் பெண்டிற்கு அறம் என்பது கற்பு, களவின் தலைநிறற்ல் என்பதூஉமாம்.”⁶

என்று அறத்தொடு நிறற்ல் பற்றி குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“தலைவி பாங்கிக் கறத்தொடு நிற்கும்
பாங்கி செவிலிக் கறத்தொடு நிற்கும்
செவிலி நற்றாய்க் கறத்தொடு நிற்கும்
நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க் கறத்தொடு
நிற்கும் என்ப நெறியுணர்ந் தோரே”⁷

என்ற நூற்பாவும் இங்கு எண்ணிப்பார்க்கத் தக்கது.

தலைவி மெலிந்து வருந்தும் போதும் தாய் வெறியாட்டத்தை நிகழ்த்த எண்ணும் போதும் தோழி, செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பாள். களவுவாழ்க்கையை உரியவருக்கு உரியவாறு எடுத்துரைப்பதே அறத்தொடு நிற்பதாகும். களவைக் கற்பாக்கும் அருஞ்செயலே அறச்செயலாகும். தலைவி அறத்தொடு நிற்கும்படி, தோழியிடம் வேண்டுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

நொதுமலர் வரைவு கண்டு தலைவி தன் காதலைத் தோழியிடம் அறத்தொடு தெரிவிக்கின்றாள். அதுவரை தலைவனைப் பற்றிய செய்தியைப்

பிறரிடம் வெளியிடாது மறைத்த தலைவி, அப்போதுதான் ஆடுகளமகனான தலைவன் மீது ஆடற்கலை அறிந்த தான் காதல் கொண்டதைப் பற்றித் தோழியிடம் கூறுகின்றாள். இதனைக் குறுந்தொகை 31-ஆம் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது. இங்கு தலைவி, தோழியிடம் அறத்தொடு நிற்கும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் உள்ளது. அறத்தொடு நின்றலில் ஒருவரிடம் இருந்து மற்றொருவருக்கு என உரியமுறையில் அடுத்தடுத்துப் பலருக்கும் செய்தியானது பரிமாறப்படுவதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

தலைவி, தோழியிடம் அறத்தொடு நின்றலில் அவளின் களவுவாழ்க்கை புலப்படுகின்றது.

“..... எந்தையும்

யாயும் அறிய உரைத்தீயின், யான்உற்ற

நோயுங் களைகுவை மன்”

(கலி.111: 22-24)

இப்பாடலடிகளின் வழி, களவு வாழ்க்கையைத் தாய், தந்தையரிடம் தோழியே எடுத்துக் கூற வேண்டும் என்று தலைவி வேண்டி நிற்கின்றாள். அப்படிச் செய்வதால் தன் காதல் நோய் தீரும் என்று கூறுவதை உணரமுடிகிறது. இங்கு தலைவி, தோழியிடம் அறத்தொடு நிற்கும் தன்மையைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குச் சான்றாக ஏற்க இயலும்.

இங்ஙனம் சங்ககாலத்தில் களவு வாழ்க்கையை, கற்பு வாழ்க்கையாக மாற்றுவதற்கு ‘அறத்தொடு நின்றல்’ என்ற துறையானது பேருதவி புரிந்துள்ளது. களவு வாழ்க்கையாக இருப்பினும் அதிலும் ஒரு முறைமை பின்பற்றப்பட்டுள்ளது. நாகரிகமான முறையிலேயே உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. தற்காலத்தில் இத்தகைய நாகரிகத்தினைக் காணமுடிவதில்லை.

வரைவின் போது கூறல்

வரைவு என்ற சொல்லுக்குத் ‘திருமணம்’ என்பது பொருளாகும். தலைவன் வரைந்து கொள்ள வருகின்றான் என்பதை ‘வரைவு மலிவு’ என்பர். அதாவது, மணம் செய்து கொள்ளுதற்குரிய முயற்சிகளின் மிகுதி ஆகும். தலைவனின் வரைவுச்செயலினை அறிந்த தலைவி, தோழியிடம் பேசுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

வரைவுக்குரிய முயற்சிகள் நிகழ் இதுவரை தலைவனின் பிரிவை நன்கு ஆற்றியிருந்தாய் என்று கூறிப் பாராட்டிய தோழியை நோக்கித் தலைவி, அவர் மலையிலிருந்து அருவியால் கொணரப்பட்ட காந்தளை வளர்த்து ஆற்றியிருந்தேன் என்கிறாள். இதனைக் குறுந்தொகை 361-ஆம் பாடல்

தெரிவிக்கின்றது. இப்பாடல் வழி இல்லத்தில் மகளிர் காந்தள் உள்ளிட்ட செடி, கொடிகள் நடும் சூழலியல் பாதுகாப்பு முறையினை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு, தலைவி என்ற பேசுவோர் கூறுவதைத் தோழி என்ற கேட்பவர் புரிந்து கொள்வதால், தலைவி - தோழி எனும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் பங்குபெறும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது. இங்கு, தலைவனின் வரைவை எண்ணித் தலைவி ஆற்றியிருந்தாள் என்ற செய்தி புலப்படுகின்றது.

தலைவன், திருமணத்திற்குப் பொருள் தேடப் பிரிவான். இது ‘வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவு’ ஆகும். தலைவன் தானாகவே முன்வந்தோ, தோழியால் அறிவுறுத்தப்பட்டோ வரைவுக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டுப் பொருள் தேடுவதற்காகப் பிரிவான். வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவன் மீண்டமை அறிந்த தலைவி ‘நீ தொலைத்த நலம் இன்று எய்திய காரணம் என்ன?’ என்ற தோழியிடம், மலைகள் செறிந்த நாடனாகிய நம் தலைவன் வந்தான். ஆதலால், என் நலனும் உடன் வந்தது என்கிறாள். இதனை,

“குன்றுகெழு நாடன் தானும்

வந்தனன்; வந்தன்று தோழி! என்நலனே!”

(ஐங்.263: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு, தலைவனின் வருகையால் தலைவி மீண்டும் பொலிவு பெற்றாள். தலைவனின் வருகையைத் தொடர்ந்து வரைவு நிகழும் என்பதால், தலைவி நலன் பெற்றாள் என்பது தெரிகின்றது. இங்கு, தலைவனின் வருகையால் தலைவி அடைந்த மகிழ்ச்சியைத் தோழிக்குப் புலப்படுத்தினாள் என்பதையும் உணரமுடிகிறது. தலைவி எனும் பேசுவோரால் தலைவனின் வருகை என்ற செய்தி, தோழி என்ற கேட்போருக்கு உணர்த்தப்பட்டிருப்பதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். இதில், பலரும் இடம்பெற்றுள்ளனர் என்பதும் தெரிகின்றது.

இங்ஙனம், தலைவனின் வருகையினாலோ அல்லது அவன் நாட்டில் உள்ள காந்தள் போன்ற பொருட்களைக் கொண்டோ தலைவி மனமகிழ்ச்சி பெறுகின்றாள். இதன் தொடர்ச்சியாக வரைவு நிகழும் என்ற தலைவியின் அகமனத் தெளிவினைக் காணமுடிகிறது.

பருவம் கண்டு ஆற்றாமை

தலைவியைப் பிரிந்து வினையின் பொருட்டுச் செல்லும் தலைவன், இந்தக் காலத்தில் மீண்டும் வந்துவிடுவேன் என்று காலத்தை முன்னரே கூறிச் செல்லுதல் மரபு. வினைமுடிப்பதற்குச் சென்ற தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் வந்தும், வராமையினால் ஆற்றாத தலைவி பேசுவதாகப் பன்முகச்

செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. அவை கார், கூதிர், முன்பனி என்று ஒவ்வொரு காலகட்டங்களிலும் பாடப்பட்டவையாக இருக்கின்றன.

வினைமுடிப்பதற்குச் சென்ற தலைவன் குறித்துச் சென்ற பருவத்தில் மீண்டு வராமையால் ஆற்றாத தலைவி, தன்னுடைய ஆற்றாமையைத் தோழியிடம் கூறுகின்றாள்.

“அரும்பனி அற்சிரம் தீர்க்கும்

மருந்துபிறிது இல்லை;அவர் மணந்த மார்பே”

(குறுந்.68:3-4)

என்றும்,

“ஆர்கலி ஏற்றொடு கார்தலை மணந்த

கொல்லைப் புனத்த முல்லை மென்கொடி

எயிறுஎன முகையும் நாடற்குத்

துயில்துறந் தனவால் தோழி!எம் கண்ணே”

(குறுந்.186)

என்றும்,

“ஊதையம் குளிரொடு பேதுற்று மயங்கிய

கூதிர் உருவின் கூற்றம்

காதலர்ப் பிரிந்த எற்குறித்து வருமே?”

(குறுந்.197: 3-5)

என்றும் தன்னுடைய ஆற்றாமையைத் தோழியிடம், தலைவி வெளிப்படுத்துகின்றாள். இங்கு தலைவனின் மார்பே, ஆற்றாமையைப் போக்குகின்ற மருந்தாகும். தலைவன் அருகில் இல்லாமையால் உறக்கம் என்பதே கண்களில் இல்லை. கூதிர்காலம் தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவியை மிகவும் வாட்டுகின்றது என்று தலைவி மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு, தலைவி அகமனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் போது தோழி கேட்பவளாகத் திகழ்கின்றாள். காரணம், தலைவியின் மனவுணர்வுகளுக்குத் தக்க வடிகாலாக விளங்குபவள், தோழி மட்டுமே ஆவாள். தலைவியின் மனவுணர்வுகளைத் தோழி கேட்டுப் புரிந்து கொள்வதால், பேசுவோர் - கேட்போர் என்ற அடிப்படையில் இருவர் பங்கேற்றுள்ள பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

இங்ஙனம், பருவம் கண்டு ஆற்றாத தலைவிக்குத் தலைவனே அருமருந்து ஆவான். தலைவன் இல்லாமையால் உறக்கமும் இல்லை. இன்றும் குடும்பத்தலைவர் வெளியூர் சென்றுவிட்டால், அவரையே எண்ணிக்கொண்டு உறங்காமல் வாடும் பெண்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர். இதனால், ஆடவரின் நிழலிலேயே பெண்களின் வாழ்க்கை இன்றும் உள்ளது எனலாம்.

வற்புறுத்தும் தோழிக்குக் கூறல்

தலைவன், தலைவியின் வாழ்க்கை அன்பு நிறைந்ததாகும். அன்பு நிறைந்த தலைவன் பிரிந்திருக்கும் காலத்தில் தலைவி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்திய தோழியிடம், தலைவி பேசுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

தலைவன் பிரிந்திருந்த காலத்து ஆற்றியிருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்திய தோழியை நோக்கித் தலைவி, துணைவரைப் பிரிந்த என்னுடைய கண்ணீரை நிறுத்துதல் என்பது எளிதாகுமோ? என்கிறாள். இதனை,

“ஆழல் என்றி- தோழி! யாழஎன்

கண்பனி நிறுத்தல் எளிதோ-”

(அகம்.97: 15-16)

ஷஎன்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு தலைவி பிரிவுத்துயரைத் தோழியிடம் கூற, தலைவனைப் பிரிந்ததால் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது என்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. தலைவி கூறுவதால், தலைவனால் ஏற்பட்டதே பிரிவுத்துயர் என்று தோழி புரிந்து கொள்கின்றாள். இவ்வாறு, பேசுவோர் தலைவியாகவும் கேட்போர் தோழியாகவும் செய்தி தலைவனைச் சுற்றியுமெனப் பலர் இடம்பெற்றிருக்கும் செய்திப்பரிமாற்றம் என்பதால், இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, பிரிவுத்துயரை ஆற்றியிருக்க இயலாது வருந்திக் கண்ணீர் வடித்தல் என்பது இயல்பாகும். இன்றைய சூழ்நிலையில் தகவல்தொடர்புச் சாதனங்களின் வளர்ச்சியால் தலைவியின் பிரிவுத்துன்பத்தை எடுத்துரைக்க அலைபேசி போன்ற பல்வேறு சாதனங்கள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. பிரிவுத்துன்பமே இல்லை எனும் அளவிற்கு தகவல்தொடர்புச் சாதனங்கள், பிரிவிலும் ஒரு நெருக்கத்தையே இன்று ஏற்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

வாயில் மறுத்தல்

தலைவனை ஏற்றுக் கொள்ளத் தலைவி மறுத்தல் ‘வாயில் மறுத்தல்’ ஆகும். தலைவனை ஏற்றுக் கொள்ளும்படித் தலைவிக்குத் தோழி வாயிலாகச் செயல்படுதலும் உண்டு. தலைவன் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்ட தலைவி அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்க இயலாமல் ஏங்கும் நிலையே சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளது. ஆனால், தலைவனின் பரத்தையற் பிரிவைத் தலைவியால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. தலைவன் மீதான பேரன்பின் காரணமாகவே தலைவி, பரத்தையற்பால் சென்ற தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றாள். பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்

என்று வாயிலாக வந்த தோழியிடம், தலைவி பேசுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

“இனிய செய்தநம் காதலர்

இன்னா செய்தல் நோம்என் நெஞ்சே!”

(குறுந்.202: 4-5)

இப்பாடல்களில் களவுக்காலத்தில் இன்பத்தைத் தந்த தலைவன், இப்போது துன்பத்தைத் தந்து வருந்தச் செய்கின்றார் என்ற செய்தியைத் தோழியிடம் கூறித் தலைவி வாயில் மறுத்தல் புலப்படுகின்றது. தலைவி வாயில் மறுக்கும் செய்தி, தோழியின் வாயிலாகத் தலைவனைச் சென்று சேர்கின்றது. இவ்வாறு ஒரு செய்தி ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவருக்கு என, அதாவது தலைவியிடம் இருந்து தோழிக்குத் தோழியிடம் இருந்து தலைவனுக்கு என்று பன்முக அமைப்பில் இங்குச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

எல்லா நிலைகளிலும் தலைவனுக்காக மனம் இரங்கும் தலைவி, பரத்தையற் பிரிவின் போது மட்டும் மனம் இரங்க மறுக்கின்றாள். காரணம், பெண்கள் தங்களுக்கு உரிமைப்பட்ட ஆடவனைப் பிற பெண்களுக்கு விட்டுக்கொடுத்தல் என்பது ஒருபோதும் இல்லை.

பிற சூழல்கள்

தலைவிக்குத் தோழியே உற்றதுணை என்பதால், பல்வேறு சூழ்நிலைகளிலும் தலைவி, தோழியிடமே பேசுகின்றாள். தலைவனின் தூது வந்த போதும் (குறுந்.106: 3-6) இரவுக்குறி நேர்ந்த தோழியிடமும் (குறுந்.150: 3-5) என்று தலைவி, தோழியிடம் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. மேற்கூறிய சூழல்கள் மட்டுமின்றி தோழியைப் பாராட்டல் (நற்.24), காமத்தின் மிகுதி (நற்.303) போன்ற நிலைகளிலும் தலைவி, தோழியிடம் பேசுகின்றாள்.

தலைவி கூறும் செய்திகளைத் தலைவனிடமும் தமரிடமும் எடுத்துச் சொல்லும் ஊடகமாகவும், தலைவி தம் மனவுணர்வுகளையும், துயரையும் வெளிப்படுத்தும் போது அமைதியாக அவற்றைச் செவிமடுத்து, தலைவியின் துயருக்கு வடிகாலாகவும் தோழி திகழ்கின்றாள்.

இன்றளவும் பெண்கள், தங்களுடைய மனநிலையைத் தன்னுடைய தோழியரிடமே முழுமையாக வெளிப்படுத்துகின்றனர். ஒரு பெண்ணின் மனநிலையை மற்றொரு பெண்ணால் தான் உணரமுடியும் என்றாலும், தன் வயதொத்த தோழியரிடம் மட்டுமே அதுவும் உற்றதொரு தோழியிடமே தலைவி தன் மனநிலையை அப்படியே பிரதிபலிக்கின்றாள். இன்பம், துன்பம் என எதுவாக இருப்பினும் அதனைத் தலைவி, தோழியிடம் மட்டுமே பகிர்ந்து

கொள்கின்றாள். அதனால், அவளுடைய பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வும் கிடைக்கின்றது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும்.

தலைவி > பாணன்

தலைவனுக்காகத் தலைவியிடம் வாயில் வேண்டி வருபவர்களுள் முதன்மையானவனாகப் பாணன் கூறப்படுகின்றான். வாயிலாக வரும் பாணனிடம் தலைவி, தன்னுடைய மனக்குமுறலை வெளிப்படுத்துகின்றாள். தலைவி, பாணனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. தலைவி, பாணனிடம் பேசுகின்ற பேச்சு தலைவனின் பரத்தமையைச் சாடுவதாகவும் தன்னுடைய ஆற்றாமையைத் தலைவனிடம் கூறும்படி வேண்டுவதாகவும் உள்ளது.

தலைவனின் வாயிலாக வந்த பாணனிடம், தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தினால் அலர் எழுந்துள்ளமை பற்றித் தலைவி கூறுகின்றாள்.

“நன்றே, பாண! கொண்கனது நட்பே

தில்லை வேலி இவ்ஊர்க்

கல்லென் கௌவை எழாஅக் காலே”

(ஐங்.131)

என்றும்,

“அம்ம வாழி,பாண! புன்னை

அரும்புமலி கானல் இவ்ஊர்

அலர் ஆகின்றுஅவர் அருளுமாறே”

(ஐங்.132)

என்றும் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தால் எழுந்த அலரினைத் தலைவி, பாணனிடம் சுட்டுகின்றாள்.

“யான்எவன் செய்கோ? பாண! ஆனாது

மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்

புல்லென்றன என் புரிவளைத் தோளே!”

(ஐங்.133)

இப்பாடலடிகளில், தலைவனின் பிரிவால் அவனையே நினைத்துக் கொண்டு தலைவியின் மேனி மெலிதல் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு பாணனிடம், பிரிவுத்துன்பத்தைத் தலைவி எடுத்துரைக்கின்றாள் என்பதும் புலப்படுகின்றது.

தலைவன் தவறில்லாதவன் என்று கூறி வாயில் வேண்டிய பாணனிடம், தலைவனின் தோர் பலநாட்களாகப் பரத்தையர் சேரியில் சுற்றுகின்றது. தலைவனின் வாய்மொழி எதுவும் உண்மையில்லை என்று தலைவி கூறும் சூழலைக் (அகம்.146) காணமுடிகிறது. தலைவனை நம்பி ஏமாந்த தலைவி,

இனியும் ஏமாறுவதற்குத் தயாராக இல்லை என்று கூறுவதும் தெளிவாகின்றது. தலைவனின் மற்ற தவறுகளை எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளும் தலைவி, பரத்தமையின் போது மட்டும் ஊடல் தீராதவளாகவே காணப்படுகின்றாள்.

தலைவன் சென்ற நாட்டிற்குச் செல்வேன் என்று கூறிய பாணனிடம் தலைவி, தலைவன் பொறுக்க இயலாத துன்பத்தை எனக்குச் செய்திருக்கின்றான். பொய் சொல்வதில் வல்லவன். அவனிடம் எம்மைப் பற்றி மறவாது கூறுவாயாக! என்கிறாள். இதனை,

“இன்னா அரும்படர் எம்வயின் செய்த

பொய்வ லாளர் போல

கைவல் பாண!எம் மறவாதீமே”

(ஐங்.473: 3-5)

இப்பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வாறு தலைவி, பாணனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தலைவியின் மனக்குமுறல் புலப்படுகின்றது.

இங்ஙனம் தலைவனின் சார்பாக வாயில் வேண்டி வரும் பாணனிடமே தலைவி, தலைவனின் குறைகளைச் சுட்டித் தன்னுடைய மனப்பாரத்தைத் தெரிவிக்கின்றாள். தலைவனின் பரத்தமையை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்று வாயில் மறுக்கின்றாள். இவ்வாறாகத் தலைவி பேசப் பாணன் கேட்கத் தலைவனைப் பற்றிய செய்திகள் என்று பன்முகப் பாங்கும்; அடுத்தடுத்து தலைவனைப் பற்றிய குறைகள் பலவும் என அமைந்திருப்பதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

தலைவி > அந்தணர்

அந்தணர் என்போர், சமுதாயத்தில் உயர்ந்த இடத்தில் வைத்துப் போற்றத்தக்கோர் ஆவர். ஆனால், அவர்களே பாலைவழியில் தலைவன் - தலைவியரைக் கண்டோராகச் சுட்டப்படுவதால் சங்கப்பாடல்களில் உடன்போக்குச் செய்தியை அவர்களிடம் தலைவி தெரிவிக்கின்றாள். செய்தியைத் தெரிவிப்பதில் மேலோர், கீழோர் என்ற பாகுபாடு இல்லை. செய்தி, உரியவரிடம் சென்று சேருதலே முக்கியம் என்பது புலப்படுகின்றது.

தலைவி, அந்தணரிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல் ஐங்குறுநூற்றில் உள்ளது. உடன்போக்கில் தலைவனுடன் சென்ற தலைவி, தன் எதிரே வந்த அந்தணரைப் பார்த்து நீவிர் எம் ஊருக்குச் செல்லின், உடன்போக்குச் செய்தியைத் தோழியருக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள் என்கிறாள். இதனை,

“சேட்புலம் முன்னிய அசைநடை அந்தணிர்!

.....

ஆர்இடை இறந்தனள் என்மின்

நேர்இறை முன்கைகள் ஆயத் தோர்க்கே”

(ஐங்.384: 1, 4-5)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு தலைவி, தோழியருக்குச் சொல்ல வேண்டிய உடன்போக்குச் செய்தியை அந்தணர் வாயிலாகச் சொல்வதைக் காணமுடிகிறது. இதில், உடன்போக்குச் செய்தியானது தோழியர் என்ற பலருக்கும் தெரிவிக்கப்படுவதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

தோழி

சொல்லாற்றல் மிக்க தோழி, உலகியல் அறிவு மிக்கவள். பிறர் மனமறிந்து, சூழலுக்கேற்றவாறு பேசும் உளவியல் திறமிக்கவள்; தலைவியின் நலவாழ்வில் அதிக அக்கறை காட்டுபவள்; தலைவி தான் விரும்பும் தலைவனை மணந்து மகிழ்ச்சியான இல்லறவாழ்வை நடத்துவதற்கு உறுதுணையாக இருப்பவள். சங்கஅக இலக்கியத்தில் இத்தகைய தோழி பேசுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. ‘தோழி, தலைவன், தலைவி, செவிலி, பாணன், விறலி’ ஆகியவர்களுடன் பேசுகின்றாள். அவளுடைய பேச்சினைத் தோழி > தலைவன், தோழி > தலைவி, தோழி > செவிலி, தோழி > பாணன், தோழி > விறலி என்று பகுத்துக் காணமுடியும்.

தோழி > தலைவன்

தோழி, தலைவனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் ‘கையுறை மறுத்தல், குறியிடம் கூறல், அல்லகுறிப்படுதல், இற்செறித்தலைக் கூறல், உடன்போக்கு, வரைவு கடாவுதல், செலவழுங்குவித்தல், வாயில் மறுத்தல்’ போன்ற சூழல்களில் நிகழ்கின்றன.

கையுறை மறுத்தல்

தலைவிக்குத் தலைவன் கொடுக்கும் பரிசுப்பொருளே ‘கையுறை’ ஆகும். சங்ககாலத்தில் காதல் வயப்பட்ட தலைவன், தலைவிக்குப் பூக்களால் ஆகிய மலர்செண்டைப் பரிசாக வழங்கும் மரபு இருந்தது. இன்றளவும் இம்முறை நடைமுறையில் உள்ளது. தோழி, தலைவனின் கையுறையை மறுப்பதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

தலைவன், செங்காந்தள் பூவைக் கையுறையாகக் கொடுத்துத் தோழியிடத்துக் குறையைக் கூறுகின்றான். அப்போது தோழி,

“கழல்தொடிச் சேஎய் குன்றம்

குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே”

(குறுந்.1: 3-4)

என்று கூறி கையுறையை மறுக்கின்றாள். இங்ஙனம், கையுறையை மறுப்பதன் வழி ‘தலைவி தலைவனைக் காதலிக்கவில்லை’ என்ற செய்தியைத் தோழி புலப்படுத்துகின்றாள். தோழி கையுறை மறுத்தலைத் தலைவன் கேட்டுச் செயல்படுகின்றான். செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கேட்போரின் புரிதலே முக்கியம் ஆகும். தோழி பேசுவோராகவும் தலைவன் கேட்போனாகவும் கையுறை மறுத்தலாகிய செய்தி பரிமாறப்பட்டிருப்பதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். தோழி கையுறை மறுக்கும் செய்தி ஐங்குறுநாறு 187-ஆம் பாடலிலும் காணப்படுகின்றது.

குறியிடம் கூறல்

தலைவன், தலைவி சந்திப்பிற்கான இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கூறுதலே ‘குறியிடம் கூறல்’ ஆகும். தோழி, தலைவனுக்குக் குறியிடம் கூறுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

பொய்கைக்கு அருகிலுள்ள காட்டாற்றில், எம் கூந்தலில் உள்ள சிக்கு, எண்ணெய்ப்பசை நீங்கும் பொருட்டுக் களிமண்ணைக் கொண்டு வரப் போவோம். தலைவியும் அவ்விடத்துக்கு வருவாள் என்று தோழி, தலைவனுக்குக் குறியிடம் தெரிவிக்கின்றாள். இதனை,

“ஆண்டும் வருகுவள் பெரும்பே தையே”

(குறுந்.113: 6)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

நாங்கள் திணைப்புனம் காக்கச் செல்கின்றோம், எம்முடைய தாய் வருவாள். ஆதலின் வாரற்க! என்று குறியிடம் மாற்றி வேற்றிடம் வருமாறு தலைவனுக்குத் தோழி எச்சரிக்கை விடுக்கின்றாள். இதனை,

“வாரற்க தில்ல; வருகுவள் யாயே”

(குறுந்.198: 8)

என்ற பாடலடி தெரிவிக்கின்றது.

பகற்குறி மறுத்து, எம் ஊருக்கு வந்து இரவில் தங்கிச் செல்வாயாக! என்று தோழி, தலைவனுக்குக் குறியிடம் கூறுவதைக் குறுந்தொகை 179-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது.

இரவுக்குறி வந்து மீளும் தலைவனிடம் பகற்குறி வருமாறு தோழி வலியுறுத்துகின்றாள். வழியின் ஏதம் கருதித் தோழி இரவுக்குறி மறுக்கின்றாள். “பகல்நீ வரினும் புணர்குவை-” (அகம்.18: 16) என்றும், “புன்னைஅம் கானல், பகல்வந்தீமே” (அகம்.80: 13) என்றும், “பகலும்பெறுவை, இவள் தடமென் தோளே” (கலி.49: 25) என்றும் பகற்குறியிலும் தலைவியைச் சந்திக்கலாம் என்ற செய்தியைத் தோழி, தலைவனுக்குக் கூறுகின்றாள்.

குறியிடம் கூறும் பொருட்டுத் தோழி, தலைவனிடம் பேசுவதில் ‘குறியிடத்தைத் தெரிவித்தல், குறியிடம் மாற்றி வேற்றிடம் வர எச்சரித்தல், இரவுக்குறி மறுத்தல்’ என்று குறியிடம் தொடர்பான பல்வேறு செய்திகளும் பரிமாறப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு, ஒன்றைக் கூறும் போது அது தொடர்பான பலசெய்திகளும் ஒருங்கே கூறப்பட்டிருப்பதால் இங்கே பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

அல்லகுறிப்படுதல்

இரவுக்குறியின் போது தவறுகள் ஏற்படுவது உண்டு. ஏதோ ஓர் ஒலியைத் தலைவன் குறிப்பிட்ட ஒலி என்று கருதி, குறியிடத்து வந்து தலைவன் இல்லாதது கண்டு வருந்தி, தலைவி இல்லத்திற்குத் திரும்புவதும் தலைவன் வந்து ஒலி எழுப்புகின்ற போது தலைவி பழையதை நினைத்து வாராதிருப்பதும் ‘அல்லகுறிகள்’ ஆகும். அல்லகுறி ஏற்பட்டுத் தலைவன், தலைவியைக் கூடாமல் வறிதே திரும்பிச் செல்லும் நிலையில் அவனிடம் தோழி பேசுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

இரவில் நொச்சிப்பு உதிரும் நுண்ணிய ஒலியையும் கேட்குமளவு தலைவி விழிப்புடன் எதிர்பார்த்திருந்தாள். ஆனாலும் தலைவனைச் சந்திக்க முடியவில்லை. அதனால் தலைவி மிகவும் வருத்தமுற்றாள் என்ற செய்தியைத் தோழி, தலைவனிடம் கூறுவதைக் கலித்தொகை 46-ஆம் பாடல் கூறுகின்றது. அல்லகுறிப்படும் செய்தியானது ஐங்குறுநாறு 237-ஆம் பாடலிலும் உள்ளது.

இவ்வாறு அல்லகுறிப்படுமிடத்துத் தோழி, தலைவனிடம் தலைவியின் வருத்தத்தை எடுத்துரைக்கின்றாள். இங்கு, தோழி பேசுவோராகத் தலைவன் அதைப் புரிந்து கொள்ளும் கேட்போராக இருப்பதால், அதாவது தோழி என்ற ஒரு நபர் தலைவன் என்ற மற்றொரு நபரிடம் செய்தியைத் தெரிவிக்க, ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் இடம்பெற்றுள்ள காரணத்தால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

இற்செறித்தலைக் கூறல்

தலைவியை அவளுடைய தாய், வீட்டில் கட்டுப்படுத்தி வைத்தல் ‘இற்செறித்தல்’ ஆகும். அப்போது தலைவனால் தலைவியைக் காண இயலாது. இந்நிலையில் தோழி, தலைவனிடம் சூழ்நிலையைக் கூறித் திருமணத்திற்கு வேண்டுவாள். தலைவி இற்செறிக்கப்பட்ட செய்தியைத் தோழி, தலைவனிடம் கூறுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

தலைவியை மணந்து கொள்வதில் விருப்பமின்றி களவொழுக்கத்திலேயே நாட்டம் உடையவனாக நாள்தோறும் வந்து மீளும் தலைவனை நோக்கித் தோழி,

“இவ்வயிற் செறித்தமை அறியாய்;”

(அகம்.90: 5)

என்றும்,

“அருங்கடிப் படுத்தனள் யாயே;”

(அகம்.150: 6)

என்றும் தலைவியை இல்லில் காவலில் வைத்துள்ள செய்தியைக் கூறுகின்றாள். தலைவியை இற்செறித்தல் செய்தியைத் தோழி கூறத் தலைவன் கேட்கின்றான். கேட்டு அதன்படி செயலாற்றுகின்றான். அதாவது வரைவிற்கான முயற்சிகளை மேற்கொள்கின்றான். இவ்வாறு, ஒருவர் கூறுவதை மற்றொருவர் புரிந்து கொண்டு செயலாற்றுவதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கேட்பவரின் பங்கு இன்றியமையாதது. கேட்போர் இன்றேல் செய்திப்பரிமாற்றம் முழுமை பெறாது. அவ்வகையில் பேசுவோர், கேட்போராகத் தோழி, தலைவன் என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் இடம்பெற்றிருப்பதாலும் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

உடன்போக்கு

களவொழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவன், தலைவியை அவளுடைய உறவினர் அறியாதபடி தன்னுடன் அழைத்துப் போக எண்ணியதைத் தோழி, தலைவிக்குக் கூறி அவளுடைய உடன்பாட்டை அறிந்து வந்து தலைவனிடம் கூறுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

தலைவியின் உடன்பாட்டைப் பெற்ற தோழி அச்செய்தியைத் தலைவனிடம்,

“துணை ஈர்ஓதி எந்தோழியும் வருமே”

(அகம்.107: 22)

என்று கூறுகின்றாள். இங்கு தோழி கூறிய செய்தியின் விளைவாகவே, தலைவன் தலைவியை உடன்அழைத்துச் செல்கின்றான். இவ்வாறு உடன்போக்கிற்கான உடன்பாட்டினைத் தலைவியிடம் பெற்றுத் தோழி,

தலைவனிடம் கூறுவதால் மட்டுமே இங்கே உடன்போக்கு நிகழ்கின்றது. தோழி என்ற பேசுவோர் தலைவன் என்ற கேட்போர் எனும் செய்திப்பரிமாற்ற முறையில் கேட்போராகிய தலைவனின் புரிதலினால் உடன்போக்கு நிகழ்ந்துள்ளது. தோழி, தலைவன் எனும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோரின் தலையீட்டாலும் உடன்போக்குச் செய்தியில் தலைவனுடன் செல்லும் தலைவியும் இடம்பெற்றிருப்பதாலும் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

வரைவு கடாவுதல்

பகற்குறியிலும் இரவுக்குறியிலும் ஈர்க்கப்பட்ட தலைவன், வரைதலில் (திருமணம் புரிவதில்) நாட்டமின்றி களவொழுக்கத்தையே விரும்பி வாழ்வான். வரைவு நீட்டித்த இந்நிலையில் தோழி பல்வேறு நிலைகளையும் சூழல்களையும் எடுத்துக்கூறித் திருமணம் செய்து கொள்ள வற்புறுத்துவாள். இது ‘வரைவு கடாவுதல்’ ஆகும். பகலில் வருபவனை இரவில் வா என்பதும் இரவில் வருபவனிடம் வரும் வழிக்கு அஞ்சுகின்றோம் என்பதும் வரைவு கடாவுதல் ஆகும்.

தலைவன் ‘வரைவேன்’ என்று உறுதிமொழி கூறிய பின்பும் காலம் தாழ்த்தியதால் தலைவி வருத்தமுற, அதைக் கண்ட தோழி, தலைவனை நோக்கி அவள் நிலையை எடுத்துக்கூறி விரைவில் மணந்து கொள்ள வேண்டுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

தோழி, தலைவனிடம் தலைவியின் துன்பத்தை எடுத்துக் கூறி, “சிறுநனி வரைந்தனை கொண்மோ” (ஐங்.180: 1) என்றும், “மால்வரை நாட! வரைந்தனை கொண்மோ!” (ஐங்.289: 4) என்றும் வேண்டுகின்றாள். இங்ஙனம் தோழி, தலைவனை மணந்து கொள்ள வேண்டுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குத் ‘தலைவன், தலைவியின் திருமணம் நடைபெறுதலே’ மீள்தொடர்பாக அமைகின்றது.

செலவழுங்குவித்தல்

பொருள்தேட எண்ணிய தலைவன், தலைவியை இசைவிக்க வேண்டும் என்று தோழியிடம் வேண்டுகின்றான். அதற்குத் தோழி, ‘தலைவியின் துன்பநிலையையும், தலைவனைப் பிரிந்தால் உயிர்வாழ மாட்டாள்’ என்பதையும் எடுத்துக்கூறி தலைவனின் செலவைத் தவிர்க்கும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

தோழி, தலைவனிடம் “இனைகுவள் பெரிதே;” (ஐங்.306: 3) என்றும், “ஆய்மலர் உண்கணும் நீர்நிறைந் தனவே” (ஐங்.423: 4) என்றும் தலைவியின்

பிரிவுத்துயரை எடுத்துக் கூறுகின்றாள். தலைவியின் நெற்றி பசலையுறும் வண்ணம் தலைவன் பிரிந்து சென்றால், அவர்களின் அன்புப்புதல்வன் தாயின் பால் உண்பதற்கு அழுவான் என்று கூறித் தோழி, தலைவனைச் செலவழுங்குவித்தலை ஐங்குறுநாறு 424-ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

நிலையற்ற பொருளைத் தேட விரும்பும் தலைவனின் செலவை இளமையின் இன்பம் கருதித் தோழி தவிர்ப்பதை நற்றிணை 46-ஆம் பாடல் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் தோழி, தலைவனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் பயன், அவன் பொருள் தேடச் செல்லாமல் செலவைத் தவிர்ப்பதாகும்.

வாயில் மறுத்தல்

வாயில் வேண்டி நின்ற தலைவனிடம், தோழி மறுத்துக் கூறுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. வாயில் வேண்டி வரும் தலைவனிடம், தோழி

“இன்னாது இசைக்கும் அம்பலொடு

வாரல், வாழியர்! ஐயஎம் தெருவே”

(குறுந்.139: 5-6)

என்றும்,

“ஒண்தொடி நெகிழினும் நெகிழ்க;

சென்றீ, பெரும!நின் தகைக்குநர் யாரோ?”

(அகம்.46: 15-16)

என்றும் கூறி வாயில் மறுக்கின்றாள். இங்கு பரத்தையர் ஒழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவன், மீண்டு வரும் போது தோழி வாயில் மறுத்தலைத் தலைவன் கேட்கின்றான். செய்திப்பரிமாற்றத்தின் அடிப்படைக் கூறான கேட்போர் (தலைவன்) இவ்விடத்தில் அமைதியாக இருத்தலென்பது பேசுவோர் கூறுவதைப் புரிந்து கொண்டு செயலாற்றுவதாகும். பேசுவோர் கூறுவதைத் தலைவன் புரிந்து கொள்ளுதல் எனுமிடத்து இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகின்றது.

இங்ஙனம் தோழி, தலைவனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில், ‘தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்தல், உடன்போக்குச் செல்லுதல், மணம் செய்து கொள்ளுதல், செலவைத் தவிர்த்தல்’ ஆகிய மீள்தொடர்புகள் நிகழ்கின்றன.

தோழி > தலைவி

தலைவியின் உற்ற துணையான தோழி, தலைவியிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன.

‘தலைவனை ஏற்க வேண்டுதல், உடன்போக்கிற்கு உடன்படல், செலவழுங்குவித்தமை கூறல், பருவம் கண்டு கூறல், விரிச்சி கேட்டல், பிரிவின்கண் கூறல், வரவுணர்த்தல்’ ஆகிய சூழல்களில் நிகழ்கின்றன.

தலைவனை ஏற்க வேண்டுதல்

தலைவன், தோழியிற் கூட்டத்திற்கு முயன்று தலைவியைத் தன்னுடன் சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்று வேண்டினான். அதற்கு உடன்பட்ட தோழி, தலைவியிடம் தலைவனை ஏற்க வேண்டுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. தோழியைக் குறையிரந்த தலைவனின் விருப்பத்தைத் தலைவியிடம் கூறுகையில்,

“நீயும் கண்டு நுமரொடும் எண்ணி,

அறிவறிந்து அளவல் வேண்டும்;”

(நற்.32: 5-6)

என்று கூறுகின்றாள். இங்கு தோழி, தலைவனுக்காகத் தலைவியிடம் பேசத் தலைவி, தலைவனை ஏற்றுக்கொள்கின்றாள். இங்ஙனம், தோழி பேசுவதைப் புரிந்து கேட்பவளாகிய தலைவி, தலைவனை ஏற்றுக்கொள்ளுவதால் இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் எனலாம்.

தலைவியே, நீ அருளாது போனால் இவன் மடன்மா ஏறுவான் போல் தோன்றுகின்றது (கலி.61) என்று கூறித் தலைவனின் விருப்பத்தை ஏற்குமாறு தோழி கூறுகின்றாள். மடலேற்றம் நடைபெற்றால் தலைவியின் களவுவாழ்க்கை ஊரார் பழிதூற்றும்படி தெரியக்கூடும். எனவே, தோழியின் பேச்சை செவிமடுத்த தலைவி, தலைவனின் விருப்பத்துக்கு உடன்படுகின்றாள். இதுவே, தோழி பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் மீள்தொடர்பாக அமைகின்றது.

உடன்போக்கிற்கு உடன்படல்

தோழி, தலைவியை உடன்போக்கிற்கு உடன்படுமாறு வேண்டுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலையான”⁸

என்கிறார். தலைவி, தமர் அறியாது தலைவனுடன் சுரநெறியில் சென்று அவனை மணந்து வாழ்தலே நன்று (அகம்.221) என்றும், பாலைவழியில் பெண்டிர் செல்லக்கூடாது என்று தடுத்து வந்த தலைவன், இப்போது உடன்போக்கை ஏற்றுக்கொண்டான் (அகம்.65) என்றும் கூறுகின்றாள்.

தலைவன், தலைவியைத் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்ல இரவில் வந்ததை அறிந்த தோழி, தலைவியைத் துயில் எழுப்பி,

“பொலந்தேர் கொண்கன் வந்தனன் இனியே”

(ஐங்.200: 2)

என்ற செய்தியைக் கூறினாள். இவ்வாறு காதல்வயப்பட்ட தலைவனுடன் தோழி, தலைவியை உடன்போக்கு மேற்கொள்ளத் தூண்டும் செயல் கற்புவாழ்க்கை தொடங்கும் என்ற செய்தியை உணர்த்துவதாக உள்ளது. இதுவும் ஓர் மீள்தொடர்பாகும். இங்ஙனம், தோழி பேசுவதற்கு உடன்பட்டு அதாவது கேட்டுப் புரிந்து கொண்டு தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்குச் செல்ல இசைவதால் இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் எனலாம்.

செலவழுங்குவித்தமை கூறல்

தலைவன் பிரிந்து செல்வானே என்று வருந்திய தலைவியிடம் தலைவன் செலவைத் தவிர்த்த செய்தியைத் தோழி கூறுவதாகக் கலித்தொகையில் (கலி.2,10,17,18) பாடல்கள் உள்ளன.

தலைவன் நாடுகாக்கும் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிய எண்ணினான். அதை உணர்ந்த தோழி, அவனிடம் தலைவியின் ஆற்றாமையையும் இளமையின் அருமையையும் கூறிப் பிரிந்து செல்லாதபடி தடுத்தாள். பின்பு, தலைவன் செலவைத் தவிர்த்த செய்தியைத் தலைவியிடம்,

“பெரும்பெயர் மீளி பெயர்ந்தனன் செலவே”

(கலி.17: 21)

என்றும்

“நிலவுவேல் நெடுந்தகை நீளிடைச்

செலவுஒழிந் தனவால், செறிகநின் வளையே!”

(கலி.10: 23-24)

என்றும் கூறுகின்றாள்.

பொருள் ஈட்டுவதற்காகப் பிரிந்து செல்வேன் என்று கூறிய தலைவனிடம் தலைவியின் பிரிவாற்றாமையை விளிக்கிக் கூறித் தோழி செலவழுங்குவித்தாள். பின்பு அச்செய்தியைத் தலைவியிடம்,

“..... நின்

தொல்கவின் தொலைதல் அஞ்சி,என்

சொல்வரைத் தங்கினர் காதலோரே”

(கலி.2: 27-29)

என்று கூறினாள். தோழி கூறுகின்ற இச்செய்தி தலைவன் பிரிந்து சென்றுவிடுவானோ? என்று வருந்திய தலைவியின் துயரை நீக்குவதாக

உள்ளது. தலைவியின் இயல்பைக் கூறி, பிரியாமையே நன்றெனச் சொல்லி தோழி செலவழுங்குவிக்கின்றாள்.

இங்ஙனம் தோழி, தலைவியிடம் செலவழுங்குவித்தல் செய்தியைக் கூறத் தலைவி மனஅமைதி பெறுகின்றாள். தோழி கூறும் செய்தியைப் புரிந்துகொண்ட தலைவியிடத்து மாற்றம் ஏற்படுகின்றது. துயர்நிலை நீங்குகின்றது. தலைவனின் செலவழுங்கலைத் தோழி கூறத் தலைவி கேட்பவளாகப் புரிந்து கொள்ளுதலைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமாகக் கருத இயலும். இங்கு தோழி எனும் ஒருமுகம் பேச, தலைவி எனும் மறுமுகம் கேட்பதால் இதில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முகங்கள் பங்கேற்றிருப்பதன் அடிப்படையில் இச்செய்திப்பரிமாற்றம், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமே என்று கூறமுடியும்.

பருவம் கண்டு கூறல்

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனை எண்ணிய தலைவி, அவன் குறித்துச் சென்ற பருவம் வந்ததும் அப்பருவத்தைக் கண்டு தலைவன் இன்னும் வரவில்லையே? என்று பேசுவதே ‘பருவம் கண்டு கூறல்’ ஆகும். கார்காலம், கூதிர்காலம், முன்பனிக்காலம், இளவேனிற் காலம் என்று ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி, பருவம் கண்டு ஆற்றாது வருந்தும் போது தோழி ஆறுதல்படுத்திப் பேசுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

கார்காலம் வந்த பின்பும் தலைவன் வராமையால் வருந்திய தலைவிக்குத் தோழி, இது பருவமல்லாத காலத்துப் பெய்த மழை! எனவே, தலைவன் வருவதாகச் சொல்லிச் சென்ற காப்பருவம் இன்னும் வரவில்லை என்பதை,

“மடவ மன்ற தடவுநிலைக் கொன்றை

கல்பிறங்கு அத்தம் சென்றோர் கூறிய

பருவம் வாரா அளவை, நெரிதரக்

கொம்புசேர் கொடிஇணர் ஊழ்த்த,

வம்ப மாரியைக் கார்என மதித்தே”

(குறுந்.66)

என்றும்,

“கார்என்று அயர்ந்த உள்ளமொடு, தேர்வில

பிடவமும், கொன்றையும் கோடலும்

மடவ ஆகலின், மலர்ந்தன பலவே”

(நற்.99: 8-10)

என்றும் எடுத்துரைத்தாள். இங்கு மலர்களை மலர்வித்த பிடவம், கொன்றை, காந்தள் போன்றவையும் பிற மலர்களும் அறியாமை உடையன. ஆதலின் மலர்ந்துவிட்டன; என்று கூறிய தோழியின் வார்த்தையை எண்ணித் தலைவி ஆற்றியிருக்கின்றாள். இங்ஙனம் தலைவியை ஆற்றுவிக் கத் தோழி, குறிப்பிட்ட பருவங்களிலேயே மலர்கள் பூக்கும் என்று இயற்கை பற்றிய பல்வேறு செய்திகளை எடுத்துரைக்கின்றாள். இவற்றைக் கேட்போளாக இருக்கும் தலைவி, தோழி சொல்வதைக் கேட்டுப் புரிந்து மனஆறுதல் பெறுவதாலும்; தோழி கூறத் தலைவி கேட்க என்று இருமுகங்கள் இடம்பெற்றிருப்பதாலும் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

விரிச்சி கேட்டல்

தலைவியின் ஆற்றாமையை நீக்குவதற்காகத் தலைவனின் வருகை குறித்து நற்சொல் கேட்டு நின்றலே ‘விரிச்சி கேட்டல்’ ஆகும். சங்கஇலக்கியத்தில் வினைமுடிப்பதற்காகச் சென்ற தலைவன் மீண்டு வர காலம் தாழ்த்தியமையால் வருத்தமுற்ற தலைவியின் துன்பத்தைப் போக்குவதற்காக விரிச்சி கேட்டனர். விரிச்சி கேட்டுப் பெற்ற செய்தியைத் தலைவியிடம் தோழி கூறுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

அயல்மனைப் பெண்டிர் ‘தலைவன் இப்போதே வருவான்’ என்று கூறிய விரிச்சி செய்தியைத் தோழி, தலைவியிடம்

“அமுதம் உண்கநம் அயலில் ஆட்டி!

.....

பெருமலை நாடனை வருஉம்என் றோளே”

(நற்.65: 1,9)

என்று கூறுகின்றாள். இச்செய்தியால் தலைவியின் பிரிவுத்துயர் நீங்கப் பெறுகின்றது. இங்கு, தோழி கூறும் விரிச்சி செய்தியைத் தலைவி புரிந்து கொண்டு ஆறுதல் அடைகின்றாள். தோழி, தலைவி என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் பங்கேற்றிருப்பதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

செய்திப்பரிமாற்றம் என்றாலே பேசுவோர், கேட்போர் என்ற இருவரும் தேவைதான். ஆனால், ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பேசுவோர் கூறுவதைக் கேட்போர் புரிந்து கொள்ளும் தன்மை இல்லை. பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பேசுவோர், கேட்போர் ஆகிய இருவரும் ஒருங்கிணைந்து செயலாற்றும் தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

பிரிவின்கண் கூறல்

தலைவன் பொருளீட்டுவதற்குப் பிரிந்து செல்ல, பிரிவுத்துயரினால் வருந்திய தலைவியை ஆறுதல்படுத்துவதற்குத் தோழி பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் சங்கஇலக்கியத்தில் உள்ளன.

தலைவி பிரிவாற்றாமல் உடல் மெலிந்து பெரிதும் வருந்தினாள். அதைக் கண்ட தோழி, பொருளீட்டுவதற்குப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வழியில் ஆண்பாணை, பெண்பாணை உண்பதற்காக யாமரத்தின் தளிரை வளைத்துத் தரும் அன்புச்செயல் கண்டு விரைந்து வருவான். அதுவரை நீ ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும் (அகம்.59) என்றும்; நின்னைத் தழுவித் கொள்வதைக் கைவிட்டு பொருள்தேடச் சென்ற இடத்தில் தங்கியிரார் (அகம்.61) என்றும் கூறி ஆறுதல் படுத்துகின்றாள். இவ்வாறு தோழி கூறுகின்ற செய்திகள், தலைவியின் உள்ளத்தில் ஆறதலை ஏற்படுத்துகின்றன.

இங்ஙனம், தலைவியின் பிரிவுத்துயரை நீக்குவதற்கு அ.:றிணை உயிரினங்களின் அன்புச் செயல்பாடுகள் போன்ற பல்வேறு செய்திகளையும் தோழி எடுத்துக் கூறுவதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

வரவுணர்த்தல்

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனை எண்ணிப் பிரிவுத்துயரில் ஆற்றாதிருக்கும் தலைவியிடம் தலைவனின் வருகையைத் தோழி எடுத்துரைத்தலே ‘வரவுணர்த்தல்’ ஆகும். சங்க இலக்கியத்தில் தலைவன் வினைமுடித்து வருகின்றான் என்பதை அறிந்த தோழி, அச்செய்தியைத் தலைவிக்கு எடுத்துக் கூறுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. வினைமுடிப்பதற்குச் சென்ற தலைவன் வருவார் என்பதைத் தோழி, தலைவியிடம் எடுத்துரைப்பதை

“வருவர்கொல் வாழி தோழி!”

(குறுந்.177: 5)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

பொருள் தேடுவதற்காகப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் திரும்பி வந்ததை அறிந்த தோழி,

“காடுபின் ஒழிய வந்தனர்;”

(ஐங்.351: 3)

என்று தலைவனின் வரவைத் தலைவிக்கு உரைக்கின்றாள்.

குறித்த பருவத்தின்கண் வந்த தலைவனின் வரவைத் தோழி,

“தோள்துணை யாக வந்தனர்;”

(ஐங்.496: 4)

என்று தலைவியிடம் தெரிவிக்கின்றாள். இவ்வாறாகத் தலைவனின் வரவைத் தலைவியிடம் உணர்த்தும் தோழி, வந்துவிடுவார், காடு பின்செல்லத் தலைவன் வந்தான், தலைவியின் தோள்களுக்குத் துணையாகத் தலைவன் வந்தான் என்று பல்வேறு விதமாகத் தெரிவித்திருப்பதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது. தலைவனின் வருகை என்ற ஒரே செய்திதான். ஆனால், தெரிவிக்கப்பட்ட முறையில் காடுபின் ஒழிய, தோள்துணை யாக என்று பல்வேறு சொற்களால் செய்தி உணர்த்தப்பட்டிருப்பதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

இவ்வாறு தோழி, தலைவியிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தலைவனை ஏற்கவும், உடன்போக்கிற்கு உடன்பட வைக்கவும், தலைவனின் செலவைத் தவிர்க்கவும், பருவம் கண்டு அழிந்த தலைவியைத் தேற்றவும், பிரிவின்கண் வருந்திய தலைவியை ஆற்றவும் எனப் பல்வேறு செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுள்ளன. அதோடு தோழி, தலைவியிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது தலைவன் வரைந்து கொள்ள வருவதையும், வினைமுடித்து மீண்டதையும் அறிவிக்கின்றது. இங்ஙனம் தோழி, தலைவியிடம் பேசும் நிலையில் பல்வேறு செய்திகளும் தெரிவிக்கப்படுவதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

தோழி > செவிலி

சங்க இலக்கியங்களில் தோழி, செவிலித்தாயிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு செவிலி குறிபார்த்தல், வெறியாடல் ஆகியவை நிகழ்த்துகின்ற போதும் காப்பு மிகுதி, தமர் மறுத்தல், நொதுமலர் வரைவு ஆகியவற்றின் போதும் தோழி, செவிலித்தாயிடம் பேசுகின்றாள்.

குறிபார்த்தல்

தலைவியின் உடல்வேறுபாட்டைக் குறிபார்ப்பவளைக் கொண்டு செவிலி ஆராய்ந்தாள். அவ்வேறுபாடு தெய்வத்தால் வந்ததென்று கட்டுவிச்சி கூற, தலைவியின் நோய்க்குக் காரணம் தலைவனோடு கொண்ட நட்பே என்பதைத் தோழி, செவிலித்தாயிடம் தெரிவிப்பதைக் குறுந்தொகை 26-ஆம் பாடல் உணர்த்துகின்றது. தலைவியின் உடல்வேறுபாடு என்ற ஒரே சூழலில், கட்டுவிச்சி தெய்வத்தால் என்று ஒரு செய்தியையும்; தோழி, தலைவனின் நட்பு என்று மற்றொரு செய்தியையும் தெரிவிப்பதால் இருவேறுபட்ட செய்திகளின் அடிப்படையில், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

வெறியாடல்

தலைவியைத் துய்த்த தலைவன், தலைவியிடம் வராமல் ஒருவழித் தணந்து நிற்பதும்; தலைவி, தலைவனை எண்ணி உடல் மெலிவதும்; இந்த மெலிவிற்கான காரணத்தை அவளின் தாய் வேலனைக் கேட்டறிவதும்; வேலன், முருகன் அணங்கினான் என்பதும்; வெறியாட்டு அயர முருகன் சினம் தணிந்து மகள் நலம் பெறுவாள் என்பதும்; தாய், மகளுக்கு வெறியாட்டு விழா நடத்துவதும் ‘வெறியாட்டு’ எனப்படும். இதனை முருகயாதல் என்றும் கூறுவர்.

தலைவியின் மெலிவுக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்த முனைந்த செவிலியிடம், தலைவனின் களவொழுக்கத்தைத் தோழி எடுத்துரைக்கின்றாள். தலைவன் நாட்டில் உள்ள பூக்கள் நிறைந்த குன்றினை நோக்கும் நிலையைத் தலைவி பெறுவாள் என்றால், அவள் அடைந்திருக்கும் நோயை அம்மலை தணிப்பதற்கு உரியதாகும் என்று தோழி, செவிலியிடம் அறத்தொடு நிறற்றலை ஐங்குறுநூறு 210-ஆம் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

இங்ஙனம், தலைவியின் மெலிவுக்குச் செவிலி காரணம் புரியாமல் இருக்கும் குழலில் தலைவனே காரணமெனத் தோழி அறத்தொடு நிறற்றலால், வெறியாட்டு நிகழ்த்தவில்லை. இங்கு, தோழி சொல்வதைச் செவிலி புரிந்து கொண்டதாலேயே வெறியாட்டினைக் கைவிடுகின்றாள். செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கேட்போரே இன்றியமையாதவராவார். அவ்வகையில், தோழி சொல்வதைச் செவிலி புரிந்து கொண்டு செயலாற்றுவதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். அதாவது செவிலியின் பேச்சு, மறுமொழியானது அவளுடைய வெறியாட்டு நிகழ்த்தாமை எனும் செயல்பாட்டினால் புலப்படுகின்றது. பேசுவோரான தோழியின் சொல்லுக்குக் கேட்போளாகிய செவிலியின் செயல்பாடு மீள்தொடர்பாக அமைவதாலும், தோழி, செவிலி என்ற ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோரின் பங்களிப்பினாலும் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமே ஆகும்.

காப்பு மிகுதி

தலைவியைப் புறத்தே செல்லவிடாமல் தாய் முதலானோர் பாதுகாத்தல் ‘காப்பு மிகுதி’ ஆகும். காப்பு மிகுதிக்கண் தலைவனின் பிரிவால் வளையல்கள் நெகிழ் மெலிந்து தலைவி, தோள் பசந்து காணப்பெற்றாள். இந்நிலையில் நண்டு சகதியில் ஊர்ந்து கோலம் இடுகின்ற ஊரை உடைய தலைவனின் செயலால் தலைவிக்கு மெலிவு ஏற்பட்டது என்று தோழி, செவிலியிடம் தெரிவிக்கின்றாள்.

இதனை,

“உண்துறை அணங்குஇவள் உறைநோய் ஆயின்,

தண்சேறு களவன் வரிக்கும் ஊரற்கு

ஒண்தொடி நெகிழ்ச் சாஅய்,

மென்தோள் பசப்பது எவன்கொல்? அன்னாய்!”

(ஐங்.28)

என்ற சங்கப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. இங்கு, தலைவியின் களவொழுக்கத்தைத் தோழி வெளிப்படையாகச் செவிலியிடம் கூறுகின்றாள்.

தலைவியின் உடல்வேறுபாட்டிற்கான காரணத்தைக் கேட்ட செவிலியிடம், தோழி காரணம் தெரியவில்லை. ஆனால், முன்னொரு நாள் தோழியருடன் வேங்கை மரத்தின் மலர்களைக் கொய்யச் சென்ற போது புலி, புலி என்று ஆரவாரமிட்டுப் பூக்களைப் பறித்தோம். அப்போது ஒரு தலைவன் வந்து புலி எவ்வழியாகச் சென்றது என்று வினவ, நாங்கள் நாணி நின்றோம். அவன் தேரில் ஏறி நின் மகளை நோக்கியபடியே சென்றான். அவன் சென்ற திசை நோக்கி, இவன் ஒரு ஆண்மகன் தானா? என்று கேட்டாள். இச்செய்தியை ஆராய வல்லவருக்கு இதில் ஒரு கொள்கை உண்டு என்ற கருத்து புலப்படும். இதைத்தவிர வேறொன்றும் எனக்குத் தெரியாது என்று புதிர்படக் கூறினாள்.

“அதன்அளவு உண்டுகோள், மதிவல் லோர்க்கே”

(அகம்.48: 26)

இப்பாடலடியில் ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்களுக்கு இதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய செய்தி இருக்கலாம் என்ற கருத்து புலப்படுகின்றது. இங்கு, தலைவியின் களவொழுக்கத்தைத் தோழி குறிப்பாகச் செவிலியிடம் கூறுகின்றாள்.

இங்ஙனம், தலைவியின் உடல்வேறுபாட்டிற்குக் களவொழுக்கமே காரணமென வெளிப்படையாகச் செவிலியிடம் தெரிவிக்கும் தோழி, நண்டு சகதியில் ஊர்ந்து கோலம் இடுகின்ற ஊரை உடைய தலைவன் என்று தலைவனின் ஊர் பற்றிய மற்றொரு செய்தியையும் கூறியுள்ளதால், சுட்டப்படும் தலைவன் மருதநிலத்தைச் சார்ந்தவன் என்பது தெரிகின்றது. இவ்வாறு, ஒரு செய்தியைக் கூறுமிடத்து மற்றொரு செய்தியையும் புலப்படுத்தியுள்ளதால் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட செய்திகள் எனும் அடிப்படையில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

தமர் மறுத்தல்

தலைவன், தலைவியை மணந்து கொள்ள தலைவியின் தமர் மறுப்புத் தெரிவித்தலே ‘தமர் மறுத்தல்’ ஆகும். தமர் மறுத்தலின் போது தோழி, செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கின்றாள். இதனை,

“சாத்த மரத்த பூழில் எழுபுகை

கூட்டுவிரை கமழும் நாடன்

அறவற்கு எவனோ, நாம்அகல்வு? அன்னாய்!”

(ஐங். 212)

என்ற சங்கப்பாடலால் அறியமுடிகிறது. அன்னையே! சந்தன மரங்களுக்கிடையே உள்ள அகில்கட்டையின் இணைந்த மணப்புகையும் சந்தனப்பூக்களும் இரண்டும் இணைந்து நறுமணத்தோடு சேர்ந்து ஒரு புதுவகை மணம் ஏற்படக் காரணமான மலைநாடன், அறப்பண்புகள் நிறைந்த சான்றோனாக இருக்க நாம் ஏன் விலக்க வேண்டும் என்று தோழி, செவிலியிடம் பேசுவதை இப்பாடலில் காணமுடிகிறது. தலைவன் அறப்பண்புகள் நிறைந்த சான்றோன் என்பதை வெளிப்படையாகத் தோழி, செவிலிக்கு உணர்த்துகின்றாள்.

இங்ஙனம், தலைவனின் மேன்மையை எடுத்துரைக்கும் போதே மலைநாட்டைச் சேர்ந்த தலைவன் என்பதால், குறிஞ்சிநிலத் தலைவன் என்பது தெளிவாகின்றது. இவ்வாறு, தலைவன் சான்றோன் எனும் ஒரு செய்தியைக் கூறும் போது, அவன் சார்ந்த நிலம் எனும் மற்றொரு செய்தியும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

நொதுமலர் வரைவு

தலைவியை விரும்பிய தலைவன் அல்லாமல் பிறர் (அயலார்) வரைவு வேண்டி வருதல் ‘நொதுமலர் வரைவு’ ஆகும். இதனை,

“ஐந்திணைக் களவிலக்கியம் பாடுவார்க்கும் படிப்பார்க்கும்
சுட்டித்தனம் இல்லாக் குழந்தை போலவும், கட்சியற்ற அரசியல்
போலவும் உணர்ச்சி வறண்டு தோன்றும். தலைவன் சுற்றத்தார்
மணம் பேச வருங்கால் எல்லாத் தலைவியரின் பெற்றோரும்
இசைந்து விடார்; மறுத்துவிட்ட நிகழ்ச்சிகளும் உலகில் பல
இருக்கவே செய்யும். இந்நிலையில் களவிலக்கியம் உயிர்ப்பும்
மிடுக்கும் சுவையும் பெறுகின்றது.”⁹

என்று குறிப்பிடுவர். நொதுமலர் வரைவின் போது தலைவி ஆற்றாதவளாக, உண்ணாமல் இருந்தாள். அதைக் கண்ட செவிலி காரணத்தை வினவ அதற்குத் தோழி,

“தண்ணந் துறைவன் நல்கின்,

ஒண்ணுதல் அரிவை பால்ஆ ரும்மே”

(ஐங்.168: 3-4)

என்று பதில் கூறுகின்றாள். இப்பாடலடிகளில், குளிர்ச்சி பொருந்திய துறைவன் அருளினால் ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய அரிவைப் பருவத்துத் தலைவி, பால் அருந்துவாள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

“முயங்காது கழிந்த நாளிவள்

மயங்கிதழ் மழைக்கண் கலிழு மன்னாய்!”

(ஐங்.220: 4-5)

இப்பாடலடிகளில் நொதுமலர் வரைவின்கண் தலைவனைத் தழுவாமல் கழியும் ஒவ்வொரு நாளும் தலைவியின் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரியும் என்று தோழி, செவிலியிடம் எடுத்துரைப்பது புலனாகின்றது. இதே கருத்தினை நற்றிணை 207-ஆம் பாடலும் எடுத்துரைக்கின்றது.

இங்ஙனம் நொதுமலர் வரைவினால் தலைவனை எண்ணிய தலைவி, பால் அருந்தாமலும் கண்ணீர் விட்டும் காணப்படுகின்றாள். தலைவியின் இந்நிலைக்குத் தலைவனே காரணம் என்பதைப் பால் அருந்தாமை, கண்ணீர் வடித்தல் போன்ற தலைவியின் பல்வேறு செயல்பாடுகளைத் தோழி, செவிலியிடம் எடுத்துரைத்து விளக்குவதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். இங்கு, தோழி வாயிலாகத் தலைவியின் நிலையைச் செவிலி புரிந்து கொள்கின்றாள். இவ்வாறாகக் கேட்போரின் புரிதலிலேயே பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் அடங்கியுள்ளது.

பிற சூழல்கள்

தலைவன் - தலைவியின் களவு வாழ்க்கை, கற்பு வாழ்க்கையாக மாற வேண்டுமெனத் தோழி நினைக்கின்றாள். தலைவன், தலைவியை வரைந்து கொள்ள மண ஏற்பாடுகளுடன் வந்த போது தலைவிக்கும் தோழிக்கும் மகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது. செவிலியும் மகிழ வேண்டும் என்று ஆவல் கொள்கின்றனர்.

“அன்னை, வாழி! வேண்டுஅன்னை! உதுக்காண்

பூப்போல் உண்கண் மரீஇய

நோய்க்கு மருந்துஆகிய கொண்கன் தேரே”

(ஐங்.101: 1,4-5)

இப்பாடலடிகளில் தலைவியின் கண்களில் படர்ந்துள்ள பசலை நோய்க்கு மருந்து நெய்தல் நிலத்தலைவனின் தேர் என்றும் அத்தேர் ஊர்ந்து வருவதைப் பார் என்றும் தோழி, செவிலியிடம் தலைவனின் தேரைச் சுட்டிக்காட்டி உணர்த்துவதைக் காணமுடிகிறது.

“அன்னை வாழி! வேண்டுஅன்னை! நம்ஊர்

நீல்நிறப் பெருங்கடல் புள்ளின் ஆனாது,

துன்புறு துயரம் நீங்க,

இன்புற இசைக்கும்அவர் தேர்மணிக் குரலே”

(ஐங்.102)

இப்பாடலில் அன்னையே வாழ்க! நானும் நீயும் உன் மகளும் வருந்தும் துயரம் நீங்குமாறு தலைவன் ஊர்ந்து வரும் தேரின் மணிகளின் இனிய ஒலி, நம் ஊர் கடற்பறவைகளின் இடைவிடாத ஒலி போல இடைவிடாது ஒலிக்கின்றது என்று தோழி, செவிலியிடம் கூறுவது தெளிவாகின்றது.

தலைவிக்குத் திருமணம் நிகழ்ந்த போதும் தோழி, செவிலியிடம் உவந்து பேசுகின்றாள். இதனை,

“அன்னை, வாழி! வேண்டுஅன்னை! புன்னையொடு

ஞாழல் பூக்கும் தண்ணம் துறைவன்

இவட்குஅமைந் தன்னால் தானே;

தனக்குஅமைந் தன்றுஇவள் மாமைக் கவினே”

(ஐங்.103)

இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது. இங்கு, அன்னையே வாழ்க! நான் சொல்வதை விரும்பிக் கேள். புன்னையும், ஞாழலும் பூக்கின்ற குளிர்ந்த அழகிய நெய்தல்நிலத் தலைவன் நம் துறைவன். அவன் இவளுக்காக அமைந்ததனால் இவளுடைய அழகும் மாந்தளிர் மேனியும் அவனுக்காகவே அமைந்துள்ளன என்று தோழி, செவிலியிடம் கூறுவது விளங்குகின்றது.

இவ்வாறு, மேற்கண்ட வழிகளில் எல்லாம் செவிலியுடன் தோழி பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது. தலைவியின் பசலை நீங்கத் தலைவன் வருதல், தலைவி, தோழி, செவிலி ஆகியோரின் துன்பம் நீங்கத் தேரொலி கேட்கும்படித் தலைவன் வருகை, தலைவன் - தலைவியின் திருமண வாழ்க்கை என்று தலைவனின் வருகை குறித்த செய்திகள் பல்வேறு விதமாகத் தோழியால் செவிலிக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டதாலும் அதனைப் புரிந்து செவிலி மகிழ்ச்சி அடைவதாலும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

தோழி > பாணன்

பண் அமைத்துப் பாடுவோர் ‘பாணர்கள்’ என்று அழைக்கப்பட்டனர். சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, பாணனிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவன், பாணனைத் தலைவியிடம் வாயிலாக அனுப்புகின்றான். வாயிலாக வந்த பாணனிடம் தோழி,

“பயன்தெரி பனுவல் பைதீர் பாண!

நின்வாய்ப் பணிமொழி களையா பல்மாண்

..... மாண்நலம் இழந்த

பிறைஞர் திருநுதல் பாஅய பசப்பே”

(நற்.167: 6-7,9,11)

என்று கூறி வாயில் மறுக்கின்றாள். இப்பாடலடிகளில், பாணனே! உன் வாயில் இருந்து வெளிப்படும் பொய்மொழிகள், தலைவியின் பிறை போன்ற அழகிய நெற்றியில் உண்டான பசலையை நீக்குவன அல்ல என்று தோழி, பாணனிடம் கூறி வாயில் மறுத்தலை அறியமுடிகிறது. தலைவி, தலைவனால் அடைந்த இழப்பினைத் தூதுவந்த பாணனிடம் வெளிப்படையாகத் தோழி உரைக்கின்றாள்.

தலைவனின் பரத்தமையால் ஏற்பட்ட வருத்தத்தை மற்றவர் அறியாமல், தலைவி மறைத்து ஒழுகினாள். அதைக் கண்ட தோழி, தலைவியின் நிலையைத் தலைவனுக்குக் கூறும்படி பாணனை வேண்டினாள்.

“கண்நிறை நீகொடு சுரக்கும்

ஒண்நுதல் அரிவை, ‘யான் என்செய்கோ?’ எனவே”

(அகம்.50: 13-14)

இப்பாடலடிகளில், தலைவனின் பரத்தமைச் செயலை எண்ணி வருந்திய தலைவியின் கண்களில் இருந்து பெருகும் கண்ணீரைப் பிறர் அறியாதவாறு மறைக்கும் தலைவியின் வருத்தத்தைத் தோழியாகிய நான் எவ்வாறு மாற்ற இயலும்? என்று தோழி, பாணனிடம் பேசுவது புலப்படுகின்றது. இதனால் தோழி, பாணனிடம் தலைவிக்காக வேண்டி நின்றலும் தெரிகின்றது.

இவ்வாறு, தலைவனுக்கு வாயிலாக வந்த பாணனை வாயில் மறுக்கும் போதும், தலைவியின் நிலையைத் தலைவனுக்கு எடுத்துக்கூற வேண்டுகின்ற போதும் என்று பல்வேறு நிலைகளில் தோழி, பாணனிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது.

செவிலி > நற்றாய்

பொதுவாகத் தாய் என்று குறிப்பிட்டால் அது பெற்ற தாயையும், சிறப்பு வகையால் தலைவியை வளர்த்த செவிலியையும் குறிக்கும். செவிலி என்பவள் வளர்ப்புத்தாய். தமிழ் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் பெண்மகளை வளர்த்தவளை மட்டுமே செவிலி என்று காட்டுகின்றன. செவிலி என்னும் பெண்மகள் தலைவிக்குத் துணையிருப்பவளாகக் காட்டப்படுகின்றாள். செவிலி, தன் வளர்ப்பு மகளுக்கு நல்லது, கெட்டதை எடுத்துக்காட்டி நல்வழிப்படுத்துவாள். அதோடு, தன் மகளைத் தன் வளர்ப்புமகளுக்குத் (தலைவி) தோழியாக இருக்கச் செய்வாள்.

சங்க இலக்கியத்தில் செவிலி, நற்றாயிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. தலைவி உடன்போய் திருமணம்

செய்து கொள்கின்ற போதும், தலைவியின் இல்லறமாண்பைக் காணுகின்ற போதும் செவிலி, நற்றாயிடம் அச்செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றாள்.

மணம் புரிதல்

தலைவி, விரும்பிய தலைவனுடன் தமரைப் பிரிந்து உடன்போக்குச் செல்லுதல் இயல்பாகும். அங்ஙனம் தலைவனும், தலைவியும் உடன்போக்குச் சென்றபின் மணம்புரிந்து கொண்டனர் என்பதைச் செவிலி உறுதிபட அறிந்து நற்றாயிடம் உரைக்கின்றாள். இதனை,

“வாய்ஆ கின்றே தோழி! ஆய்கழல்

சேயிலை வெள்வேல் விடலையொடு

தொகுவளை முன்கை மடந்தை நட்பே”

(குறுந்.15: 4-6)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. உடன்போய் மணம் புரிந்து கொண்ட தலைவி மீண்டும் இல்லம் வருகின்றாள் என்ற செய்தியை,

“காதல் புணர்ந்தன ளாகி ஆய்கழல்

வெஞ்சின விறல்வேல் காளையொடு

இன்றுபுகு தரும்என வந்தன்று, தாதே”

(ஐங்.400: 4-6)

இப்பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, உடன்போய் மணமான மகளின் வருகைச் செய்தியைச் செவிலி, நற்றாய்க்கு உணர்த்துகின்றாள். இங்ஙனம் மீண்டு வரும் தலைவியை வெறுக்காது ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மை, தாயின் அளப்பரிய அன்பை வெளிப்படுத்துகின்றது.

தலைவி உடன்போக்குச் சென்றமை, மணம் புரிந்து மீண்டும் இல்லத்திற்கு வந்தமை ஆகிய செய்திகளை எடுத்துரைக்கும் போது வெற்றிவேலை உடைய தலைவன், தலைவன் - தலைவியின் நட்பு உண்மையானது என்று பிறசெய்திகளும் ஊரார் அறியும் வண்ணம் உணர்த்தப்படுவதால், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

இல்லற மாண்பு

இல்லறம் என்பது ஆண், பெண் இருவரையும் உயிராலும் உணர்வாலும் ஒன்றுபட இணைப்பதாகும். வாழ்வின் அனைத்து சூழ்நிலைகளிலும் கணவன், மனைவி விட்டுக்கொடுத்து வாழ்வது தான் இல்லற வாழ்க்கை. உடன்போகிய தலைவியின் இல்லற மாண்பைக் கண்டு மீண்ட செவிலி அதனை நற்றாய்க்கு,

“தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

‘இனிது’ எனக் கணவன் உண்டலின்,

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”

(குறுந்.167: 4-6)

என்று எடுத்தியம்புகின்றாள். தன் முயற்சியால் செய்த இனிய மோர்க்குழம்பை மிகச் சுவையாக இருப்பதாகக் கூறி கணவன் உண்டதால் தலைவி மகிழ்ந்தாள் என்று தலைவியின் இல்லறமாண்பு எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. இதேகருத்தினை ஐங்குறுநாறு செவிலி கூற்றுப் பத்துப் பாடல்களிலும் காணமுடிகிறது. இதில், தலைவனும் தலைவியும் இனிமையாகக் குடும்பம் நடத்துகிறார்கள் என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியை நற்றாய்க்குச் செவிலி எடுத்துரைக்கின்றாள். இங்கு, செவிலி பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு நற்றாய் பதில் பேசாமல் இருந்தாலும் அவளுடைய மகிழ்ச்சியே மீள்செய்திப்பரிமாற்றமாக அமைகின்றது. தலைவன் - தலைவியின் இல்லற மாண்பை விளக்கும் போது தலைவியின் சமையல், புதல்வனொடு இருவரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தமை, தலைவன் - தலைவியின் அன்பு நிலை போன்ற பல்வேறு செய்திகளையும் செவிலி, நற்றாயிடம் எடுத்துரைப்பதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

நற்றாய்

அகத்திணை மாந்தர்களில் தாய் என்று இருவரைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். ஒருவர், பெற்றெடுத்த தாய். இவரை அகஇலக்கியங்கள் நற்றாய் (நல்+தாய்) என்று குறிப்பிடுகின்றன. நற்றாய் எனும் தெரிவிப்பவர் தோழி, வேலன் ஆகிய கேட்போரிடம் செய்திகளைத் தெரிவிப்பதைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. நற்றாய்க்கும் கேட்போருக்கும் இடையே நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றத்தை நற்றாய் > தோழி, நற்றாய் > வேலன் என்று பகுத்துக் காணமுடியும்.

நற்றாய் > தோழி

சங்க இலக்கியத்தில் நற்றாய், தோழியிடம் பேசுவதாகப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. நற்றாய், தோழியிடம் துன்பம் அடையும்படி எம்மைப் பிரிந்து சென்ற மகளை நினைத்து அழவில்லை. தலைவியைப் பிரிந்து அழும் நெஞ்சினைக் கொண்ட இனியசொற்களையுடைய தோழியாகிய நிற்பொருட்டாகவே வருந்துகின்றேன் என்பதை ஐங்குறுநாறு 378-ஆம் பாடல் தெரிவிக்கின்றது. இங்கு, தலைவியைப் பிரிந்த துயரத்துடன் தோழி படும் துயரத்தை எண்ணியும் நற்றாய் வருந்துதல் என இருவேறு செய்திகள் உள்ளதால், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

நற்றாய் > வேலன்

வேலன் எனப்படுவோன் வேலன் (முருகன்) போல் சாமியாடுபவர், வேலைக் கையில் ஏந்தி ஆடுவார். இசை எழுப்பி, மலர் தூவி, ஆட்டுக்கிடாய்

அறுத்து ஊர்தோறும் இவ்விழாவைக் கொண்டாடுவர். இவ்விழா நடக்கும்போது வேற்கொடியை ஏற்றுவர். வேலனை வைத்தே வெறியாட்டு எனும் நிகழ்வு நடைபெறும். சங்க இலக்கியத்தில் நற்றாய், வேலனிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல் அகநானூற்றில் காணப்படுகின்றது. தலைவி, தலைவனுடன் உடன்போக்குச் சென்று விடத் தலைவனின் தாய் தம்இல்லத்தை அலங்கரித்தாள். இச்செய்தியைக் கேட்ட நற்றாய், வேலனிடம் தலைவனும் தலைவியும் தன்மனைக்கு வருவார்களா? அல்லது அவன் மனைக்குச் செல்வார்களா? என்பதைக் குறியாக வினவுகின்றாள். இதனை,

“எம்மனை முந்துறத் தருமோ?

தம்மனை உய்க்குமோ? யாதுஅவன் குறிப்பே?” (அகம்.195: 18-19)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் தலைவி, தலைவனுடன் தம் இல்லத்திற்கு முதலில் வரவேண்டும் எனும் விருப்பம் நற்றாயின் பேச்சில் வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம் தலைவன், தலைவியைப் பற்றிய செய்திகளை மூன்றாம் நபராகிய வேலனிடம் கேட்பதாலும்; தலைவன், தலைவி, நற்றாய், வேலன் என்று பலரும் இடம்பெற்றிருப்பதாலும் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

பாங்கள் > தலைவன்

பாங்கள் என்போன் தலைவனின் பாங்கறிந்து ஒழுகுபவன். எப்போதும் தலைவனுடன் இருப்பவன். தலைவனுக்கு உறுதுணையாக இருத்தல் மட்டுமல்லாது தலைவனோடு மாறுபட்டு இடித்துரைக்கும் உரிமையும் உள்ளவன். சங்க இலக்கியத்தில் தலைவனின் உற்ற தோழனாகிய பாங்கள், தலைவனிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. அவை, தலைவனை இடித்துரைப்பனவாகவே அமைந்துள்ளன.

“சிலம்பின் இழிதரும் இலங்குமலை வெற்பு!

நோதக் கன்றே காமம் யாவதும்

நன்றுஎன உணரார் மாட்டும்

சென்றே நிற்கும் பெரும்பே தைமைத்தே” (குறுந்.78: 3-6)

என்றும்,

“காமம் காமம்’ என்ப; காமம்

அணங்கும் பிணியும் அன்றே; நினைப்பின்,” (குறுந்.204: 1-2)

என்றும் மேற்கூட்டிய பாடலடிகளால் காமம் என்பது நன்மை, தீமையை உணராதவரிடத்தில் சென்று நிற்கச் செய்யும் அறிவின்மையை உடையது

என்றும்; காமத்தை அறிவினால் அடக்கி ஒழுகுதல் வேண்டும் என்றும்; பாங்கன், தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறுகின்றான் என்பதும் புலப்படுகின்றது. தலைவனிடத்துப் பாங்கன் காமம் பற்றி இடித்துரைத்தல், காமம் குறித்த செய்திகளைப் பொதுவாகப் பலருக்கும் பொருந்தும்படி அறிவுரை கூறும் தன்மையாக இருப்பதால், இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

பாணன் > தலைவன்

சங்க இலக்கியத்தில் பாணன், தலைவனிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. தலைவியைப் பிரிந்து தனித்துத் தொலைதூரத்தில் வாழும் தலைவனிடம் பாணன் அறிவுறுத்தும் பாடல் உள்ளது. நின் காதலியானவள் (தலைவி) இல்லத்தில் நின் பிரிவை ஆற்றாது மலர் போலும் கண்கள் அழுதுசொரிந்த கண்ணீரை உடையவளாக இருக்கின்றாள். அவளுக்கு அருள்புரியாமல் இருக்கின்றாயே என்று பாணன், தலைவனுக்கு அறிவுறுத்துவதை

“நின்வெங் காதலி தன்மனைப் புலம்பி,

ஈஇதழ் உண்கண் உகுத்த

பூசல் கேட்டும் அருளா தோயே!”

(ஐங்.480: 3-5)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

தலைவனின் பிரிவால் தணியாத காமநோயுடன் தலைவி துன்புறுகின்றாள். உம் காலடியை வணங்காது பிறருக்கு அச்சம் தரும் பகைவர் உன் பெயர் கேட்டவுடன் நடுங்குவதைப் போன்று தலைவி நடுக்கம் கொண்டிருக்கின்றாள். அத்தகையவள் மீண்டும் அழகைப் பெறும்படி அழகுடைய உம் வலியதேரைச் செலுத்துவீராக! (கலி.30) என்றும் பாணன், தலைவனை நோக்கிச் சொல்கின்றான். பாணன், தலைவனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தலைவன் தேரேறி வருவதே மீள்செய்திப்பரிமாற்றமாக அமைகின்றது.

இங்ஙனம், தலைவியின் பிரிவுத்துன்பத்தைக் கூறும் போது பகைவருக்கு நடுக்கம் தரும் தலைவன் என்று தலைவனின் வீரத்தையும் பாணன் எடுத்துரைப்பதால், அகச்செய்தியோடு புறச்செய்தியும் உள்ளதெனும் அடிப்படையில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது. அதோடு, பாணனின் அறிவுறுத்தலால் தலைவியின் துயர்நீங்கத் தலைவனின் வருகை என்று பாணன், தலைவி, தலைவன் என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் இச்செய்திப்பரிமாற்றத்தில் இடம்பெற்றிருப்பதாலும் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

தேர்ப்பாகன் > தலைவன்

தேர்ப்பாகன், தலைவனிடம் பேசுவதான பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப்பாடல் (நற்.121) நற்றிணையில் காணப்படுகின்றது. போரில் வெற்றி பெற்றுத் திரும்பும் தலைவனிடம் தேர்ப்பாகன், பகல் விருந்தோம்பும் உன் மனைவியின் தோளில் துயில் விரும்பும் தலைவனே! யான் விரைவில் கொண்டு சேர்ப்பேன் என்று கூறுகின்றான். தேர்ப்பாகன், தலைவனின் மனநிலையைப் புரிந்து தலைவனின் மனோவேகத்தை விட வேகமாகத் தேரினைச் செலுத்துகின்றான். இங்கு, தலைவியை எண்ணும் தலைவனின் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டு தேர்ப்பாகனும் அதற்கேற்றபடி தேரை விரைந்து செலுத்திச் செயலாற்றுதல் எனும் பன்முகத்தன்மையைக் காணமுடிகிறது.

பிற மாந்தர்

சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தை, காதற் பரத்தை, பரத்தையின் தோழி, காமக்கிழத்தி ஆகியோரும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழ்த்துகின்றனர்.

பரத்தையர் என்பவர் ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்லவராகி அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பத்தையும் பொருளையும் விரும்பி ஒருவரிடம் செல்லும் பெண்கள் ஆவர். இவர்கள் ஒருவரிடத்தும் தங்காத் தன்மை உடையவர்கள். கணிகையர் என்பதும் இவர் பெயர் ஆகும்.

பரத்தையர்கள் சேரிப் பரத்தையர், காதல் பரத்தையர் என்று பலவகைப்படுவர். சேரிப்பரத்தையர் தனிப்பட்ட யாரொருவரையும் விரும்பாமல் பலருக்கும் உரியவர்கள் ஆவர். காதல் பரத்தையர் என்பவர் சேரிப் பரத்தையின் மகளாகத் தலைவன் ஒருவனுக்கே உரிமை பூண்டு காதல் காரணமாகப் புணர்வோர் ஆவர். இவளே குலப்பரத்தை எனவும் காமக்கிழத்தியின் தாய் எனவும் கூறப்படுகின்றாள்.

காமக்கிழத்தி எனும் சொல்லானது சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட ஒரு சொல். பொதுவாகப் பரத்தை, காமக்கிழத்தி, கொண்டி மகளிர், பொதுமகள், பொருட்பெண்டிர், வரைவின் மகளிர், விலைமகள், கணிகை, சலதி, வேசி, தேவரடியாள் என்ற பெயர்களில் தமிழிலக்கியங்களில் பெண்கள் சுட்டப்படுகின்றனர். பொதுத்தன்மையாக விலைமகளிர் என்ற அர்த்தம் தருவதாக இருப்பினும், ஒவ்வொரு பெயரும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது.

சங்கப் பாடல்களில் பரத்தை, காதற்பரத்தை, பரத்தையின் தோழி, காமக்கிழத்தி ஆகியோரின் பேச்சுகள் பொதுவாகத் தலைவன், தலைவியை இகழ்வனவாகவே உள்ளன. தலைவன், காதற் பரத்தையை விட்டுத் தலைவியிடம் செல்லும் காலத்து அவள் கூறுவதைக் கேட்டு கையையும்

காலையும் தூக்கு என்றால் ஆடுகின்ற பொம்மை போல் அவள் விரும்பியதைச் செய்வான் என்ற காதற் பரத்யையின் கூற்றினைக் குறுந்தொகை 8-ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது.

இங்ஙனம், பரத்தையரின் பேச்சுகளில் தலைவனைப் பற்றிய செய்திகளோடு தலைவியைப் பற்றியும் என்று பன்முகத்தன்மையில் செய்திகள் இடம்பெற்றிருப்பதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

புறப்பாடல்களில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்

புறப்பாடல்களில் பெரும்பாலும் புலவர்களே தெரிவிப்பவராகத் திகழ்கின்றனர். தெரிவிப்பவர் கூறும் செய்தியைச் செவிமடுப்பவராகப் புரவலர்கள் விளங்குகின்றனர். புறப்பாடல்களிலும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை ‘ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுதல், இருவரும் பேசுதல், ஒருவர் பலரிடம் பேசுதல், பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல், பலர் பலரிடம் பேசுதல்’ என்று ஐந்து வகைகளாகப் பாகுபடுத்திக் காணியுலும்.

ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுதல்

ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது புறப்பாடல்களில் தேவைகளைக் கூறல், கொள்கைகளைக் கூறல், தவறைச் சுட்டிக்காட்டல், போரை நிறுத்தல், அறிவுரை கூறல், ஆற்றுப்படுத்தல் ஆகிய பொருண்மைகளில் நிகழ்கின்றன.

தேவைகள் - கொள்கைகள் குறித்துக் கரல் எப். ராபின்சன், சார்லட்லீ போன்ற அறிஞர்கள்,

“நம்முடைய கருத்துகள், கொள்கைகள், தேவைகள், மதிப்புகள்,
ஆளுமைகள் போன்றவற்றை இன்னொருவருக்குத்
தெரியப்படுத்துதலைத் ‘தொடர்பு’ என்கிறோம்.”¹⁰

என்கின்றனர். இக்கருத்தின்படி புலவர்கள் தங்களுடைய தேவைகளை, கொள்கைகளை மன்னரிடம் தெரியப்படுத்துவதும் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

தேவைகளைக் கூறல்

புலவர்கள், மன்னரிடம் தங்கள் தேவைகளை எடுத்துக் கூறும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை மருதனிள நாகனார் > நாஞ்சில் வள்ளுவன், பெருந்தலைச் சாத்தனார் > குமணன், பெருங்குன்றூர் கிழார் > சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை என்று பகுத்துக் காண இயலும்.

மருதனிள நாகனார் > நாஞ்சில் வள்ளுவன்

மருதனிள நாகனார், நாஞ்சில் வள்ளுவனிடம் ஒருநாள் போர் வந்தால் பசித்துன்பத்தால் என் உறவினர் வருந்துதல் உண்டு. எனவே, போர் வருவதற்கு முன்பு பரிசிலைத் தந்து விடுப்பாயாக! என்று தன் தேவைகளைக் கூறுகின்றார். (புறம்.139) இங்கு, உறவினர் என்ற பலருக்காகத் தேவைகள் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதால், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

பெருந்தலைச் சாத்தனார் > குமணன்

குமணனிடம் பரிசில் பெறுவதற்காகச் சென்ற பெருந்தலைச் சாத்தனார், தம் வறுமை நிலையை எடுத்துரைக்கின்றார். வீட்டுஅடுப்பில் காளான் பூத்துள்ளது. பசியால் வருந்தி, பால் இல்லாததால் அழும் குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்து, மனைவி நீர் நிறைந்த கண் ஆகின்றாள். இந்த வருத்தத்தைப் போக்கக் கூடியவன் நீ என எண்ணி வந்தேன் என்று பரிசில் கடாநிலையை எடுத்தியம்புகின்றார். இதனை,

“என்நிலை அறிந்தனை ஆயின், இந்நிலைத்

தொடுத்தும் கொள்ளாது அமையலென்”

(புறம்.164: 9-10)

இப்பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு, தம் தேவைகளைப் புலவர் எடுத்துரைக்கின்றார். இதில் சாத்தனார், குமணனிடம் வறுமையை வாய்விட்டு விளக்குவதைக் காணமுடிகிறது. பரிசில் பெறும் வரை அவ்விடத்தை விட்டுப்போகாமல் காத்திருப்பது மன்னன் மீது கொண்ட நம்பிக்கையை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இங்ஙனம் பெருந்தலைச் சாத்தனாரின் வறுமை என்பது தனிப்பட்ட செய்தியாக இருப்பினும், ஒட்டுமொத்தப் புலவர்களின் வறுமையின் குரல் எனும் அடிப்படையில் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

பெருங்குன்றார் கிழார் > சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறை

சேரமான் குடக்கோச் சேரலிரும்பொறையிடம் பரிசில் பெறச் சென்ற பெருங்குன்றார் கிழார், தம் வறுமைநிலையை எடுத்துக் கூறுகின்றார். பால் இல்லாததால் பலவாறு சுவைத்துப் பால்குடிப்பதை குழந்தை வெறுத்து விட்டான். வறுமையுடன் இருக்கும் என் மனைவியை நினைத்துச் செல்வேன் என்கிறார். (புறம்.211) புலவர்களின் தேவைகள், வறுமையை நீக்க உதவும்படி மன்னனிடம் வேண்டுவனவாகவே உள்ளன. இச்செய்திப்பரிமாற்றத்தில் மன்னர்கள் வழங்கும் பரிசுப்பொருட்களே மீள்தொடர்பாக அமைகின்றன. வறுமைச்சூழலை விளக்கும் புலவர்கள் வறுமையால் வாடும் தன் நிலை, தன் மனைவி நிலை,

குழந்தையின் நிலை என்று பலதரப்பட்டோரின் பல்வேறு நிலைகளையும் எடுத்துரைப்பதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

கொள்கைகளைக் கூறல்

சங்ககாலப் புலவர்கள் பொதுநல உணர்வுடன் உயரிய கொள்கை உடையவர்களாகவே வாழ்ந்திருக்கின்றனர். புலவர் பெருஞ்சித்திரனார், அவருடைய மனைவியிடம் பேசுகின்ற பலரும் நலம்பெறல் எனும் கொள்கை அடிப்படையிலான பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. டபிள்யு எம். எம்லேமர்ஸ், ஜோசப், எம்.ஸ்டாடக்கர் ஆகியோர் தொடர்பு பற்றி கூறியுள்ள விளக்கம் இங்கே எண்ணிப்பார்க்கத்தக்கது.

“பெறுநருக்கும் கேட்குநருக்கும் இடையே மனஒத்திசைவு ஏற்படும் வண்ணம் தெளிவாக்குவதைத் தொடர்பு எனலாம். அவ்விருவருக்கும் இடையே கருத்துடன்பாடு ஏற்படுகின்றது. அக்கருத்துடன்பாட்டை இருவரும் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர்.”¹¹

கொள்கைகளைத் தெரிவிக்கும் போது கருத்துடன்பாடு இன்றியமையாதது என்கின்றனர்.

பெருஞ்சித்திரனார் > மனைவி

பெருஞ்சித்திரனார், குமணனிடமிருந்து பெற்ற பரிசில் பொருட்களைத் தமக்கென்று வைத்திராமல் அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற தன்னுடைய கொள்கையை,

“இன்னோர்க்கு என்னாது, என்னோடும் குழாது,

வல்லாங்கு வாழ்தும் என்னாது, நீயும்,

எல்லோர்க்கும் கொடுமதி- மனைகிழ வோயே!”

(புறம்.163: 5-7)

என்று தன் மனைவிக்குத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். இருவருக்குமிடையே ஏற்படுகின்ற கருத்துடன்பாட்டின் விளைவு, பரிசில்பொருட்களை அனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பதாக அமைகின்றது.

இங்ஙனம் பெருஞ்சித்திரனார் தெரிவிக்க அவரது மனைவி கேட்க, பகிர்ந்து கொடுத்தல் எனும் பலரும் நலம்பெறும் கொள்கை பரிமாறப்பட்டுள்ளதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். அதோடு புலவர், அவருடைய மனைவி என ஒன்றுக்கு மேற்பட்டோர் இடம்பெற்றிருப்பதாலும்; இங்கு, புலவர் மட்டுமே பேசினாலும் புலவரின் மனைவி சொல்வதைப் புரிந்து கொண்டு செயல்படுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் இன்றியமையாத

கூறாகிய கேட்போரும் ஒருங்கிணைந்து செயல்படும் தன்மையைக் காணமுடிவதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

தவறைச் சுட்டிக்காட்டல்

சங்க காலத்தில் மன்னர்களின் தவறைச் சுட்டிக்காட்டி நல்வழிப்படுத்தும் பணியைப் புலவர்கள் செய்துள்ளனர். பெருந்தலைச் சாத்தனார் இளங்குமணனிடமும், இளவிச்சிக்கோவிடமும் நிகழ்த்துகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் இருவரையும் மனமாற்றமடையச் செய்கின்றது. இதனைப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் > இளங்குமணன், பெருந்தலைச் சாத்தனார் > இளவிச்சிக்கோ என்று பாகுபடுத்திக் காணமுடியும். ஜீர்கன்ராச், கிரிகிரி பேட்சன் ஆகியோர்,

“தொடர்பு என்பது நேரடியாக அனுப்பும் சொற்கள், ஒரு பலனை நாடி அனுப்பும் செய்திகள் போன்றவற்றை மட்டும் குறிப்பதன்று. மக்களிடம் மாற்றங்களை உண்டாக்கக்கூடிய எல்லா செயல்முறைகளும் அதனுள் அடங்கும். ஒருவர் ஏற்கனவே கொண்டுள்ள செய்திகளின் அல்லது கருத்துகளின் அமைப்பைத் தொடர்பியல் கூறுகள் மாற்றுவதால் அவர் மாறிவிடுகிறார்”¹²

இவ்வாறாகத் தொடர்பியல் கூறுகள் மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவன என்கின்றனர்.

பெருந்தலைச் சாத்தனார் > இளங்குமணன்

பெருந்தலைச் சாத்தனார், இளங்குமணனிடம் பேசியதால் அவன் மனமாற்றம் பெறுகின்றான். குமணன் தந்த வாளைக் கையில் கொண்டவராக பெருந்தலைச் சாத்தனார், இளங்குமணனிடம் சென்று இவ்வுலகத்தில் நிலைபெற விரும்பியவர்கள் புகழை நிலைநிறுத்திச் சென்றனர். மற்றவர் இரந்தவருக்கு வேண்டியன தராது இவ்வுலகத்தில் தொடர்பின்றி மறைந்தனர் என்றுரைத்தார். (புறம்.165) இதைக்கேட்ட இளங்குமணன், மனம் திருந்தினான். தன் அண்ணனாகிய குமணனை அணுகித் தம் மனமாற்றத்தை எடுத்துரைத்துத் திரும்ப அழைத்து வந்து நாட்டை ஆளச் செய்தான். இங்கு, இளங்குமணனின் தவறு சுட்டிக் காட்டப்பட்டதால் ஆட்சிமாற்றம் ஏற்படுகின்றது. ஆட்சி என்பது மக்களாகிய பலரின் நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டது எனும் நோக்கில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

பெருந்தலைச் சாத்தனார் > இளவிச்சிக்கோ

பெருந்தலைச் சாத்தனார், இளவிச்சிக்கோவிடம் நிகழ்த்துகின்ற செய்திப்பரிமாற்றத்தினால், இளவிச்சிக்கோ மனம் திருந்துகின்றான்.

இளவிச்சிக்கோவும் இளங்கண்டிரக்கோவும் ஒன்றாக இருந்த அவைக்கு வந்த புலவர் பெருந்தலைச் சாத்தனார், இளங்கண்டிரக்கோவை மட்டும் தழுவிக் கொண்டார். அதற்கான காரணம் யாது? என்று வினவிய இளவிச்சிக்கோவிடம்,

“பாடுநர்க்கு அடைந்த கதவின், ஆடுமழை

அணங்குசால் அடுக்கம் பொழியும்நும்

மணம்கமழ் மால்வரை வரைந்தனர், எமரே.” (புறம்.151: 10-12)

என்று அவனுடைய தவறைச் சுட்டிக் காட்டினார். இப்பாடலடிகளில் உன் நாட்டினர் பாடியவர்களுக்கு அடைத்த கதவினை உடையவர்களாக உள்ளதால், மேகங்கள் தவழும் மழைவளம் நிரம்பிய நறுமணம் மிக்க பெரிய மலையை எங்கள் புலவர் பாடாது விட்டனர். அதனால் நானும் உன்னைத் தழுவுதலை விடுத்தேன் என்கிறார். அதை ஏற்றுக்கொண்டு அவனும் மனம் திருந்துகின்றான். இளங்குமணன் மனம் மாறி நாட்டைக் குமணனிடம் ஒப்படைத்து ஆளச்செய்ததும், இளவிச்சிக்கோ மனம் திருந்தியதும் செய்திப்பரிமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட மீள்தொடர்பாகும். இங்கு, புலவர் தெரிவிக்கும் கருத்துகளைப் புரிந்து கொண்டு, மனமாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. தனிப்பட்டவரின் மனமாற்றமாக இருப்பினும், அதனால் மக்கள், புலவர் என்று பலரும் நன்மை அடைவதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

போரை நிறுத்தல்

புலவர்களின் தூண்டுதல், மன்னர்களின் நடத்தைகளை மாற்றியமைத்துப் போரை நிறுத்துவதைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இவ்வகையிலான பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை ஆலத்தூர் கிழார் > சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்று பகுத்துக் காணமுடியும். ஹெளலாண்டு எனும் அறிஞர்,

“தொடர்பாளர் ஒருவர் மற்றவர்களின் நடத்தைகளைத்
தூண்டுதல்களின் மூலமாக மாற்றியமைக்கும் சக்தியைத்
‘தொடர்பு’.”¹³

என்று கூறுகின்றார். இக்கருத்து இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

ஆலத்தூர் கிழார் > சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்

ஆலத்தூர் கிழார், கருவூரை முற்றுகையிட்டிருந்த சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனிடம், நின்னை எதிர்க்கத் துணியாத பகைவனை எதிர்த்துப் போரிடுதல் வெட்கத்திற்குரியது என்கிறார். இதனை,

“அடுநை ஆயினும், விடுநை ஆயினும்,

நீ அளந்து அறிதி”

(புறம்.36: 1-2)

எனும் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இங்கு, செவிமடுத்த மன்னன் போரைத் தவிர்த்தல் என்பது மீள்தொடர்பாக அமைகின்றது.

இதில் போர் நடைபெறாமல் பல உயிர்களும் பாதுகாக்கப்படுவதால், பலர் எனும் அடிப்படையில் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

இங்ஙனம் ஆலத்தார் கிழார், கோவூர் கிழார் ஆகியோர் நிகழ்த்திய செய்திப்பரிமாற்றத்தினால் போர் தவிர்க்கப்படுகின்றது. பல்லுயிரினங்களைப் பாதுகாத்தல் எனும் பன்முகத்தன்மை அடிப்படையில் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

அறிவுரை கூறல்

மன்னர்கள் செய்ய வேண்டிய செயல்களையும், அவர்களின் கடமைகளையும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வழிப் புலவர்கள் எடுத்தியம்புகின்றனர். குடியோம்பல், வரி வாங்கும் முறை, நீர்நிலைகளைப் பெருக்குதல், நடுவுநிலைத் தவறாமை, கொடை நல்கல் ஆகியவற்றை அறிவுரையாகக் கூறுகின்றனர்.

குடியோம்பல்

நாட்டுமக்களைப் பாதுகாத்தல் என்பது மன்னனின் கடமையாகும்.

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு

இறையென்று வைக்கப் படும்.”¹⁴

என்ற வள்ளுவரின் கருத்து கருதத்தக்கது.

“குடிமக்களை உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுத் (Internal and External)

தீமைகளிலிருந்து (அ) பகைவர்களிடமிருந்து காப்பவன் காவலன்”¹⁵

என்ற கருத்தும் எண்ணிப்பார்க்கத் தக்கதாகும்.

புலவர்கள், மன்னர்களிடம் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் வழி நாட்டுமக்களைப் பாதுகாக்க அறிவுரை கூறுவதை நரிவெருத்தலையார் > இரும்பொறை, வெள்ளைக்குடி நாகனார் > சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்று பகுத்துக் காணியலும்.

நரிவெருஉத்தலையார் > இரும்பொறை

நரிவெருஉத்தலையார், சேரமான் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையிடம்

“அருளும் அன்பும் நீக்கி, நீங்கா

நிரயம் கொள்பவரோடு ஒன்றாது, காவல்,

குழவி கொள்பவரின், ஓம்புமதி!”

(புறம்.5: 5-7)

என்று அறிவுரை கூறுகின்றார். இப்பாடலடிகளில், அன்பும் அருளும் இல்லாதவராக நீங்காத நரகத்தை அடைகின்றவர் வழியில் சேராமல் குழந்தையைக் காக்கும் தாயரைப் போல நாடு காக்கும் கடமையைச் செய்வாயாக! என்று மன்னனுக்கு குடியோம்பல் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

மக்களின் நலன் எனும் பன்முகப் பார்வையில் குடியோம்பல் பற்றிய அறிவுரை மன்னனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

வெள்ளைக்குடி நாகனார் > சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்

வெள்ளைக்குடி நாகனார், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனிடம் மழைபெய்யத் தவறினாலும், விளைவு குறைந்தாலும், இயல்புக்கு மாறானவை தோன்றினாலும் மன்னரையே உலகம் பழிக்கும். இதை நன்றாக அறிந்து கொண்டு பிறர் சொல்லும் நன்மையில்லாத சொற்களைக் காதில் ஏற்றுக் கொள்ளாது உழவுத்தொழில் செய்து உலகைக் காப்பவர் குடியைப் பாதுகாத்து அதனால் பிற குடிகளையும் பாதுகாப்பாராயின் பகைவர் கூட அடிபணிவர் என்று அறிவுரை கூறுகின்றார். இதனை,

“நொதும லாளர் பொதுமொழி கொள்ளாது,

பகடுபுறந் தருநர் பாராம் ஓம்பிக்

குடிபுறந் தருகுவை ஆயின், நின்

அடிபுறந் தருகுவர், அடங்கா தோரே”

(புறம்.35: 31-34)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இங்ஙனம் புலவர் கூறும் அறிவுரை, அக்கால மன்னர்களுக்கு மட்டுமின்றி இன்று நாடாளும் ஆட்சியாளர் அனைவருக்கும் பொருந்தும் அறிவுரையாக இருப்பதால், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். புலவர்கள் நிகழ்த்தும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்துக்கு, மன்னர்கள் குழந்தையைக் காக்கும் தாயரைப் போல் நாட்டைக் காத்தல், பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகாமல் நாட்டைப் பாதுகாத்தல் ஆகியவை மீள்தொடர்பாக அமைகின்றன.

வரி வாங்கும் முறை

பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி, கல்வியறிவும் நற்குணமும் உடையவன். இம்மன்னன் வரிவாங்குவதில் குறை இருப்பதைப் பிசிராந்தையார் உணர்ந்து அக்குறையைத் தீர்க்க முயல்கின்றார்.

பிசிராந்தையார் > பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி

பிசிராந்தையார், பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியிடம் நேருக்கு நேர் பேசுகின்றார். குடிமக்களிடமிருந்து வரி வாங்கும் முறையை,

“அறிவுடை வேந்தன் நெறிஅறிந்து கொளினே,

கோடி யாத்து, நாடுபெரிது நந்தும்;”

(புறம்.184: 5-6)

என்று அறிவுறுத்துகின்றார். இப்பாடலடிகளில் அறிவுடைய மன்னன் முறையறிந்து வரி வாங்க வேண்டும் என்று புலவர், பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்கு அறிவுரை கூறுவதை உணரமுடிகிறது.

இங்ஙனம், வரி வாங்கும் முறை பற்றிய அறிவுரை மன்னர்களாக இருக்கும் அனைவருக்கும் பொருந்தும் பன்முகத்தன்மையுடன் இருப்பதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது. மன்னன், மக்களின் தகுதியறிந்து வரி வாங்குவதே மீள்தொடர்பாக அமைகின்றது.

நீர்நிலைகளைப் பெருக்குதல்

நாடாளும் மன்னன், நீர்நிலைகளைப் பெருக்குதல் வேண்டும். என்பதைக் குடபுலவியனார், நெடுஞ்செழியனுக்கு அறிவுரையாகக் கூறுகின்றார். நாடாளும் மன்னர்கள் அனைவருக்கும் இந்த அறிவுரை பொருந்துவதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினுள் கூறமுடியும்.

குடபுலவியனார் > நெடுஞ்செழியன்

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனிடம் குடபுலவியனார், நீர் இல்லாமல் உலகில் உயிர்கள் வாழ முடியாது. நிலம் வளைந்து செல்லும் பகுதியில் நீர்நிலை பெருகுமாறு அணை கட்டித் தடுத்தவர் தாம் இங்கே விரும்புவனவற்றை எல்லாம் தடுத்து நிறுத்திக் கொண்டவர் ஆவார் என்று அறிவுரை கூறுகின்றார். இதனை,

“நீர்இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்”

(புறம்.18: 18)

“நிலன்நெளி மருங்கில் நீர்நிலை பெருகத்

தட்டோர் அம்ம இவண்தட் டோரே;”

(புறம்.18: 28-29)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. நீர்நிலைகளைப் பெருக்குபவர்களே இவ்வுலகத்தில் தம் பெயரை நிலைநிறுத்துபவர் ஆவர் என்கிறார். நீரைத்

தேக்கி வைக்கத் தவறிய மன்னன் தன்னுடைய செல்வம், புகழ், ஆட்சி முதலியன இழக்க நேரிடும். இதனால்தான் வள்ளுவர் அரணில் ஒன்றாக நீரை வழிமொழிகின்றார். இதனை,

“மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழற்

காடும் உடைய தரண்”¹⁶

என்ற குறட்பா சுட்டுகின்றது. இங்கு, வலியுறுத்தப்படும் நீர்நிலைகளைப் பெருக்குதல் வேண்டும் என்ற அறிவுரை பொதுநிலையில் அனைவருக்கும் பொருந்துதல் எனும் பன்முகத் தன்மையில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

நடுவுநிலை தவறாமை

மன்னர்கள் நடுவுநிலை தவறாமல் ஆட்சி செய்ய வேண்டும் என்று புலவர்கள் கூறும் அறிவுரை பொதுநிலையில் நாடாளும் அனைத்து மன்னர்களுக்கும் பொருந்துவதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். இதனை, ‘ஊன்பொதி பசங்குடையார் > சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி, காரிகிழார் > பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி’ ஆகியோர் கூற்றாகக் காணமுடியும்.

ஊன்பொதி பசங்குடையார் > சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி

சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னியிடம், ஊன்பொதி பசங்குடையார் பேசும் போது குற்றத்தை மெய்யாகக் கண்டால், அதற்குத்தக தண்டனை கொடுப்பாய் என்று மன்னனின் நடுவுநிலை தவறாமையை எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

“நீமெய் கண்ட தீமை காணின்,

ஒப்ப நாடி, அத்தக ஒறுத்தி;”

(புறம்.10: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

இங்கு, மன்னனின் நடுவுநிலை தவறாத தன்மையை அனைவரும் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற கருத்து அனைவருக்கும் பொதுவாகப் பொருந்துவதால், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

காரிகிழார் > பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி

பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதிக்குக் காரிகிழார் கூறும் அறிவுரையும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் பாற்படும். மன்னனே நீ,

“தெரிகோல் ஞமன் போல, ஒருதிறம்

பற்றல் இலீயரோ!”

(புறம்.6: 9-10)

என்கிறார். இப்பாடலடிகளில் மன்னனின் செங்கோல், சமன்கோல் (தராக) போன்று ஒருபுறம் சாயாமல் நடுவுநிலைமை கொண்டிருக்க வேண்டுமெனப் புலவர் அறிவுரை கூறுவது புலப்படுகின்றது.

இவ்வாறு புலவர்கள், நேருக்குநேர் மன்னர்களிடம் செய்திகளைப் பரிமாறுவதால் மன்னர்கள் நடுவுநிலை தவறக்கூடாது என்ற சிந்தனையை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்படுகின்றனர்.

இங்ஙனம் புலவர்களால் கூறப்படும் நடுவுநிலை தவறாமை என்ற அறிவுரை நாடாளும் மன்னர்கள் அனைவருக்கும் பொருந்துவதால், அனைவரும் நடுவுநிலையோடு செயலாற்ற வேண்டுமென வலியுறுத்தப்பட்டிருப்பதால், அனைவருக்கும் என்ற பன்முகப் பார்வையில் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

கொடை நல்கல்

மன்னர்கள் கொடைத்தன்மை மிக்கவர்களாக விளங்குதல் வேண்டும் என்ற அறிவுரையைப் புலவர்கள் கூறியுள்ளனர். கொடையினை,

“கொடைக்கடம்: கொடையாகிய கடமை, கொடை நேர்தல்,

ஒருவருக்கு ஒன்றைக் கொடுப்பதற்கு உடன்படுதல்”¹⁷

என்று சுட்டுவர். இதனை இரும்பிடர்த்தலையார் > பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதி, முதுகண்ணன் சாத்தனார் > சோழன் நலங்கிள்ளி ஆகியோருக்குக் கூறும் அறிவுரை வழி காண இயலும்.

இரும்பிடர்த் தலையார் > பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழுதி

பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழுதியிடம், இரும்பிடர்த் தலையார் அச்சம் தரும் வழியைக் கடந்து இரவலர் நினைக்க காண வருவதற்குக் காரணம் நின் கொடைத்தன்மை. எனவே, அவர்களின் மனக்கருத்தை முகக்குறிப்பால் அறிந்து வேண்டியதைத் தர வேண்டும் என்கிறார். இதனைப் புறநானூறு 3-வது பாடல் தெரிவிக்கின்றது. இங்கு, இரவலர்களுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் எனும் அறிவுரை மன்னர்களுக்கு மட்டுமின்றி அனைவருக்கும் பொதுவாக இருத்தலால் பலர் எனும் அடிப்படையில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

முதுகண்ணன் சாத்தனார் > சோழன் நலங்கிள்ளி

முதுகண்ணன் சாத்தனார், சோழன் நலங்கிள்ளியிடம் கொடை நல்கல் குறித்து எடுத்துரைத்தமையை,

“வருந்தி வந்தோர் மருங்கு நோக்கி,

அருள, வல்லை ஆகுமதி,”

(புறம்.27: 16-17)

“..... அறனும் பொருளும் இன்பமும் முன்றும்

ஆற்றும், பெரும! நின் செல்வம்;”

(புறம்.28: 15-16)

என்ற பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகிறது. இங்கு, தேடி வந்தோர் தேவையை நோக்கி அருள் செய்வாயாக! என்றும்; அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றையும் பெறுவதற்கு செல்வம் பயன்பட வேண்டும் என்றும் புலவர், மன்னனுக்கு அறிவுரை கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம் புலவர்களின் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு ‘மன்னர்கள் கொடுக்கும் கொடைப்பொருளே’ மீள்தொடர்பாக அமைகின்றது. கொடை நல்கல் காரணமாகப் பலரும் பயனடைகின்றனர் எனும் பன்முகத் தன்மையால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

ஆற்றுப்படுத்தல்

மன்னரிடம் பரிசில் பெற்ற புலவர்கள் வழியில் எதிர்ப்படுகின்ற பாணன், விறலி ஆகியோரை மன்னரிடம் சென்றால் பரிசில் கிடைக்கும் என்று நெறிப்படுத்துகின்றனர். இதனையே ஆற்றுப்படை என்கிறோம்.

புலவர் > பாணன்

கோவூர் கிழார், ஆலத்தூர் கிழார், மருதனிள நாகனார், பரணர் ஆகிய புலவர்கள் பாணனிடம் பேசுகின்றனர். கோவூர் கிழார், பாணனிடம் உறையூரில் வாழும் சோழன் நலங்கிள்ளியிடம் சென்றால் பிறர் வாயிலை எண்ணாமல் மறந்து போகும் அளவில் கொடுப்பான் என்கிறார். இதனை,

“பிறன்கடை மறப்ப நல்குவன், செலினே.....”

(புறம்.68: 19)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது.

கோவூர் கிழார், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனிடம் பாணன் பரிசில் பெறச் சென்றால், குறைவுபடாமல் கொடை பெற்றுச் செல்வச் செழிப்பின் ஆவான் என்கிறார். இதனை,

“தலைப்பாடு அன்று, அவன் ஈகை;”

(புறம்.70: 18)

இப்பாடலடி தெரிவிக்கின்றது.

ஆலத்தூர்கிழார், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனிடம் பாணன் சென்றால் பொன்னால் செய்யப்பட்ட தாமரைப்பூ பரிசிலாகக் கிடைக்கும் (புறம்.69) என்றும், மருதனிள நாகனார், பாணன் நாஞ்சில் வள்ளுவனிடம் சென்றால் இப்போது சென்று வேறொரு நாள் பரிசிலுக்கு வா! என்று சொல்ல மாட்டான். ஆதலால், தயங்காமல் அவனிடம் செல்! (புறம்.138) என்றும் ஆற்றுப்படுத்துகின்றனர்.

பேகனைக் காண்பதற்கு முன்னால் பாணனே, நான் உன்னை விட வறியவனாக இருந்தேன் என்று பரணர் தன் முந்தைய நிலையைக் கூறுகின்றார். இப்போது, செல்வநிலையை அடைந்தேன். நீயும் அவனைச் சென்று காண்பாயாக! (புறம்.141) என்று ஆற்றுப்படுத்துகின்றார்.

இங்ஙனம் கோவூர் கிழார், ஆலத்தூர் கிழார், மருதனிள நாகனார், பரணர் ஆகியோர் பாணர்களிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு, பாணர்கள் மன்னர்களிடம் சென்று பரிசில் பெறுவதே மீள்தொடர்பாக அமைகின்றது. இங்கு, புலவர்களின் ஆற்றுப்படுத்தலால் பாணர்கள் எனும் பெரும் கூட்டத்தினரே பயன்பெறுகின்றனர். ஒரு பாணனிடம் தெரிவிக்கும் செய்தி பாணர்கள் பலரும் பயன்பெறும் வகையில் பொதுவாக இருப்பதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

புலவர் > விறலி

ஒளவையார், கபிலர், நெடும்பல்லியத்தனார் ஆகிய புலவர்கள் விறலியிடம் பேசுவதாகச் சங்கப்பாடல்கள் உள்ளன. ஒளவையார், அதியமானிடம் சென்றால் பசிப்பிணி தீரும் என்கிறார். இதனை,

“சுரன்முதல் இருந்த சில்வளை விறலி!

செல்வை ஆயின், சேணோன் அல்லன்;

பொழுதுஇடைப் படாஅப் புலரா மண்டை

மெழுகுமெல் அடையின் கொழுநிணம் பெருப்ப,

அலத்தற் காலை ஆயினும்,

புரத்தல் வல்லன், ...

(புறம்.103: 4-5, 9-12)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. விறலியே! நீ செல்வதாக இருந்தால் அதியமான் தூரத்தில் இல்லை. வேளை தவறாமல் கலம் நிறைந்திருக்க கொழுப்புடைய புலால் உணவைத் தருவான். வானம் வறண்ட காலத்திலும்

அவன் கொடுத்தலைத் தவறமாட்டான் என்று ஓளவையார், விறலியை ஆற்றுப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது.

கபிலர், விறலியிடம் வேள்பாரியைப் பாடிச் சென்றால் சிறந்த அணிகலன்களைப் பெறுவாய் என்கிறார். இதனை,

“சேயிழை பெறுகுவை- வாள் நுதல் விறலி!

பாரி வேள்பால் பாடினை செலினே.”

(புறம்.105: 1,8)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இதன்வழி வேள்பாரியின் கொடைத்தன்மை புலப்படுகின்றது.

நெடும்பல்லியத்தனார், முதுகுடுமிப் பெருவழுதியிடம் சென்றால் நல்ல உணவு கிடைக்கும் என்று விறலியிடம் கூறுகின்றார். இதனைப் புறநானூறு 64-ஆம் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

இங்ஙனம் ஓளவையார், கபிலர், நெடும்பல்லியத்தனார் ஆகிய புலவர்கள் விறலியிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் அதியமான், பாரி, பெருவழுதி ஆகிய மன்னர்களை அணுகி விறலியர் பரிசில் பெறுவதே மீள்தொடர்பாக அமைகின்றது. புலவர்கள், விறலியை ஆற்றுப்படுத்துவதால் விறலியர் அனைவருமே பயன்பெறும் பன்முகத் தன்மையைக் காணமுடிவதால், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது என்று கூறமுடியும்.

புலவர்கள், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வழி தங்கள் தேவைகள், கொள்கைகள் போன்றவற்றை மன்னரிடம் தெரியப்படுத்துகின்றனர். மன்னரின் தவறைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். போரை நிறுத்துகின்றனர். மன்னர்கள் செய்ய வேண்டிய செயல்களையும் அவர்களின் கடமைகளையும் அறிவுரையாகக் கூறுகின்றனர். பரிசில் பெற விழைந்த பாணனையும் விறலியையும் சீராக நெறிப்படுத்துகின்றனர் என்பதை மேற்கூட்டிய சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு மன்னர், புலவர், பாணர், விறலியர் என்று பலர் இடம்பெற்றிருப்பதாலும் தேவைகள், கொள்கைகள், தவறைச் சுட்டிக்காட்டல், போரை நிறுத்தல், அறிவுரை கூறல், ஆற்றுப்படுத்தல் என்று செய்திகளும் அனைவருக்கும் பொருந்தும் வகையில் பொதுநிலையில் கூறப்பட்டிருப்பதாலும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கான தகுந்த சான்றாகும்.

இருவரும் பேசுதல்

செய்திப்பரிமாற்றத்தில் இருவரும் பேசுவதை ‘உரையாடல்’ என்று கூறமுடியும். தெரிவிப்பவர், செய்தியைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தவும்; பெறுவோர், செய்தியை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ளவும் இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றம் துணைபுரிகின்றது. இச்செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பெறுநரும்

இணைந்து செயலாற்றுகின்றனர். இருவரும் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். இத்தகு முறையில் மீள்தொடர்பு உடனடியாகக் கிடைக்கின்றது. இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் செயல்முறை மாதிரியில், அனுப்புநர் - பெறுநராகவும், பெறுநர் - அனுப்புநராகவும் உடனுக்குடன் மாறுகின்றனர். தமிழ்ப் பேரகராதி,

“உரையாடுதல் என்பதற்குச் சொல்லுதல், சம்பாசித்தல் என்று பொருள் விளக்கம் செய்கின்றது.”¹⁸

என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. ஒருவர் பேச்சுக்கு மறுபேச்சு எழும்போதே இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றம் சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது.

நாடகத்தின் இன்றியமையாத கூறாகிய ‘உரையாடல்’ சங்க அகப்பாடல்களில் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளது. பேசுவோரும் கேட்போரும் இணைந்து செயலாற்றுகின்ற இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றம் சூழ்நிலை, மீள்தொடர்பு ஆகியவற்றிற்கு ஏற்பத் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றது. இதனடிப்படையில், சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றத்தினைக் காணியலும்.

அகப்பாடல்களில் இருவரும் பேசுதல்

சங்கஇலக்கிய அகப்பாடல்களில் இருவரும் பேசும் பாடல்கள் உள்ளன. இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை நிகழ்த்துவோர் அடிப்படையில், ‘தலைவன் <> தலைவி, தலைவி <> தோழி’ என்று பகுத்துக் காணியலும்.

தலைவன் <> தலைவி

தலைவனும் தலைவியும் பேசுகின்ற இருவரும் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றம் கலித்தொகையில் ‘குறிஞ்சிக்கலி, முல்லைக்கலி, மருதக்கலி’ ஆகியவற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன.

குறிஞ்சிக்கலி

குறிஞ்சிக்கலிப் பாடல் (62, 64) இரண்டும் புணர்தல் விழைவைப் பொருளாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. தலைவியை வழிமறித்துத் தலைவன் தழுவ முயலுதலும், தலைவி தலைவனுக்கு மறுத்துரைத்தலும், இறுதியில் தலைவனின் புகழ்மொழிகளில் மயங்கி அவனுக்கு ஆட்படுதலும் என்று கலித்தொகை 62-ஆம் பாடல் அமைந்துள்ளது. இதனை உரையாடல் வடிவில் காணியலும்.

“தலைவி :விருப்பமில்லாதாரைக் கைப்பற்ற விரும்பாதே!

தலைவன் :அதெல்லாம் ஏதும் அறியேன், தழுவுவதற்கு இனிதாய்

உள்ளதால் உன்னை நாடினேன்.

தலைவி :நமக்கு இனிது என்பதால் பிறர்க்கு இன்னல் செய்வது இன்பம்
தருமோ?

தலைவன் :நீரை அருந்துபவர், அஃது இனியது என்று அருந்துவதல்லாது

அந்நீருக்கு இனியதாய் இருக்குமென்று எண்ணி அருந்துவரோ?

நெஞ்சம் கவர்ந்தவளை வலிதின் சேர்தல் மணநூல் அறம்.”

இங்கு, இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வழியாகத் தலைவனின்
உரையை மறுக்க இயலாமல் தலைவி உடன்படுகின்றாள் என்பது
புலப்படுகின்றது.

தலைவன் சிறிது காலம் தலைவியைக் காண வருவதை
நிறுத்தியிருந்தான். பின் வந்தான். அங்ஙனம் வந்தவனைத் தலைவி எள்ளிப்
பேசினாள். அப்போது தலைவன் அவளுடன் மாறுபட்டுப் பேசி, புணர்ச்சிக்கு
உடன்படச் செய்ததாகக் கலித்தொகை 64-ஆம் பாடல் சுட்டுகின்றது.

இவ்விரு பாடல்களிலும் ‘தலைவி புணர்ச்சிக்கு உடன்படல்’ என்பதே
இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் விளைவாக அமைகின்றது.

முல்லைக்கலி

களவுக்காலத்தில் தலைவன், தலைவி உரையாடும் முல்லைக்கலிப்
பாடல்கள் உள்ளன. (108, 110, 112, 113, 116, 117). அவை: ‘குறியிடம் கூறல்
(108, 110, 116), கூட்டத்திற்கு உடன்படல் (112, 113, 117)’ என்னும் இரண்டு
பொருண்மைகளில் அமைந்துள்ளன.

தலைவியை வழியில் கண்டு கூட்டத்திற்கு இசையுமாறு வேண்டும்
தலைவன், மறுத்துரைக்கும் தலைவியுடன் உரையாடி அவளை
இசைவிக்கின்றான். தன்னுடைய எண்ணத்தை ஏற்குமாறு செய்வதில் தலைவன்
வல்லவனாக இருப்பதைத் தலைவியுடன் நிகழ்த்தும் இருவரும் பேசுதல் எனும்
செய்திப்பரிமாற்றம் உணர்த்துகின்றது.

“தலைவி : எம் உறவினர் உன்னுடன் சில சொற்களையும் பேச வேண்டாம்

என்று கூறியுள்ளனர். ஆதலால், நீ இங்கு நில்லாமல் போ.

தலைவன் : தலைவியைக் கண்டால் விட்டுவிடாதே என்று என் உறவினர்
உரைத்துள்ளனர்.

தலைவி : இவ்வாறு பேசுவதைக் கைவிடுவாய்

தலைவன் : விடேன் யான். என்னுடன் பேசக்கூடாது என்று தானே
இயம்பினார்கள், என்னைத் தழுவக்கூடாது என்று
சொல்லவில்லையே. எனவே என்னைத் தழுவிக் கொள்.

தலைவி : மாயம் நிறைந்த இந்தப் பொதுவன் கூறியவை உண்மையானால்,
நான் இவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுவேன் என்பது உறுதி.” என்று
நெஞ்சிடம் கூறுவது போல், தலைவன் விழைவிற்குத் தன்னுடைய
உடன்பாட்டைத் தலைவி தெரிவிக்கின்றாள். (கலி.112)

இங்ஙனம் களவொழுக்கத்தில் தலைவனும் தலைவியும் உரையாடுவதால்
ஏற்படும் இருவரும் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் விளைவு, குறியிடம்
குறிப்பிட்டுக் கூட்டத்திற்கு உடன்படுவதாக அமைகின்றது.

மருதக்கலி

மருதக்கலியில் தலைவன், தலைவி உரையாடுவதாகப் பாடல்கள்
உள்ளன. (கலி. 81, 86, 88, 89, 92, 93, 95, 96, 97, 98). இவை ‘மகன்
வாயிலாக ஊடல் தீர்தல் (81, 86), பொய்ச்சூள் அஞ்சுதல் (88, 89), கனவு
வாயிலாக ஊடல் தீர்தல் (92), பரத்தையரைத் தலைவி நகையாடல் (93, 95,
96, 97, 98)’ என்னும் நான்கு சூழல்களில் அமைந்துள்ளன.

தலைவன் மேற்கொண்ட தகாத ஒழுக்கத்தால் தலைவியின் பேச்சில்
கோபம், இழிவு, பழித்தல், எள்ளல், ஆற்றாமை ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன.
தலைவனின் தவறைச் சுட்டிக் காட்டிப் பொய்ம்மையைத் தலைவி
வெளிப்படுத்துகின்றாள். மருதக்கலித் தலைவன், தலைவிக்கிடையில்
நடைபெறும் இருவரும் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் விளைவு ‘ஊடல்
தீர்தலாக’ அமைகின்றது.

தலைவி <> தோழி

இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தலைவியும் தோழியும்
செய்தியைப் பரிமாறிக் கொள்வதாகச் சங்கப் பாடல்கள் உள்ளன.

“தோழி, செவிலிக்கு மகளாய், நன்மையும் தீமையும் ஆய்தலுடன்
தலைமகளுக்கு உசாத்துணையாய், அவளது வருத்தம்
தீவதற்குரிய அன்பு பொருந்திய துணைவியாம்.”¹⁹

என்பது கருதத்தக்கது. கலைத்திறன் வாய்ந்த தோழியும் முதன்மை மிக்க தலைவியும் உரையாடுவதாக கலித்தொகையில் பாடல்கள் உள்ளன. (36, 60, 63, 104, 105, 107, 114, 115) குறிஞ்சிக்கலி: (60, 63) பாடல்களும், முல்லைக்கலி: (104, 105, 107, 114, 115) பாடல்களும் பாலைக்கலி: 36-வது பாடலும் இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்ற அமைப்பில் உள்ளன.

தலைவனின் விருப்பத்தைத் தலைவியிடம் எடுத்துரைத்து அவளை உடம்படச் செய்ய வேண்டும் என்பதே தோழியின் நோக்கமாகும். அதற்காகத் தலைவியிடம் அவளுடைய அழகைப் புகழ்ந்தவாறு தோழி பேச்சைத் தொடங்குகின்றாள்.

“தோழி : சுணங்கு படரப் பெற்ற முலை, ஒளியும் மணமும் கொண்ட நெற்றி, மகமும் விரும்பும் கரிய கூந்தல், நுண்மையான இடை, வளையல் அணிந்த முன்கை ஆகியவற்றை உடையவளே உன்னை நோக்கித் தொழுவான், மனமுடைந்து கசிந்து நின்றது போலத் தோன்றியது.

தலைவி : தெருவின்கண் காரணம் இன்றிக் கலங்குவார் கண்டு தொடர்பில்லாதவற்றைத் தலையில் போட்டுக் கொள்ளலாமா?

தோழி : என் செய்வாம் சொல்லினி யான்

தலைவி : தெருவில் செல்வோர் கூறும் சொற்களையெல்லாம் உண்மையென கொள்ளலாமோ?

தோழி : அப்படியானால், அவனைச் சாகச் சொல்வதா?

தலைவி : அலர் எழுவதைப் பற்றிய அச்சமில்லா அவன், நாணத்தையும் நிறையையும் விரும்பாதவன். எனவே, சாகமாட்டான்.

தோழி : நின் நட்பை விரும்பி நிற்பவனை வரவேற்காமல் விடுவது நல்லதல்ல.” என்கிறாள். (கலி.60) இங்கு, தோழியின் முடிவே தலைவி - தோழிக்கு

இடையில் நிகழும் இருவரும் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் விளைவாக அமைகின்றது.

புறப்பாடல்களில் இருவரும் பேசுதல்

அகப்பாடல்களில் இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றம் இருப்பது போல், புறப்பாடல்களிலும் இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்றம் உள்ளது. இதற்குப் புறநானூற்றின் 43-ஆம் பாடல் சான்றாக அமைகின்றது.

புலவர் தாமப்பல் கண்ணனாரும், சோழன் நலங்கிள்ளி தம்பி மாவளத்தானும் வட்டாடனர். தவறாக வட்டாடிய புலவர் மீது மன்னன் சினக்க,

“கைவண் தோன்றல்! ஐயம் உடையேன்” (புறம்.43: 14)

என்று புலவர் வெகுண்டு கூறினார். மன்னன் தன்னுடைய தவறை உணர்ந்து மன்னிப்பு கேட்கப் புலவர்,

“யானே பிழைத்தனென்! சிறக்கநின் ஆயுள்;

மிக்குவரும் இன்னீக் காவிரி

எக்கர் இட்ட மணலினும் பலவே!” (புறம்.43: 23-25)

என்று மன்னனை வாழ்த்துகின்றார். நெருங்கிய நண்பர்களுக்கிடையில் கருத்து வேறுபாடு வருவது இயல்பு. மனம்விட்டுப் பேசுவதால் சிக்கலுக்குத் தீர்வு காண முடியும். புலவர் தாமப்பல் கண்ணனாரும், சோழன் மாவளத்தானும் பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்ற முறையைக் கையாளுகின்றனர். இங்குச் செய்த தவறுக்கு வருந்திச் சோழன் மன்னிப்பு கேட்கின்றான். உடனே புலவரும் மன்னித்து வாழ்த்துகின்றார். இதனால், இருவரின் நட்பும் தொடர்கின்றது. இருவரும் பேசும் செய்திப்பரிமாற்ற முறையில் இங்கு நன்மை விளைகின்றது.

ஒருவர் பலரிடம் பேசுதல்

ஒருவர் பலரிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் ஒருவர் மட்டும் பேச, மற்றவர்கள் கேட்போராகச் செயல்படுகின்றனர். புதியசெய்திகளை அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வமும் பேசுவோர் மீது கேட்போருக்குள்ள மதிப்பும் அவர்களைப் பேசவிடாமல் தடுக்கின்றன.

அகப்பாடல்களில் ஒருவர் பலரிடம் பேசுதல்

சங்கஅக இலக்கியத்தில் ‘தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், காதற் பரத்தை’ ஆகியோர் பலரிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை நிகழ்த்துகின்றனர்.

தலைவன்

தலைவன், பலரிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினைத் தலைவன் > உழையர், தலைவன் > கண்டோர், தலைவன் > சான்றோர் எனப் பகுத்துக் காணமுடியும்.

தலைவன் > உழையர்

உழையர் என்போரைப் பக்கத்தார் எனலாம். தலைவன், உழையரிடம் பேசிய செய்தியை ஐங்குறுநாறு 328,329 ஆகிய பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தலைவியைப் பிரிந்து இடைச்சுரத்தில் தலைவன், உழையரிடம்

“நுண்மழை தளித்தென நறுமலர் தாஅய்த்

தண்ணிய ஆயினும், வெய்ய மன்றே!”

(ஐங்.328: 1-2)

என்று கூறினான். இங்கு இடைச்சுரத்தில் தூறல் விழுந்ததால் மணமிக்க பூக்கள் மலர்ந்து குளுமையாகக் காட்சியளிக்கின்றன. இருப்பினும், தலைவியைப் பிரிந்த தலைவனுக்கு வெம்மையாக இருந்தது என்று உழையர்க்குத் தலைவன் வழியின் அருமையினை எடுத்தியம்புகின்றான். இதில், ஒருவர் பேச மற்றவர் (பலர்) கேட்கும் வண்ணம் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுள்ளதால், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

தலைவன் > கண்டோர்

கண்டோர், அகத்திணை மாந்தர்களில் வாயில்களாக வருபவர் ஆவர். தலைவன், தலைவியைக் கொண்டுதலைக் கழிந்த இடத்து வழியில் பார்த்தவர்கள், கண்டோர். சென்று வந்தவர்கள், எதிர்வந்தவர்கள் என்று கண்டோர் பலர் ஆதலின் இந்த வாயில்-மாந்தர் பன்மையால் கூறப்பட்டுள்ளனர். மடலேறத் துணிந்த தலைவன் கண்டோரை நோக்கி என் காமநோய் நீங்க இருண்ட கூந்தலையுடையவள் எனக்கு அருள் செய்யும்படி செய்வீராயின் அச்செயல் உங்களுக்கு அறமும் புகழும் ஆகும் என்றான். (கலி.140) தலைவன் தன் மனத்துன்பத்தைப் பிறரிடம் பகிர்ந்து தெளிவு பெறுதல் மீள்தொடர்பாக அமைகின்றது. இங்ஙனம் தலைவன் தன் மனத்துயரைக் கண்டோராகிய பலரிடமும் தெரிவிப்பதால், பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் > சான்றோர்

அறிவொழுக்கங்களால் நிறைந்த பெரியோர், சான்றோர் ஆவர். தலைவன்,சான்றோரிடம் பேசுகின்ற செய்தியைக் கலித்தொகை 139-ஆம் பாடல் சுட்டுகின்றது. சான்றோர்கள் பிறர் துன்பத்தைத் தன் துன்பம் போல எண்ணிப் போக்கும் பண்புள்ளம் கொண்டவர்கள். ஆகையால், தலைவன் தன் துயரைப் போக்குதல் சான்றோரின் கடமை என்று கூறி உள்ளக்குறைகளை எடுத்துரைக்கின்றான்.

இங்ஙனம், தலைவியைப் பிரிந்ததனால் தலைவனுக்கு ஏற்பட்ட வெம்மை, தலைவியைத் தன்னுடன் சேர்த்து வைப்பதற்கு யாராவது உதவமாட்டார்களா? என்ற தலைவனின் ஏக்கம் போன்றவை உழையர், கண்டோர், சான்றோர் ஆகியோரிடம் தலைவன் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் புலனாகின்றது.

தலைவி

சங்க இலக்கியத்தில் தலைவி நிகழ்த்தும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினைத் தலைவி > வாயில்கள், தலைவி > வழிப்போக்கர், தலைவி > பாசறையிலிருந்து வந்தோர் எனப் பகுத்துக் காணமுடியும்.

தலைவி > வாயில்கள்

தலைவன், தலைவி இருவரின் ஒழுக்கத்தைக் கட்டமைக்கும் தன்மைக்கு உரியவர்கள் அகத்திணை வாயில்கள் எனப்படுவர். இளையர், அறிவர் போன்ற 12 பேர் வாயில்கள் என்று தொல்காப்பியர் பட்டியலிட்டுக் காட்டுகின்றார். இவர்களை வீட்டுக்குள் நுழைய இடம் தரும் வாயிலோடு ஒப்பிடலாம்.

பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்டிருந்த தலைவன், தலைவியிடம் வாயில்களைத் தூதாக அனுப்பினான். அவர்களிடம் தலைவி பேசியதை ஐங்குறுநூறு 18, 41, 95, 184, 265 ஆகிய பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

“குன்றுகெழு நாடன் மறந்தனன்

பொன்போல் புதல்வனோடு என்நீத் தோனே”

(ஐங்.265: 3-4)

இப்பாடல்களில் தலைவி, தலைவனின் அன்பின்மையைக் கூறி வாயில்களை மறுக்கின்றாள். புதல்வனையும், தன்னையும் மறந்து பரத்தமையிடத்துச் சென்ற தலைவனின் தவறான செயல்களைத் தலைவி, வாயிலோரிடம் மொழிகின்றாள் என்பது புலனாகின்றது. இங்ஙனம் தலைவி, தலைவனைப் பற்றிய செய்திகளை வாயில்களாகிய பலரிடமும் எடுத்துரைப்பதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். தலைவன் நல்வழிப்பட வேண்டுமென்ற நோக்கமே இங்கே பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குக் காரணமாகின்றது.

தலைவி > வழிப்போக்கர்

உடன்போய் மீளுகின்ற தலைவி, தன்னுருக்குச் செல்கின்ற வழிப்போக்கரைக் கண்டு,

“சுரம்நனி வாரா நின்றனள் என்பது

முன்னுற விரைந்தநீர் உரைமின்;

இந்நகை முறுவல்என் ஆயத் தோர்க்கே”

(ஐங்.397: 3-5)

என்று வேண்டுகின்றாள். தலைவனுடன் சென்ற தலைவி திருமணம் முடித்து மீண்டும் தன் ஊருக்கு வரும் போது, முன்னரே செல்லும் வழிப்போக்கர்களிடம் தன்னுடைய வருகையைத் தன் தோழியருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுவது இங்கே புலனாகின்றது. தலைவிக்கு முன்னால் ஊருக்குச் செல்லும் வழிப்போக்கர்களிடம் தலைவியின் வருகையைத் தோழியர் முதலான பலருக்கும் தெரிவிக்க வேண்டுவதால் இதனைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் எனலாம். அதேசமயத்தில் வழிப்போக்கராகிய பலரிடமும் தலைவி செய்தி கூறுவதாலும் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினுள் அடங்கும்.

தலைவி > பாசறையிலிருந்து வந்தோர்

வேந்தருக்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைவன், கார்காலத்தில் வருவான் என்று எண்ணித்தலைவி ஆற்றியிருந்தாள். அப்போது மன்னன், பகைமன்னனிடமிருந்து திறையைப் பெறும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றான் என்று பாசறையிலிருந்து வந்தோர் மூலமாகக் கேட்ட தலைவி அவர்களை நோக்கி,

“பகைவெம் காதலர் திறைதரு முயற்சி

மென்தோள் ஆய்கவின் மறைய,

பொன்புனை பீர்த்து அலர்செய் தன்றே”

(ஐங்.452: 3-5)

என்று வருந்திக் கூறினாள். இப்பாடல்களில், தலைவனின் திறைபெறுவதில் உள்ள முயற்சியால் தலைவியின் தோள்கள் அழகிழந்தன. பீர்க்கமலர் போன்ற பசலை ஏற்பட்டது எனும் செய்தி உள்ளது. இது பாசறையிலிருந்து வந்தோராகிய பலரிடமும் தலைவி கூறுவதாக அமைந்திருப்பதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். இங்ஙனம் பரத்தமை ஒழுக்கம் கொண்ட தலைவனின் அன்பின்மை, உடன்போக்குச் சென்று மீண்டுவருகின்ற தலைவியின் மகிழ்ச்சி, கார்காலத்தில் தலைவன் மீண்டுவராமையால் ஏற்பட்ட ஏக்கம் போன்ற செய்திகளைத் தலைவி வாயில்கள், வழிப்போக்கர், பாசறையிலிருந்து வந்தோர் ஆகியோரிடம் பேசுவதால் அதாவது பலரிடமும் செய்திகளைத் தெரிவிப்பதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

தோழி > வாயில்கள்

தோழி, வாயில்களிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன. (ஐங். 16, 153, 156, நற். 269) பரத்தையிற் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வாயில்களைத் தலைவியிடம் தூதாக அனுப்பத் தோழி அவர்களை நோக்கி,

“தெண்கழிப் பரக்குந் துறைவன்

எனக்கோ காதலன்; அனைக்கோ வேறே!”

(ஐங்.156: 4-5)

என்று கூறி வாயில் மறுக்கின்றாள். இப்பாடலடிகளில் தலைவி, தோழிக்கு அன்பினனாகத் தோன்றும் தலைவன், அன்னைக்கு வேறாகத் தோன்றுகின்றான் எனும் செய்தி உள்ளது. இங்கு, வாயில்களாகிய பலரிடமும் செய்தி பரிமாறப்பட்டுள்ளதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமே ஆகும்.

செவிலி > கண்டோர்

செவிலி, கண்டோரிடம் பேசியதை ஐங்குறுநாறு 389-ஆம் பாடல் சுட்டுகின்றது. உடன்போக்குப் போன தலைவியைத் தேடிச் சென்ற செவிலி, வழியில் கண்டோரிடம் வினவினாள். அவர்கள் தலைவன் - தலைவி ஆகிய இருவரையும் கண்டதைக் கூறினர். அப்போது செவிலித்தாய் அவர்களை நோக்கி,

“..... ஐய!

ஒன்றின வோ,அவள் அஞ்சிலம்பு அடியே”

(ஐங்.389: 4-5)

என்று வினவினாள். இங்கு, உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியின் சிலம்பு அணிந்த கால்கள் நிலத்தில் படிந்தனவா? என்று செவிலி, கண்டோரிடம் வினவுவது புலப்படுகின்றது. தலைவியைப் பற்றி கண்டோராகிய பலரிடம் பேசப்பட்டிருப்பதால் இது பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும்.

நற்றாய்

நற்றாய்க்கு நன்கு அறிமுகமானவர்கள் சுற்றத்தார், அயல்மனை மகளிர் ஆகியோர் ஆவர். இவர்களுடன் நற்றாய் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழ்த்துவதைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

நற்றாய் > சுற்றத்தார்

தலைவனுடன் போன தலைவி திரும்பி வந்த போது நற்றாய், சுற்றத்தாரை அழைத்து,

“சிறுநுதல் குறுமகள் காட்டிய வம்மே”

(ஐங்.394: 5)

என்று கூறினாள். இப்பாடலடியில் மகளைக் கண்ட மகிழ்ச்சியான மனநிலையை நற்றாய், சுற்றத்தாராகிய பலரிடம் பகிர்ந்து கொள்வதைக் காணமுடிகிறது. இங்கு, சுற்றத்தாராகிய பலரிடமும் செய்தி தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமே ஆகும்.

நற்றாய் > அயல்மனை மகளிர்

நற்றாய், அயல்மனை மகளிரிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன. (நற்.184, அகம்.55)

மகள் உடன்போக்குப் போனதை அறிந்து வருந்திய தாயை, அயல்மனை மகளிர் ஆற்றுவிக்க அவர்களை நோக்கி நற்றாய், அன்புடையீ! என் மகள் பிரிந்து சென்றமைக்காக வருந்தவில்லை, என் உயிர் நீங்காமைக்காகவே வருந்துகின்றேன் என்கிறாள்.

“காதல் வேண்டி, என்துறந்து

போதல் செல்லான் உயிரொடு புலந்தே.” (அகம்.55: 16-17)

இப்பாடல்களில் நற்றாய், மனம் நொந்து கொண்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இங்ஙனம், நற்றாய் உள்ளத்தின் மகிழ்ச்சியைச் சுற்றத்தாரிடமும் மனத்துயரை அயல்மனை மகளிரிடமும் வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. இதனால் இன்பம், துன்பம் எதுவாக இருப்பினும் அதனைப் பலரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ளும் மனிதமனத்தைக் காணமுடிகிறது. சுற்றத்தார், அயல்மனை மகளிர் ஆகிய பலரிடமும் இன்ப, துன்பச் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுள்ளதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

காதற்பரத்தை > தலைவியின் பாங்காயினர்

காதற்பரத்தை, தலைவியின் பாங்காயினரிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன. (குறுந்.164. ஐங்.87)

தலைவி தன்னைப் புறங்கூறினாள் எனக் கேட்ட காதற்பரத்தை, தலைவியின் பாங்காயினர் கேட்கும்படி,

“யாரையும் புலக்கும்; எம்மைமற்று எவனோ?” (குறுந்.87: 4)

என்று கூறினாள். இங்கு, எல்லாரையும் வெறுத்துப் பேசும் தலைவி எம்மை விட்டு வைப்பாளா? என்று காதற் பரத்தை பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

இங்ஙனம் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், காதற்பரத்தை ஆகியோர் தம் மனவுணர்வுகளைப் பலரிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வழி வெளிப்படுத்துகின்றனர். பொதுவாக மனவுணர்வுகளைப் பலரிடமும் தெரிவிப்பதில்லை. ஆனால், தக்கவடிகால் கிடைக்காத போது ஆறுதல் வேண்டியே மனிதர்கள் தம் அகமனவுணர்வுகளைப் பலரிடமும் பகிர்ந்து கொள்கின்றனர்.

புறப்பாடல்களில் ஒருவர் பலரிடம் பேசுதல்

புறநானூற்றில் ஒருவர் பலரிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. இப்பாடல்கள் ஒரேநேரத்தில் பலருக்கும் செய்திகளைத் தெரிவிக்கின்றன.

சான்றாக, அதியமான் மேல் படையெடுத்து வந்த பகைவர்களைப் பார்த்து ஒளவையார்,

“களம்புகல் ஓம்புமின், தெவ்விர்! போர்எதிர்து,

எம்முளும் உள்ளொரு பொருநன்; வைகல்

எண்தோர் செய்யும் தச்சன்

திங்கள் வலித்த கால்அன் னோனே.”

(புறம்.87)

என்றும்,

“யாவிர் ஆயினும், ‘கூழை தார்கொண்டு

யாம்பொருதும்’ என்றல் ஓம்புமின்-

விழவுமேம் பட்ட நல்போர்

முழவுத்தாள் என்ஐயைக் காணா ஊங்கே.”

(புறம்.88: 1-2, 5-6)

என்றும்,

“பொதுவில் தூங்கும் விசியுறு தண்ணுமை

வளிபொரு தெண்கண் கேட்பின்,

‘அது போர்’ என்னும் என்ஐயும் உளனே.”

(புறம்.89: 7-9)

என்றும் அதியமானின் போர்த்திறனை எடுத்தியம்புகின்றார். பகைவரே! போர்க்களம் செல்வதைத் தவிருங்கள். மாதம் ஒன்றில் எட்டு தேர்கள் செய்ய வல்ல தச்சன் ஒருவன் ஒருமாதம் முயன்று வலிமையாகச் செய்த ஒரு தேர்க்காலை ஒப்பவன், அதியமான் என்பதும் முரசம் போன்ற தோளை உடையவன் என்பதும் தண்ணுமைப் பறையில் காற்று மோதுவதால் உண்டாகும் ஒலியைக் கேட்டு அது போர்ப்பறை என்று எண்ணும் தலைவன் என்பதும் இப்பாடலடிகளில் புலனாகின்றன.

இவ்வாறு, ஒருவர் ஒரேநேரத்தில் பலருக்கும் செய்திகளைத் தெரிவித்தல் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் பாற்படும். இங்கு அதியமானின் போர்த்திறனை ஒளவையார், அவனுடைய பகைவர்கள் அனைவருக்கும் ஒருங்கே தெரிவித்திருப்பதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல்

ஒரு குழுவினர் குறிப்பிட்ட ஒருவரிடம் தம் கருத்துகளைக் கூறுவதுண்டு. இது பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல் ஆகும்.

அகப்பாடல்களில் பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல்

அகநிலையில் உழையர், சான்றோர், கண்டோர், அயலோர் போன்ற பலரும் தலைவன், செவிலி, நற்றாய் ஆகிய ஒருவரிடம் பேசுவது பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல் என்பதற்குச் சான்றாகும்.

உழையர் > தலைவன்

தலைவனுடன் உறையும் குழுவினரை (பக்கத்தார்) ‘உழையர்’ என்பர். இவர்கள் தலைவன், தலைவியின் அன்பு நிலையை உணர்ந்தோர் ஆவர். வினைமுற்றுப் பெற்றதும், வெற்றி கொண்ட உவகையோடு உன் வீட்டிற்குச் செல்வதை விரும்புகின்றாய். இனி, தலைவியின் நெற்றியில் பசலை தங்காது என்று உழையர், தலைவனிடம் பேசுவதை

“வென்றிகொள் உவகையோடு புகுதல் வேண்டின்,

யாண்டு உறைவதுகொல் தானே- மாண்ட

போதுஉறழ் கொண்ட உண்கண்

தீதி லாட்டி திருநுதற் பசப்பே?”

(அகம்.354: 11-14)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இங்கு, தலைவியின் எதிர்பார்ப்பினை நிறைவேற்றும் பொருட்டுத் தலைவன் விரைவாகச் செல்ல உழையர்கள் வழிவகை செய்கின்றனர் என்பதும் புலப்படுகின்றது. இங்ஙனம், உழையராகிய பலரும் தலைவன் என்ற ஒருவரிடம் மட்டுமே பேசுவது பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றத்துக்குத் தக்க சான்றாகும்.

சான்றோர் > தலைவன்

தலைவனின் தவறைச் சுட்டிக்காட்டி நெறிப்படுத்துவோர், சான்றோர் ஆவர். தலைவனை நெறிப்படுத்துவது சான்றோரின் அறிவுரையாகும். தலைவனால் நீக்கப்பட்ட தலைவியின் துயரைக் கண்ட சான்றோர், தலைவனிடம்

“பிறைநுதல் பசப்புஊரப் பெருவிதுப்பு உற்றாளை

.....

காமநோய் கடைக்கூட்ட வாழுநாள் முனிந்தாளை!

.....

வேய்நலம் இழந்ததோள் கவின்வாட இழப்பாளை!” (கலி.99: 10,13,16)

“தொன்னலம் இழந்தோள், நீ துணைஎனப் புணர்ந்தவள்;” (கலி.100: 20)

என்று தலைவியின் துன்பத்தை எடுத்துரைக்கின்றனர். அதோடு,

“என்னோர்கள் இடும்பையும் களைந்தீவாய் நினக்கே?” (கலி.100: 23)

என்று தலைவியின் துன்பத்தைத் தீர்க்குமாறும் வலியுறுத்துகின்றனர். இவ்வாறு, சான்றோராகிய பலரும் தலைவன் என்ற ஒருவரிடம் மட்டுமே பேசுவதால் பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றம் இங்கு நடைபெற்றுள்ளது.

கண்டோர் > செவிலி

வழியில் எதிர்ப்படுவோரே, ‘கண்டோர்’ எனப்படுவர். முன்பின் அறிமுகம் இல்லாதவர்கள். உடன்போன தலைவியைத் தேடிச் சென்ற செவிலித்தாய், இடைச்சுரத்தில் எதிர்ப்படுவோரிடம் தன் மகளைக் கண்டீரோ? என்று வினவ அதற்குக் கண்டோர்,

“திண்தோள் வல்விற் காளையொடு

கண்டனெம் மன்ற சுரத்திடை, யாமே” (ஐங்.390: 3-4)

என்றும்,

“கருங்கால் யாத்து வரிநிழல் இரீஇ,

சிறுவரை இறப்பின் காண்குவை” (ஐங்.388: 2-3)

என்றும் கூறி ஆறுதல்படுத்துகின்றனர். இவர்கள் முன்பின் அறியாதவர்களாக இருப்பினும் செவிலியின் துன்பத்தில் பங்கேற்கும் பண்புடையோராக விளங்குகின்றனர். செவிலியின் மனம் மகிழுமாறு தலைவியைப் பற்றிய செய்திகளைத் தெளிவாக எடுத்துரைக்கின்றனர்.

கண்டோரின் பேச்சு, மகளை இழந்து தவிக்கும் செவிலித்தாய்க்கு நம்பிக்கையூட்டுவதாக அமைகின்றது. இங்ஙனம், கண்டோராகிய பலரும் செவிலியாகிய ஒருவரிடம் மட்டுமே பேசுவதால் பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றம் இங்கு நடைபெற்றுள்ளது.

கண்டோர் > நற்றாய்

உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவியை நினைத்து வருந்தும் நற்றாயிடம், கண்டோர் தாமாகச் சென்று பதிலுரைக்கும் தன்மையினை,

“நயந்த காதலற் புணர்ந்துசென்றனளே;” (ஐங்.386: 2)

என்ற பாடலடி உணர்த்துகின்றது. இடைச்சுரத்தில் தலைவி - தலைவனுடன் சென்றதைக் கண்டோர், தலைவியைப் பற்றித் தாங்கள் அறிந்த செய்தியை நற்றாய்க்குத் தெரிவிக்கின்றனர். இங்ஙனம் கண்டோராகிய குழுவினர், பெற்ற தாயாகிய நற்றாய் ஒருவருக்கு மட்டுமே மகளைப் (தலைவி) பற்றிய தகவல்களைத் தெரிவிப்பது சிறந்த செய்திப்பரிமாற்றமாகும். இதில் கண்டோராகிய பலரும் நற்றாய் எனும் ஒருவரிடம் மட்டுமே பேசியிருப்பதால் இதனைப் பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றமாகக் கருதமுடியும்.

அயலோர் > நற்றாய்

அயலோர், நற்றாயின் வீட்டிற்கு அயலில் உள்ளவர்கள் ஆவர். தலைவியின் குடும்பத்திற்கு நன்கு அறிமுகமானவர்கள்.

உடன்போன தலைவியை நினைத்து வருந்தும் நற்றாயிடம், தலைவி தாய்வீட்டிற்குத் தலைவனுடன் வருகின்றாள் என்ற செய்தியை அயலோர் உணர்த்துவதை,

“எவ்வ நெஞ்சிற்கு ஏமம் ஆக

வந்தனளோ நின் மடமகள்;

வெந்திறல் வெள்வேல் விடலைமுந் துறவே?”

(ஐங்.393: 3-5)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. இங்கு அயலோர், நற்றாயின் துயரைப் போக்கி மகிழ்ச்சியூட்டும் செய்திகளைத் தருகின்றனர். இங்ஙனம் அயலோராகிய குழுவினர், நற்றாய் ஒருவருக்கு மட்டுமே மகளைப் (தலைவி) பற்றிய செய்திகளைத் தெரிவிப்பது பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றமாகும்.

புறப்பாடல்களில் பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல்

புறப்பாடல்களில் புலவர்கள், கண்டோர் ஆகிய குழுவினர் முறையே பேகன், வீரனின் தாய் ஆகியோரிடம் பேசுகின்றனர்.

புலவர்கள் > பேகன்

புலவர் குழுவினர் பேகன் - கண்ணகிக்கு நன்கு அறிமுகமானவர்கள். அதனால் பேகனின் தவறைச் சுட்டிக் காட்டி உரிமையுடன் பேசுகின்றனர். கண்ணகியின் துயரத்தை,

“இகுத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாள்,

முலையகம் நனைப்ப, விம்மி,

குழல்இனை வதுபோல் அழுதனர்,பெரிதே?”

(புறம்.143: 13-15)

என்று கபிலர் எடுத்துரைக்கின்றார். கண்ணகிக்குப் பேகன் தண்ணருள் காட்டலே தமக்கு அளிக்கும் பரிசு. அதையே இரப்பதாகப் பரணர் (புறம்.145), பெருங்குன்றார் கிழார் (புறம்.147) ஆகிய புலவர்கள் வேண்டுகின்றனர். புலவர் குழுவினரின் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் பேகன் மனம் திருந்துகின்றான். தம் இல்லத்திற்கு மீண்டு செல்கின்றான். புறப்பாடல்களிலும் அகவாழ்க்கையைப் பாடியிருக்கின்றனர் என்பது புலனாகின்றது. கபிலர், பரணர், பெருங்குன்றார் கிழார் போன்ற புலவர்கள் பலரும் பேகன் என்ற ஒருவரிடம் கண்ணகியின் துயரம் என்ற ஒரே செய்தியையே பேசுகின்றனர். இது, புலவர் பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்ற முறையாகும்.

கண்டோர் > வீரனின் தாய்

வெட்சிப்போரில் இறந்துபோன வீரனின் தாயிடம் கண்டோர், நின்மகன் கோடரியால் வெட்டப்பட்ட மரத்தைப் போல் போர்க்களத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றான். அவனை, மன்னன் கண்ணீர் சொரிந்து பாராட்டினான் என்கின்றனர். இதனை,

“சிறுவர் தாயே! பேரிற் பெண்டே!

நோகோ யானே; நோக்குமதி நீயே;”

(புறம்.270: 6-7)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. இங்கு வீரன் இறந்த பிறகு வேந்தனும் அன்புடன் வருந்தினான் என்று புலவர் கழாத்தலையார் பாடுகின்றார். இதே கருத்தினை எடுத்துரைக்கும் வள்ளுவரின்

“புரந்தார்கண் நீர்மல்கச் சாகிற்பின் சாக்காடு

இரந்துகோள் தக்கது உடைத்து.”²⁰

இத்திருக்குறள் இங்கே ஒப்புநோக்கத் தக்கது. இங்கு கண்டோராகிய பலரும் வீரனின் தாய் என்ற ஒருவரிடம் மட்டுமே செய்தியைத் தெரிவிப்பதால், இது பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றமாகும்.

பலர் பலரிடம் பேசுதல்

பலர் பலரிடம் பேசுதல் என்பது, குழுவினருக்குள் நடைபெறும் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். சமூகப்பிராணியான மனிதன் குழுவாக வாழத் தலைப்பட்டான். இக்குழுத்தன்மை சங்க இலக்கியத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளது.

“சங்கப் பாடல்கள், ஒரு குழுவினரின் பாடல்கள் என்பதற்குரிய

சான்றுகளாகக் காட்சி தருகின்றன. இப்பாடல்கள் சங்க காலத்தில்

**வாழ்ந்த ஒரு கூட்டத்தினரின் உள்ளத்தினையும் ஆளுமையினையும்
வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.”²¹**

என்பது நோக்கத்தக்கது. பாணர், பொருநர், கூத்தர், விறலியர், வயிரியர், கண்ணுளர் எனும் கலைஞர்கள் குழுவாக இயங்கியுள்ளனர். கண்டோர், அறிவர், இளையர், விருந்தினர் போன்றோரும் குழுவினராகக் குறிக்கத்தக்கவராவர். இவர்களுள் ஒருவரைத் தனித்து அறிதல் இயலாது. பிற அகமாந்தரைப் போலவே இவர்களும் பேசுகின்றனர். சங்கஇலக்கியத்தில் குழுச்செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன.

அகப்பாடல்களில் பலர் பலரிடம் பேசுதல்

குழுவினர் என்போர், பலர் கொண்ட ஒரு கூட்டத்தினர் ஆவர். குழுவினர் தமக்குள் பேசுவதில் பேசுவோரும் கேட்போரும் குழுவில் இருப்போரே ஆவர். சங்கஅக இலக்கியத்தில் கண்டோர், உழையர், வாயில்கள் ஆகியோர் தமக்குள் பேசுகின்றபலர் பலரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றத்தைக் காணமுடிகிறது.

கண்டோர்

சங்கஅக இலக்கியத்தில் கண்டோர் தமக்குள் பேசுகின்ற பலர் பலரிடம் பேசுதல் எனும் தன்மையிலான செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு மேற்கொண்ட போது அவர்களை இடைச்சுரத்தில் எதிர்ப்பட்ட கண்டோர், தலைவியின் காலில் அணிந்திருந்த சிலம்பினைப் பார்த்து அவ்விருவருக்கும் மணம் நடைபெறவில்லை என்பதை உணர்ந்து,

“..... நல்லோர்;

யார்கொல் அளியர்தாமே.....”

(குறுந்.7: 2-3)

என்று தமக்குள் வருத்திக் கூறுகின்றனர்.

தலைவனுடன் சென்று கொண்டிருந்த தலைவி, தலைவன் வளைத்த பூங்கொம்பில் உள்ள மலரைப் பறித்துத் தானும் அணிந்து, தன் பாவைக்கும் சூட்டினாள். இக்காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்து கண்டோர் தமக்குள் பேசுகின்றனர். இதனை,

“மள்ளன் உள்ளம் மகிழ்கூர்ந் தன்றே;

பைஞ்சாய்ப் பாவைக்கும் தனக்கும்

அம்சாய் கூந்தல் ஆய்வது கண்டே”

(ஐங்.383: 4-6)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு, தலைவனின் உள்ளம் மகிழும்படியான தலைவியின் செயல்பாட்டினைக் கண்டு வியந்து கண்டோர் தமக்குள் பேசுதல் புலனாகின்றது. இங்ஙனம், உடன்போக்குச் செல்லும் தலைவன், தலைவியின் நிலையைக் கண்டு துன்பவுணர்வு, இன்பவுணர்வுகளைக் கண்டோர் தமக்குள் பரிமாறிக் கொள்கின்றனர். இங்கு, கண்டோர் தமக்குள் பேசுகின்ற பலர் பலரிடம் பேசுதல் எனும் தன்மையிலான செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

உழையர்

உழையர், தமக்குள் பேசுகின்ற செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் சங்கஅக இலக்கியத்தில் உள்ளன (அகம். 324, 384). வினைமேற்சென்ற தலைவன் வினைமுடித்து மீண்டுவர முனைந்தான். அவனுடைய கருத்தை உணர்ந்த உழையர், இனி தலைவி வருத்தம் தீர்ந்து உய்வாள் எனும் மகிழ்ச்சியால் தங்களுக்குள்,

“விருந்தும் பெறுகுநள் போலும், திருந்துஇழைத்

தடமென் பணைத்தோள் மடமொழி அரிவை-”

(அகம்.324: 1-2)

என்றனர். இப்பாடலடிகளில் தலைவனின் தேர் வருங்காலத்து தலைவி, விருந்து பேணும் பேற்றைப் பெறுவாள் என்று உழையர் தங்களுக்குள் மகிழ்ந்து பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. இங்கு, தலைவன் - தலைவியின் மகிழ்ச்சியைத் தம் மகிழ்ச்சியாக நினைக்கும் மனவுணர்வே, உழையர்கள் தமக்குள் பேசுகின்ற பலர் பலரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் வெளிப்படுகின்றது.

வாயில்கள்

சங்கஅக இலக்கியத்தில் வாயில்கள் தமக்குள் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் உள்ளன. (ஐங். 96, கலி. 130, 134)தலைவன், பரத்தையர் பலருடன் ஒழுகினான். அதனைக் கேள்விப்பட்டுப் புலம்புகின்ற தலைவி, தலைவன் இல்லத்துக்குள் புகுந்த போது அவனுக்கு உடன்பட்டாள். அதைக் கண்ட வாயில்கள்,

“அணிநடை எருமை ஆடிய அள்ளல்,

மணிநிற நெய்தல் ஆம்பலொடு கலிக்கும்

கழனி ஊரன் மகள்இவள்;

பழன ஊரன் பாயல்இன் துணையே”

(ஐங்.96)

என்று தமக்குள் பேசிக்கொண்டனர். வாயில்கள் தமக்குள் பேசுகின்ற இச்செய்திப்பரிமாற்றத்தினால் தலைவிக்குத் தலைவன்பால் உள்ள அன்பும்,

அவன் செய்கின்ற எத்தகைய தவறையும் பொறுத்துக் கொள்கின்ற மனநிலையும் தெரியவருகின்றன. தலைவன் பிரிந்தமையால் தலைவி ஆற்றாது வருந்தினாள். தலைவன் மீண்டு வந்தமையால் தலைவியின் பசப்பு நீங்கியதையும் (கலி.130), பிரிவுத்துன்பம் நீங்கியதையும் (கலி.134) கண்டு வாயில்கள் தமக்குள் பேசுகின்றனர். இங்கு, தலைவனும் தலைவியும் துன்பம் இன்றி வாழ வேண்டும் என எண்ணும் வாயில்களின் மனவிழைவு தெளிவாகின்றது. இங்ஙனம், தலைவன் - தலைவியின் மீதான அக்கறை உணர்வே, வாயில்கள் தமக்குள் பேசுகின்ற பலர் பலரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் வெளிப்படுகின்றது.

புறப்பாடல்களில் பலர் பலரிடம் பேசுதல்

புறப்பாடல்களில் சுற்றத்தார், வீரர்கள் ஆகியோர் தமக்குள் பேசுகின்ற பலர் பலரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றம் இடம்பெற்றுள்ளது.

சுற்றத்தார்

பகைவரின் தூசிப்படையை வெற்றி கொண்டு ஆநிரையுடன் தலைவனும் வீரர்களும் வருவதைக் கண்ட சுற்றத்தார்,

“நறவும் தொடுமின்; விடையும் வீழ்மின்;

பாசுவல் இட்ட புன்கால் பந்தர்ப்

புனல்தரும் இளமணல் நிறையப் பெய்ம்மின்-”

(புறம்.262: 1-3)

என்று தங்களுக்குள் பேசி, மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகின்றனர். இப்பாடலடிகளில் மதுவைப் பிழியுங்கள்; ஆட்டை வெட்டுங்கள்; பசுமையான தழையால் ஆகிய பந்தலில் நீர் கொண்டு வந்து மணலை நிறைய பரப்புங்கள் என்று சுற்றத்தாரின் மகிழ்ச்சி வெளிப்பாட்டைக் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம், சுற்றத்தார் தங்களுக்குள் பேசும் பலர் பலரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்ற முறையில் தலைவனின் வெற்றியால் மனமகிழ்ச்சி எனும் செய்தி புலனாகின்றது. உண்மையான சுற்றத்தார் வெற்றி கண்டு மனமகிழ்ச்சி அடைவர் எனும் நிலையில் சுற்றத்தாரின் உண்மை மனநிலை இங்கே வெளிப்படுகின்றது.

வீரர்கள்

வீரர்கள் தமக்குள் பேசுகின்ற செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல்கள் புறநானூற்றில் உள்ளன. (313, 314) வேல் ஏந்திய படைத்தலைவன், பகைவர் படையை மேலே செல்லாதபடி தடுத்து நின்று காக்கும் அணையாக நின்றான் (புறம்.314) என்று படைத்தலைவனின் வீரச்சிறப்பினை வீரர்கள் தங்களுக்குள்

வியந்து பேசுகின்றனர்.இதேபோன்று தலைவனின் கொடைத்தன்மையினையும் வீரர்கள் தங்களுக்குள் புகழ்ந்து பேசுகின்றனர். இதனை மாங்குடி கிழார்,

“அத்தம் நண்ணிய நாடுகெழு பெருவிறல்

கைப்பொருள் யாதொன்றும் இலனே; நச்சிக்

காணிய சென்ற இரவலர்மாக்கள்

களிறொடு நெடுந்தேர் வேண்டினும், கடவ;”

(புறம்.313: 1-4)

என்ற பாடலடிகளில் எடுத்துரைத்துள்ளார். இப்பாடலடிகளில் வழிகள் பல அமைந்த நாட்டை உடைய தலைவன், கையில் பொருள் ஒன்றும் இல்லாதவன். பொருளை விரும்பி அவனைக் காணச் சென்ற இரவலர், யானையோடு பெரிய தேரை விரும்பிக் கேட்டாலும் தருகின்ற கடமையை உடையவன் என்று தலைவனின் கொடைத்தன்மையைப் புகழ்ந்து வீரர்கள் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

இங்ஙனம், வீரர்கள் தங்களுக்குள் பேசும் பலர் பலரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்ற முறையில் ‘படைத்தலைவனின் வீரச்சிறப்பு, மன்னனின் கொடைத்தன்மை’ ஆகியவற்றை வியந்தும் புகழ்ந்தும் பேசுதல் புலனாகின்றது. இங்கு வீரர்களாகிய பலரும் வீரம், கொடை போன்ற புறச்செய்திகளையே தங்களுக்குள் பரிமாறிக் கொள்வதைக் காணமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

- செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளுள் முக்கியமான கூறான கேட்போர் எனும் நிலையில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது, ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றது. ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கேட்குந் போல அ.றிணை உயிரினங்களை எண்ணிப் பேசினாலும் அவற்றுக்குச் செய்திகளைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆற்றல் இல்லை. பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கேட்போர் செய்திகளைப் புரிந்து கொள்கின்றனர். இதில் தெரிவிப்போர், கேட்போர் என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாந்தர்கள் இடம்பெறுகின்றனர்.
- சங்கஅக, புறப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ள பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தினை ‘ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசுதல், இருவரும் பேசுதல், ஒருவர் பலரிடம் பேசுதல், பலரும் ஒருவரிடம் பேசுதல், பலர் பலரிடம் பேசுதல்’ என்று ஐந்து வகைகளாகப் பாகுபடுத்திக் காணஇயலும்.
- தலைவன் தலைவியிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது இடந்தலைப்பாடு, உடன்போக்கு ஆகிய இருவகையான சூழல்களில் நடைபெறுகின்றது. தலைவனுடன் தலைவி உடன்போக்குச் செல்லும்

முறையிலேயே அவளுடைய மனமகிழ்வு புலப்படுகின்றது. தலைவன், பாங்கனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது 'தலைவி மீதான காதல் நிலை' என்ற சூழலில் அமைந்துள்ளது.

- தலைவன், தேர்ப்பாகனிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் 'தேரைச் செலுத்த ஏவுதல்' என்ற நிலையினை மட்டுமே காணமுடிகிறது. உள்ளத்தில் ஏற்படும் உணர்ச்சியை யாரிடமாவது சொல்ல வேண்டும் என்ற உந்துதல் ஒருவருக்கு ஏற்படும் போது, உடனிருப்பவரின் தகுதியைப் பார்ப்பதில்லை.
- தலைவியின் ஊடலை நீக்கித் தலைவனையும் தலைவியையும் பாணன் சேர்த்து வைப்பான் என்ற நம்பிக்கையினாலேயே தம் மனக்குறையைப் பாணனிடம் தலைவன் கூறுகின்றான். பாணனும் அதற்கேற்றவாறு செயல்படுகின்றான். தலைவன் கூறுவதைப் பாணன் கேட்டுத் தலைவியிடம் தெரிவிக்கும் முறையில் பாணன் கேட்போனாக இருந்து பின் பேசுவோனாகச் செயல்படுகின்றான். ஒருவரே ஒரு சூழலில் கேட்போனாகவும் மற்றொரு சூழலில் பேசுவோனாகவும் செயல்படும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.
- தோழி, தலைவனை மணந்துகொள்ள வேண்டுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குத் 'தலைவன், தலைவியின் திருமணம் நடைபெறுதலே' மீள்தொடர்பாக அமைகின்றது. தோழி, தலைவனிடம் பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தில், 'தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்தல், உடன்போக்குச் செல்லுதல், மணம் செய்து கொள்ளுதல், செலவைத் தவிர்த்தல்' ஆகிய மீள்தொடர்புகள் நிகழ்கின்றன.
- தலைவியின் மெலிவுக்குச் செவிலி காரணம் புரியாமல் இருக்கும் சூழலில் தலைவனே காரணமெனத் தோழி அறத்தொடு நின்றலால், வெறியாட்டு நிகழ்த்தவில்லை. தோழி சொல்வதைச் செவிலி புரிந்து கொண்டதாலேயே வெறியாட்டினைக் கைவிடுகின்றாள். செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கேட்போரே இன்றியமையாதவராவார். அவ்வகையில், தோழி சொல்வதைச் செவிலி புரிந்து கொண்டு செயலாற்றும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.
- தலைவனும் தலைவியும் இனிமையாகக் குடும்பம் நடத்துகின்றார்கள் என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியை நற்றாய்க்குச் செவிலி எடுத்துரைக்கின்றாள். இங்கு, செவிலி பேசுகின்ற பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு நற்றாய் பதில் பேசாமல் இருந்தாலும் அவளுடைய மகிழ்ச்சியே மீள்செய்திப்பரிமாற்றமாக அமைகின்றது. சங்கப் பாடல்களில் தலைவன் -

தலைவியின் இல்லற மாண்பை விளக்கும் போது தலைவியின் சமையல், புதல்வனோடு இருவரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தமை, தலைவன் - தலைவியின் அன்பு நிலை போன்ற பல்வேறு செய்திகளையும் செவிலி, நற்றாயிடம் எடுத்துரைப்பதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது என்பதைச் சங்கப் பாடல்களின் வழி நிறுவ முடிகிறது.

- தலைவனிடத்துப் பாங்கன் காமம் பற்றி இடித்துரைத்தல், காமம் குறித்த செய்திகளைப் பொதுவாகப் பலருக்கும் பொருந்தும்படி அறிவுரை கூறும் தன்மையாக இருத்தலைப் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குச் சான்றாக ஏற்க இயலும்.
- ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது புறப்பாடல்களில் தேவைகளைக் கூறல், கொள்கைகளைக் கூறல், தவறைச் சுட்டிக்காட்டல், போரை நிறுத்தல், அறிவுரை கூறல், ஆற்றுப்படுத்தல் ஆகிய பொருண்மைகளில் நிகழ்கின்றன.
- புறப்பாடல்களில் பெருந்தலைச் சாத்தனாரின் வறுமை என்பது தனிப்பட்ட செய்தியாக இருப்பினும், ஒட்டுமொத்தப் புலவர்களின் வறுமையின் குரல் எனும் அடிப்படையில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கான சான்றாக எடுத்துரைக்க முடியும்.
- புறப்பாடல்களில் இளங்குமணன் மனம் மாறி நாட்டைக் குமணனிடம் ஒப்படைத்து ஆளச்செய்ததும், இளவிச்சிக்கோ மனம் திருந்தியதும் செய்திப்பரிமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட மீள்தொடர்பாகும். தனிப்பட்டவரின் மனமாற்றமாக இருப்பினும், அதனால் மக்கள், புலவர் என்று பலரும் நன்மை அடைவதால் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். ஆலத்தூர் கிழார், கோவூர் கிழார் ஆகியோர் நிகழ்த்திய செய்திப்பரிமாற்றத்தினால் போர் தவிர்க்கப்படுகின்றது. இங்கு, பல்லுயிரினங்களைப் பாதுகாத்தல் எனும் பன்முகத் தன்மையைக் காணமுடிகிறது.
- மன்னர்கள் செய்ய வேண்டிய செயல்களையும், அவர்களின் கடமைகளையும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வழிப் புலவர்கள் எடுத்தியம்புகின்றனர். குடியோம்பல், வரி வாங்கும் முறை, நீர்நிலைகளைப் பெருக்குதல், நடுவுநிலைத் தவறாமை, கொடை நல்கல் ஆகியவற்றை அறிவுரையாகக் கூறுகின்றனர்.
- மக்களின் நலன் எனும் பன்முகப் பார்வையில் குடியோம்பல் பற்றிய அறிவுரை மன்னனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. புலவர்கள் நிகழ்த்தும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்துக்கு, மன்னர்கள் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாகாமல் நாட்டைப் பாதுகாத்தல் மீள்தொடர்பாக அமைகின்றது.

- மருதக்கலித் தலைவன், தலைவிக்கிடையில் நடைபெறும் இருவரும் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றத்தின் விளைவு ‘ஊடல் தீர்தலாக’ அமைகின்றது.
- நற்றாய் உள்ளத்தின் மகிழ்ச்சியைச் சுற்றத்தாரிடமும் மனத்துயரை அயல்மனை மகளிரிடமும் வெளிப்படுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. இதனால் இன்பம், துன்பம் எதுவாக இருப்பினும் அதனைப் பலரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ளும் மனிதமனத்தைக் காணமுடிகிறது.
- தலைவனின் தேர் வருங்காலத்து தலைவி, விருந்து பேணும் பேற்றைப் பெறுவாள் என்று உழையர் தங்களுக்குள் மகிழ்ந்து பேசுவதைக் காணமுடிகிறது. தலைவன் - தலைவியின் மகிழ்ச்சியைத் தம் மகிழ்ச்சியாக நினைக்கும் மனவுணர்வே, உழையர்கள் தமக்குள் பேசுகின்ற பலர் பலரிடம் பேசுதல் எனும் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் வெளிப்படுகின்றது.
- வீரர்களாகிய பலரும் வீரம், கொடை போன்ற புறச்செய்திகளையே தங்களுக்குள் பரிமாறிக் கொள்ளும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம், சங்கப் பாடல்கள் வழி ஆய்வாளரால் நிறுவப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. ம.திருமலை, பேச்சுக்கலை, ப.8
2. அ.ஞானசுந்தரத்தரசு, கம்பனும் உளவியலும், ப.19
3. வெ.கிருட்டிணசாமி, தகவல் தொடர்பியல், 1992, ப.5
4. தொல்.கற்பு., நூ.5 (வரி-48)
5. குறள், 1163
6. இறை.கள., நூ.29 (உரை)
7. நம்பி.அகப்., நூ.48
8. தொல்.கற்பு., நூ.2
9. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.75
10. வெ.கிருட்டிணசாமி, மு.நூ., 1992, ப.5
11. மேலது,
12. மேலது, ப.6
13. மேலது, ப.7
14. குறள், 388
15. R.P.Sethupillai, Words and their Significance and Tamil, Literary and Colloquial, p.65
16. குறள், 742
17. கழகத்தமிழ் அகராதி, ப.392
18. தமிழ்ப் பேரகராதி, தொகுதி-1, ப.453
19. ஆ.சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப.905
20. குறள், 780
21. ஜி.ஜான் சாமுவேல், கலையும் கலைக்கோட்பாடும், ப.10

இயல் - 5

உத்திகள் அடிப்படையிலான
செய்திப்பரிமாற்றம்

உத்திகள் அடிப்படையிலான செய்திப்பரிமாற்றம்

முன்னுரை

உலகில் பல்வேறு உயிரினங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு உயிரினங்களும் தங்களுக்குள் செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றன. செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளாமல், எந்தவொரு உயிரினங்களாலும் வாழ முடியாது. மனிதன் தன் மனக்கருத்தைச் சகமனிதர்களிடம் பகிர்ந்து கொள்வதற்குச் செய்திப்பரிமாற்றம் உதவுகின்றது. ஒருவர் கூற வந்த செய்தியைப் பெறுநருக்கு அறிவிக்கும் பேச்சு முறை, உத்தி ஆகும். செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் போது, சில உத்திமுறைகளைக் கையாள வேண்டும். உத்திகளின் அடிப்படையில் செய்திகளைப் பரிமாறும் போது, சொல்லக்கூடிய செய்தியானது சிறப்பாகப் பெறுநரைச் சென்றடையும். செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வெற்றி என்பது பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு, செய்தியை அறிவித்தலில் உள்ளது. செய்தியின் மையக்கருத்து, செய்தி அமைப்பு, செய்தி சொல்லப்படும் முறை மூன்றும் செய்தியினால் நிகழும் விளைவுகளைத் தீர்மானிக்கின்றன. ஒரு செய்தி, பெறுநரின் உணர்வுகளைத் தூண்டி அவரைச் செயல்படச் செய்யும் போது, திறம்படச் சொல்லப்பட்ட செய்தியாகக் கருதப்படுகின்றது. இலக்கியங்களில் கருத்துகளை வெளிப்படுத்த உத்திகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். சங்க இலக்கியங்களில் செய்திகளைக் கூறுவதற்கு ‘விளித்துப் பேசுதல், வாழ்த்தல், வினவல், அடுக்கிச் சொல்லல், உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி, அங்கதம், குறிப்பாகக் கூறல், படிமம், கொண்டெடுத்து மொழிதல், பழமொழி’ ஆகிய உத்திகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியங்களில் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள உத்திகள் விரிவாக இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

உத்தி - சொல் விளக்கம்

உத்தி என்பது வடமொழிச் சொல்லாகும். தொல்காப்பியத்தில் உத்தி குறித்த நூற்பா உரையில் இளம்பூரணர்,

“உத்தி என்பது வடமொழிச்சிதைவு”¹

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘யுக்தி’ என்னும் வடமொழிச் சொல்லின் சிதைவாக உத்தி என்ற சொல்லைத் தொல்காப்பியர் தமிழில் ஆண்டுள்ளார் என்று

இளம்பூரணர் கருதியுள்ளார். தமிழ் இலக்கண மரபுப்படி, யகர உகரமான ‘யு’ என்னும் எழுத்து தமிழில் மொழிமுதல் வராது.

“ஆவொடு அல்லது யகரம் முதலாது”²

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. அதேபோல் ககர மெய்யை அடுத்து அதன் உயிர்மெய் எழுத்தே இடம்பெறும். இதனை ‘உடனிலை மெய்ம்மயக்கம்’ என்பர். அதாவது ககர மெய், தன் மெய்யொடு மட்டுமே வரும். அதனால், ‘யுத்தி’ எனும் சொல் ‘யுத்தி’ என்றாகிப் பின்னர் ‘உத்தி’ என்று சிதைந்து தமிழில் வழங்கியதாக இளம்பூரணர் கொண்டார். நச்சினார்க்கினியரும் இளம்பூரணர் கருத்தினரே ஆவார்.

“சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார்”³

எனும் நூற்பா உரையில்,

“இனி, தந்திரம், சூத்திரம், விருத்தி, அருத்தாபத்தி, உத்தி என்றாற் போல்வன நூலுள் சிதைந்து வந்தன”⁴

என்று சிதைந்து வரும் சொற்களுக்குச் சான்றுகள் தரும் போது உத்தியைக் குறிப்பிடுகின்றார். வாழ்வியற் களஞ்சியம்,

“உத்தி என்பது இலக்கண நூல்களில் காணப்படும் கூறாகும். (தொல்.மரபு.: 100, 112; நன்.எழுத்து.பாயிரம்.: 14, 15) நூலிலக்கணம் ஐந்தனுள் ஒன்றாக இதனைத் தொல்காப்பியர் குறித்துள்ளார். (தொல்.மரபு.: 100) இச்சொல் வடசொல்லின் சிதைவாகும்”⁵

என்று இளம்பூரணரை வழிமொழிகின்றது.

எதிர்நிலையில் உத்தி என்பது தமிழ்ச்சொல் என்று அறிஞர்கள் சிலர் கருதுகின்றனர். செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் பேரகரமுதலி, ‘உந்து’ எனும் வேர்ச்சொல்லிலிருந்து உத்தி என்பது வந்தது என்பதை,

“உ - உந்து = சேர்த்துக்கட்டு, பொருந்து. மாடுகளைச் சேர்த்துக் கட்டும் கயிறு உத்தாணி எனப்படுதல் நோக்குக. புணர்ப்பு, பொருத்தம், பொருத்தமானதை அறியும் அகக்காரணம். நூற்கும் உரைக்கும் பொருந்தும் நெறிமுறை ‘உத்தி’. இதில் ‘உத்’ என்னும் செயற்கையடிமை வடமொழியார் ‘யுத்’ என்று திரிப்பர்”⁶

என்கிறது. உலகில் எந்த மொழியும் ஒரு பொருளை அல்லது கருத்தைக் குறிக்க ஒரு சொல் அல்லது பல சொற்களை உருவாக்கிக் கொள்கின்றது.

அவ்வாறு உருவான சொல்லே அச்சொல் குறித்த கருத்து அல்லது பொருள் தொடர்பான அடிப்படைச் செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் முதல் கருவியாகின்றது. இவ்வாறே தமிழில் தொழில்நுட்பம் பற்றிய கருத்தைத் தெரிவிக்க உத்தி எனும் சொல் உருவாகியது என்ற கருத்தும் உள்ளது. இதனால், உத்தி என்பது வடமொழிச் சொல்லின் சிதைவாகத் தமிழில் வந்தது என்ற முடிவுக்கு வரலாம்.

உத்தி - பொருள் விளக்கம்

உத்தி எனும் சொல்லுக்கு, ஒரு செயல் அதிக அளவு பலனை அளிப்பதற்கு ஏதுவாக உருவாக்கப்படும் திறமையான வழிமுறை என்று பொதுவான விளக்கத்தைக் க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி குறிப்பிடுகின்றது. சி.டபிள்யூ.கதிரைவேற் பிள்ளை உருவாக்கிய தமிழ்ச் சொல்லகராதி உத்திக்குப் பதினெட்டு பொருட்களைப் பட்டியலிட்டுள்ளது. அவை:

“1.அநுமானம், 2.அபின், 3.அறிவு, 4.இசைபு, 5.இணக்கம், 6.சீதேவி யென்னுந் தலைக்கோல அணி, 7.செல்வம், 8.சேர்த்தல், 9.தக்க தன்மை, 10.தந்திர உத்தி, 11.திருவுறுப்பு, 12.தூக்கம், 13.தேமல், 14.பாம்பின் படப்பொறி, 15.பாரம்பரிய வழக்கம், 16.பேச்சு, 17.பேசுதல், 18.பொருந்துமாறு”⁷

என்பனவாகும்.

“சுணங்கு, துத்தி, பொறி, உத்தி திதலை

(நுணங்கு) திதனி, வசந்திகை, தேமல்”⁸

“உத்தியும் துத்தியும் உரகப் படப்பொறி”⁹

காலத்தால் முற்பட்டதாகக் கருதப்படும் திவாகர நிகண்டு, உத்தி என்பதற்கு இரண்டு பொருட்களைத் தருகின்றது. அவை: தேமல், படப்பொறி ஆகியவையாகும்.

“உரகப்படப் பொறி சுணங்கு உரையாடல் ஓர்திரு வுறுப்பும்

உத்தியாகும்”¹⁰

திவாகரத்திற்குப் பின் சிறந்த நிகண்டாகப் பிங்கல நிகண்டு கருதப்படுகின்றது. இஃது உத்தி என்பதற்கு நான்கு பொருட்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. அவை: பாம்பின் படப்பொறி, தேமல், உரைத்தல், சீதேவி எனும் தலைக்கோலம் என்பனவாகும். இது திவாகர நிகண்டு தந்த இரண்டு பொருட்களோடு உரைத்தல், தலைக்கோலம் ஆகிய இரண்டு பொருட்களையும் சேர்த்துக்

குறிப்பிடுகின்றது. இதனால், உத்தி என்பது வடமொழிச் சொல்லின் சிதைவாகத் தமிழில் வந்தது என்ற முடிவுக்கு வரஇயலும்.

உத்தி வகைகள்

இலக்கியங்கள் புதிது புதிதாகத் தோன்ற உத்தி முறைகளும் புதிதாகத் தோன்றுகின்றன. சங்கப்பாடல்களில் ஆராய்ந்த முறையில் சில பொதுவான உத்திகள் வகைப்படுத்தப்படுகின்றன. விளி, பேச்சுப்பாங்கு, நாடக அமைவு, கதை, பழமொழி, விடுகதை, நாட்டுப் பாடல், வினா விடை, வினாக்கள், தானே கேட்டுத் தானே பதிலிறுத்தல் - தனிமொழி, காரணங்களை அடுக்கிக் கூறிப் பிறகு கருத்தை மொழிதல் என்று பல்வேறு உத்தி வகைகள் சங்கப்பாடல்களில் அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் ‘விளித்துப் பேசுதல், வாழ்த்தல், வினவல், அடுக்கிச் சொல்லல், உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி, அங்கதம், குறிப்பாகக் கூறல், படிமம், கொண்டெடுத்து மொழிதல், பழமொழி’ ஆகிய உத்திகள் அடிப்படையிலான செய்திபரிமாற்றம் குறித்துச் சங்கப் பாடல்களில் ஆராய இயலுகின்றது.

விளித்துப் பேசுதல்

விளித்தல் என்பதன் பொருள், அழைத்தல் அல்லது கூப்பிடுதல் என்பதாகும். எட்டாம் வேற்றுமை விளி ஆகும். ஒருவரை விளித்துப் பேசுவதால், பேசுவோருக்கும் கேட்போருக்கும் இடையில் நெருக்கம் ஏற்படும். செய்திப்பரிமாற்றம் தொய்வின்றி நிகழும். கேட்போரைத் தன்வசப்படுத்திச் செய்திகளை அவர்வசம் கொண்டு சேர்க்க விளித்துப் பேசுதல் உத்தி பயன்படுகின்றது.

“மாந்தர் கூற்றாக அமைந்த அகப்பாடல்களில் பல ‘விளிநிலை’

பெற்றுத் தொடங்குகின்றன.”¹¹

தலைவியும் தோழியும் ஒருவரையொருவர் விளித்தே பேசுகின்றனர். பிற மாந்தரும் பெரும்பாலும் விளித்தே செய்திகளைப் பரிமாறுகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில் தோழி > தலைவி, தோழி > தலைவன், தோழி > செவிலி; தலைவி > தோழி, தலைவி > தலைவன், தலைவி > புதல்வன்; தலைவன் > தலைவி, தலைவன் > பாணன், தலைவன் > பாகன் போன்றோர் ஒருவருக்கொருவர் விளித்துப் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

தோழி > தலைவி

பண்டைய தமிழ் இலக்கியங்கள் அகவாழ்க்கையில் தலைவனுக்குத் துணைநிற்பவனைப் பாங்கன் என்றும், தலைவிக்குத் துணைநிற்பவளைத் தோழி என்றும் வழங்குகின்றன. தோழி, அகத்திணை வாயில்களில் ஒருவர்.

“தலைவிக்கு அவளை வளர்த்த செவிலியின் மகள் தோழியாக

இருப்பாள்.”¹²

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவி கூற்றை விடத் துணைப்பாத்திரமாகிய தோழியின் கூற்றே மிகுதியாக உள்ளது.

“சங்க இலக்கியத்து 882 களவுப்பாடல்கள் உள. இவற்றுள் 40 பாடல்களே இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம் என்ற மூன்று வகைக்கும் உரியன. எஞ்சிய 842 பாடல்கள் தோழியிற் புணர்ச்சி என்னும் ஒரு வகைக்கே உரியன. இதனால் தோழி இன்றி காதலர்களின் களவொழுக்கம் நீளாது என்பதும், ஐந்திணை இலக்கியப் படைப்புக்குத் தோழி என்னும் பாத்திரம் இன்றியமையாதது என்பதும், தோழியிற் புணர்ச்சிக்குரிய துறைகளே புலவர்களின் நெஞ்சைக் கவர்ந்தன என்பதும் பெறப்படுகிறது”¹³

என்ற கூற்று எண்ணத்தக்கது. தலைவியிடம் செய்தியைக் கூற விழையும் தோழி, தலைவியை விளித்துப் பேசுகின்றாள். தோழியின் விளியில் தலைவியின் அழகு, தலைவியின் எதிர்பார்ப்பு, அறிவுரை, உடன்பாட்டு நிலை ஆகியவை இடம்பெறுகின்றன. தலைவியைப் பாராட்டும் போதும், தலைவனின் குறைநயக்கும் போதும் தலைவியின் உள்ளம் விழையும் வண்ணம் தோழி விளித்துப் பேசுகின்றாள்.

“அம்சில் ஓதி ஆயிழை” (அகம்.129: 18), “நறு நுதலால்” (கலி.17: 4), நீலிதழ் உண்கண்ணாய்!” (கலி.33: 28), “ஆய்நுதல், அணிகூந்தல், அம்பணைத் தடமென்தோள், தேனாறு கதுப்பினாய்!” (கலி.40: 8-9), “மாழை மடமான் பிணைஇயல் வென்றாய்!” (கலி.131: 12) “முத்தின் தகை ஏய்க்கும் முறுவலாய்!” (கலி.131: 22)

என்பன தலைவியின் அழகுநலன் உணர்த்தும் தோழியின் விளிகள் ஆகும்.

துன்பநிலையிலிருக்கும் தலைவியின் உள்ளம் விரும்பும் சொல்லை விளிக்கு முன்னும் பின்னும் கூறித் தலைவியைத் தோழி தேற்றுகின்றாள். தலைவன் வருகையை எதிர்நோக்கியிருக்கும் தலைவியை,

“இனையல் - வாழி, தோழி! புணர்வர்” (அகம்.171: 5), “வருவர்-
வாழி, தோழி!” (அகம்.173: 8), “நோய்மலி நெஞ்சமோடு இனையல்,
தோழி!” (கலி.27: 22), “துறந்துஉள்ளார் அவர், எனத்துனிகொள்ளல்
எல்லா!நீ” (கலி.35: 8)

என்றெல்லாம் கூறி விளிக்கின்றாள். இவ்வாறு, தலைவிக்கு ஆறுதல் தரக்கூடிய
சொற்களைக் கூறி விளிப்பதால் தலைவி உள்ளம் மகிழ்ந்து, தோழி பேசுவதைத்
தொடர்ந்து கேட்கின்றாள். இங்கு, ஒருவர் கூறுவதை மற்றொருவர் தொடர்ந்து
கேட்பதால் செய்திப்பரிமாற்றம் சிறப்பான முறையில் நடைபெற்றுள்ளது.

தம் கருத்தை வலியுறுத்த நினைக்கும் தோழி, விளிச்சொல்லுடன் சில
கருத்துகளையும் இணைத்துக் கூறுகின்றாள். தலைவனுக்கு நீ இரங்காவிடில்
அவன் இறந்துபடுவான். அதனால் நமக்குப் பெருந்துன்பம் நேரும். எனவே, என்
வேண்டுகோளுக்கு இணங்குதி என்று காரணம் காட்டி,

“ஒல்இனி, வாழி, தோழி! - கல்லென” (அகம்.392: 11) என்று
அழைக்கின்றாள். தலைவனின் விருப்பத்திற்குத் தலைவி உடன்படும்
நிலையை உணர்தற் பொருட்டு, “அம்ம, தோழி! - கூறுமதி நீயே”
(அகம்.380: 13)

என்று விளிக்கின்றாள். இவ்விளியில் தலைவியின் உள்ளக்கருத்தை அறிந்து
கொள்ளும் தோழியின் ஆர்வம் புலப்படுகின்றது. இவ்வாறு, தலைவியைப்
பாராட்டுவதற்கும், ஆற்றுவதற்கும், தம் கருத்தை ஏற்கச் செய்வதற்கும்,
தலைவியின் இசைவைப் பெறுவதற்கும் ஏற்றவகையில் தோழியின் பேச்சில்
விளிநிலை உத்திகள் அமைந்து செய்திப்பரிமாற்றம் சீராக நடைபெற்றுள்ளது.

தோழி > தலைவன்

தோழி, தலைவனின் பெருமையையும், வீரத்தையும், நிலத்தையும்
வெளிப்படுத்தும் முறையில் தலைவனை விளித்துப் பேசுகின்றாள்.

“தார்அர் மார்ப!” (அகம்.150: 14), “பெரும!” (கலி.4: 25),
“நெடுந்தகாய்!” (கலி.6: 8), “உரனுடை உள்ளத்தை” (கலி.12: 10),
“விறல் வெற்ப!” (கலி.44: 7, 45: 7), “அணிமலை நன்னாட!” (கலி.46:
9), “வயல்அணி நல்ஊர்!” (கலி.72: 8) “வயமான் செல்வ” (கலி.125:
5), “தண்சேர்ப்ப!” (கலி.132: 7)

போன்றவை தோழி, தலைவனைப் பாராட்டும் நிலையில் விளித்துப் பேசுவவகளாகும். தலைவியின் அழகு குலைவதற்குக் காரணமானவனாகத் தலைவன் மாறும் போது அவனை இகழ்ந்து,

“மகன்அல்லை மன்ற, இனி

செல்,இனிச் சென்றுநீ செய்யும் வினைமுற்றி”

(கலி.19: 6-7)

என்று சினந்து கூறி விரட்டுவதையும் தோழியின் விளியால் அறியமுடிகிறது. தலைவன், தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையர் இல்லத்திற்குச் சென்ற போது தலைவனைத் தோழி ஆற்றுப்படுத்த நினைக்கின்றாள். பரத்தையிடம் சென்று மீண்டு வந்த தலைவன், தலைவியைச் சமாதானப்படுத்த தோழியை அணுகும் போது அவள் மறுத்து விடுகின்றாள். இதனால் தோழி, தலைவியின் அருமையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துகின்றாள். அவனைக் கடிந்து பேசுகின்றாள். தோழி, தலைவனின் பரத்தமை வாழ்க்கையை ஒழிக்கப் பெரிதும் முயன்றிருக்கின்றாள்.

“வேம்பின் பைங்காய்என் தோழி தரினே

தேம்பூங் கட்டி என்றனீர் இனியே

பாரி பறம்பில் பனிச்சனைத் தெண்ணீர்

தைஇத் திங்கள் தண்ணிய தரினும்

வெய்ய உவர்க்கும் என்றனீர்

ஐய அற்றால் அன்பின் பாலே”

(குறுந்.196)

என்ற பாடலில், தோழி ‘ஐய’ என்ற விளிச்சொல்லால் தலைவனை விளித்துப் பேசுகின்றாள். இப்பாடலில் தோழி, தலைவன் மனித நேயமில்லாமல் தலைவியைப் பிரிந்து, பரத்தையர் இல்லத்திற்குச் சென்று விட்டான் என்று தலைவனை வன்மையாகக் கண்டிப்பதைக் காணமுடிகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“ஏனது சுவைப்பினும் நீகை தொட்டது....

வானோர் அமுதம் புரையுமால் எமக்குனன....

அடிசிலும் பூவும் தொடுத்தற் கண்ணும்”¹⁴

என்றும்,

“அருமைக் காலத்துப் பெரும காட்டிய....

எளிமைக் காலத்து இரக்கத்தானும்”¹⁵

என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு, தலைவனைப் பாராட்டுவதாகவும், தலைவனை இகழ்வதாகவும் தோழியின் பேச்சில் விளிநிலை உத்திகள் காணப்படுகின்றன.

தோழி > செவிலி

செவிலியின் கவனத்தைத் தம்பால் ஈர்க்கும் வகையிலும் தலைவனுக்குச் செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் நிலையிலும் தோழி, செவிலியை அழைக்கும் விளிநிலைகள் காணப்படுகின்றன. செவிலி என்பவள் வளர்ப்புத்தாய். தமிழ் இலக்கணங்களும் இலக்கியங்களும் பெண்மகளை வளர்த்தவளை மட்டுமே செவிலி என்று காட்டுகின்றன. ஆண்மகனுக்குப் பாங்கன், இளையர் ஆகிய ஆண்மக்கள் மட்டுமே துணையிருப்பர். எனவே, செவிலி எனும் பெண்மகள் தலைவிக்குத் துணையிருப்பவளாகக் காட்டப்படுகின்றாள். செவிலி, தன் மகளைத் தன் வளர்ப்பு மகளுக்குத் தோழியாக இருக்கச் செய்வாள். தலைவிக்காக அவள் வசமே செவிலியின் மகளான தோழி செயல்படுகின்றாள். இரவுக்குறிக்கு இடையூறாகச் செவிலி இருப்பாளோ? என்று அஞ்சிய தோழி, செவிலியின் உறக்கத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்கு முன்னு முறை விளித்துப் பேசுகின்றாள்.

“அன்னாய்! வாழி, வேண்டு அன்னை!

கேட்டியோ? வாழி, வேண்டு அன்னை,

பின்னும் கேட்டியோ?”

(அகம்.68: 1,4,8)

இப்பாடலடிகளில் அச்சத்தின் காரணமாக அடுக்குவிளிகள் அமைந்துள்ளன. தலைவன் சிறைப்புறமிருக்கும் போது, செவிலியை

“அலையல் - வாழி! வேண்டு, அன்னை!”

(அகம்.158:7)

என்று தோழி விளிக்கின்றாள். இதனால், தலைவியைச் செவிலி அலைக்கும் கொடுமையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துகின்றாள். இவ்வாறு தோழி, செவிலியை விளிக்கும் விளிநிலைகள் செவிலியைத் தம்பால் ஈர்க்கவும், தலைவனுக்குச் செய்திகளைக் கூறவும் பயன்படுகின்றன. செவிலியை விளித்துத் தோழி, தலைவனிடம் இற்செறிப்பு செய்தியினைத் தெரிவிக்கும் செய்திப்பரிமாற்ற முறையினைக் காணமுடிகிறது.

தலைவி > தோழி

குடும்பத்தொடர்பு உடையவர்களிடையே உள்ள உறவுகளில் தலைவி, தோழி உறவே நெருங்கிய உறவாகச் சங்க இலக்கியங்களில் பேசப்படுகின்றது.

தலைவியின் அகஒழுக்கத்திற்குத் தோழி தக்க துணையாவதால் தோழியைத் தலைவி விளிப்பன, பாராட்டும் நிலையிலேயே அமைந்துள்ளன.

“அம்ம வாழி, தோழி!” (ஐங்.33: 1, 113: 1, 331: 1, 335: 1),
 “காதல்அம் தோழிஇ!” (அகம்.352: 11), “புனையிழாய்!” (கலி.16: 9)
 “ஒளியிழாய்!” (கலி.16: 13), “சின்மொழி!” (கலி.29: 10), “வடுநீங்கு
 கிளவியாய்!” (கலி.29: 19), “வயங்கிழை” (கலி.31: 12), “சுடரிழாய்!”
 (கலி.35: 20), “நல்தோழி” (கலி.41: 4)

போன்ற தலைவியின் விளிநிலைகள், தோழியை அழைத்துப் பேசுவனவாக அமைகின்றன. ஒருவரைத் தனிப்பட்ட முறையில் விளித்துப் (அழைத்து) பேசும் போது, செய்திகள் முழுமையாகச் சென்றடையும். அவ்வகையில் செய்திகள் முழுமையாகச் சென்று சேரும் செய்திப்பரிமாற்ற முறையினைக் காணலாகின்றது.

தலைவி > தலைவன்

தலைவி, தலைவனிடம் அன்பு, உரிமை, ஊடல், இகழ்ச்சி ஆகிய நிலைகளில் விளித்துப் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.

“புனலணி நல்லூர்” (கலி.66: 8) என்பது அன்பு நிலையிலும்,
 “ஏந்தெழில் மார்ப” (கலி.96: 1) என்பது உரிமை நிலையிலும், “ஏடா”
 (கலி.87: 5), “பரத்தை வியல் மார்ப” (கலி.93: 2) என்பன ஊடல்
 நிலையிலும், “விடலை நீ” (கலி.95: 32) “சேகா” (கலி.96: 22)
 என்பன இகழ்ச்சி நிலையிலும்

என விளிநிலை உத்திகளாகின்றன.

தலைவி > புதல்வன்

கற்பு வாழ்க்கையில் தலைவிக்கு மனமகிழ்ச்சியைத் தருவதில் முதன்மையான பங்கு புதல்வனுக்கே உண்டு. தலைவனின் பரத்தமைத்தன்மை தலைவியின் மனதில் ஏற்படுத்தும் துயரை ஆற்றுகின்ற மருந்தாக விளங்குபவன், புதல்வன் ஆவான். அவனை விளிக்கும் தலைவியின் மொழிகள் அன்பும் கனிவும் மிக்கவை. “செம்மால்!” (கலி.85: 21) என்று அன்பு மிகுந்து அழைக்கும் தலைவி, பரத்தையர் மனையில் அவர்களால் ஒப்பனை பெற்று வந்த புதல்வனைக் கண்டவுடன் “சிறுபட்டி” (கலி.84: 20) என்று சினக்கின்றாள். இவ்வாறு, விளி நிலையிலேயே அன்பு, சினம் போன்ற உணர்வுகள்

பரிமாறப்பட்டுள்ளன. விளித்துப் பேசுதல் உத்தியின் வாயிலாகத் தலைவிக்கும் புதல்வனுக்கும் இடையே செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

தலைவன் > தலைவி

தலைவன், தலைவியை விளித்தலில் தலைவியின் அழகும், மென்மையும் வெளிப்படுகின்றன.

“அம்மா அரிவை!” (நற்.192: 7) “மடந்தை” (நற்.204: 6) “நேரிழை” (நற்.370: 1) “புனையிழை!” (அகம்.29: 14) “மெல்லியள் குறுமகள்” (அகம்.75: 20) “கிளிபுரை கிளவியாய்!” (கலி.13: 18) “ஊறுநீர் அமிழ்துஏய்க்கும் எயிற்றாய்!” (கலி.20: 11) “புனைவளர் பூங்கொடி அன்னாய்!” (கலி.92: 1)

போன்றவை தலைவன், தலைவியை விளிப்பனவாகும். ஒருவரிடம் பேசத் தொடங்கும் முன்பு, முதலில் நீங்கள் அழகாக இருக்கின்றீர்கள் என்று பாராட்டிவிட்டுப் பேசினால் நாம் கூறுவதை அவர் அப்படியே கேட்பார். அப்போது, செய்திப்பரிமாற்றம் வெற்றியடையும். இந்தச் செய்திப்பரிமாற்ற முறையையே விளித்தல் உத்தியில், தலைவியிடம் தலைவன் பயன்படுத்தியிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் > பாணன்

தலைவனின் பொழுதுபோக்கிற்கு உதவுபவன், பாணன் ஆவான். அதனால், அவனைத் தலைவன் “வாராய் பாண நகுகம்” (நற்.370: 1) என்று நட்புணர்வோடு விளிக்கின்றான். இங்கு, நட்பு கொண்டு பேசும் போது சொல்ல வந்த செய்தி சிறப்பாகச் சென்றடைகின்ற செய்திப்பரிமாற்ற முறையினைக் காணலாகின்றது.

தலைவன் > பாகன்

தலைவன் செல்ல நினைக்கும் இடமெங்கும் அவனை அழைத்துச் செல்லும் தேர்ப்பாகன் அகப்பாடல்களில் நேரில் இடம்பெறும் பாத்திரம் ஆவான். பாகன் ‘வலவன்’ என்றும் அழைக்கப்படுகின்றான். பாகனிடம் பேசும் பாத்திரங்கள் பலர். அவர்களுள் தலைவனே முதன்மையானவன் ஆவான். ஒருவரை விளித்துப் பேசும் போது, அவர் முதன்மை பெற்றவராகின்றார். வினைமுற்றிய தலைவன், விரைந்து தலைவியைக் காண வேண்டும் என்ற வேட்கையினால் தேர்ப்பாகனின் வினைவன்மையைக் கூறி அவனை விளிக்கின்றான்.

“கடவுமதி பாக!” (குறுந்.250: 4) “ஊர்மதி, வலவ!” (ஐங்.481: 3)

“ஏமதி வலவ!” (ஐங்.485: 3) “மதியுடை வலவ” (ஐங்.487: 3)

“கையுடை வலவ!” (அகம்.344: 11)

போன்றவை பாகனைத் தலைவன் விளிப்பனவாகும். தலைவியைக் காண வேண்டும் என்ற தன் எண்ணம் ஈடேறத் தலைவன், பாகனை விளித்துப் பேசுகின்றான். செய்தியைக் கூறும் மாந்தர், கேட்போரை விளிக்கும் விளிநிலையிலிருந்தே அவருடைய பேச்சுத்திறனை உணரமுடியும். கூறுவோரின் மனஆர்வம் கேட்போரிடம் பொருந்த, விளித்தல் உத்தி பெருந்துணையாகின்றது. கேட்போரின் ஆவலைத் தூண்டித் தம் பேச்சைக் கேட்குமாறு செய்வதற்கு விளிநிலைகள் மிகச்சிறந்த உத்திகளாகப் பயன்படுவதை இதன்வழி அறியலாகின்றது.

புறப்பாடல்களில் விளித்தொடர்

புறப்பாடல்களிலும் செய்தியைக் கூறுவதற்கு முன்னால் பேசுவோர், கேட்போரை விளிப்பதைக் காணமுடிகிறது. பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதியிடம் பேசுகின்ற இரும்பிடர்த்தலையார், “தவிரா ஈகைக் கவுரியர் மருக! செயிர்தீர் கற்பின் சேயிழை கணவ!” (புறம்.3: 5-6) “விலங்குஅகன்ற வியல்மாற்ப!” (புறம்.3: 16) என்று முன்று முறை விளித்து, அதன் பின்னரே மன்னனிடம் செய்தியைக் கூறுகின்றார். இங்ஙனம் விளிச்சொற்களும், விளித்தொடர்களும் கேட்போரைத் தம்பால் ஈர்த்துச் செய்தியை முழுமையான முறையில் கேட்கச் செய்யும் சிறந்த உத்திகளாக அமைந்துள்ளன.

வாழ்த்தல்

ஒருவரிடம் பேசத் தொடங்கும் முன்பு, அவருடைய உள்ளம் உவக்குமாறு அவரை முதலில் வாழ்த்திப் பின்னர் பேச்சைத் தொடங்குவது ஒரு சிறந்த செய்திப்பரிமாற்ற முறையாகும். இம்முறை நம்முடைய பேச்சைப் பிறர் கேட்பதற்குப் பெரிதும் துணைசெய்யும். தலைவியும் தோழியும் உரையாடும் போது,

“அம்ம வாழி, தோழி!” (குறுந்.146: 1, ஐங்.33: 1, 113: 1, 335: 1, அகம்.388: 1) என்று ஒருவரையொருவர் வாழ்த்திப் பேசுகின்றனர்.

இதுபோன்றே, “வாழி, தோழி!” (அகம்.23: 10, 68: 14, 227: 5, 298:

20, 332: 12, 333: 8) “அன்னாய்! வாழி,” (அகம்.68: 1, ஐங்.208: 1)

“வாழி!வேண்டு, அன்னை!” (அகம்.158: 7) “நுந்தை வாழியர்” (நற்.134: 6)

எனும் தொடர்களும் தலைவி, தோழி பேச்சுகளில் உள்ளன. கேட்போரைத் தம்பால் ஈர்க்கவும் கூறுவோரின் எண்ணம் ஈடேறவும் கேட்போரின் மனம் மகிழவும் பேச்சின் தொடக்கத்தில் வாழ்த்தல் உள்ளது.

மகிழ்ச்சியான செய்தியைப் பிறர் கூறும் போது, அவர்களை வாழ்த்தும் மரபினைத் தலைவி, தோழி இருவரின் பேச்சிலும் காணமுடிகிறது. தலைவன் வருவான் என்று விரிச்சி கூறிய அயல்மனை மாதரையும் செவிலியையும்,

“அமுதம் உண்கநம் அயலிலாட்டி!” (நற்.65: 1)

என்றும்,

“அரும்பெறல் அமிழ்தம் ஆர்பத மாகப்
பெரும்பெயர் உலகம் பெறீஇயரோ, அன்னை

.....

ஓங்குமலை நாடனை வருமென் றோளே!” (குறுந்.83: 1-2, 5)

என்றும் தோழி வாழ்த்துகின்றாள். இதைப்போன்றே தலைவியும் தான் ஆற்றியிருந்தமைக்குக் காரணம், அயல்மனைமாது ‘தலைவன் வருவான்’ என்று கூறிய சொற்களேயாகும் என்று உரைத்து,

“அமிழ்தம் உண்கநம் அயலிலாட்டி” (குறுந்.201: 1)

என்று வாழ்த்துகின்றாள். வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் தன் மனவேகத்திற்கு ஏற்பத் தேரினை விரைந்து செலுத்தி அவனை மனைக்கண் சேர்த்த பாகனை வாழ்த்துகின்றான். இதனை,

“வான்வழங்கு இயற்கை வளிபூட் டினையோ?

மான்உரு ஆகநின் மனம்பூட் டினையோ?

உரைமதி - வாழியோ, வலவ!” (அகம்.384: 9-11)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதைப்போன்றே, “சிறக்க, நின்ஆயுள்!” (அகம்.184: 4) என்று தோழி, தலைவனை வாழ்த்துகின்றாள். இவ்வாறு, கூறுவோருக்கும் கேட்போருக்கும் இடையே செய்திப்பரிமாற்றம் சிறப்பாக நடைபெறுவதற்கும் கேட்போரின் மனம் மகிழ்ச்சி பெறவும் வாழ்த்தல் சிறந்ததொரு உத்தியாகப் பயன்பட்டுள்ளமையை இங்கு அறியலாகின்றது.

வினவல்

செய்திப்பரிமாற்றத்தில் நேரடியாகச் செய்தியைக் கூறுவதற்கு ‘வினவல்’ உத்தி பயன்படுகின்றது. கூறுவோர், கேட்போரின் மனநிலையை அறிந்து கொள்வதற்காகவும் தான் கூற வந்த செய்தியைக் கேட்போரின் மனதில் கொண்டு சேர்ப்பதற்காகவும் வினாக்களைத் தொடுக்கின்றனர். வினவல் உத்தியினால் பெறுநரின் கவனம் சிதறாமல் ஒரே நிலையில் இருக்கின்றதா என்பதை அறியமுடியும்.

செய்திப்பரிமாற்றத்தில் தோழியும் தலைவியும் வினவல் உத்தியை அதிகமாகக் கையாளுகின்றனர். தலைவனிடம் பேசுகின்ற தோழி, தனக்குள்ள உரிமையினாலும் தலைவனின் மேலாண்மையை உணர்ந்த தன்மையினாலும் தான் கூற விரும்பும் செய்தியை வினாவடிவில் உணர்த்த முற்படுகின்றாள்.

பிரிவுத்துயரை ஆற்ற இயலாது வருந்தும் தலைவியின் நிலையுணர்ந்த தோழி, எம் ஊர்க்கு இன்று வந்து தங்கிப் போனால் வரும் குற்றம் என்ன? என்று தலைவனிடம் வினவுகின்றாள்.

“தென்கடல் பரப்பின், எம்உறைவுஇன், ஊர்க்கே?” (அகம்.340: 24)

இப்பாடலடியில் தோழி, தலைவியின் மனையில் தலைவன் தங்கும் உரிமையைப் பெறுதல் வேண்டும் என்ற செய்தியை வினாவடிவில் உணர்த்துகின்றாள். வினைவயிற் பிரிய விரும்பிய தலைவனிடம் தோழி,

“நன்னர் மொழியும் நீமொழிந் தனையே” (கலி.21: 8)

என்று வினா தொடுக்கின்றாள். தலைவி உம்மைச் செல்கென விடுத்தாலும் அவளுடைய கண்களையும் நெற்றியையும் நீவி, அவளைப் பிரிந்து செல்லும் வன்மையுடையீரோ?

“கண்ணும் நுதலும் நீவி, முன்நின்று,

பிரிதல் வல்லிரோ ஐய!” (நற்.71: 5-6)

என்ற பாடலடிகளால் அறியமுடிகிறது. துணைவரைப் பிரிந்து மனையின்கண் இருத்தல் மகளிருக்கு இனிமையைத் தராது. எனவே,

“இனியவோ பெரும! தமிழோர்க்கு மனையே?” (குறுந்.124: 4)

என்ற வினாவினை எழுப்புகின்றாள். இவ்வினாக்கள் அனைத்தும் தலைவனின் செலவைத் தடுக்கும் நோக்கமுடையன. தோழியின் இவ்வினாக்கள், தலைவனின் உள்ளத்தில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திச் ‘செலவமுங்குதல்’ என்ற மீள்தொடர்பை உண்டாக்குகின்றன.

தோழியின் வற்புறுத்தலுக்குத் தலைவி கூறும் பதில்களும் வினாக்களாக வருகின்றன. குயில்கள் கூவும் குரலைக் கேட்டுத் தனித்திருக்கும் மகளிருக்குக் கண்ணீர்த்துளிகளை நிறுத்தி விடுதல் அத்துணை எளியசெயல் ஆகாது என்பதை,

“கண்பனி நிறுத்தல் எளிதோ”

(அகம்.97: 16)

என்கிறாள், தலைவி. மாலைப்பொழுதில் காதலரின் நினைவுகள் நீள்வதன்றி, நீ சொல்வது போல் ஒரு நொடிப்பொழுதும் நம்மால் மறத்தல் முடியாது என்று தலைவி கூறுவதை,

“காதலர் செய்த காதல்

நீடுஇன்று மறத்தல் கூடுமோ, மற்றோ?”

(அகம்.301: 27-28)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவன் நல்லவனாயிருந்தால் பூப்போலும் தன்னுடைய உண்கண் பசலை பாய்தல் எவ்வாறு? என்று தலைவி வினவுவதை,

“நல்லன்’ என்றி ஆயின்;

பல்இதழ் உண்கண் பசத்தல்மற்று எவனோ?”

(ஐங்.170: 3-4)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. இவை போன்ற வினாக்கள், தலைவியின் துன்பம் நீங்கத் தலைவனின் வருகையே தீர்வாகும் என்ற செய்தியைக் கூறுகின்றன. தலைவி, தலைவனுடன் செல்ல விழையும் தன்னுடைய மனக்குறிப்பினை,

“அன்புஅறச் சூழாதே, ஆற்றிடை நும்மொடு

துன்பந் துணையாக நாடின, அதுவல்லது,

இன்பமும் உண்டோ, எமக்கு?”

(கலி.6: 9-11)

என்று பாடலடிகளில் வினா வடிவிலேயே தெரிவிக்கின்றாள். பரத்தையின் மீண்ட தலைவனிடம் ஊடல் கொள்ளும் தலைவி,

“இனிமைஎவன் செய்வது, பொய்ம்மொழி, எமக்கே?”

(அகம்.6: 22)

என்று தன் மனக்குறிப்பை வினாவடிவிலேயே வெளிப்படுத்துகின்றாள். தலைவன் வினைவயிற் பிரியும் போது தோழி, தலைவி இருவருமே வினா எழுப்புகின்றனர். ஊடலின் போது தலைவி மட்டுமே வினா எழுப்புகின்றாள். வினா எழுப்புதலின் வாயிலாகத் தலைவியின் மனத்துயரம் புலப்படுகின்றது.

ஐய வினா

ஐயம் என்பது நம்பிக்கைக்கும் நம்பிக்கையின்மைக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு நிலை. உண்மை என்று சொல்லப்படும் ஒரு விடயம், ஒரு செயற்பாடு, ஒரு நோக்கம் அல்லது ஒரு முடிவு போன்றவற்றின் மீது நிச்சயமின்மை, நம்பிக்கைக் குறைவு அல்லது உறுதிப்பாடில்லாத தன்மையை இது குறிக்கின்றது. ஒரு கருத்தமைவு அல்லது உண்மை நிலை என்று கருதப்படும் ஒன்றை ஐயம் கேள்விக்கு உள்ளாக்குகின்றது. சமூகநிலையில் ஐயம், இன்னொருவர் அல்லது குழுவினர் மீது குற்றஞ்சாட்டும் இயல்பு கொண்டது.

செய்திப்பரிமாற்றத்தில் நேரடியாக ஐய வினா எழுப்பிச் செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்ளும் முறையும் உள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் ஐயவினா எழுப்பிச் செய்திகளைப் பரிமாறும் உத்தியைக் காணமுடிகிறது. சிறைப்புறத்திலிருக்கும் தலைவன் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் தோழி, தலைவியிடம் சில ஐய வினாக்களை எழுப்பிச் சிக்கல்களுக்குத் தீர்வு காணுதல் மிகச்சிறந்த செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியாகும்.

தோழி, தலைவியின் களவொழுக்கத்தை அன்னை உணர்ந்தனள் போலும் என்ற ஐயத்தைத் தலைவியிடம் எழுப்புகின்றாள். இதனை,

“தோலாக் காதலர் துறந்துநம் அருளார்;

அலர்வது அன்றுகொல் இது?என்று

.....

அறிந்தனள் போலும், அன்னை”

(நற்.339: 1-2, 5)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. அன்னை கொடுமை தோன்றும் முகத்தினளாய் நின்றாள். ஆதலால் தோழி, நின் களவொழுக்கம் இனி நிகழுமோ? என்று ஐய வினாவினை எழுப்புகின்றாள். இதனை,

“அன்னையும் அமரா முகத்தினள்; நின்னொடு

நீயே சூழ்தல் வேண்டும்

பூஏய் கண்ணியது பொருந்து மாறே”

(நற்.122: 9-11)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. அன்னை வெறியாட்டெடுக்க முனைந்தாள். இனி, தலைவனின் மார்பை முயங்குதல் கடினமான செயல் என்பதை,

“முகிழ்த்துவரல் இளமுலை முழ்கப், பல்ஊழ்

இயங்கல் இயைவது மன்னோ - தோழி!”

(அகம்.242: 16-17)

என்ற பாடலடிகளில் ஐய வினாவாக எழுப்புவதைக் காணஇயலுகிறது.

இவ்வாறு, ஐய வினாக்கள் பலவற்றை எழுப்பி, இனிமேல் தலைவியைக் காணுதல் அரிது என்ற செய்தியைத் தலைவனுக்குத் தோழி உணர்த்துகின்றாள். ஐய வினாக்களின் வாயிலாகச் சொல்ல வந்த செய்தி, தெளிவாக உணர்த்தப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

அடுக்கு வினா

கேட்போரை மயக்குவதற்குப் பேசுவோர் அடுக்கடுக்காக வினாக்களைகளைத் தொடுத்துச் செல்வது, தேவையற்ற அலங்காரச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவது போன்றவை போலித் தொடர்பு ஆகும். கேட்போரின் கருத்துவன்மையை முறியடிப்பதற்கு அடுக்கு வினா உத்தியானது பயன்படுகின்றது. சங்கஇலக்கியத்தில் அடுக்கு வினா வாயிலாகச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. தலைவன் சிறைப்புறமிருக்கத் தலைவியிடம் தோழி,

“..... அன்னையும்,

‘நல்நாள் வேங்கையும் மலர்கமா இனி’என

என்முகம் நோக்கினள்; எவன்கொல்? தோழி;

செல்வாள் என்னுகொல்? செறிப்பல் என்னுகொல்?

கல்கெழு நாடன் கேண்மை

அறிந்தனள் கொல்”

(நற்.206: 6-11)

என்று அடுக்கடுக்காக வினவுகின்றாள். இவ்வினாக்கள், தலைவியின் நிலையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்தி விரைவில் வரைந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற செய்தியைத் தலைவனுக்கு விளக்குகின்றன.

தலைவி, பிரிந்த தலைவன் பல நாட்களாகத் திரும்பி வராததால் எப்போது வருவான்? என்று ஏங்கி இருந்தாள். ஒருநாள் பாணன் ஓடிவந்து, தலைவனின் வருகையை அறிவித்தான். கரைகடந்த மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பெருகப் பாணனை நோக்கித் தலைவி,

“நீகண் டனையோ? கண்டார்க் கேட்டனையோ?

ஒன்று தெளிய நசையினம்; மொழிமோ!

.....

யார்வாய்க் கேட்டனை, காதலர் வரவே?”

(குறுந்.75: 1-2,5)

என்று அடுக்கடுக்காக வினவுகின்றாள். தலைவனின் வருகைச் செய்தியைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வமும், வருகைச்செய்தியால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியும் தலைவியின் இவ்வினாக்களில் புலப்படுகின்றன. தெரிந்து கொண்ட

செய்தியை உறுதிப்படுத்துவதற்கும், ஐயத்தைப் போக்குவதற்கும், மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதற்கும் அடுக்குவினா சிறந்த உத்தியாகப் பயன்பட்டுச் செய்திப்பரிமாற்றம் செம்மையாக நடைபெற்றுள்ளதை அறியலாகின்றது.

வினா எதிர்வினா

ஒருவர் கேட்கும் வினாவிற்கு மற்றொருவர் நேரடியாக விடையினைக் கூறாமல் மீண்டும் வினாவினை எழுப்புதல் ‘வினா எதிர்வினா’ எனப்படும். இதுவும் செய்திப்பரிமாற்ற உத்திகளுள் ஒன்றாகும். பரத்தையின் தோழி ஒருத்தியிடம், தலைவன் பரத்தையைச் சுட்டி,

“யார்மகள், இவள்?”

(ஐங்.79: 2)

என்று வினவுகின்றான். அவன் பரத்தையை நன்கு அறிந்தவன் என்றாலும் அறியாதவன் போல் கேட்கின்றான். எனவே, பரத்தையின் தோழியும் அவன் வினாவிற்கு மறுமொழியாக யார்மகள்? என்பதை அறியாமலே, எம்கையைப் பற்றின நீயார்? என்று வினவுகின்றாள். இங்கு, தலைவனின் நகைமொழிக்கு எதிர்நகைமொழியாகப் பரத்தையின் தோழி கூறுகின்ற மொழியும் வினா வடிவிலேயே அமைந்துள்ளது. இங்கே வினா எதிர்வினா என்ற செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியைக் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம் ஐய வினா, அடுக்கு வினா, வினா எதிர்வினா போன்ற அமைப்புகளிலான வினா வடிவம் தோழி, தலைவி, தலைவன் ஆகியோர் பேச்சுகளில் இடம்பெற்றுச் செய்திப்பரிமாற்றம் சிறந்த முறையில் நடைபெற்றிருப்பதைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது.

அடுக்கிச் சொல்லல்

ஒரு செய்தியைப் பலமுறை அடுக்கிக் கூறுவதும் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் கையாளப்படும் ஓர் உத்தியாகும். கூறுவோர், உணர்த்த விரும்பும் செய்தியைக் கேட்போர் மனதில் அழுத்தமாகப் பதிய வைப்பதற்காகச் சொல்ல வந்த செய்தியினை மீண்டும் மீண்டும் கூறுவர். இதனை ‘அடுக்கிச் சொல்லல்’ என்பர். ஒரு செய்தியை வற்புறுத்துவதற்கும் கேட்போரின் மனதில் பதிய வைப்பதற்கும் அடுக்கிச் சொல்லல் முறை செய்திப்பரிமாற்றத்தில் ஆளப்படுகின்றது. கூறவந்த செய்தியை வலியுறுத்தக் கையாளும் உத்தி என்று அடுக்கிச் சொல்லலைக் கூறியிலும். கூறுவோர் தம் கருத்தில் கொண்டுள்ள ஈடுபாடும், கேட்போர் அம்முடிவுக்கு இணங்க வேண்டும் என்ற உறுதிப்பாடும் அடுக்கிச் சொல்லல் உத்தியால் புலனாகின்றது. கூறுவோர் சொல்லும் செய்தி, அடுக்கிச் சொல்வதால் கேட்போரிடம் மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்திச் செய்தியை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வதையும் காணமுடிகிறது. கலித்தொகையில் ஒரு கருத்தை

மூன்றுமுறை அடுக்கிக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. கலிப்பாவின் அமைப்பு ஒரு செய்தியை மூன்றுமுறை அடுக்கிச் சொல்வதற்கு வாய்ப்பாக அமைகின்றது. இரவுக்குறியில் தலைவியைக் காண வரும் தலைவனிடம், இங்ஙனம் வரையாது வந்தொழுகுவதால் தலைவியின் அழகு கெடுகின்றது என்றும் அவளின் அழகு நிலைபெற்று நிற்பதற்குரிய வரையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும் தோழி வேண்டுகின்றாள். இக்கருத்தை அவள்,

“கார்பெற்ற புலமேபோல், கவின்பெறும்; அக்கவின்

தீராமல் காப்பதோர் திறன்உண்டேல், உரைத்தைக்காண்”

(கலி.38: 12-13)

என்றும்,

“அருள்வல்லான் ஆக்கம்போல் அணிபெறும் அவ்வணி

தெருளாமல் காப்பதோர் திறன்உண்டேல், உரைத்தைக்காண்”

(கலி.38: 16-17)

என்றும்,

“திறன்சேர்ந்தான் ஆக்கம்போல் திருத்தகும் அத்திருப்

புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பதோர் பொருள்உண்டேல், உரைத்தைக்காண்”

(கலி.38: 20-22)

என்றும் மூன்றுமுறை அடுக்கிச் சொல்லி வலியுறுத்துகின்றாள். தலைவியின் அழகு கெடாமல் இருக்க, தலைவன் விரைவில் வரைந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரே கருத்தையே தோழி, தலைவனிடம் மூன்றுமுறை அடுக்கிக் கூறி வலியுறுத்துவதைக் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம் அடுக்கிச் சொல்வதால் தோழி கூறும் வரைவுச் செய்தி வலியுறுத்தப்பட்டு, அவளின் நோக்கம் நிறைவேறுகின்றது. இவ்விடத்துக் கூறுவோரின் நோக்கம் நிறைவேறியுள்ளதால், செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வெற்றி புலப்பட்டுள்ளது.

உவமை

ஒரு பொருளை விளக்க மற்றொரு பொருளை ஒப்புமைப்படுத்துவது உவமை ஆகும். ஒரு செய்தியைத் தெளிவாக உணர்த்துவதற்கு உவமை இன்றியமையாததாகும். கேட்போர் கருத்தை (பொருள்) எளிமையாக உணர்வதற்கு உவமை பயன்படுகின்றது. உவமையைத் தொல்காப்பியர் தனியொரு இயலாகவே வகுத்துள்ளார். உவமை என்பது வினை (தொழில்), பயன், மெய் (வடிவம்), உரு (நிறம்) என்னும் நான்கின் அடிப்படையாகத் தோன்றும் என்கிறார், தொல்காப்பியர். இதனை,

“வினைபயன் மெய்உரு என்ற நான்கே

வகைபெற வந்த உவமத் தோற்றம்”¹⁶

என்ற நூற்பா சுட்டுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் கையாளப்பட்ட உத்திகளில் மிகவும் நுட்பமானதும் யதார்த்தமானதும் உவமையே ஆகும்.

“சங்கஇலக்கியம் உவமைக்களஞ்சியம். பிற்காலத்து நூல்களில் வரும் உவமைகள் பலவும் சங்கப்பாட்டுகளுக்குக் கடன்பட்டவை எனலாம். சங்க நூல்களில் வரும் உவமைகள் இயல்பாக அமைந்து காணப்படுகின்றன. அந்தப் பழங்காலப் புலவர்களால் அமைத்துத் தரப்பட்ட உவமைகளைப் பிற்காலத்தார் அவ்வாறே பின்பற்றி வழங்கியுள்ளனர்”¹⁷

என்பர். சங்கப் பாடல்களில் காணப்படும் பல்வேறு உவமைகளும் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குத் துணைபுரிகின்றன.

சங்கப் பாடல்களில் அவ்வநிலத்து மக்களே புரிந்து கொள்ளும்படியான உவமைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இத்தகைய உவமைகள் மூலம் கூறுவோர் தம் கருத்தைப் புலப்படுத்தும் போது கேட்போரும் கூறுவோரின் நிலத்தைச் சார்ந்தவராக இருத்தல் வேண்டும்; இல்லையெனில், செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடும். சங்கப் பாடல்களில் தலைவனின் பிரிவால் வாடும் தலைவியின் மனத்துயரினை விளக்கும் வண்ணம் பல்வேறு உவமைகள் காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சிநிலத் தலைவியின் மனத்துயர், குறிஞ்சிநிலக் கருப்பொருட்கள் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன. முல்லைநிலத் தலைவியின் மனத்துயர், முல்லைநிலக் கருப்பொருட்கள் வாயிலாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறாகவே ஏனையநிலத் தலைவியின் மனத்துயரமும் அவ்வநிலக் கருப்பொருட்களைக் கொண்டே சங்கப் பாடல்களில் கூறப்பட்டிருப்பதைக் காணமுடிகிறது. மலைக்குறவர்கள் அறியாமையால் சந்தனமரத்தின் மேற்பட்டையினை அறுக்கின்றனர். அதனால் அம்மரம் வாடி அதன்கண் உள்ள நீர், அறுபட்ட வாயின் வழியே சோர்ந்து வடிகின்றது. அதுபோலத் தலைவியின் அறிவும் உள்ளமும் தலைவனிடத்துச் சென்றுவிட, தலைவியின் உடல் உள்ளீடு இன்றி வருந்தி வாடுகின்றது.

“மரல்நார் உடுக்கை மலைஉறை குறவர்

அறியாது அறுத்த சிறியிலைச் சாந்தம்

வறனுற்று ஆரம் முருக்கிப் பையென

மரம்வறி தாகச் சோர்ந்து உக் காங்குஎன்

அறிவும் உள்ளமும் அவர்வயின் சென்றென,

வறிதால், இகுளை!என் யாக்கை”

(நற்.64: 4-9)

இப்பாடலடிகளில், தலைவி தன் மனத்துயரைத் தோழிக்குப் புலப்படுத்துகின்றாள்.

தலைவனின் நினைவால் வாடிய தன் உடலின் நிலைக்குக் குறவர்களால் அறுக்கப்பட்ட சந்தனமரத்தின் நிலையை உவமையாகக் கூறுகின்றாள். அறுபட்ட சந்தனமரத்தின் நிலையை ஏனைய நிலத்துத் தோழியைக் காட்டிலும் குறிஞ்சி நிலத்தைச் சார்ந்த தோழி நன்கறிவாள். எனவே, தலைவியால் உணர்த்தப்படும் அவளின் துயர்நிலை அதே பரிமாணத்துடன் தோழியைச் சென்று சேர்கின்றது. செய்திப்பரிமாற்றத்தில் செய்தியைக் கூறுவோரைப் போல, கேட்போரின் பங்கும் இன்றியமையாதது. செய்திப்பரிமாற்றம் சிறப்பாக நடைபெறுவதில் சூழலுக்கும் முதன்மையான பங்குண்டு. சூழலைப் (குறிஞ்சி நிலச்சூழல்) புரிந்து கொண்டு செயலாற்றுதல் வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

தலைவி, தோழி இருவரும் முல்லை நிலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். இவர்களிடையே முல்லைநிலக் கருப்பொருட்களின் மூலமாகச் செய்தி கூறுவோரிடமிருந்து கேட்போருக்குப் போய்ச் சேரும் போது செய்திப்பரிமாற்றம் செம்மையாகவும் தெளிவாகவும் நடைபெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

“பல்ஆ நெடுநெறிக்கு அகன்று வந்தெனப்

புன்தலை மன்றம் நோக்கி, மாலை

மடக்கண் குழவி அணவந் தன்ன

நோயெம் ஆகுதல் அறிந்தும்,

சேயர் தோழி! சேய்நாட் டோரே”

(குறுந்.64: 1-5)

இப்பாடலடிகளில் முல்லைநிலத் தலைவி, தன் தோழியிடம் மாலைநேரத்தில் தலைவனை எதிர்நோக்கும் தன் நிலையினை, மாலைக்காலத்துத் தம் தாயை எதிர்நோக்கும் கன்றுகளின் நிலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றாள். இங்கு, கூறுவோரும் கேட்போரும் ஒரே நிலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். அவர்கள் வாழும் நிலத்துக் கருப்பொருட்களின் வழியே உவமை கூறப்படுவதால் செய்திப்பரிமாற்றம் சீராக நடைபெறுகின்றது.

இவைபோன்றே ஏனைய நிலத்தும் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெறுவதைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம் செய்திப்பரிமாற்றம் செவ்வனே நடைபெற அவ்வந்நிலக் கருப்பொருட்களைப் பொருட்புலப்பாட்டிற்குரிய உத்திகளாகச் சங்கப்புலவர்கள் கையாளுகின்றனர். கருப்பொருட்களைப்

பயன்படுத்திக் கூறப்படும் உவமை வடிவிலான செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியை இங்கே காணலாகின்றது.

உள்ளுறை

உள்ளுறை உவமமும் இறைச்சியும் குறிப்புப்பொருள் உணர்த்துவனவாகும். உவம ஆற்றலால் குறிப்புப்பொருளை உணர்த்துவது உள்ளுறை உவமம் ஆகும். (உள் + உறை = உள்ளுறை) உள்ளுறை உவமத்தினைத் தொல்காப்பியம்,

“உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிசென

உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்”¹⁸

என்கிறது. இது வெளிப்படையாக இன்றி, குறிப்பால் பொருள் உணர்த்தக்கூடியது.

“வெளிப்படத் தோன்றாத பொருளைக் குறிப்பால் உணர்வதற்கு நுண்ணிய திறன் வேண்டும். ஏனெனில், உள்ளுறை உவமத்தில் உவமேயம் வெளிப்படையாகத் தெரியாது. ஆனால், உவமை போலக் கொண்டு இதற்கு ஒப்பான வேறு பொருளைச் சிந்தித்து அறிதல் வேண்டும்”¹⁹

என்பர். நோப்பொருளாக இல்லாமல் உட்பொருளாக இருப்பது உள்ளுறைப் பொருள் என்று சுட்டப்படுகின்றது.

“வாழ்வியலின் சிற்றின்ப நிலையில் ஒருவரைப் பற்றிய கருத்து விளக்கமும், நுண்மையாக விருப்பத்தை வெளியிடலும், முடிவைச் சூசகமாகத் தெரிவித்தலும், செல்ல வேண்டிய வழிகளைக் கோடிட்டுக் காட்டலும் பிறவும் இவ்வுள்ளுறையால் வழங்கப்படும்”²⁰

என்பர்.

நேரடியாகப் பேசமுடியாத அகவுணர்வுகளை மறைமுகமாக அல்லது குறிப்பாகப் பேசுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் உத்தியே உள்ளுறை உவமம் ஆகும்.

“உள்ளுறை உவமம் என்பது வெளிப்படக் கூற இயலாத நுண்மையான செய்திகளை உணர்த்தப்படுவோரின் நாட்டு வருணனையில் உள்ளுறுத்திக் கூறுவதற்குப் பயன்படும் குறிப்புத் திறனாகும். பேசுவோரது கருத்தை உரியவர் உணரக்கூடிய குறிப்புடையது. புறத்தார்க்குப் புலனாகாது கருத்தை மறைத்துக்

கூறுவதற்கு இது பெரிதும் பயன்படுகின்றது. ஒன்றிய உணர்வினார்மாட்டே இக்குறிப்புப் பொருள் சென்று சேரும்.”²¹

என்பர். உள்ளுறை உவமம் அகத்திணைக்கே உரிய உவமையாகும். இது அகத்திணையியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

“உள்ளுறை உவமம் அகப்பாடலுக்கே உரியது; ஏனையுவமம் போல வெளிப்படத் தோன்றாதது. கடவுள் ஒழிந்த கருப்பொருளைக் களமாகக் கொண்டு மறைந்திருப்பது”²²

என்பர். குறிப்பாகப் பொருள் உணர்த்தும் செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியாக உள்ளுறை உவமத்தினைக் குறிப்பிட முடியும்.

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம்எனக்

கொள்ளும் என்ப குறிஅறிந் தோரே”²³

என்ற நூற்பாவில் தொல்காப்பியர், உள்ளுறைக்கு நிலைக்களனாகத் தெய்வம் நீங்கிய கருப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்க வேண்டுமென்று வரையறுத்துள்ளார். கூறப்பட்டுள்ள உவமை மூலமாகத் தலைவனின் இயல்புகளைக் குறைகூறுவது போலவும், அவனுடைய இயல்புகளை மாற்றிக் கொள்ளும்படி வேண்டுவதாகவும் சங்கப்பாடல்களில் உள்ளுறை அமைந்துள்ளது. இதனை,

“துறுகல் அயலது மாணை மாக்கொடி

துஞ்சுகளிறு இருவரும் குன்ற நாடன்,”

(குறுந்.36: 1-2)

என்ற பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன.

இங்கு, மாணைக்கொடி யானையைக் கல்லெனக் கருதிப் படர்ந்தமை, தலைவனின் உறுதிமொழியைத் தலைவி நம்பியமைக்கு ஒப்பாகும். யானை எழுந்து சென்று போனபின்பு மாணைக்கொடி சிதறிப் போகும். அதுபோன்று தலைவியின் வாழ்க்கை சிதைவுபட்டது என்ற செய்தி, இந்த உள்ளுறை உவமத்தின் வாயிலாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தோழி, எருமையின் செயலைக் கூறித் தலைவனின் செயல்களை மறைமுகமாக உள்ளே வைத்துக் கூறுகின்றாள். நேரடியாகத் தலைவனை எருமைமாதே! என்று சொல்லாமல், உள்ளுறை உவமை வாயிலாகச் சொல்கின்றாள்.

“சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கண் காரான்

ஊர்மடி கங்குலில், நோன்தளை பரிந்து,

கூர்முள் வேலி கோட்டின் நீக்கி,
நீர்முதிர் பழனத்து மீன்உடன் இரிய,
அம்தூம்பு வள்ளை மயக்கி, தாமரை

வண்டுஊது பனிமலர் ஆரும் ஊர்!”

(அகம்.46: 1-6)

என்ற பாடலடிகளில் தோழி, மறைமுகமாகத் தலைவனை எருமையாகச் சொல்கின்றாள். தலைவன் தன் மனைவியை, இல்வாழ்க்கையைத் தானே சேறாக்கிக் கொண்டு, வெட்கமாகிய கயிற்றை அறுத்துக் கொண்டு, பரத்தையின் தோழிமாரையும் தாயாரையும் மயக்கினான். ஏற்கெனவே வண்டு, தேன் உண்டு கொண்டிருக்கின்ற தாமரை மலர். அதாவது, பிறரால் விரும்பப்பட்ட பரத்தையைத் தலைவன் தன்னுடைய வலிமையால் அடைகின்றான். இத்தகைய நிலையில் நாங்கள் என்ன சொல்ல முடியும். தலைவனே! நீ தலைவியைச் சந்திக்க முடியாது. போய் வா என்பதைத் தோழி உள்ளுறையாகக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

எருமை இரவெல்லாம் இழிந்த சேற்றில் கிடந்து, காலையில் பகன்றை மாலையினைச் சூடிக்கொண்டு ஊர்புகுதல் போன்று, தலைவனும் இரவெல்லாம் பரத்தையர் சேரியிலே கிடந்து அவளுடன் சூடிய பூமாலையோடு விடியற்காலத்தில் நம் இல்லத்திற்கு வருகின்றான் என்ற உள்ளுறை உவமம் அகநானூற்றின் 316-வது பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. பரத்தையர் ஒழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவன், ஒருநாள் தலைவியின் வீட்டிற்குச் சென்று தோழியிடம் வாயில் வேண்டினான். வாயில் மறுத்த தோழி, உள்ளுறையாக வயலில் உள்ள நண்டு, நாரைக்கு அஞ்சிச் சேற்றில் வரி ஏற்பட ஓடி மண்அளையில் மறையும் என்று குறிப்பிட்டாள். இதனை,

“பூத்த தாமரைப் புள்இமிழ் பழனத்து,

வேப்புநனை அன்ன நெடுங்கண் நீர்ஞெண்டு

இரைதேர் வெண்குருகு அஞ்சி, அயலது

ஒலித்த பகன்றை இருஞ்சேற்று அள்ளல்

திதலையின் வரிப்ப ஓடி, விரைந்துதன்

நீர்மலி மண்அளைச் செறியும் ஊர்!”

(அகம்.176: 7-12)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இங்கு, தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கம் வெளிப்படுகின்றது. பரத்தையர் சேரியில் அவளுடைய அழகை அனுபவித்திருந்த தலைவன், பழி ஏற்படுவதற்கு அஞ்சி அந்தப் பரத்தையர் செய்த குறியானது தன் மார்பில் இருக்க வீட்டிற்கு விரைந்து வந்தான். ஊர் முழுவதும் கூறும் பழிக்கு அஞ்சி வருகின்றானே அல்லாமல் அன்பால் இங்கு வரவில்லை. அதனால் பரத்தையரிடமே செல்வாயாக! என்று தோழி வாயில் மறுக்கின்றாள்.

பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொண்ட தலைவனைக் கண்டித்தல் என்ற செய்தியைப் பரிமாற உள்ளுறை உத்தி பயன்பட்டிருப்பதை இங்கே காணமுடிகிறது. சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் பரத்தையின் பொருட்டுத் தலைவன், தலைவியைப் பிரிதல் காணப்பட்டது. பரத்தையின்பால் செல்லக்கூடிய தலைவனின் தீயொழுக்கச் செயல்பாடுகள் சங்கப்பாடல்களில் உயிரினங்களின் செயல்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் தன்மையனவாக அமைந்துள்ளன. உள்ளுறை எனும் உத்தி வாயிலாகத் தலைவனின் தவறான செய்கைகள் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இறைச்சி

இறைச்சி என்னும் சொல் ‘இறு’ எனும் சொல்லின் அடிப்படையில் தோன்றியது. கவிஞர்கள் கூறும் சொற்களுக்கு அடைமொழியாகக் கூறப்படும் பிற சொற்கள் தமது ஆற்றலால் பிறிதொரு பொருளைக் குறிப்பால் புலப்படுத்தி நிற்கும். அத்தகைய சொல் திறனைப் புரிந்து கொள்ளும் நுட்பம் ‘இறைச்சி’ எனப்படுகிறது. இறைச்சி என்பது, சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணப்படும் ஒரு படைப்பிலக்கிய உத்தி முறை ஆகும்.

“உள்ளுறை உவமத்தை விட நுட்பமாகக் கூறப்பெறுவது

இறைச்சிப் பொருள்”²⁴

என்பார். இறைச்சி எனும் உள்ளுறைப் பொருளும் அகத்திணைக்கே உரியது.

“சொற்பொருட்குப் புறத்தே தோன்றும் பொருளே இறைச்சியாகும்”²⁵

என்பார். இறைச்சியின் பொருளை விளக்கும் வேங்கடராசலு ரெட்டியார்,

“சொற்பொருட்குப் புறத்தே பின்னும் ஒரு பொருள் தோன்றுதல்
யாங்ஙனம் கூடும் எனின், மணியடித்தால் அம்மணியோசையின் பின்
நுட்பமாகிய தேரோசை உண்டாதல் போலக் கூடும் என்க”²⁶

என்பார். ஒரு பாடலில் காணப்படும் உரிப்பொருளுக்குப் புறமாக இறைச்சி அமையும்.

“இறைச்சி தானே உரிப்புறத் ததுவே”²⁷

என்கிறது, தொல்காப்பியம். உள்ளுறையைப் போலவே இறைச்சிக்கும் கருப்பொருளே அடிப்படையாக அமைகிறது. இதனை,

“கருப்பொருள் பிறக்கும் இறைச்சிப் பொருளே”²⁸

என்று நாற்கவிராச நம்பி குறிப்பிட்டுச் சொல்கின்றார். சொல்லின் பொருள், அதனால் பெறப்படும் குறிப்புப்பொருள், இரண்டுக்கும் மேலாக மேலும் ஒரு குறிப்புப்பொருள் புலப்படுமாயின் அதுவே இறைச்சி என்று அறிஞர் விளக்கம் அளிப்பர்.

இறைச்சி, பெரும்பாலும் தலைவன் கொடுமை கூறுமிடத்து வரும்; சிறுபான்மை அன்பு கூறுமிடத்து வரும். செய்தியைக் குறிப்பாகக் கூறுவதில் இறைச்சி, சிறந்த உத்தியாக அமைந்துள்ளது.

“உழைபடு மான்பிணை தீண்டலின், இழைமகள்

பொன்செய் காசின், ஒண்பழம் தாஅம்

குமிழ்தலை மயங்கிய குறும்பல் அத்தம்,”

(நற்.274: 3-5)

என்ற பாடலடிகளில், மான் சென்று தீண்டலும் குமிழம்பழத்தை உதிர்க்கும் என்ற கருப்பொருளின் வாயிலாகத் தலைவர் சென்று பொருளிட்டத் தொடங்கியதும் உடனே பொருள் கைவருமாயின் விரைந்து வருவர் என்ற இறைச்சிப்பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.

“பாடுகம், வா-வாழி, தோழி!- வயக்களிற்றுக்

கோடுஉலக்கை யாக, நல்சேம்பின் இலைகளாக,

ஆடுகழை நெல்லை அறைஉரலுள் பெய்து,இருவாம்

பாடுகம், வா-வாழி,தோழி! நல்தோழி! பாடுற்று”

(கலி.41: 1-4)

என்ற பாடலடிகளில், தானே வீழ்ந்த கழைநெல்லை உரலில் பெய்து வயக்களிற்றுக் கோட்டினை உலக்கையாகக் கொண்டு இடித்து, சேம்பின் இலையாகிய முறத்தால் புடைத்திடுவோம் என்பது வெளிப்படைப் பொருள். உயர்ந்த மூங்கிலின் நெல்லை உதிர்த்து எடுத்துக் கொண்டு உரலில் பெய்தல் என்பது, உயர்ந்த தலைவனைத் தெய்வம் தானே கொண்டு வந்தது என்ற இறைச்சிப் பொருளைத் தருகிறது. வயக்களிற்றுக் கோட்டினை உலக்கையாகக் கொண்டு இடித்தல் என்பது, வரைவுகடாவுதல் தலைவனை இல்லறப்பயன் எய்துவிக்கும் என்று இறைச்சிப் பொருளைத் தருவதையும் அறியமுடிகிறது.

தலைவன் செல்லும் வழியில் மிகுதியான பசியின் காரணமாகச் செந்நாய், வாடிய மரையாவினைக் கொண்டு தின்று மிச்சிலை விட்டுச் செல்லும். அப்பாலை வழியைக் கடப்போர், செந்நாய் தின்று ஒழிந்த மிச்சிலையே உணவாகக் கொள்வர் என்று பிரிவுணர்த்தப்பட்டதும் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள். இதனால், தலைவன் செலவழுங்குகின்றான்.

“ஓய்ப்சிச் செந்நாய் உயங்குமரை தொலைச்சி

ஆர்ந்தன ஒழிந்த மிச்சில் சேய்நாட்டு

அருஞ்சுரஞ் செல்வோர்க்கு வல்சி யாகும்”

(நற்.43: 3-5)

என்ற பாடலடிகளில் செந்நாய் தின்ற மரையாவின் தசையானது வழிப்போக்கர்களுக்கு உணவாகும் என்பது, தலைவன் உண்டு எஞ்சிய தலைவியின் நலனைப் பசலை உண்டு ஒழிக்கும் என்ற இறைச்சிப்பொருளைத் தருவதைக் காணமுடிகிறது. தோழி கூற விழைந்த செய்தியை இறைச்சிப்பொருளின் வழியே குறிப்பாகக் கூறுகின்றாள். அதனால், தலைவன் செலவழுங்குகின்றான் என்பதை அறியமுடிகிறது.

இல்லற வாழ்விற்குத் தேவையான பொருளீட்டும் முயற்சியில் ஈடுபடுதலே ஆடவரின் கடமையாகும். தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாகப் பொருள்வயிற் பிரியக்கூடிய தலைவன், பொருளினைப் பெரிதாக எண்ணாமல் செலவழுங்கக்கூடிய தன்மையைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது. இங்ஙனம், சங்கப்பாடல்களில் பேசுவோரின் குறிப்பு வெளிப்பாட்டிற்கும், கேட்போரின் கேட்கும் திறனுக்கும் ஏற்றவாறு இறைச்சியானது மிகச்சிறந்த உத்தியாக உள்ளது.

அங்கதம்

ஒருவரின் குறையை அவரின் நெஞ்சில் உறுத்தும் வண்ணம் வெளிப்படையாகவோ குறிப்பாகவோ நகைச்சுவை தோன்றக் கூறல் அங்கதம் ஆகும். அங்கதம் என்பது ஒருவரைக் கேலியாகும். இது தீங்கையும் அறிவின்மையையும் கண்டனம் செய்வதாக அமையும்; சமகால நடப்பில், நிகழ்வுகளில் எதிரிடைப் பதிவுகளாக இருக்கக் கூடியதாகும். குற்றங்களைக் கடிந்துரைக்காமல் நகைச்சுவையுடன் சுட்டித் திருத்தவல்ல திறனுடையது.

“வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்தன் றாயின்

அங்கதச்செய்யுள் என்மனார் புலவர்”²⁹

என்று அங்கதம் குறித்துத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். வெளிப்படையாகக் கூறும் மொழிகளை விட குறிப்பாக அமையும் இக்குத்தல் மொழிகள் வலிமையாகச் சென்று கேட்போரைத் தாக்கும்.

“அங்கதம் என்பது பொருளை நேரே உணர்த்துவது இல்லை. கூற்றிடைக் கொண்டு பேசப்படும் குறிப்புமொழியாக ஒளிக்கின்றது. உணர்த்த வேண்டிய பொருளுக்கு அப்பாற்பட்ட பிறிதொரு பொருளை நகைச்சுவையுடன் குத்தலாக நவிலுதல் அங்கதம்”³⁰

என்று விளக்குவர். குறிப்புறக் கூறலே அங்கதத்தின் சிறப்புக்கூறு ஆகும்.

**“ஒருவரது குறையையோ ஒரு சமூகத்தின் குறையையோ அன்னார்
நெஞ்சில் உறுத்தும் வண்ணம் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும்
கூறுதல், நகைச்சுவை தோன்றக் குறிப்பாகக் கூறுதல்
இன்புறத்தக்கது”³¹**

என்று அங்கதம் குறித்து விளக்குவர். சங்கப் பாடல்களில் தலைவனை எள்ளுவதோடு இடித்துரைக்கவும் அங்கத உத்தி பயன்படுகின்றது. பரத்தையர் சேரியினின்றும் திரும்பிய தலைவன் தன் குற்றத்தை மறைத்து யாரையும் அறியேன் என்று தலைவியிடம் கூறுகின்றான். தலைவி அவனை ஏளன மொழிகளால் மடக்குகின்றாள். ‘தேர் இயங்கும் தெருவில் நம் புதல்வனைக் கண்டு அருகில் வந்து ‘உயிரே’ எனச் சொல்லி அவனை அணைத்து மகிழ்ந்தாள்; நான் அவளருகில் சென்று ‘மாசில் குறுமகளே; எவன் பேதுற்றனை; நீயும் இவனுக்குத் தாயே’ என்றேன். நின்னால் விரும்பப்படும் பரத்தையைக் கையும் களவுமாகப் பிடித்தேன்; நீ யாரையும் அறியேன் என்பது எதற்கு?’ (அகம். 16) என்கிறாள். தலைவி பரத்தையிடம் மொழிந்ததும், தலைவனிடம் மொழிவதும் எள்ளல் மொழிகளே ஆகும்.

பரத்தை மனையிலிருந்து திரும்பிய தலைவனைச் சாடும் தலைவியின் கூற்று அங்கதக் குறிப்புடன் திகழ்கின்றது. (கலி.66) ‘வைகறைப் பொழுதில் நீ வந்துள்ள செயல் பரத்தையரை மணந்து கொண்டதும், அவர்களோடு புனலாடியதும், துணங்கைக் கூத்து நிகழ்த்தியதும் ஆகிய செயல்களைக் காட்டிலும் மாட்சிமைப்பட்டதன்றோ? ஈண்டு நீ வருதலாலே நினது அளியைப் பெற்றேம். இதுவே அமையும். நீ விரும்பியோர் திறத்தே செல்ல விரும்பிய பாகனும் தேரினைப் பூட்டாது நிற்கின்றான். நீ சென்று அப்பரத்தையர் அன்பு கெடாமல் அவ்வன்பைப் பாதுகாப்பாயாக’ எனும் தலைவியின் மொழி மிகுந்த இகழ்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கின்றது. நெடுநாள் பரத்தையிடம் தங்கிப் பின்பு மனைக்குத் திரும்பும் தலைவன், குறும்பூழ்ப்போர் காணத் தங்கினேன்; வேறு எதனையும் அறியேன் என்று தலைவியிடம் பொய்மொழி கூறுகின்றான். அவன் கூறும் பொய்க்காரணத்தை மறுக்காமல், ‘பாணன் பாடப் புதிதாக அகப்பட்ட பூழினுடைய புதிய போர்களைக் கண்டதனால்தான் புலராத புண்கள் உன் மெய்யிடத்து உள்ளன; செவிப்பக்கத்தில் புண் செய்யாமல், உடம்பு முழுவதும் கையினால் தடவி, நீ வேண்டினாலும் வெல்லாது போரிட்டுக் கொண்டேயிருக்கும்; நீங்காத நெடுநேரப் போரைக் கண்டவனைப் போலே தான் நீ தோன்றுகின்றாய்; உன் முகம் அந்த அடையாளங்களைக் காட்டித் தருகின்றது’

என்று பரத்தையே தலைவன் கூறும் பூழ், என்று தலைவி இகழ்ந்து கூறுகின்றாள். இந்த அங்கத் தொழிகளை,

“குறும்பூழ்ப்போர் கண்டமை கேட்டேன், நீஎன்றும்;

புதுவன ஈகை வளம்பாடி, காலிற்

பிரியாக் கவிகைப் புலையன்தன் யாழின்

இகுத்த செவிசாய்த்து, இனிஇனிப் பட்டன,

ஈகைப்போர் கண்டாயும் போறி; மெய்எண்ணின்,

தபுத்த புலர்வில புண்”

(கலி.95: 8-13)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இதுபோன்றே பரத்தையைக் குதிரையாகவும் (கலி.96), யானையாகவும் (கலி.97), புனலாகவும் (கலி.98), கடவுட் பாவையாகவும் (கலி.93) உருவகித்துப் பரத்தையின் செயல்களை அவற்றின் செயல்களாக எள்ளிக் கூறல் உயரிய அங்கதக் குறிப்பு தொழிகளாகும். மேலும் தலைவி, பரத்தையைப் புனலாக உருவகித்துப் பரத்தையின் செயல்களை அவற்றின் செயல்களாக எள்ளிக் கூறுகின்றாள். இதனை,

“ஓஓ!புனலாடினாய் எனவும் கேட்டேன், புனல்ஆங்கே

நீள்நீர் நெறிகதுப்பு வாரும் அறலாக,

மாண்எழில் உண்கண் பிறழும் கயலாக,

.....

புரைதீர் புதுப்புனல் வெள்ளத்தின் இன்னும்

கரை கண்டதூஉம் இலை”

(கலி.98: 13-15, 28-29)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பரத்தையின் மீண்ட தலைவனிடம் காமக்கிழத்தி ஊடிப் பேசுவதும் அங்கதக்குறிப்பைத் தருவதாக உள்ளது. தலைவன், காமக்கிழத்தியை ‘நீ ஏழுற்றாயோ’ என்று வினவுகின்றான். அதற்கு அவள் ‘நின் பாணண் ஏழுற்றான்; நின்மொழி தேறும் பெண்டிரும் ஏழுற்றார்; நீயும் ஏழுற்றாய்; நின் தேரும் ஏழுற்றது; யான் ஏழுற்றிலேன்’ என்று இகழ்ந்து பேசுவது தலைவனை மறுபேச்சு பேச இயலாமல் செய்கின்றது. (கலி.74) இவ்வங்கத் தொழிகள், தலைவனின் குறைபாடுகளை நயமாகச் சுட்டி, அவனை நல்வழிக்குக் கொணரும் நற்பணியைச் செய்கின்றன. இன்றும் உலகியலில் சாடைப்பேச்சு என்று வழங்குகின்ற இக்குத்தல் தொழிகள், மிகுதியாக இடம்பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

குறிப்பாகக் கூறல்

மனிதர் தம் மனதில் தோன்றும் எண்ணங்கள் எல்லாவற்றையும் வெளிப்படையாகக் கூறுவதில்லை. சிலவற்றை வெளிப்படையாகக் கூறுவர். சிலவற்றை யாருக்காகச் சொல்கிறார்களோ, அவர்கள் மட்டுமே உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் குறிப்பாக வெளிப்படுத்துவர். குறிப்பாகக் கூறல் என்பது, தம் கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறுவதற்குப் பயன்படுகின்ற செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியாகும். கருத்துப் பொருண்மையாவது சொல் வழி வெளிப்படையாகத் தோன்றி நிற்பதேயன்றிக் குறிப்பாகவும் பொருள் உணர்த்தும்.

“தெரிபுவேறு நிலையலும் குறிப்பிற் தோன்றலும்

இருபாற் றென்ப பொருண்மை நிலையே”³²

என்ற பொருளதிகார நூற்பாவிலும் இக்கருத்து வெளிப்படுகின்றது.

“எழுத்தொடுஞ் சொல்லோடும் புணராதாகிப்

பொருட்புறத் ததுவே குறிப்புமொழி என்ப”³³

என்று தொல்காப்பியர், கருத்துப் பொருண்மை சில வேளைகளில் எழுத்தோடும் எழுத்தோடு சேர்ந்த சொல்லோடும் அமையாது அதன் புறத்ததாகி நிற்கும் குறிப்புமொழி என்கிறார்.

குறிப்பாகக் கூறும் செய்தியைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால், தெரிவிப்பவரும் பெறுநரும் ஒரே மனநிலையில் இருத்தல் வேண்டும். பண்பாட்டுச்சூழல்கள் மாறுகின்ற போது, குறிப்பாகக் கூறும் செய்தியைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது. தொல்காப்பியர்,

“முன்னத்தின் உணரும் கிளவியும் உளவே

இன்ன வென்னும் சொல்முறை யான”³⁴

என்றும் சுட்டுகின்றார். பாடலினின்றும் நேரடியாக விளங்குகின்ற பொருளின்றி உய்த்துணரும்படி முகிழ்க்கின்ற பொருளே, குறிப்புப்பொருள் ஆகும். இதனையே தொல்காப்பியர் ‘முன்னம்’ என்கிறார். சொல்லினால் அன்றி, சொல்லும் குறிப்பினால் பொருளை அறியமுடியும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்தாகும்.

“அகப்பொருள் மாந்தரின் பேச்சில் நேர்பொருள் மட்டுமன்றிக் குறிப்புப்

பொருளும் வெளிப்படக் காணலாம். மாந்தரின் மனவிழைவுகளும்

உள்ளத்து உணர்வுகளும் எப்பொழுதும் வெளிப்படையாக

வெளிப்படுவன அல்ல.”³⁵

உரையாடும் மாந்தர் தம்முள் நெருங்கிய மன உறவுடையராயிருத்தல் இதற்கு இன்றியமையாதது. புறத்தார்க்குப் புலனாகாது தமக்கு மட்டுமே புரியக் கூடிய வகையில் உரையாடும் போது இத்தகைய குறிப்புப் பொருள்கள் தோன்றுகின்றன.

உள்ளுறை உவமமும் இறைச்சியும் குறிப்புப் பொருள்களே என்றாலும், குறிப்புப் பொருளுக்கும் அவற்றுக்கும் நுண்ணிய வேறுபாடு காணியலும். உள்ளுறை உவமமும் இறைச்சியும் கருப்பொருள் களனாகப் பொருள் உணர்த்துவனவாகும். குறிப்புப்பொருள் முழுப்பாடலிலும் பொருள் தோற்றுவிப்பதாகும். குறிப்புப் பொருளை உணர்வதற்கு எளிய முயற்சி போதும். ஆனால், உள்ளுறை, இறைச்சிப்பொருள்களை உணர்வதற்கு அரிய முயற்சி தேவை.

“குறிப்புப்பொருள் இலக்கியத்தின் உயிராகும் என்றும் பண்பட்ட மொழி எதுவாயினும் அம்மொழி இலக்கியத்தில் குறிப்புப் பொருள் இருந்தே தீரும்”³⁶

என்றும் குறிப்பிடுவர்.

தலைவனைத் தோழி வரைவுகடாவும் போதும், களவொழுக்கத்தைச் செவிலியிடம் கூறித் தோழி அறத்தொடு நிற்கும் போதும், தலைவனின் மனக்குறையைத் தோழி தலைவியிடத்து உணர்த்த முற்படும் போதும் குறிப்புப் பொருள் சிறந்து விளங்குகின்றது. இவர்களிடம் காணப்படும் நெருங்கிய மனஉறவால் குறிப்பாகச் சுட்டும் பொருளை உடனே உணர்ந்து கொள்கின்றனர்.

கற்புநிறைந்த தலைவி, தன் உள்ளக்கருத்தைத் தலைவனிடம் பெரும்பாலும் நேரடியாகக் கூறாமல் மறைமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் வாயிலாகவே வெளிப்படுத்துகின்றாள். தலைவனின் புறவொழுக்கத்தைக் கண்டிக்க நினைக்கும் தலைவி, ஊடல் கொள்கின்றாள். தலைவனின் கூட்டத்தினை மறுக்க எண்ணுகின்றாள். தந்தையைப் பழிக்க எண்ணுபவள், மகனைப் பழிக்கின்றாள். இதனை,

“..... பிறன்பெண்டிர்

ஈத்தவை கொள்வானாம்; இஃதுஓத்தன் சீத்தை,

செறுதக்கான் மன்ற பெரிது”

(கலி.84: 17-19)

என்ற கலித்தொகைப் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இங்கு, நேரடியாகக் கூறாமல் மறைமுகமாகச் செய்தியைக் கூறும் குறிப்பாகக் கூறல் எனும் செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியைக் காணமுடிகிறது.

மகட்போக்கிய செவிலித்தாயின் கூற்றாக அமைந்த குறுந்தொகைப் பாடலில், செவிலி, தலைவியைத் தழுவிய போது தலைவி, ‘யான் வியர்த்தனென்’ என்கிறாள். தலைவனின் முயக்கத்தை விரும்பியதால், தாயின் தழுவுதலைத் தலைவி வெறுத்தாள். அதனைக் குறிப்பாக ‘வியர்த்தனென்’ என்ற சொல்லால் புலப்படுத்துகின்றாள். இதனை,

“பெயர்த்தெனன் முயங்க, ‘யான் வியர்த்தனென்’ என்றனள்

இனிஅறிந் தேன், அது துனிஆகுதலே”

(குறுந்.84: 1-2)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. தலைவியின் உடலின்கண் ஏற்பட்ட வேறுபாட்டின் காரணத்தைச் செவிலித்தாய் முதலியோர் குறிபார்ப்பவளைக் கொண்டு ஆராய்ந்த காலத்தில் தோழி குறிபார்ப்பவளைப் பார்த்து,

“அகவன் மகளே! அகவன் மகளே!

மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே! பாடுக பாட்டே!

இன்னும் பாடுக பாட்டே! அவர்

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே!”

(குறுந்.23)

என்று கூறுகின்றாள். தலைவனின் குன்றத்தைப் பாடச் சொல்வதன் வாயிலாகத் தலைவி அவன்பால் காதல் வயப்பட்டிருப்பதைக் குறிப்பாக இப்பாடலில் எடுத்துரைக்கின்றாள். குறிப்பாகக் கூறல் என்ற செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியின் வாயிலாகத் தலைவன் மீதான தலைவியின் காதல் என்ற செய்தியானது பரிமாறப்பட்டுள்ளது.

காமநோயால் வருந்தும் தலைவி, கண்கள் துயிலாமல் கலங்குகின்றாள். தோழியிடம் ‘வதிகுருகு உறங்கும் மெல்லம் புலம்பனைப் பிரிந்ததால் என் கண்கள் உறங்காது போயின்’ (குறுந்.8) என்று கூறுகின்றாள். தலைவன் ஊரில் புன்னை நிழல் கீழ் உறையும் குருகுகளும் உறங்குகின்றன; ஆனால், தன் உறக்கம் நீங்குதற்கு அவன் காரணமாயினான் என்பதைத் தலைவி குறிப்பாக உணர்த்துகின்றாள்.

தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டதைச் சிறைப்புறத் தலைவனிடம் உணர்த்த விரும்பும் தோழி, தலைவியிடம் உரையாடுகின்றாள். ‘உன்னை இவ்வுசலின்கண் அமர்த்தி நீள ஆட்டி விடுகின்றேன்; நீயும் சோலையையுடைய தலைவனின் உயர்ந்த நெடிய மலையைப் பார்த்தேனும் கவலை தணிவாயாக’ என்கிறாள். (நற்.222) இதனால், தலைவியை இனி தலைவன் காண இயலாது; அவள்

இற்செறிக்கப்பட்டாள் என்பதைக் குறிப்பாகச் சுட்டுகின்றாள். அகநானூற்றில் தலைவிக்கு இற்செறிப்பு நேர்ந்ததைத் தோழி தலைவனிடம்,

“வேங்கையும் ஒள்இணர் விரிந்தன;

நெடுவெண் திங்களும் ஊர்கொண்டன்றே”

(அகம்.2: 16-17)

என்ற குறிப்பால் தெரிவிக்கின்றாள். இப்போது பசுமையான புதர்கள் சூழ்ந்த வேங்கை மரத்தில் பூங்கொத்துகள் விரிந்துள்ளன. பிறைச்சந்திரனும் முழுச்சந்திரன் ஆனான். (வேங்கை மலரும் காலத்தில் பூரணச்சந்திரன் இருக்கும் போது திருமணம் செய்வது பழங்காலத்தில் இருந்தது.) களவில் சந்தித்தலின் அருமையைக் குறிப்பாக உணர்த்தி, வரைதலை மேற்கொள்ளச் சொல்லும் செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியைக் காணமுடிகிறது.

நெய்தல்நிலத் தலைவன் தினந்தோறும் இரவிலே தலைவியைச் சந்தித்துச் சென்றவன், இன்று பகலிலே எல்லோரும் காண வருகின்றான். இதனை,

“..... கரவாது

ஒல்லென ஒலிக்கும் இளையரொடு வல்வாய்

அரவச் சீறார் காணப்

பகல்வந் தன்றால் பாய்பரி சிறந்தே”

(அகம்.160: 15-18)

என்ற பாடலடிகளில் காணமுடிகிறது. இங்கு, இரவிலே வந்த தலைவன் பகலிலே வருகின்றான் எனும் குறிப்புச்செய்தி, தலைவன் திருமணம் செய்யத் துணிந்து விட்டான் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

கார்ப்பருவத்தே மீண்டு வருவதாகக் கூறிச் சென்ற தலைவன் கார்ப்பருவம் வந்த பின்பும் வரவில்லை. தலைவி, தலைவன் குறித்த கார்ப்பருவம் வரும் வரை ஆற்றியிருந்தாள். ஆனால், கார்ப்பருவம் வந்தவுடன் தலைவியின் ஆற்றாமையைக் கண்ட தோழி, அவளை ஆற்றாவிக்க முனைகின்றாள். ஆனால் தலைவி, தன் மேனியின் நலம் சிதைத்த தலைவன், இக்கார்ப்பருவம் கண்டும் வரவில்லையென்றால் தன்னால் எங்ஙனம் உயிர் வாழ இயலும் என்று துன்புறுகின்றாள். தன்னை ஆற்றாவிக்கும் தோழியிடம் வன்புறை எதிரழிகின்றாள். தன் காமவுணர்வை வெளிப்படையாகக் கூறாது, இயற்கை உயிரினங்களின் செயல்கள் மீது ஏற்றித் தன் உணர்வைக் குறிப்பாகத் தோழியிடம் உணர்த்துகின்றாள்.

“மான்ஏறு மடப்பிணை தழீஇ, மருள்கூர்ந்து,

கானம் நண்ணிய புதல்மறைந்து ஒடுங்கவும்,

கையுடை நல்மாப் பிடியொடு பொருந்தி,
மைஅணி மருங்கின் மலையகம் சேரவும்,
மாலை வந்தன்று, மாரி மாமழை;
பொன்ஏர் மேனி நல்நலம் சிதைத்தோர்
இன்னம் வாரார் ஆயின்,

என்ஆம் தோழிநம் இன்உயிர் நிலையே?”

(குறுந்.319: 1-8)

இப்பாடலடிகளில், தலைவனைப் பிரிந்து ஏங்கும் ஏக்கநிலையைத் தலைவி குறிப்பால் உணர்த்தும் தன்மையைக் காணமுடிகிறது. மழைக்கு அஞ்சி மான்களும், யானைகளும் தத்தம் துணைகளோடு சென்றொடுங்கும் இயற்கை நிகழ்ச்சியைத் தலைவி சுட்டுகின்றாள். அவ்விலங்குகளுக்கு வாய்த்த நல்லுறவு கூடத் தனக்கு வாய்க்கவில்லையே எனும் செய்தியே தலைவி, தோழியிடம் குறிப்பால் உணர்த்த விரும்பியதாகும்.

தலைவிக்கு அஞ்சித் தலைவன் ஒழுகுதலைக் கேள்வியுற்ற காதற்பரத்தை ‘மேவன செய்யும் தன் புதல்வன் தாய்க்கு’ என்று அவனை இகழ்ந்துரைக்கின்றாள். ‘புதல்வன் தாய்’ என்று தலைவியை இகழ்ந்தது அவளின் முதுமையை எள்ளுவதாகும். தலைவியின் முதுமையைக் கூறுவதன் வாயிலாகத் தன்னுடைய இளமையைக் குறிப்பாகச் சுட்டுதலைக் காணமுடிகிறது. (குறுந்.8)

அகப்பாடல்களில் குறிப்பாகக் கூறும் செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளதைப் போலவே, புறப்பாடல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனிடம் கல்லாடனார், ஆண்மான் புலியிடம் அகப்படத் தன் சிறிய கன்றை அணைத்துக் கொண்ட பெண்மான், பூளைச்செடி வளர்ந்துள்ள பாழான இடத்தில் வேளைச்செடியின் வெண்மையான பூவைத் தின்னும் ஆள்நடமாட்டம் இல்லாத அரிய காட்டுவழியில் நின்னைக் காண்பதற்காக வந்தேன் என்று கூறும் குறிப்பால், பகைவரைக் கொன்ற போது அவர் மனைவியர் தம் பிள்ளைகளைக் காப்பதற்காகக் கீரையைத் தின்று, இறவாது உயிர் வாழ்ந்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றார். இதனை,

“அறுமருப்பு எழிற்கலை புலிப்பால் பட்டெனச்

சிறுமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை

பூளை நீடிய வெருவரு பறந்தலை

வேளை வெண்பூக் கறிக்கும்

ஆள்இல் அத்தம் ஆகிய காடே”

(புறம்.23: 18-22)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு, சங்க அக-புறப்பாடல்களில் இயற்கைப் பொருட்களைச் சுட்டுவதன் வழி பெண்களின் உள்ளக் குமுறல்களைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. தலைவனின் பிரிவினை ஆற்றாத தலைவியின் மனச்சுமைகள் இயற்கைப் பொருட்களின் வாயிலாக, குறிப்புப்பொருளாகச் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. உடல்நீதியாகவும் மனநீதியாகவும் ஏற்படும் பிரச்சனைகளைப் பெண்கள் தங்களுடைய தாயாரிடம் கூட வெளிப்படையாகச் சொல்லத் தயங்குவர். ஆனால், சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தலைவியின் உள்ளக்குமுறல்கள் இயற்கைப் பொருட்கள் எனும் குறிப்பினால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. இங்ஙனம், தாம் கூறவந்த செய்தியை நேரடியாகக் கூறாமல் கேட்போர் உய்த்துணரும்படியாகக் குறிப்பாகக் கூறுதல், சிறந்த செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியாகும்.

சூழல்

குறிப்புநிலையில் நிகழும் செய்திப்பரிமாற்றம் எந்தச் சூழலில் சொல்லப்பட்டது? என்பதை அறிந்து கொள்வது இன்றிமையாததாகும். சூழலைப் புரிந்து கொள்ளாவிடில், அதனுள் புதைந்திருக்கும் புதைபொருள் புரியாமல் போய்விடும்.

சூழல் என்பது இடத்தையும் காலத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. இடத்தையும் காலத்தையும் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டால், புலவன் சொல்ல வந்த செய்தி என்ன? என்பதைத் தெளிவாக உணரமுடியும். எனவே, செய்திப்பரிமாற்றத்தில் இடத்தையும் காலத்தையும் உணர்த்தும் சூழல் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றது.

சங்கப்பாடல்களில் காணப்படும் 'கானல் நீர்' என்னும் சொல் இடத்திற்கேற்றபடி, அதாவது சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் எங்ஙனம் குறிப்புப்பொருளை உணர்த்தி நிற்கின்றது என்பதைச் சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியலாகின்றது.

தலைவன் பொருள் தேடிச் செல்வதாகக் காட்டப்படும் பாலைவழி நீரும் நிழலுமற்றது. எனவே, அங்கு வாழும் உயிரினங்களும் நீரும் நிழலுமின்றி வருந்துவது இயற்கை. அவை, தம் வெம்மையைப் போக்கிக் கொள்ள நீரைத் தேடி அலைவதும் இயல்பான ஒன்று. பாலைநிலத்தில் நீர் நிறைந்திருப்பது போல் காணக்கூடிய கானல்நீரை, அலைநீரென நினைந்து ஏமாற்றம் அடைவதும் நடக்கக்கூடிய ஒரு செயலே ஆகும்.

‘கானல் நீர்’ என்னும் சொல் முதலில் நீர் நிறைந்தது போன்ற மாயத்தோற்றத்தைத் தரக்கூடிய ஓர் இடத்தைக் குறித்தது. பின்னர் இச்சொல் ஒரு குறியீடாக, இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக எண்ணும் மனநிலையைக் குறிக்கக் கையாளப்பட்டது.

பாலைநிலத்தில் மட்டுமே இக்கானல் நீர் காணப்படுவதால், பாலைப்பாடல்களில் இச்சொல்லாட்சியைச் சங்கப்புலவர்கள் கையாளுகின்றனர். இச்சொல் சூழலுக்கேற்ற வகையில் வெவ்வேறு பொருளுணர்த்தி நிற்கின்றது.

“வேனில் உழந்த வறிது உயங்கு ஓய்களிறு

வானிங்கு வைப்பின் வழங்காத் தோநீர்க்கு அவாஅம்

கானம் கடத்திர், எனக்கேட்பின், யான்ஒன்று,

உசாவுகோ- ஐய! சிறிது?”

(கலி.7: 1-4)

என்ற பாடல், தலைவனைச் செல்வமுங்குவிக்கும் தோழி கூற்றாக அமைந்த பாடலாகும். முதுவேனிற் காலத்தால் வருந்திய களிறுகள் நீருண்ணும் பொருட்டுப் பேய்த்தேரை நீரென்று கருதிச் செல்லும் காட்டின் வழியே தலைவன் சென்றால், தலைவிக்குத் துன்பம் நேரும் என்பதையே தோழி இப்பாடலில் வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றாள்.

ஆனால், தலைவியின் அன்பே உண்மையான பொருள்; அதை விடுத்து நிலையில்லாத மாயப்பொருளை உண்மைப் பொருளென்று கருதிச் செல்வது தலைவிக்குத் துன்பத்தைத் தரும் என்பதே தோழி குறிப்பாக உணர்த்தும் பொருளாகும். தலைவன் பொருளீட்டச் செல்லும் சூழ்நிலையில் இக்குறிப்புப் பொருளை உணர்த்துவதால் தலைவனும், தோழி கூறும் செய்தியைப் புரிந்து கொள்கின்றான். எனவே, செய்திப்பரிமாற்றம் இவ்விடத்துச் சீராக நடைபெறுகின்றது.

இதே ‘கானல் நீர்’ எனும் சொல்லாட்சி, தலைவியின் கூற்றில் இடம்பெறும் போது அவள் கூறும் சூழலுக்கேற்ப வேறொரு பொருளை உணர்த்தி நிற்பதையும் காணமுடிகிறது. கானல்நீரினை விரும்பி மான் செல்லும் கொடுமையான காட்டிடத்தே தலைவன் செல்கின்றான். எனவே, தன்னால் எங்ஙனம் ஆற்றியிருக்க இயலும்? என்று தலைவி தன்னை ஆற்றுவாக்கும் தோழியிடம் வருந்திக் கூறுகின்றாள்.

“பெருநீர் ஒப்பின் பேஎய் வெண்தோர்

மரன்இல் நீள்இடை மான்நசை யுறாஉம்,

சுடுமண் தசும்பின் மத்தம் தின்ற

பிறவா வெண்ணெய் உருப்புஇடந் தன்ன
 உவர்எழு களரி ஓமையங் காட்டு,
 வெயில்வீற் றிருந்த வெம்புஅலை அருஞ்சுரம்
 ஏகுவர் என்ப,”

(நற்.84: 4-10)

பேய்த்தேரை மான்கூட்டம் விரும்பிச் செல்லும் அருஞ்சுரம் என்பது பாடலில் காணப்படும் நேர்ப்பொருள். ஆனால், மான் பேய்த்தேரை நீர்ப்பரப்பு என்று கருதியதைப் போல அன்பில்லாத தலைவரை ‘அறவர்’ என்று பிறழ் உணர்ந்தேனே என்று தோழியிடம் கூற விழைவதே தலைவியின் நோக்கம். தலைவன் அன்புடையவன், எனவே விரைந்து வருவான்; ஆற்றியிருத்தல் நின்னுடைய கடன் என்று தோழி வற்புறுத்தும் சூழலில், தலைவி ஆற்றாமையால் இக்கூற்றினைக் கூறுவதால் இங்கு, ‘கானல் நீ’ எனும் சொல்லாட்சி தலைவனின் வன்னெஞ்சத்தைக் குறிக்கப் பயன்படுகின்றது.

இவ்விரு பாடல்களிலும் விலங்குகள் பேய்த்தேரை நாடிச் செல்லும் நிகழ்ச்சிகளே கூறப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் தலைவனைச் செலவழங்குவிக்கும் சூழலில், இந்நிகழ்ச்சி மாயப்பொருளை நாடித் தலைவன் செல்லும் நிகழ்ச்சியைச் சுட்டவும், தலைவன் பிரிவினை எண்ணி வருந்தும் தலைவியின் கூற்றில் அன்பில்லாத தலைவனை ‘அறவோன்’ என்று பிறழ் உணர்ந்த தன் பிழைக்காக வருந்தும் உணர்வினைச் சுட்டவும் கையாளப்படுகின்றது. இவ்வாறு, சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் கருப்பொருள் நிகழ்ச்சிகள் புதைபொருளைக் கொண்டிருப்பதால் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் ‘சூழல்’ இன்றிமையாத இடத்தைப் பெறுகின்றது.

படிமம்

சொற்களால் நெஞ்சத்தில் காட்சிப்படுத்தப்படும் சித்திரமே படிமம் ஆகும். அருவமானதை உருவமாகக் கண்முன் நிறுத்துவதே படிமம் என்றும் சுட்டப்படுவதுண்டு. வெறும் வருணனை கூடப் படிமம்தான். ஆனாலும் உவமை, உருவகம், தொன்மம் அடங்கிய சொற்களால் உருவாக்கப்படும் சொல் ஓவியம் சிறந்த படிமமாகும். படிமம் என்பது நவீன இலக்கியத் திறனாய்வில் பயன்பாட்டில் உள்ள ஒரு சொல் ஆகும். இலத்தீன் சொற்களான இமேகோ (imago), இமித்தரை (imitari) ஆகியவற்றின் அடியொற்றிப் பிறந்தது. படிமம் என்பதன் வேர்ச்சொல் படி ஆகும். மெய், உரு என்பவை படிமப் பண்புகள் என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. ‘உவமை, உருவகங்களின் பரிணாம வளர்ச்சியே படிமம்’ என்று கைலாசபதி குறிப்பிட்டுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

“படிமம் என்ற சொல்லை இலக்கியத்தில் முதன்முதலாகக் கையாண்டவர் தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார் ஆவார்.”³⁷

ஒரு பனுவலை வாசிக்கும் போது அதிலுள்ள சொற்கள் படிப்பவரின் எண்ணத்தில் காட்சியாக (படிமமாக) உருப்பெறுவதுதான் படிமம் ஆகும். இயற்கைக்காட்சிகளோடு வாழ்க்கைக் காட்சிகளை ஒப்பிட்டுக் காட்டும் படிமங்களே சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“காமரு தகைய கான வாரணம்

பெயல்நீர் போகிய வியன்நெடும் புறவில்

புலரா ஈர்மணல் மலிரக் கெண்டி,

நாள்இரை கவர மாட்டித்

தன்பேடை நோக்கிய பெருந்தகு நிலையே!”

(நற்.21: 8-12)

என்ற பாடலடிகள் வழி அறியலாகின்றது. பொருள் தேடுவதற்காகச் சென்ற தலைவன் மீண்டும் ஊர் திரும்பும் போது தலைவியைக் காணும் ஆவலில் தேர்ப்பாகனை விரைவாகத் தேரினைச் செலுத்துமாறு பணிக்கின்றான். தேரின் பாதையில் கானக்கோழி ஒன்று ஈர்காயாத மணலினைக் கிளறிப் பார்த்து அந்த மணலினுள் உறைந்திருக்கும் நாங்கூழ்ப்புழுவை எடுத்து அதைத் தன் பேடைக்கு ஊட்ட விரும்பி நிற்கும் காட்சியைத் தலைவன் பார்க்கின்றான். தலைவன், தலைவியின் நினைவில் மூழ்குகின்றான். தானும் ஈட்டி வந்த பொருளைக் கொண்டு சென்று தலைவியைச் சந்தித்து மகிழ்வேன் என்று எண்ணுகின்றான். இங்கு, கானக்கோழி தலைவனின் குணத்திற்கான படிமமாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கானக்கோழி என்பது முல்லை நிலத்திற்குரிய பறவையாகும். எனவே, இப்பாடலின் தலைவன் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியைச் சார்ந்த முல்லை நிலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்ற தகவல் புலப்படுகின்றது. தலைவன் பொருள் தேடிப் பிரிந்தான். தன்னைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி வருந்தி மெலியும் போது அவளின் மேனியில் பல தேமல் புள்ளிகள் தோன்றிவிடுமே என எண்ணுகின்றான். அவன் மனதில் அது ஒரு காட்சிப் படிமமாகத் தோன்றுவதை அகநானூற்றுப் பாடலில் குன்றியனார் எடுத்துரைக்கின்றார். இதனை,

“கோழிணர் எதிரிய மரத்த, கவினிக்,

காடுஅணி கொண்ட காண்தகு பொழுதில்,

நாம்பிரி புலம்பின் நாம்செலச் சாஅய்,

நம்பிரிபு அறியா நலனொடு சிறந்த

நல்தோள் நெகிழ், வருந்தினள் கொல்லோ-

மென்சிறை வண்டின் தண்கமழ் பூந்துணர்

தாதுஇன் துவலை தளிர்வார்ந்தன்ன

அம்கலுழ் மாமை கிளைஇய,

நுண்பல் தித்தி, மாஅ யோளே?”

(அகம்.41: 8-16)

என்ற பாடலடிகளில் காணலாகின்றது. தலைவியை விட்டுப் பிரிந்த தலைவன் ஒருநாள் பயணம் முடிந்து இரவில் ஓரிடத்தில் தங்கிக் காலையில் எழும் நேரத்தில் அவனுக்குத் தலைவியின் நினைவு வருகிறது. அதுவரை அவளை ஒருநாளும் பிரிந்திடாததால் “நம்பிரிபு அறியா நலனொடு சிறந்த நல்தோள் நெகிழ வருந்தினள் கொல்லோ” என்று தன் மனைவியின் பிரிவுநிலையை எண்ணித் தலைவன் வருந்துகின்றான். பாடலில் உள்ள ‘நம் பிரிபு’ என்ற சொல், இப்பாடல் பாலைத்திணைக்கு உரியது என்று படிப்பவர் மனதில் பாலையின் தன்மையையும்; பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள கருத்து, பிரிவைச் சுட்டுகின்றது என்பதையும் படிப்பவருக்குள் தகவலாகக் கடத்துவது சிறந்த செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியாகும். அதுபோலவே செழித்த பூங்கொத்துகள் எதிர்த்துத் தோன்றிய மரங்களை உடையனவாக அழகுற்று, காண்பதற்கினிய பொழுதில் என்பதன் மூலம் பூக்கள் மலரும் நேரம், காலை நேரம். ஆகையால், தலைவன் அதிகாலையில்தான் தலைவியைப் பற்றி எண்ணியிருக்க முடியும் என்பதும் இங்கே புலப்படுத்தப்படுகின்றது. பிரிந்த தலைவன் பாலைத்திணையிலும் அவன் நினைவுகள் அவனுடைய தலைவி வாழும் மருதநிலத்திலும் இருப்பதை இணைத்துக் காட்சியாகப் பனுவலில் இரண்டு திணைகளையும் காட்டிப் பிரிவின் கொடுமையை வலுப்படுத்திப் படித்திடும் வாசகரின் மனதில் பிரிவின் தன்மையை நிகழ்த்தச் செய்திருக்கும் புலப்பாட்டுத் திறனைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் வினையின் காரணமாகப் பிரிந்து சென்ற இடத்தும் அஃறிணை உயிரினங்களின் செயல்பாட்டைக் காணும் போது, அவனுடைய மனதில் தலைவியின் நினைவலைகள் காட்சியாகப் புலப்படுகின்றன. இதேபோன்று இயல்பாகப் பொழுதுகள் புலருவதைக் கண்டு தலைவியின் எண்ணங்கள் தலைவனின் மனதில் உதயமாவதையும் சங்கப்பாடல்களில் படிம உத்தி வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு, நேரடியாக உவமை, உருவகம் என எதுவுமின்றி முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருள்கள் கொண்டு பனுவல் கட்டமைப்பு செய்து அதனைப் படித்திடும் வாசகர் மனதில் காட்சிகளாக எழுப்பும் படிமம் என்ற உத்தியைக் காணமுடிகிறது.

கொண்டெடுத்து மொழிதல்

பேசுவோர், தாம் முன்பு கூறிய செய்தியை அல்லது கேட்போராக நின்று கேட்ட செய்தியைத் தம் பேச்சில் எடுத்து மொழிதல், கொண்டெடுத்து

மொழிதல் ஆகும். தாம் கூறுகின்ற செய்தி உண்மை என்று உறுதிப்படுத்துவதற்கு இவ்வுத்தியைக் கையாளுகின்றனர். களவு, கற்பு ஒழுக்கங்களில் பேசுவதற்கு உரியவர்களை வரையறுக்கும் தொல்காப்பியர், பேசுவதற்கு உரிமையில்லாதவர்களை,

“ஊரும் அயலும் சேரி யோரும்

நோய்மருங்கு அறிநரும் தந்தையும் தன்னையும்

கொண்டெடுத்து மொழியப் படுதல் அல்லது

கூற்றவ னின்மை யாப்புறத் தோன்றும்”³⁸

என்று வரையறை செய்கின்றார். இவர்களின் மொழிகளைப் பேசுவோர் கொண்டெடுத்து மொழிகின்றனர். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பேசுவதற்கு உரிமையில்லாதவர்களின் கூற்றுகள், பிறர் வாயிலாகவே பரிமாறப்படுகின்றன. அவற்றை நாம் கொண்டெடுத்து மொழிதலாகக் கொள்ள இயலும்.

சங்க அகஇலக்கியத்தில் தோழி, தலைவி, தலைவன், நற்றாய், செவிலி, பாணன், பரத்தை, பரத்தையின் தோழி ஆகியோர் கொண்டெடுத்து மொழிவதைக் காணமுடிகிறது. பேசுவோர் தம் கூற்றுக்கு வலிமை சேர்க்கப் பிறருடைய கருத்துகளையும் தம் கூற்றோடு இணைத்துக் கேட்போருக்குத் தெளிவு ஏற்படும் வண்ணம் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

இரவுக்குறியில் தலைவியின் வருகைக்காகத் தலைவன் காத்திருக்கின்றான். இதனை அறிந்த தோழி, குறியிடத்திற்குத் தலைவியை அழைக்கின்றாள். ஆனால் தலைவி, அன்னை விழித்திருந்தால் என்ன செய்வது? என்று அஞ்சுகின்றாள். அவளின் அச்சத்தைப் போக்குவதற்குத் தோழி, அன்னையிடம் பேசியதை அவ்வாறே எடுத்து மொழிகின்றாள்.

“அன்னாய்! வாழி, வேண்டுஅன்னை! நம்படப்பைத்

தண்அயத்து அமன்ற கூதளம் குழைய,

இன்இசை அருவி பாடும் என்னதூஉம்

கேட்டியோ?

முழுமுதல் துமிய உரும்எறிந் தன்றே

பின்னும் கேட்டியோ?”

(அகம்.68: 1-4, 7-8)

இப்பாடலடிகளில், தலைவன் பல துன்பங்களையும் கடந்து வந்துள்ளான். தாயும் ஆழ்ந்து தூங்குகின்றாள். தலைவனைச் சந்திக்க நல்ல தருணம் இது. தாயே! வாழ்க. நம் தோட்டத்தில் உள்ள கூதளஞ் செடியின் மேல் விழுகின்ற அருவி நீரின் ஓசையைக் கேட்டாயோ? அரக்குப் போல சிவந்த அசோக மரக்கிளையில்

கட்டியுள்ள ஊசல் கயிற்றைப் பாம்பெனக் கருதி அம்மரம் பிளக்குமாறு விழுந்த இடியின் ஓசையைக் கேட்டாயோ? என்றேன். அதற்கு விடையில்லை. அதனால், தாய் என் கூற்றினை அறியாது உறங்குகின்றாள் என்பதாலும் உலகமே ஆழ்ந்து உறங்குகின்றது என்பதாலும் தலைவனைச் சந்திக்கும் நேரம் இது என்கிறாள், தோழி. இங்கு, தோழியின் கொண்டெடுத்து மொழிதலால் தலைவியின் அச்சம் நீங்குவதைக் காணமுடிகிறது.

தலைவன் செலவழுங்கிய செய்தியைத் தலைவியிடம் கூறுகின்ற தோழி,

“வினைவெ.கி நீசெலின், விடும்இவள் உயிர்என” (கலி.10: 21)

என்று தலைவனிடம் கூறிய சொற்களை அப்படியே கொண்டெடுத்து மொழிகின்றாள். இங்கு, கொண்டெடுத்து மொழிதலால் கூறப்படும் கருத்து மேலும் வலுப்பெறுதலை அறியலாகின்றது.

வாயில் மறுக்கும் தோழியிடம் வாயில் வேண்டி நின்ற தலைவன், திருமண நாளிரவு தலைவியிடம் கூறிய சொற்களைக் கொண்டெடுத்து மொழிகின்றான்.

“..... யாழநின்,

நெஞ்சம் படர்ந்தது எஞ்சாது உரைஎன” (அகம்.86: 24-25)

என்று தலைவன் கொண்டெடுத்து மொழிதல் உத்தியைக் கையாண்டதால், தலைவியின் ஊடலை நீக்கி இருவரையும் தோழி ஒன்று சேர்க்கின்றாள். இங்கு, கொண்டெடுத்து மொழிதல் எனும் உத்தியால் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

கேட்போர் கூறிய செய்தியைப் பேசுவோர் மீண்டும் கேட்போரிடம் கொண்டெடுத்து மொழிதல் முறையில் கூறுதலும் உண்டு. செவிலி, உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியைத் தேடிச் சென்ற போது எதிர்ப்பட்ட கண்டோரிடம்,

“செய்வினைப் பொலிந்த செறிகழல் நோன்தாள்

மைஅணல் காளையொடு பைய இயலி

பாவை அன்னஎன் ஆய்தொடி மடந்தை

சென்றனள்! என்றிர், ஐய!

ஒன்றின வோ,அவள் அஞ்சிலம்பு அடியே!” (ஐங்.389: 1-5)

என்று கேட்கின்றாள். இப்பாடலடிகளில் ஐய! என் கண்மணியோ பாவை போன்றவள், தேர்ந்தெடுத்த தொடியை அணிந்தவள். வேலைப்பாடு அமைந்த வீரக்கழலணிந்த பெருமுயற்சியும் கறுத்த தாடியும் உடைய தலைவனோடு

பையப் பைய நடக்கின்றாள் என்றும் சொல்கின்றீர்கள் என்று கண்டோர் கூறிய செய்தியை அவர்களிடத்திலேயே எடுத்துக் கூறி, அவளுடைய சிலம்பணிந்த கால்கள் நிலத்தில் படிந்தனவா? என்று அவர்களிடமிருந்து செவிலித்தாய் மேலும் செய்தியைச் சேகரிக்கும் சிறந்த செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியைக் காணமுடிகிறது.

தோழி, செவிலித்தாயிடம் அறத்தொடு நிற்கும் போது செவிலி, தலைவன், தலைவி ஆகியோர் பேசிய பேச்சுகளைக் கொண்டெடுத்து மொழிகின்றாள். தான் கூறுகின்ற செய்திக்கு வலுசேர்க்கும் வகையிலும் செய்தியைக் கேட்கின்ற செவிலியிடமிருந்து விரும்புகின்ற மீள்தொடர்பு கிடைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கிலும் இக்கொண்டெடுத்து மொழிதல் உத்தியைத் தோழி பயன்படுத்துகின்றாள். அகநானூறு 48-ஆம் பாடலில் தோழி, செவிலியின் வினாவுடன் பேச்சைத் தொடங்கித் தலைவன்-தலைவியின் சொற்களைக் கொண்டெடுத்து மொழிகின்றாள். செவிலியின் வினாவுக்கு நேரடியாகப் பதில் கூறாமல், தலைவன் தலைவியின் பேச்சுகளைத் தன் பேச்சுக்குத் துணையாக்கிக் கொண்டு பதில் கூறுகின்றாள். செவிலியின் உடன்பாடு கிடைத்தால் மட்டுமே தலைவன்-தலைவியின் திருமணம் நடைபெறும் என்பதை அறிந்திருந்த தோழி அதற்கேற்றாற் போல் பேசுவது சிறந்த செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியாகும்.

தலைவியும் தோழியும் பேசுகின்ற நேரிடைச் செய்திப்பரிமாற்றப் பாடல் ஒன்றில் (கலி.51) தலைவி, தலைவன், அன்னை ஆகிய மூவரின் மொழிகள் கொண்டெடுத்து மொழியப்படுகின்றன. தோழியிடம் பேசுகின்ற தலைவி,

“உண்ணுநீர் வேட்டேன்”

(கலி.51: 6)

என்ற தலைவன் மொழியையும்,

“..... சுடர்இழாய்!

உண்ணுநீர் ஊட்டிவா”

(கலி.51: 7-8)

என்ற அன்னை மொழியையும்,

“அன்னாய்! இவன் ஒருவன் செய்ததுகாண்”

(கலி.51: 11)

“உண்ணுநீர் விக்கினான்”

(கலி.51: 13)

என்று தன்னுடைய மொழிகளையும் கொண்டெடுத்து மொழிகின்றாள். செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளாகிய அனுப்புநர், பெறுநர், செய்தி, சூழல் ஆகியவை இப்பாடலில் பொருந்தி வந்துள்ளன.

தலைவன்-தலைவியின் சந்திப்பிற்குத் தடை போடும் செவிலியின் செயலைத் தோழி, தலைவியிடம் கொண்டெடுத்து மொழிகின்றாள். இதனால், தலைவியின் அச்சம் நீங்குவதுடன் மனப்போராட்டத்திற்கும் தீர்வு கிடைப்பதைக் காணமுடிகிறது. தலைவிக்குத் தோழி உற்ற துணையாவதையும் உணரமுடிகிறது. தலைவியின் உயிரின் அருமை கருதித் தோழி, தலைவனின் செலவைத் தடை செய்தலைக் காணமுடிகிறது. பரத்தமை செயலில் ஈடுபட்ட தலைவன், தன்னுடைய தவறை நீக்கவும் தலைவியின் ஊடலைப் போக்கவும் என இல்வாழ்க்கையின் சிறப்புகளைக் கூறி வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தும் முறையைக் காணமுடிகிறது. உடன்போக்கின் போது கண்டோர் கூறிய செய்திகளை மீண்டும் தெளிவுறும் படியாக அதே செய்தியை விரிவாகச் செவிலி வினவும் வகையில் அமைந்த வேறுபட்ட கொண்டெடுத்து மொழிதல் என்ற செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியையும் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது. வரைதல் நடைபெற செவிலியின் உடன்பாடு இன்றியமையாதது என்பதைத் தோழியின் கொண்டெடுத்து மொழிதலால் உணர முடிகிறது. தற்காலத்தில் காணப்படும் கடித முறைப்படி செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளாகிய அனுப்புநர், பெறுநர், செய்தி, சூழல் ஆகியவை கலித்தொகை 51-ஆம் பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. இத்தகு முறையும் கொண்டெடுத்து மொழிதலுக்குச் சிறந்த சான்றாகும்.

இங்ஙனம் சங்கப்பாடல்களில், பேசுவோர் தாம் கூறுகின்ற செய்திக்கு வலுசேர்ப்பதற்கும் கேட்போரின் கவனத்தை ஈர்ப்பதற்கும் கேட்போர் கூறிய செய்திகளை மீண்டும் அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்துவதற்கும் அவர்களிடமிருந்து புதிய செய்திகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்கும் கொண்டெடுத்து மொழிதல் என்ற செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பழமொழி

மொழி என்பது ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டு நெறிமுறைகளைப் பிரதிபலிக்கும் இயல்புடையது. தலைமுறை தலைமுறையாக இயற்கையுடன் பின்னிப் பிணைந்த நிலையில் அன்றாட வாழ்வில் சாதாரணமாகப் பேசப்படும் அனுபவ மொழிகளின் தொகுப்பினைப் பழமொழிகள் என்று அழைக்கின்றோம். மக்களின் பட்டறிவில் பிறந்த மொழியே, பழமொழி ஆகும். பழைய மொழி, பழம் போல் முதிர்ந்த மொழி என இதற்குப் பொருள் சுட்டுவர். தொன்றுதொட்டு வருவது; அறிவுநலம் துலங்குவது என்பன பழமொழிகளை ஆராய்ந்தால் விளங்கும் உண்மைகளாகும். தெரிவிப்பவர், தாம் கூறும் செய்தியைக் காரணம் காட்டி நிலைநிறுத்துவதற்குப் பழமொழியை உத்தியாகக் கையாளுகின்றார். தொல்காப்பியர், பழமொழியை 'முதுமொழி' என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“அங்கதம் முதுசொல்லோடு”³⁹

என்பதால் இதனை அறியமுடிகிறது. இம்முதுமொழிக்குரிய இலக்கணத்தைத் தொல்காப்பியர் வகுத்தும் தொகுத்தும் தந்துள்ளார்.

“நுண்மையும் சுருக்கமும் ஒளியுடை மையும்

எண்மையும் என்றிவை விளங்கத் தோன்றி

குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉம்

ஏது முதலிய முதுமொழி யென்ப”⁴⁰

என்று பழமொழிக்குத் தொல்காப்பியர் விளக்கம் தருகின்றார். நுண்மை, சுருக்கம், உண்மை, மென்மை எனும் நான்கு பண்புகள் முதுமொழிக்கு உரியவை என்கிறார். பழமொழியிலும் இந்நான்கு பண்புகள் காணப்படுகின்றன.

“ஒன்றைக் காரணம் காட்டி நிறுவுதற் பொருட்டே

முதுமொழி வருகின்றது”⁴¹

என்பர்.

“பொதுமக்கள் இதழ்களிலே தவழ்ந்து விளையாடுவன பழமொழிகள்”⁴²

என்ற கருத்தும் எண்ணத்தக்கதாகும்.

கூற்று நிலையில் இருவரோ பலரோ பேசிக் கொள்ளும் போது இடையிடையே நடைபெறும் ஓர் உரையாடல்தான் முதுமொழி. அதுவும் தேவையான தருணத்தில் மட்டுமே சொல்லப்படும்.

“முதுகுறை முதுமொழி எடுத்துக்காட்டி”⁴³

என்பது முதுமொழிக்கான விளக்கம் ஆகும். முதுகுறை அதாவது முதுமை எய்திய பெண் ஒருவரால் நிகழ்த்தப்படும் உரை (பேச்சு) முதுமொழியாகும். இவ்வுரை ஒரு செய்யுள் வடிவத்தினைப் பெறும் தகுதியுடையது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டே உரை செய்த இளம்பூரணர், ‘பழமொழி’ என்று குறிப்பிட்டார். ஆனால், அது நாட்டார் வழக்காறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டது. தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி, அஃது ஒரு செய்யுள் வடிவம் கொண்டது என்பது வெளிப்படை.

மக்களுக்குப் பழக்கமான பழமொழி வாயிலாகச் செய்தியைக் கூறினால், கருத்து கேட்பவர் மனதைச் சென்றடையும் என்பதைச் சங்கப்புலவர்கள் உணர்ந்த காரணத்தால் தம் பாடல்களில் பழமொழியைச் செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியாகக் கையாண்டுள்ளனர். பேசுவோர், தம் கருத்துக்கு அரண் சேர்க்குமாறு பழமொழியைப் பேச்சில் பயன்படுத்துவதைச் சங்க இலக்கியத்தில்

காணமுடிகிறது. அகநானூற்றில் பழமொழி பற்றிய குறிப்பு வெளிப்படையாகவே வருகின்றது.

“.....இம்மை

நன்றுசெய் மருங்கில் தீதுஇல் என்னும்

தொன்றுபடு பழமொழி இன்றுபொய்த் தன்றுகொல்” (அகம்.101: 1-3)

என்று மாமூலனார் பழமொழியின் தொன்மைப் பண்பைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன் ‘நன்றுசெய் மருங்கில் தீதில்’ என்ற பழமொழியையும் தருகின்றார். பழமொழி பொய்த்து விட்டதோ என்று தலைவி கூறுவதன் வாயிலாகப் பழமொழியின் மெய்ம்மைப் பண்பை உணரமுடிகிறது. பழமொழியின் வாய்மைத் தன்மையை,

“பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்

வாயே ஆகுதல் வாய்த்தனம் - தோழி!” (அகம்.,66: 5-6)

என்று தோழியிடம், தலைவி கூறுகின்றாள்.

விளையாடச் சென்ற புதல்வனைப் பரத்தையர் கோலம் செய்து அனுப்பியதால் வருந்திய தலைவி,

“வெந்தபுண் வேல் எறிந்தற்றால்,” (கலி.83: 30)

என்று கூறித் தன் மனத்துயரைப் புலப்படுத்துகின்றாள். ‘வெந்த புண்ணில் வேலெறிந்தாற் போல’ என்பது இன்றும் வழங்கி வரும் பழமொழியாகும். தலைவனின் செயலால் தலைவியின் நெஞ்சம் வெந்த புண்ணாக உள்ளது. அதில் வேலெறிவது போல புதல்வனின் செய்கை அமைந்துவிட்டது. விளையாடச் சென்ற புதல்வனை விருப்பத்தோடு பரத்தையர் அழைத்துக் கோலம் செய்து அனுப்பியதால் வருந்தும் தலைவியின் கூற்றில் இப்பழமொழி இடம்பெற்றுள்ளது. தலைவனின் செயல் பெருந்துயர் என்றால், மகனால் நேர்ந்த செயல் மிகுதுயர் என்பதைப் இப்பழமொழி விளக்குகின்றது.

“வழிபடு தெய்வம் கண்கண் டாங்கு,” (நற்.9: 2), “புதைத்தல்

ஒல்லுமோ, ஞாயிற்றது ஒளியே” (ஐங்.71: 5), “இருதலைக் கொள்ளி

இடைநின்று வருந்தி, ஒருதலைப் படாஅ உறவி போன்றனம்:”

(அகம்.:339: 9-10), “இரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுள்

ஓர்ஏதில் குறுநரி பட்டற்றால்!” (கலி:65: 24-25), “.....

அளைக்கு எளியாள் வெண்ணெய்க்கும் அன்னள்” (கலி.110: 5-6)

என்பவை சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் சில பழமொழிகள். இங்கு முறையே ‘தலைவனின் வருகை, பரத்தையர் பிரிவு, தலைவனின் மனப்போராட்டம், தலைவனைச் சந்திக்க இயலாமை, தலைவியின் ஆற்றாமை’ போன்ற பல செய்திகள் பழமொழி வாயிலாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. கருத்துத் தெளிவிற்கும், செய்தியைக் காரணகாரியத்துடன் உண்மையென நிலைநிறுத்துவதற்கும் இவ்வாறாகப் பழமொழியை உத்தியாகச் சங்கப்புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.

தொகுப்புரை

- செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வெற்றி, செய்தியை அறிவிக்கும் முறையில் உள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் செய்தியைச் சொல்வதற்குச் செய்திப்பரிமாற்ற உத்திகள் கையாளப்பட்டுள்ளன.
- சங்கஇலக்கியப் பாடல்கள் கூற்றுமரபினைக் கொண்டவை. இந்நிலையில் அகப்பாடல்களில் செய்திப்பரிமாற்றம் இடம்பெறுவது இயல்பே. தன் கருத்தினைப் பிறரிடம் கூறுவோர், கேட்போரின் மனம் கொள்ளும் வகையில் மொழித்திறனுடன் தன் கருத்தினைக் கூறும் போதே செய்திப்பரிமாற்றம் வெற்றி பெறும். சங்கஇலக்கிய அகமாந்தர்கள் நேரிடையாகக் கூறவேண்டிய கருத்துகளை நேரிடையாகக் கூறியும், குறிப்பாகக் கூறவேண்டிய கருத்துகளை உள்ளுறை, இறைச்சி ஆகிய இலக்கிய உத்திகள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியும் இடம், காலம், சூழலுக்கு ஏற்றவகையில் வலுவான முறையில் (Effective communication) செய்திகளைப் பரிமாறியுள்ளனர்.
- தலைவியைப் பாராட்டுவதற்கும், ஆற்றுவதற்கும், தம் கருத்தை ஏற்கச் செய்வதற்கும், தலைவியின் இசைவைப் பெறுவதற்கும் ஏற்ற வகையில் தோழியின் பேச்சில் விளிநிலை உத்திகள் அமைந்து செய்திப்பரிமாற்றம் சீராகச் சங்கப்பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. தலைவனைப் பாராட்டுவதாகவும், தலைவனை இகழ்வதாகவும் தோழியின் பேச்சில் விளிநிலை உத்திகள் காணப்படுகின்றன. தோழி, தலைவியைச் செவிலி அலைக்கும் கொடுமையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்துகின்றாள். செவிலியைத் தோழி விளிக்கும் விளிநிலைகள் செவிலியைத் தம்பால் ஈர்க்கவும், தலைவனுக்குச் செய்திகளைக் கூறவும் பயன்பட்டுள்ளன. செவிலியை விளித்துத் தோழி, தலைவனிடம் இந்நெறிப்பு செய்தியைத் தெரிவிக்கும் செய்திப்பரிமாற்ற முறையைக் காணமுடிகிறது.

- தலைவியின் அகஒழுக்கத்திற்குத் தோழி தக்க துணையாவதால் தோழியைத் தலைவி விளிப்பன, பாராட்டும் நிலையிலேயே அமைந்துள்ளன. தலைவி, தலைவனிடம் அன்பு, உரிமை, ஊடல், இகழ்ச்சி ஆகிய நிலைகளில் விளித்துப் பேசுவதைக் காணமுடிகிறது.
- தலைவனின் பரத்தமைத்தன்மை தலைவியின் மனதில் ஏற்படுத்தும் துயரை ஆற்றுகின்ற மருந்தாக விளங்கும் புதல்வனை விளிக்கும் தலைவியின் மொழிகள் அன்பும் கனிவும் மிக்கவை. ஆனால், பரத்தையர் மனையில் அவர்களால் ஒப்பனை பெற்று வந்த புதல்வனைக் கண்டவுடன் சினக்கின்றாள். விளிநிலையிலேயே அன்பு, சினம் போன்ற உணர்வுகள் பரிமாறப்பட்டுள்ளன.
- தலைவன், தலைவியை விளித்தலில் தலைவியின் அழகும், மென்மையும் வெளிப்படுகின்றன. தலைவன், பாணனை நட்புணர்வோடு விளிக்கின்றான். தலைவியைக் காண வேண்டும் என்ற தன் எண்ணம் ஈடேற, தலைவன் பாகனை விளித்துப் பேசுகின்றான்.
- புறப்பாடல்களிலும் செய்தியைக் கூறுவதற்கு முன்னால், பேசுவோர் கேட்போரை விளிப்பதைக் காணமுடிகிறது. பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாட் பெரும்பெயர் வழுதியிடம் பேசுகின்ற இரும்பிடர்த்தலையார், மூன்றுமுறை விளித்து, அதன் பின்னரே மன்னனிடம் செய்தியைக் கூறுகின்றார். இங்ஙனம் விளிச்சொற்களும், விளித்தொடர்களும் கேட்போரைத் தம்பால் ஈர்த்துச் செய்தியை முழுமையான முறையில் கேட்கச் செய்யும் சிறந்த செய்திப்பரிமாற்ற உத்திகளாக அமைந்துள்ளன.
- ஒருவரிடம் பேசத் தொடங்கும் முன்பு, அவருடைய உள்ளம் உவக்குமாறு அவரை முதலில் வாழ்த்திப் பின்னர் பேச்சைத் தொடங்குவது ஒரு சிறந்த செய்திப்பரிமாற்ற முறையாகும். தலைவியும் தோழியும் உரையாடும் போது, ஒருவரையொருவர் வாழ்த்திப் பேசுகின்றனர்.
- தலைவன் வருவான் என்று விரிச்சி கூறிய அயல்மனை மாதரையும் செவிலியையும் தோழி வாழ்த்துகின்றாள். இதைப் போன்றே தலைவியும் தான் ஆற்றியிருந்தமைக்குக் காரணம், அயல்மனைமாதா 'தலைவன் வருவான்' என்று கூறிய சொற்களேயாகும் என்று உரைத்து, வாழ்த்துகின்றாள். வினைமுற்றி மீளும் தலைவனின் மனவேகத்திற்கு ஏற்பத் தேரினை விரைந்து செலுத்தி அவனை மனைக்கண் சேர்த்த பாகனைத் தலைவன் வாழ்த்துகின்றான். இதைப் போன்றே, தலைவனைத் தோழி வாழ்த்துகின்றாள். இவ்வாறு, கூறுவோருக்கும் கேட்போருக்கும்

இடையே செய்திப்பரிமாற்றம் சிறப்பாக நடைபெறுவதற்கும் கேட்போரின் மனம் மகிழ்ச்சி பெறவும் வாழ்த்தல் சிறந்ததொரு உத்தியாகப் பயன்பட்டுள்ளமையை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

- தலைவன் வினைவயிற் பிரியும் போது தோழி, தலைவி இருவருமே வினா எழுப்புகின்றனர். ஊடலின் போது தலைவி மட்டுமே வினா எழுப்புகின்றாள். வினா எழுப்புதலின் வாயிலாகத் தலைவியின் மனத்துயரம் புலப்படுகின்றது. ஐயவினாக்கள் பலவற்றை எழுப்பி, இனிமேல் தலைவியைக் காணுதல் அரிது என்ற செய்தியைத் தலைவனுக்குத் தோழி உணர்த்துவதையும் காணமுடிகிறது.
- அடுக்கு வினாக்கள், தலைவியின் நிலையைத் தலைவனுக்கு உணர்த்தி விரைவில் வரைந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற செய்தியைத் தலைவனுக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றன. தலைவனின் வருகைச் செய்தியைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வமும், வருகைச்செய்தியால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியும் தலைவியின் அடுக்கு வினாக்களில் புலப்படுகின்றன.
- தலைவியின் அழகு கெடாமல் இருக்க, தலைவன் விரைவில் வரைந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரே கருத்தையே தோழி, தலைவனிடம் மூன்று முறை அடுக்கிக் கூறுவதால் தோழி கூறும் வரைவுச் செய்தி வலியுறுத்தப்பட்டு, அவளின் நோக்கம் நிறைவேறுகின்றது.
- சங்கப்பாடல்களில் தலைவனின் பிரிவால் வாடும் தலைவியின் மனத்துயரினை விளக்கும் வண்ணம் பல்வேறு உவமைகள் காணப்படுகின்றன. சங்கப்பாடல்களில் அவ்வந்நிலத்து மக்களே புரிந்து கொள்ளும்படியான உவமைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன.
- பெரும்பாலும் ஆடவர்களின் மனநிலையானது பிறன்மனை நோக்கக்கூடிய தன்மையுடையதாகவே காணப்படுகிறது. அக்காலச் சமுதாயத்தில் பரத்தையின் பொருட்டுத் தலைவன் தலைவியைப் பிரிதல் என்பது பெரும்பான்மையாகக் காணப்பட்டது. பரத்தையின்பால் செல்லக்கூடிய தலைவனின் தீயொழுக்கச் செயல்பாடுகள் சங்கப்பாடல்களில் உயிரினங்களின் செயல்பாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் தன்மையனவாக அமைந்துள்ளன. மறைமுகமாக உள்ளுறை என்னும் செய்திப்பரிமாற்ற உத்திகளின் வழித் தலைவனின் தவறான செய்கைகள் சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.
- இறைச்சி எனும் உத்தியின் வாயிலாகப் புறம் சார்ந்த செய்திகள் சங்கப்பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இல்லற வாழ்விற்குத்

தேவையான பொருளீட்டும் முயற்சியில் ஈடுபடுதலே ஆடவரின் கடமையாகும். தலைவியின் மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாகப் பொருள்வயிற் பிரியக்கூடிய தலைவன், பொருளினைப் பெரிதாக எண்ணாமல் செலவழங்கக்கூடிய தன்மையைச் சங்கப்பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

- அங்கத மொழிகள், தலைவனின் குறைபாடுகளை நயமாகச் சுட்டி, அவனை நல்வழிக்குக் கொணரும் நற்பணியினைச் செய்கின்றன. இன்றும் உலகியலில் சாடைப்பேச்சு என்று வழங்குகின்ற இக்குத்தல் மொழிகள், மிகுதியாக இடம்பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.
- தலைவனின் பிரிவினை ஆற்றாத தலைவியின் மனச்சுமைகள் இயற்கைப் பொருட்களின் வாயிலாக குறிப்புப் பொருளாகச் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. உடல் ரீதியாகவும் மன ரீதியாகவும் ஏற்படும் பிரச்சனைகளைப் பெண்கள் தங்களுடைய தாயாரிடம் கூட வெளிப்படையாகச் சொல்லத் தயங்குவர். ஆனால், சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தலைவியின் உள்ளக் குமுறல்கள் இயற்கைப் பொருட்கள் எனும் குறிப்பினால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.
- சூழலுக்கு ஏற்ற வகையில் கருப்பொருள் நிகழ்ச்சிகள் புதைபொருளைக் கொண்டிருப்பதால் செய்திப்பரிமாற்றத்தில் 'சூழல்' இன்றிமையாத இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.
- பிரிந்த தலைவன் பாலைத் திணையிலும் அவன் நினைவுகள் அவனுடைய தலைவி வாழும் மருதநிலத்திலும் இருப்பதை இணைத்துக் காட்சியாகப் பனுவலில் இரண்டு திணைகளையும் காட்டிப் பிரிவின் கொடுமையை வலுப்படுத்திப் படித்திடும் வாசகரின் மனதில் பிரிவின் தன்மையை நிகழ்த்தச் செய்திருக்கும் படிமம் என்ற புலப்பாட்டுத் திறனைக் காணமுடிகிறது.
- தலைவன்-தலைவியின் சந்திப்பிற்குத் தடை போடும் செவிலியின் செயலைத் தோழி, தலைவியிடம் கொண்டெடுத்து மொழிகின்றாள். இதனால், தலைவியின் அச்சம் நீங்குவதுடன் மனப்போராட்டத்திற்கும் தீர்வு கிடைப்பதனைக் காணமுடிகிறது. வரைதல் நடைபெறச் செவிலியின் உடன்பாடு இன்றியமையாதது என்பதைத் தோழியின் கொண்டெடுத்து மொழிதலால் உணரமுடிகிறது. தற்காலத்தில் காணப்படும் கடித முறைப்படி செய்திப்பரிமாற்றக் கூறுகளாகிய அனுப்புநர், பெறுநர், செய்தி, சூழல் ஆகியவை கலித்தொகை 51-ஆம் பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. இத்தகு முறையும் கொண்டெடுத்து மொழிதலுக்குச் சிறந்த சான்றாகும்.

- ‘தலைவனின் வருகை, பரத்தையர் பிரிவு, தலைவனின் மனப்போராட்டம், தலைவனைச் சந்திக்க இயலாமை, தலைவியின் ஆற்றாமை’ போன்ற பல செய்திகள் பழமொழி வாயிலாக உணர்த்தப்பட்டுள்ளன. கருத்துத் தெளிவிற்கும் செய்தியைக் காரணகாரியத்துடன் உண்மையென நிலைநிறுத்துவதற்கும் பழமொழியைச் செய்திப்பரிமாற்ற உத்தியாகச் சங்கப்புலவர்கள் கையாண்டுள்ளனர்.
- மேலைஇலக்கியத் திறனாய்வாளர்கள் கூறும் கவிதையின் இன்றியமையாத கூறுகளுள் ஒன்றான செய்திப்பரிமாற்றக் கொள்கை (Communication Theory) பண்டை இலக்கியமான சங்கப் பாக்களிலேயே திறம்பட எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதை அறியமுடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்.பொருள்., நூ.656
2. தொல்.எழுத்து., நூ.65
3. தொல்.சொல்., நூ.402
4. மேலது, நூ.உரை.402
5. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி நான்கு, ப.862
6. வை.பழனிச்சாமி (மு.ப.ஆ), செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் பேரகரமுதலி, முதன் மண்டலம் - மூன்றாம் பாகம், (உ-ஒள), ப.49
7. C.W.கதிரைவேற் பிள்ளை, தமிழ்ச் சொல்லகராதி, ப.536
8. திவாகரம், 361
9. மேலது, 537
10. பிங்கலம், 3194
11. இலா.குளோரியா, 'சங்க இலக்கியத்தில் கவிதையைத் தொடங்கும் உத்திகள்', பன்னிரண்டாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கோவை – தொகுதி 1, (1980), ப.193
12. தொல்.பொருள்.களவு., நூ.35
13. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.55,56
14. தொல்.பொருள்.கற்பு., நூ.5
15. தொல்.பொருள்.கற்பு., நூ.9
16. தொல்.பொருள்.உவமை., நூ.1
17. டாக்டர். சி.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம் - சில பார்வைகள், ப.119, 120
18. தொல்.பொருள்.அகத்.இயல், நூ.51
19. ந.சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.218
20. ச.வே. சுப்பிரமணியன், இளங்கோவின் இலக்கிய உத்திகள், ப.116
21. டாக்டர் ஆ.அமிர்த கௌரி, சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், ப.331
22. இளவழகனார் (குறிப்புரையாளர்), தொல்., நூ.993
23. தொல்.பொருள்.அகத்.இயல், நூ.50

24. ந.சுப்புரெட்டியார், மு.நூ., ப.225
25. இளவழகனார் (குறிப்புரையாளர்), தொல்., நூ.1175
26. வேங்கடராஜலு ரெட்டியார், 'இறைச்சிப் பொருள்' கரந்தைக் கட்டுரை, (கரந்தை: 1938), ப.191
27. தொல்.பொருள்.பொருளியல், நூ.225
28. நாற்கவிராச நம்பி, நம்பியகப் பொருள், நூ.240
29. தொல்.பொருள்.செய்., நூ.434
30. இராம. பெரிய கருப்பன், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு - இலக்கிய வகைகள், ப.28
31. மு.கதிரேசஞ் செட்டியார், 'சங்க காலத்து அங்கதம்', தமிழ்ப்பொழில், துணர் - 16, மலர் - 8, (தஞ்சை: 1940-41) ப.306
32. தொல்.சொல்.பெயர்., நூ.3
33. தொல்.பொருள்.செய்., நூ.172
34. தொல்.சொல்.எச்ச., நூ.13
35. ச.வே.சுப்பிரமணியன், 'குறுந்தொகையில் உள்ளுறை' ஒன்று நன்று, ப.93
36. ம.ரா.போ.குருசாமி, தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப்பொருள், ப.113
37. முனைவர் இரா.சம்பத் (1992), புதுக்கவிதையில் இலக்கிய இயக்கம், உமா பதிப்பகம், புதுச்சேரி - 4 (முதற் பதிப்பு)
38. தொல்.பொருள்.செய்., நூ.182
39. மேலது, நூ.79
40. மேலது, நூ.177
41. இராம.பெரிய கருப்பன், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, இலக்கிய வகைகள், ப.27
42. க.த.திருநாவுக்கரசு, திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், இரண்டாம் பதிப்பு, (சென்னை:1977), ப.4
43. மணி.காதை.18, அடி.167

முடிவுரை

முடிவுரை

மனிதனின் மனதிற்கும் மூளைக்கும் இடையே முதன்முதலில் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றது. செய்திப்பரிமாற்றம் இல்லையெனில், வாழ்க்கையே இல்லை. தொடக்கத்தில் மனிதன் அறிவுக்கு எட்டிய அளவில் கருத்துகளையும் எண்ணங்களையும் மற்றவர்களுக்கு ஓவியங்கள் வாயிலாகப் புலப்படுத்தியுள்ளான்.

மற்றவரின் எண்ணங்கள், மனப்பான்மை, அனுபவம் ஆகியவற்றைப் புரிந்து தீர்வுகள் காண்பதற்குச் செய்திப்பரிமாற்றம் தேவை. கேட்போரின் மனநிலை, சூழல், சமூகப்பின்னணி ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப மனிதர்கள் தம் உணர்ச்சிகளுள் சிலவற்றைப் பேச்சாலும் மெய்ப்பாட்டாலும் வெளிப்படுத்தினர்.

கருத்துகள் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் பொருளுணர்த்தி நிறைவைத் தொல்காப்பியர் தம் இலக்கணநூலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

சங்ககாலத்தில் மக்கள் உள்ளத்தில் தோன்றும் உணர்ச்சிகளை உடலசைவுகள், முகபாவனைகள் வழியாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். தொல்காப்பியர் சுட்டும் மெய்ப்பாடுகளை மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு அடித்தளமாக ஏற்கமுடியும். அதாவது சங்கப்பாடல்களில் மாந்தர் தம் மனவருத்தத்தையும், செயலற்ற தன்மையையும் சொற்களின்றி செயல்கள் வழி வெளிப்படுத்தி உள்ளனர். குறிப்பாக அகநானூற்றில் இன்பவுணர்வினைக் கூந்தல் வாயிலாகத் தலைவனுக்குப் புலப்படுத்தும் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. புனையா ஓவியமாகத் தலைவி, தலைவனின் பிரிவினை மொழியின் துணையின்றி வெளிப்படுத்துவதைச் சங்கப்பாடல்களில் உணரமுடிகின்றது.

சங்கப் பாடல்களில் கண்கள், பசலைநிற மேனி இன்னபிற செயல்கள் வாயிலாக அகத்திற்குள் எழுந்த மாற்றம், புறத்தில் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றமாக நடைபெற்றுள்ளது. மனிதர்கள் தங்களுக்குள் ஏற்படும் உணர்ச்சிகள் பலவற்றையும் உடல் உறுப்புகள் வழி வெளிப்படுத்துவது, உடலசைவுகள் சார்ந்த செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குள் அடங்கும். கைகள் பிரிவுத்துயரத்தையும் நட்பின் ஆழத்தையும் பறைசாற்றும் செய்தியைச் சங்கப்பாடல் நிறுவுகின்றது.

ஊரார் தலைவியின் மீது தூற்றும் அலர் சொற்களின்றி சைகை வழிச் செய்திகள் பரிமாறப்பட்டமை (நற்றிணை) இவ்வாய்வின் வழி கண்டறியப்பட்டுள்ளது. எண்வகை மெய்ப்பாட்டின் தன்மைகளான மொழிசாரா

செய்திப்பரிமாற்றம் சங்ககாலத்தில் நிகழ்ந்துள்ளமை குறித்து ஆய்வாளர் இவ்வாய்வில் வெளிப்படுத்தி உள்ளார்.

இடத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஏற்றவாறு பலநிலைகளில் ஒலிக்கருவிகள் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்கு முன்பே கையாளப்பட்டுள்ளன. ஒலிமாசினைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய இன்றைய குழலியல் பாதுகாப்பு உணர்வினை அகநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

கேட்போரின் மனஉணர்வுகளைத் தூண்டி மனமாற்றம் அடையச் செய்யும் நுட்பத்தை இசைப்பண்கள் வாயிலாகச் சங்கப்புலவர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். தற்போது திரைப்படம், கண்காட்சி போன்ற நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதை ஒலிபெருக்கி மூலமும், விளம்பரங்கள் மூலமும் அறிவிப்பதைப் போன்று சங்ககால மக்கள் பறையொலி மூலம் கூத்தாடுதல் போன்ற நிகழ்வுகள் பற்றிய செய்திகளைத் தெரிவித்துள்ளனர் என்பது இவ்வாய்வில் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

அளவு, வண்ணம், வடிவம் ஆகிய பரிமாணங்களை அடையாளம் காட்ட முன்பு கொடிகள் பயன்படுத்தப்படும். கடவுள் கொடி, வெறியாடல் கொடி, அரசர் கொடி, வெற்றிக் கொடி, அங்காடிக் கொடி போன்ற பலநிலைகளில் கொடியின் வழிச் செய்திப்பரிமாற்றம் நடைபெற்றுள்ளது.

பேச்சுமொழி தோன்றிய பின் நேருக்குநேர் செய்திகளைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டனர். ஒருவர் தனக்குள்ளேயே அகநிலையில் நெஞ்சோடு செய்திகளைப் பரிமாறிக் கொள்வதும் தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்வதும் என்ற தன்மையினை ‘ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ என்கின்றோம். அதாவது, தனிநபர் தம் உள்ளத்தை நுணுகிக் காணும் செயல்கள் அனைத்தும் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குள் அடங்கும். சங்கஅக-புறப்பாடல்களில், ‘நெஞ்சொடு கிளத்தல், தனிமொழி, அ.:றிணைப்பொருட்களுடன் பேசுதல்’ என்ற அடிப்படையில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம் அமைந்துள்ளது.

பிரிவுக்காலத்தில் தலைவன், தலைவியின் அழகை விரும்பித் துன்புற்று மனஉளைச்சலுக்கு ஆட்படுவதையும் அகஇலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. துன்பத்தில் துவண்டாலும் துணிந்து செயலாற்றும் சிறப்பினைத் தலைவன் மடலேறும் தன்மையோடு இயைத்துக் காணமுடிகிறது.

கேட்போர் இன்றியும் கேட்போர் இருப்பினும் எதிர்மொழி இல்லாமல், புரிந்து கொள்ளும் தன்மையில்லாமல் ஒருமுகமாகவே செய்திப்பரிமாற்றம் நிகழும் என்பது ‘ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் இயலில் தெளிவாகின்றது.

தெரிவிப்போர், கேட்போர் என்று ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாந்தர்கள் இடம்பெறும் தன்மையே பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம் ஆகும். ஒருவர் மற்றொருவரிடம் பேசும் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றமானது புறப்பாடல்களில் தேவைகளைக் கூறல், கொள்கைகளைக் கூறல், தவறைச் சுட்டிக்காட்டல், போரை நிறுத்தல், அறிவுரை கூறல், ஆற்றுப்படுத்தல் ஆகிய பொருண்மைகளில் நிகழ்கின்றன. புறப்பாடல்கள் வழி மன்னனுக்கு வழங்கப்படும் அறிவுரைகள், குடியோம்பல், வரிவிலக்கு, நடுவுநிலை தவறாமை போன்ற பண்புகள் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றத்திற்குச் சான்றாகும்.

இலக்கியங்களில் புதிது புதிதாகச் சொற்களை அழகுபடக் கூற உத்திமுறைகள் புதிதாகத் தோன்றுவது இயல்பாகும். கருத்துகளைத் தெளிவாகவும், செய்தியைக் காரண காரியத்துடனும் புலப்படுத்தி உண்மைகளை நிலைநிறுத்த உத்திகள் தேவைப்படுகின்றன. செய்திப்பரிமாற்றத்தில் 'விளித்துப் பேசுதல், வாழ்த்தல், வினவல், அடுக்கிச் சொல்லல், உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி, அங்கதம், குறிப்பாகக் கூறல், படிமம், கொண்டெடுத்து மொழிதல், பழமொழி' போன்ற உத்திகளைப் பயன்படுத்திச் செய்திகளைப் பரிமாறியுள்ளனர்.

இங்ஙனம், சங்கஇலக்கியப் பாடல்களைத் தற்காலச் செய்திப்பரிமாற்ற முறைகளுடன் பொருத்திக் காண்பதோடு மட்டுமல்லாது பிற துறைகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்வதற்கும் இவ்வாய்வு உறுதுணை புரியும்.

மேலாய்வுக் களமாகப் 'பத்துப்பாட்டில் செய்திப்பரிமாற்றம், குழுச் செய்திப்பரிமாற்றம், சங்ககாலத் தகவல் தொடர்பு, இலக்கியங்கள் வழி செய்திப்பரிமாற்றத்தின் வளர்ச்சி நிலை' போன்ற தலைப்புகளில் ஆய்வு செய்வதற்கு வாய்ப்பு இருக்கின்றது. தெலுங்கு, பிறமொழி இலக்கியங்களில் தகவல் தொடர்பு, தகவல் தொடர்பில் பண்பாட்டு நெறிமுறை போன்ற தளங்களில் மேலாய்வு செய்வதற்கும் இவ்வாய்வு இடம் அளிக்கின்றது.

துணைநூற் பட்டியல்

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

வ.எண்	ஆசிரியர் பெயர்	நூலின் பெயர்
1.	சுப்பிரமணியன், ச.வே.,	சங்க இலக்கியம் - எட்டுத் தொகை, மூலமும் தெளிவுரையும், தொகுதி - 1, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 08, முதல் பதிப்பு - 2010.
2.	சுப்பிரமணியன், ச.வே.,	சங்க இலக்கியம் - எட்டுத் தொகை, மூலமும் தெளிவுரையும், தொகுதி - 2, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 08, முதல் பதிப்பு - 2010.
3.	சுப்பிரமணியன், ச.வே.,	சங்க இலக்கியம் - எட்டுத் தொகை, மூலமும் தெளிவுரையும், தொகுதி - 3, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 08, முதல் பதிப்பு - 2010.
4.	சோம சுந்தரனார், பொ.வே., (உரை)	குறுந்தொகை, கழக வெளியீடு, சைவ சித்தாந்தக் கழகம், சென்னை - 18, 2007.
5.	பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர்	நற்றிணை, கழக வெளியீடு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 18, முதல் பதிப்பு - 1952.

துணைமை ஆதாரங்கள்

வ.எண்	ஆசிரியர் பெயர்	நூலின் பெயர்
1.	அறவாணன், க.ப.,	அற்றைநாள் காதலும் வீரமும், மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம், முதல் பதிப்பு - 2002.
2.	அமிர்த கௌரி, ஆ.,	சங்க இலக்கியத்தில் உரையாடல், கவின்கலை அச்சகம், சென்னை - 41. முதல் பதிப்பு - டிசம்பர், 1989.
3.	இராசா, கி.,	மக்கள் தகவல் தொடர்பியல் - அறிமுகம், பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை. முதல் பதிப்பு - 2003.

4.	இராமகிருட்டிணன், ஆ.,	அகத்திணை மாந்தர் - ஓர் ஆய்வு, சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை. முதல் பதிப்பு - 1982.
5.	எழிலழகன், எஸ்.பி.,	செய்தி உலகம், நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி)லிட், சென்னை - 98, முதல் பதிப்பு - மார்ச், 2016.
6.	கண்ணன், கோ.,	பண்டைத் தமிழரின் ஒலி உணர்வும் இசை உணர்வும், நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி)லிட், சென்னை - 98, டிசம்பர் - 1994.
7.	கமலா, பொ.நா.,	தொல்காப்பியத்தில் நவீன சிந்தனைகள், காவ்யா பதிப்பகம், பெங்களூர் - 38, முதல் பதிப்பு - டிசம்பர், 1997.
8.	கிருட்டிணசாமி, வெ.,	தகவல் தொடர்பியல், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை - 08. முதல் பதிப்பு - ஆகஸ்ட், 2001.
9.	குருசாமி, ம.ரா.போ.,	ஐங்குறுநூறு - ஒரு திறனாய்வு, கூடல் பதிப்பகம், மதுரை, 1980.
10.	கோதண்டபாணி, இரா.,	இதழியல், கற்பக நூல்கள், மதுரை - 625 002.
11.	சண்முகம் பிள்ளை, மு.,	அகப்பொருள் மரபும் திருக்குறளும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1980.
12.	சம்பந்தன், மா.சு.,	அச்சம் பதிப்பும், தமிழர் பதிப்பகம், சென்னை, 1980.
13.	சவரிமுத்து, சா.,	இதழியல் மக்கள் தகவலியல், மணிமொழி பதிப்பகம், சென்னை - 600 029, 2002.
14.	சரளா இராஜகோபாலன்	சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ஒளிப் பதிப்பகம், சென்னை - 18, 1986.
15.	சாமி, அ.மா.,	தமிழ் இதழ்கள் தோற்றம் வளர்ச்சி, நவமணி பதிப்பகம், சென்னை, 1987.
16.	சாமி, பி.எல்.,	சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி, 1976.

17.	சிங்கார வடிவேலன், அர.,	சங்க இலக்கிய உவமைகள், பழநியப்பன் பதிப்பகம், தேவக் கோட்டை, 1986.
18.	சிங்கார வேலு முதலியார், ஆ.,	அபிதான சிந்தாமணி, Asian Educational Services, புதுடில்லி - 110 016, பதினொன்றாம் பதிப்பு - 2002.
19.	சிவராஜ், து.,	சங்க இலக்கியத்தில் உளவியல், சிவம் பதிப்பகம், வேலூர், 1994.
20.	சுப்பிரமணியம், ச.வே.,	சங்க இலக்கியத்தில் அறத்தொடு நிறுநல், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், முதல் பதிப்பு - 2014.
21.	சுப்பிரமணியன், ந.,	சங்ககால வாழ்வியல், நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் (பி)லிட், சென்னை - 98, 2010.
22.	சுப்புரெட்டியார், ந.,	அகத்திணைக் கொள்கைகள், பாரி நிலையம், சென்னை - 04, முதல் பதிப்பு - 1981, மறுபதிப்பு - 2016.
23.	தமிழண்ணல்	சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு (இலக்கிய வகைகள்), செல்லப்பா பதிப்பகம், மதுரை - 01, முதல் பதிப்பு - திசம்பர், 2005.
24.	திருமலை, ம.,	பேச்சுக் கலை, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, முதல் பதிப்பு - 2009.
25.	நல்லதம்பி, வெ.,	தமிழர் வாழ்வில் தகவலியல், வையவி பதிப்பகம், சென்னை - 42, முதல் பதிப்பு - 2013.
26.	பாலசுப்பிரமணியன், கு.வே.,	சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்புப்பொருள், மீரா பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை, 1986.
27.	பூரணச்சந்திரன், க.,	தொடர்பியல் - சமூகம் - வாழ்க்கை, அடையாளம் பதிப்பகம், திருச்சி - 621310, முதல் பதிப்பு - 2011.

28.	பேராசிரியர் உரை	தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை - 1, முதல் பதிப்பு - ஆகஸ்ட், 1951, மறுபதிப்பு - செப்டம்பர், 1975.
29.	பொன்னுசாமி, மு.,	சங்க இலக்கியத்தில் காதல் மெய்ப்பாடுகள், இந்து பதிப்பகம், கோவை. முதல் பதிப்பு - டிசம்பர், 1990.
30.	மருதநாயகம், இரா.,	இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் மக்கள் தகல் தொடர்பியல், பாவை பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 14. முதல் பதிப்பு - ஜனவரி, 2015.
31.	மாணிக்கம், வ.சுப.,	தமிழ்க்காதல், பாரி நிலையம், சென்னை, 1962.
32.	வரதராசன், மு.,	பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, கலைக்கதிர் வெளியீடு, கோயம்புத்தூர், 1955.

அகராதிகள் :

வ.எண்	ஆசிரியர் பெயர்	நூலின் பெயர்
1.	சங்கரலிங்க முதலியார்,	தமிழ்ப் பேரகராதி, தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை - 17.
2.	நிலாமணி மு., தாக்கர் கலா, கே., (தொ.ஆ)	தமிழ் - தமிழ் அகராதி, நல்லற் பதிப்பகம், சென்னை - 600 017, 2005.
3.	வின்கலோ எம்.,	தமிழ் ஆங்கில அகராதி, ஏசியன் எஜிகேஷனல் சர்வீஸ், நியூ டெல்லி, 1984.
4.	வையாபுரிப் பிள்ளை, (ப.ஆ.)	தமிழ்ப் பேரகராதி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1982.

ஆய்வுக் கோவைகள் :

வ.எண்	ஆசிரியர் பெயர்	நூலின் பெயர்
1.	குருமூர்த்தி. இராம.,	சங்க இலக்கியக் கட்டுரைகள் தொகுதி, மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம், 2007.
2.	சண்முகதாஸ், அ., (தொ.ஆ.)	சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள், (க.கைலாசபதி நினைவுக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள்), தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை, 2002.
3.	சுப்பிரமணி, இரா.,	தூது இலக்கியங்களில் தொடர்பாடல் - சங்க இலக்கியத்தில் தொடர்பியல், கட்டுரைத் தொகுப்பு, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை - 2014.

ஆங்கில நூல்கள் :

வ.எண்	ஆசிரியர் பெயர்	நூலின் பெயர்
1.	Devito, Joseph. A.,	The Interpersonal Communication Book, Harper & Row, New York, 1983.
2.	Julius Fast	Body Language, Pocket Books, New York, 1970.
3.	Kumar, Kevel.J.,	Mass Communication in India, Jaico Publishing House, Delhi, 2015.
4.	Pearce, K.J.,	In Encyclopedia of Communication Theories, Sage Publications, New Delhi, 2009.
5.	Sitaram, K.S.,	Culture and Communication, A World view Associated Printers, Mysore, India, 1996.

மேற்பார்வையாளர்கள் சான்றிதழ்

நெறியாளர்

முனைவர் ப.கனகா, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,
இணைப் பேராசிரியர் (பணி நிறைவு),
முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத் துறை,
தி ஸ்டாண்டிங் :பயர்ஓர்க்ஸ் இராஜரத்தினம்
மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
சிவகாசி – 626 123.

இணை நெறியாளர்

முனைவர் லோ.மணிவண்ணன்,
எம்.ஏ., எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர்,
முதுகலை மற்றும் தமிழ் உயராய்வு மையம்,
அரசு கலைக் கல்லூரி, மேலூர்,
மதுரை மாவட்டம் - 625 106.

‘சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் தலைப்பில்

திருமதி கு.வள்ளமதி அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இவ்வாய்வு மதுரை
காமராசர் பல்கலைக்கழகப் பிஎச்.டி. பட்டத்திற்காக எங்களுடைய
மேற்பார்வையில் அவரது சொந்த முயற்சியில் உருவாக்கப்பட்டது என்றும்,
இதற்கு முன் இந்த ஆய்வின் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு
அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றோம்.

இடம் : சிவகாசி,
நாள் : 25.04.2022

(லோ.மணிவண்ணன்)
இணை நெறியாளர்

(ப.கனகா)
நெறியாளர்

துறைத்தலைவர் சான்றிதழ்

முனைவர் பா.பொன்னி, எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பிஎச்.டி.,

தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத் துறை,

தி ஸ்டாண்டர்டு .பயர்ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சிவகாசி - 626 123.

‘சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் தலைப்பில்

திருமதி கு.வள்ளமதி அவர்களால் மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் பட்டத்திற்காக பகுதி நேரமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வானது சிவகாசி, தி ஸ்டாண்டர்டு .பயர்ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)யில் அவர் பணியாற்றிய காலத்தில் அவரால் தன்னியல்பாக, அவரது சொந்த முயற்சியில் உருவாக்கப்பட்டது என்றும் இதற்கு முன் இந்த ஆய்வின் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

இடம் : சிவகாசி,

நாள் : 25.04.2022

துறைத்தலைவர்

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

திருமதி கு.வள்ளமதி, எம்.ஏ.,எம்.:பில்.,

பதிவு எண் : P8720,

பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

தமிழ்த்துறை உதவிப் பேராசிரியர்,

முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத் துறை,

தி ஸ்டாண்டர்டு .பயர்ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி),

சிவகாசி - 626 123.

‘சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் தலைப்பில்

செய்யப்பட்டுள்ள இவ்வாய்வானது மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகப் பிஎச்.டி.

பட்டத்திற்காக என்னுடைய சொந்த முயற்சியில் உருவானதே ஆகும். இதற்கு

முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்

பெறவில்லை என்று உறுதியளிக்கின்றேன்.

இடம் : சிவகாசி,

நாள் : 25.04.2022

(கு.வள்ளமதி)

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

‘சங்க இலக்கியத்தில் செய்திப்பரிமாற்றம்’ எனும் தலைப்பில் பகுதி நேரமாக முனைவர் பட்ட ஆய்வு செய்ய அனுமதியளித்த **மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகத்திற்கு** என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

தி ஸ்டாண்டர்டு .பயர்ஒர்க்ஸ் இராஜரத்தினம் மகளிர் கல்லூரியில் பணிபுரிந்து கொண்டே பகுதி நேரமாக முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள அனுமதியளித்த சீர்மிகு **எம் கல்லூரி நிர்வாகத்தினருக்கு** என்றென்றும் என் மனமார்ந்த நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன். எம் ஆற்றல்சால் கல்லூரியை வெற்றிப் பாதையில் வழிநடத்தும் ஆற்றல்சால் முதல்வர் **முனைவர் (திருமதி) த.பழனிஸ்வரி, எம்.காம்.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,** அவர்களுக்கு என் பணிவான நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

என்னை மாணவியாக ஏற்று ஆய்வு தொடர்பான அறிவுரைகளையும் புதிய சிந்தனைகளையும் வழங்கித் தொடர்ந்து ஊக்கமளித்த என்னுடைய மேற்பார்வையாளர் எம் கல்லூரியின் முதுகலை மற்றும் தமிழாய்வுத் துறையின் இணைப் பேராசிரியர் (பணி நிறைவு), **முனைவர் (திருமதி) ப.கனகா, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,** அவர்களுக்கு என் மனம் நிறைந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

என்னுடைய முனைவர் பட்ட ஆய்விற்கு இணை மேற்பார்வையாளராக இருந்து வழிகாட்டிய மேலூர், அரசு கலைக் கல்லூரியின் முதுகலை மற்றும் தமிழ் உயராய்வு மையத்தின் உதவிப்பேராசிரியர் **முனைவர் (திரு) லோ.மணிவண்ணன், எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,** அவர்களுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

என் முனைவர் பட்ட ஆய்விற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த எம் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் **முனைவர் (திருமதி) பா.பொன்னி, எம்.ஏ.,எம்..பில்.,பிஎச்.டி.,** அவர்களுக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

ஆய்வு தொடர்பான நூல்களை உடனுக்குடன் தந்துதவிய எம் கல்லூரியின் நூலகத்தாருக்கும், சென்னை கன்னிமாரா நூலகத்தாருக்கும், புதுவைப் பல்கலைக்கழக நூலகத்தாருக்கும், திருவில்லிப்புத்தூர் பென்னிங்டன் நூலகத்தாருக்கும் மற்றும் பிற நூலகத்தாருக்கும் என் நன்றி உரியது. நான் மேற்படிப்பு படித்து வாழ்வில் உயர்வடைய அடித்தளமிட்ட **என் பெற்றோருக்கும்,** எனக்குள் என்றென்றும் வாழும் **என் அத்தைக்கும், என் இனிய கணவருக்கும், பாசமிகு மகனுக்கும்** என் மனம் உவந்த நன்றிகள்.

இடம் : சிவகாசி,
நாள் : 25.04.2022

(கு.வள்ளமதி)
ஆய்வாளர்

பொருளடக்கம்

எண்	இயல்கள்	பக்க எண்
	முன்னுரை	1-5
1.	செய்திப்பரிமாற்றம் - ஒரு பார்வை	6-45
2.	சங்க இலக்கியத்தில் மொழிசாரா செய்திப்பரிமாற்றம்	46-103
3.	சங்கஅக - புறப்பாடல்களில் ஒருமுகச் செய்திப்பரிமாற்றம்	104-175
4.	சங்கஅக - புறப்பாடல்களில் பன்முகச் செய்திப்பரிமாற்றம்	176-259
5.	உத்திகள் அடிப்படையிலான செய்திப்பரிமாற்றம்	260-310
	முடிவுரை	311-313
	துணைநூற் பட்டியல்	

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

1. அகத்.இயல்	- அகத்திணையியல்
2. அகம்.	- அகநானூறு
3. இளம்.உரை	- இளம்பூரணர் உரை
4. இறை.கள.	- இறையனார் களவியல் உரை
5. உவமை.	- உவமையியல்
6. எச்ச.	- எச்சவியல்
7. எழுத்து.	- எழுத்ததிகாரம்
8. ஐங்.	- ஐங்குறுநூறு
9. கலி.	- கலித்தொகை
10. களவு.	- களவியல்
11. கற்பு.	- கற்பியல்
12. குறள்.	- திருக்குறள்
13. குறுந்.	- குறுந்தொகை
14. சூத்.	- சூத்திரம்
15. செய்.	- செய்யுளியல்
16. சொல்.	- சொல்லதிகாரம்
17. தொ.ஆ.	- தொகுப்பாசிரியர்
18. தொல்.	- தொல்காப்பியம்
19. நச்.உரை	- நச்சினர்க்கினியர் உரை
20. நம்பியகம்.	- நம்பியகப் பொருள்
21. நற்.	- நற்றிணை
22. நாடக.	- நாடகவியல்
23. நூ.	- நூற்பா
24. ப.	- பக்கம்
25. ப.ஆ.	- பதிப்பாசிரியர்

26. பதிற்.	- பதிற்றுப்பத்து
27. பரி.	- பரிபாடல்
28. பா.	- பாடல்
29. பு.வெ.	- புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
30. புறம்.	- புறநானூறு
31. பெயர்.	- பெயரியல்
32. பேரா.உரை	- பேராசிரியர் உரை
33. பொருள்.	- பொருளதிகாரம்
34. மணி.	- மணிமேகலை
35. மரபு.	- மரபியல்
36. மு.நா.	- முந்நூல்
37. மு.ப.ஆ.	- முதன்மைப் பதிப்பு ஆசிரியர்
38. மெய்.	- மெய்ப்பாட்டியல்
39. வ.எண்	- வரிசை எண்
40. வரைவு	- வரைவியல்
41. p.	- page
42. Vol.	- Volume